முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழாதிய நூல்கள்

[மூலமும் உரையும்]

உரையாசிரியர்:
ராவ்பகதூர் தணிகைமணி
வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை M. A.,
(Retired P. A. to the Inspector General of Registration)

தொகுதி I

பதிப்பாளர்:
மீனுக்ஷிகல்யாணசுந்தரம்
2 வடக்கு கோபாலபுரம், 2-வது தெரு
சென்னை - 6

விலை ரூ. 5—8—0

உ

விளம்பரம்

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

—o—

முழு முதற் பொருளாம் முருக வேளின் மணநாறு
சீறடிபட்ட பாவடி ஏடே ஒளிவளர் **திருப்புகழ்.**

இம் முகுள பரிமள நிகில கவிமாலையை உலகிற் பரவச்செய்த உத்தமர், தலைமுறை தலைமுறையாகத் தணிகேசனுக்கு அடிமைப் பட்ட குலத்தில் உதித்து, நீதிபதி உத்தியோகம் வகித்த **வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை** அவர்கள். இவர் தலந்தோறுஞ் சென்று செல்லேறிப் பல வழுக்கள் பொதிந்திருந்த திருப்புகழ் ஓலைச் சுவடிகள் பலவற்றைச் சேகரித்துத் தக்க பண்டிதர்களின் உதவியுடனும் பெரு முயற்சியுடனும் பாடல்களின் திருத்தமான பாடங்களை 1892-ஆம் வருடத்தில் அச்சிடத் தொடங்கி 1304 பாடல்களை வெளிப்படுத்தினர். இவ் வேந்தலின் நல் வழியைப் பின்பற்றிய இவர் செல்வப்புதல்வர் **ராவ் பகதூர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை** அவர்கள் M.A. (Retired Per. Asst. to the Inspr. Genl. of Registration) தேவார ஒளி நெறி முதலிய நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழ் மறைக்கும், சைவ சமயத்துக்கும் அரும்பெருஞ் சேவை செய்துள்ளார். இவர் தெய்வத் திருப்புகழுக்கும் அருணகிரியார் அருளிய ஏனைய நூல்களுக்கும் பொழிப்புரை, குறிப்புரை, ஆராய்ச்சி முதலியன இது காறும் நூல்முறையாக வெளி வர இல்லை என்ற குறையை நீக்க 'முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை' என்னும் பெயருடன் பகுதி பகுதியாக வெளிவரும் நூல் ஒன்றின் வெளியீட்டு முயற்சியிற் கலந்தனர்.

இம் 'முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை' என்னும் நூல் வெளியீட்டை மதுராந்தகத்துக்கு அடுத்த மாம்பாக்கம் குருகுலம் மேற்கொண்டு முதற் பகுதி 20-4-1951-ல் வெளியிட்டது. பின்னர் பல்வேறு காரணங்களால் இரண்டாம் பகுதி இதுகாறும் வெளிவரவில்லை. பிற் பகுதியின் வெளியீடுகளை அன்பர்கள் பலரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றபடியால், குருகுலத் தலைவரின் இசைவு பெற்று இரண்டாம் பகுதி முதல் சென்னையிலேயே அச்சிட்டு வழங்க ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். இப்புனிதப் பணி வைகாசிஸ்ரீ விசாக நாளில் (6-6-1952) தொடங்குகின்றது.

பிரதி மாதமும் டபிள் கிரௌன் 1×16 அளவில், 96 பக்கங்கள், (6 Forms) கொண்ட பகுதி, ஒன்றுக்கு குறையாமல் வெளிவரும். பகுதி ஒன்று ஒரு ரூபாய் விலைக்கு விற்கப்படும். மொத்தமாக வாங்குபவர்களுக்குத் தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும். முன் பணமாக ரூபாய் 10 கொடுத்தால் 11 பிரதிகள் கொடுக்கப்படும். சுமார் 12 பகுதிகள் சேர்ந்தவுடன் உசிதப்படி பைண்டு செய்து கொள்ளலாம்.

'திருப்புகழை அர்ச்சிக்க' என்ற ஆன்றோர் வாக்குக் கிணங்க, இப்பதிப்பு ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் நிரந்தரமாக வைத்துப் பூசிக்கத் தக்க பெரும் பொக்கிஷமாம் எனக் கூறுவது மிகையாகாது. இப்பணி இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற இறைவன் திருவருளும் அன்பர்களின் ஆதரவுமே துணை புரிவன வாகும்.

மீனாக்ஷி கல்யாணஸுந்தரம்
பிரசுர கர்த்தா,
6-6-1952

2, இரண்டாம் தெரு,
வடக்குக் கோபாலபுரம்
கதீட்ரல் போஸ்ட்
MADRAS - 6.

குறிப்பு :—முதற் பகுதி வேண்டுபவர்கள் குருகுலம், மாம்பாக்கம், (via) மதுராந்தகம் என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளவும் :—

ஏனைய பிரதிகள் கிடைக்குமிடம் :—

1. **Mrs. Meenakshi Kalyanasundaram,**
   2, Second Street,
   North Gopalapuram, Madras 6.

2. **Rao Bahadur,**
   V. S. Chengalvaraya Pillai,
   292, Linga Chetti Street,
   Madras - 1.

3. **Indo-Straits,**
   36, Errabalu Chetti Street,
   Madras - 1.

THE REPUBLIC PRESS, (Proprs: The Madras Directory & Who's Who),
39, Second Line Beach, Madras - 1.—5,000 Copies.

முருகவேள் திருமுறைக்குப் பாராட்டு

(கி. வா. ஜகந்நாதன்)

மன்னிய அருளும் ஞானமும் அழகும்
வடிவென வளர்திருக் குமரன்
தன்னியல் புணர்ந்து சந்ததம் அவன்றன்
சரணதா மரைகளில் மனத்தைத்
துன்னிய தேனின் சுவைநுகர் வண்டாத்
துளங்கரும் பக்தியிற் சிறந்து
மின்னுற வைத்த செங்கல்வ ராய
வித்தக மற்றிது கேண்மோ. (1)

வருமுறை யறிந்து தமிழியல் போதி
மாட்சிசால் புலமையில் வீறும்
திருவினர் போலா தருளினில் விஞ்சிச்
சிவபரஞ் சுடரொளி தரவே
மருவிய போதச் செருக்கினில் தமிழ்ப்பா
வாரியை வழங்கினர் மூவர்
உருவொளிர் பிறரும் அருளினர் ஈரா
றெனத்திரு முறைகளாய் உயர்ந்த. (2)

அத்தகு மரபை நன்கினி தாய்ந்தே
அழகனெம் ஆண்டவன் முருகன்
பத்தியிற் சிறந்தோர் அன்பினிற் பாடும்
பனுவலைத் திருமுறை யாக
வைத்துணர் வுறவே வகுப்பதற் கெண்ணி
மதிநிறை யாற்றலால் முயற்சி
ஒத்துறப் புரிதல் ஓர்ந்தனை ஐய
உனக்கமை திறத்தொடும் சாலும் (3)

பன்னிரு விழிமா மலரினன் ஈயப்
பன்னிரு திருக்கரங் கொண்டான்
தன்னிரு வனச மலரடி பதித்த
சால்புறு நெஞ்சினை நினக்குப்
பன்னிரு முறைகள் வகுப்பதற் கவன்றன்
பண்ணமை அருள்துணை யிருக்கும்
மன்னிய புகழும் புண்ணியப் பேறும்
வந்துறும் நினக்கிது திண்ணம். (4)

ஓதுரு துணர்ந்த தண்டமிழ் விரகன்
உயரருள் கொழித்ததே வாரக்
காதலும் அதன்பாற் குளித்துயர் முத்தம்
கவினுற எடுத்தணி பெறவே
மேதையின் சிறப்புத் தோற்றவே கோத்து
விடுத்திடுந் திறமும்நான் உணர்ந்தேன்
மேதினி வாழ்வும் மாட்சிசான் றிடுமால்
விளங்குநின் போற்பணி செய்தால். (5)

பணிகையும் பாட்டுப் பாடலும் நினைப்பிற்
பதிதலும் வாழ்தலும் ஒன்றைத்
துணிகையும் துணிந்து செய்தலும் தமிழில்
சூழ்சுவை நுகர்தலும் எல்லாம்
தணிகையில் வேலன் தாமரைப் பதத்தின்
சார்வினு லெனவுளங் கொண்டு
மணிமணி யாக எழுதியே வாழும்
மாட்சிநிற் கமைந்துள தன்றோ? (6)

பதுமைபோல் பிறர்தம் செயலினிற் பிறங்கும்
பண்மொழிந் தொருதன்சீர் முயல்வால்
முதுமையை மறந்து முருகனைத் தமிழை
முழுமையா நுகர்ந்தத னலே
புதுமையும் சுவையும் புண்ணியப் பயனும்
பொங்குறத் தங்குறும் திறலோய்
இதுமெயாம் நின்சீர் இமயமா ஓங்கும்
இறைவன்றன் திருவுள்ள மதுவே. (7)

இளமையைப் பெற்றோர் நின்பணி தன்னை
எடுத்துக்காட் டெனக்கொள்ளு வாரேல்
உளமயல் போகப் பெருகிய முயற்சி
ஊன்றலாம் பழம்புண்ணி யத்தால்
வளமைசார் தருவோர் இத்தகு முயற்சி
வளர்வுறச் செய்குவர் எனினே
மளமள வென்ன நாட்டினில் உயர்வு
மல்கிடும் முருகன்றன் அருளால். (8)

வாழ்கநின் வன்மை வாழ்கநின் னலங்கள்
வாழ்கநின் மதிவளச் செல்வம்
வாழ்கநின் தமிழ்ச்செம் புலமையத் தணிகை
வாழ்வடி வேலவன் மாட்சி
வாழ்தரு நின்றன் உள்ளமும் வாழ்க
மலிதரு நின்றமிழ்த் தொண்டு
வாழ்கநீ நீடு மனமுடல் உரைநன்
மாட்சியுற் றோங்கியே வாழி. (9)

திருமுறை யிவற்றை உரையுடன் பதித்துச்
செந்தமிழ் நாட்டினிற் பரப்ப
மருவிய முயற்சி மேற்கொண்ட அன்னை
வடிவயில் அழகனைப் போற்றும்
திருவினர் எழிற்கல் யாணசுந் தரனர்
தேவியார் அன்புமேன் மேலும்
பெருகுற வாழ்க முருகன்பூம் பாதம்
பேணிய அடியர்கள் வாழ்க! (10)

பதிப்பாளர் நன்றி உரை

—[::]—

"அந்தித்த மந்திரமாம்" "ஆதி திருப்புகழை" "ஆதரத் தொடாதரிக்க ஆனபுத்தியே" இத் திருமுறை வெளியீட்டுக்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களிற் சிதறுண்டு கிடந்த திருப்புகழ் நிதியை, தம்மால் கூடியவரை ஒருங்கு திரட்டி உலகுக்களித்தார் பெரியார் ஸ்ரீ வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள். அந் நிதியின் பெருமையெல்லாம் பாராயண பிரசங்க வாயிலாக "மலை, காடு" நாடெல்லாம் விரித்தருளினர் ஒரு அருள் ஞானி. அவரே எம்மைத் தடுத்தாட்கொண்டு இப்பணியில் வீடு படும்படி செய்த எங் குருநாதர் வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் சச்சிதானந்த சுவாமிகள். அந் நிதியின் பெருமை இத் தன்மைத்து என யாவரும் எக்காலத்தும் அறிதற்கு வேண்டி இவ்வுரை நடைப் பதிப்பை எழுதி வருகின்றார், இப் பரம்பரையில் வந்த உயர் திருவாளர் ராவ்பகதூர் (தணிகைமணி) வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M. A. இப் பெரியாரின் அரும் பெருஞ் சேவைக்கு யான் மிகக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

முருகவேளின் திருமுறையாம் இந் நிதி. ஏனைய நிதி போல் அழிவுறாமல், என்றென்றும் அடியார் பரம்பரைக்கு, "அழியாவரம் தரும்" அறுமுகவன் அருளாகவும், அழியாத மங்களப்பொருளாகவும் நின்று, தலை முறை தலை முறையாய் இம்மை மறுமை இன்பத்தை ஊட்டும் என்பது ஆன்றோர் துணிபு. எனவே மெய்யடியார் குடும்பங்கள் யாவற்றிலும் இத்திருமுறைப் பகுதிவைத்துப் பூசிக்கத் தக்கதாகும்.

"அடியவர்க்கு மூல *பண்டாரம் வழங்குகின்றான், வந்து முந்துமினே" என மணி வாசகப் பெருமான் கூறியவாறு, முருகவேளின் திருப்புகழில் ஈடுபட்ட அன்பர்கள் யாவரும், "எவை யெவை கருதி லவையவை தரு கொடையான் மணி மேகராசி சுரபி யவற்றொடு சங்க கஞ்ச பஞ்ச சாலத்தை வென்ற" இந் நிதியைக் கைக் கொண்டு, "சகல செல்வ யோக மிக்க பெரு வாழ்வு" பெற்றுக் களிக்குமாறு, அம் முருகவேளின் கமல மலரடியைப் போற்றுகின்றேன்.

2, வடக்குக் கோபாலபுரம்,
இரண்டாந் தெரு,
சென்னை-6,
6—10—1952

மீனாக்ஷி கல்யாணசுந்தரம்,
பதிப்பாளர்.

---

* பண்டாரம் = நிதி.

நூலுக்கு முகவுரை (முதற்பதிப்பின் சுருக்கம்

உ

வேலும் மயிலும் துணை

திருத்தணிகையெம் பெருமான் திருப்புகழ்ச் செல்வத்தை எங்கள் குடும்பத்துக்குத் தந்து அச் செல்வத்தைப் பெருக்கும் வாய்ப்பு ஒன்றையும் இப்போது தந்தனர். திருப்புகழே அன்றி முருகன் பெரும்புகழ்ப் பெரு நூல்கள் அனைத்தையும் பன்னிரு திருமுறைகளாக வகுக்கலாம் என ஒரு எண்ணத்தை உதவினர். சிவபிராற்கு உரிய பன்னிரு திரு முறைகளுக்கு ஒப்பனவாக, முருகவேளுக்கும் உரிய பன்னிரு திருமுறைகளாவன :—

1 முதல் 7 திருமுறைகள் :

முதல் ஏழு திருமுறைகளாம் 'தேவாரம்' போல, **திருப்புகழும்** முதல் ஏழு திருமுறைகளாம். (ஆறு படைவீட்டுத் திருப்புகழ்ப் பாக்கள் ஆறு திருமுறைகள் : பிற திருப்பதிகளின் திருபபுகழும் பொதுத் திருப்புகழும் ஏழாந் திருமுறை.)

8-ஆந் திருமுறை :

'திருவாசகம்' 'திருக்கோவையார்' எட்டாந் திருமுறையாமாறு, திருவாசகத்துக்கு இணையாம் **கந்தாலங்காரமும்**, அகப்பொருள் கொண்ட திருக்கோவையாருக்கு ஒப்ப அகப் பொருள் அமைந்த **கந்தரந்தாதியும்** எட்டாந் திருமுறையாகும்.

9-ஆந் திருமுறை :

ஒன்பதாந் திருமுறையாகுந் 'திருவிசைப்பா'வுக்கு ஒப்ப, இசைப் பாடலாம் **திருவகுப்பு** ஒன்பதாந் திருமுறையாம்.

10-ஆந் திருமுறை :

மந்திர நூலாய்ப் பத்தாந் திருமுறையாகும் 'திருமந்திரத்'துக்கு இணையாக, மந்திர நூலாம் **கந்தரநுபூதி** பத்தாந் திருமுறையாகும்.

11-ஆந் திருமுறை :

அடியார் பலரின் பாடல் தொகுதியாம் பதினோராந் திருமுறைக்கு ஒப்ப, முருகவேளுக்குரிய பழைய அடியார்கள் பலர் பாடினவற்றுள், திரட்டப்பட்ட பகுதிகள் முருகப் பெருமானது பதினோராந் திருமுறையாகும்.

12-ஆந் திருமுறை :

திருத் தொண்டர் புராணமாம் பெரிய புராணத்துக்கு ஒப்ப, முருகவேள் தொண்டர்களின் புராணம் 'சேய்த் தொண்டர் புராணம்' என்னும் அருமைப் பெயருடன், ஒன்று வெளி வரலாம். அது பன்னிரண்டாந் திரு முறையாம்.

இத் திருமுறைகள், திருப்புகழ்ப் பதிப்பாசிரியர் திரு. வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களின் திருந்திய முறைப் படி, அவர்கள் சந்ததியாராம் எங்கள் சார்பிலும் உரிமை யிலுமே அச்சிட்டு வெளியிடப்பெறுகின்றன.

முருகவேளின் அடியார்கள் இத் திரு முறைகளை உவந்து ஏற்றுப் பாராயண நூலாகக் கொண்டு, பன் னிருகைப் பெருமானது திருவருளைப் பெற்று இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைந்து பொலிய விழைகின்றோம்.

சென்னை,
12—4—1951.

வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை,
வ.ச. மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

—(: :)—

திருப்புகழ்த் திருமுறையின் இரண்டாம் பகுதி இப் போது வெளி வந்துள்ளது. முதற் பகுதியின் பிரதிகள் கைவசமில்லாததால், அதன் இரண்டாம் பதிப்பு (விளம் பரத்தில் கண்டபடி) வெளி வருகின்றது.

இந் நன் முயற்சியை மேற் கொண்டவர் **வள்ளிமலை திருப்புகழ் சுவாமியின்** சீடர்களில் ஒருவராகிய **ஸ்ரீ கல்யாண சுந்தரம் அய்யர்** அவர்களின் மனைவியார் **திருநிறை மீனாக்ஷி அம்மையார்.** இவ்வம்மையாருக்கு முருகன் திருவருட் செல்வம் நிறைந்து விளங்குமாறு அவனது பொன்னார் திருவடியைப் போற்றுகின்றோம்.

**292, லிங்க செட்டி தெரு,
சென்னை,
6—10—1952.**

**வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை,
வ. ச. மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை.**

உரை நடைக்கு முகவுரை

> "தகப்பன் சாமி என வரு பெருமாளே !—புவிதனில்
> எனக்குண் டாகு பணிவிடை
> கணக்குண் டாதல் திருவுளம் அறியாதோ !"
>
> —திருப்புகழ், 1178.

என்று எமது அருணகிரியார் கூறியவாறு, அடியேன் இப் புவியிடை வாழு நாளிற் செய்ய வேண்டிய பணிகளை வகுக்கின்றவர் திருத்தணிகேசரே !

> 'புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
> நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
> என்னையும் அடிய னாக்கி இருவினை நீக்கி' ஆள்வாய்
> பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பராபர ! தணிகைநாத !

என அவரை இடைவிடாது வேண்டினேன். என் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கினார்; இரங்குகின்றார்-என்பது இப்போது வாய்த்துள்ள வாய்ப்பே தெரிவிக்கின்றது.

முருகவேள் நூல்கள் திருமுறை வடிவில் வெளிவரலாம் எனக் குருகுல ஆசிரியர் திரு. இள அழகனார் முதலில் விரும்பினார் ; நன்று எனத் தோன்றிற்று.

பின்னர்த், திருப்புகழ்ப் பாக்களுக்கு நீங்களே பொழிப்புரைப் பொருளும் எழுதுதல் நன்று என்றனர். பொருள் எழுதுங்கள் என்றதும் என் நெஞ்சம் நடுக்குற்றது. என் அறிவின் சிறுமையை உணர்ந்த நான் 'என்னால் முடியாது; பொருள் விளங்காத பகுதிகள் பலவுள'—எனக் கூறி மறுத்தேன். எவ்வளவு மறுத்தும் இள அழகனார் என்னை விட இல்லை ; 'திருப்புகழின் உயர்வெங்கே! சிறியன் இவன் துணிவென்னே !' என உலகோர் நம்மை ஏசுவரே என அஞ்சினேன்.

பின்பு, இறைவரே ஒரு துணிவைத் தந்தனர். 'முன்னவனே முன் நின்றால் முடியாத பொருளுளதோ'—என்னும் சேக்கிழார் திருவாக்கு மனத்தில் ஊன்றிற்று; ஓர் ஊக்கத்தைத் தந்தது. முருகன் திருவருள் துணை நிற்குமாயின் எதுதான் முடியாது எனும் துணிவும் பிறந்தது. உரை எழுதத் துணிந்தேன்.

இறைவன் என் அறியாமையை விலக்கி அருள வேண்டும். பெரியோர் என் துணிவையும் குறைகளையும் பொருத்தருள வேண்டும். முக்குண வசத்தால் முறை பிறழ்ந்து உரை எழுதின இடங்கள், பொருள் விளங்கா இடங்கள் ஆங்காங்குப் பலவுள. இக் குறைகளை அன்பர்கள் பொறுக்க வேண்டும்; புலவர்கள் எள்ளி நகையாடாது பொறுத்தல் வேண்டும்.

திருப்புகழ்ப் பாடலின் ஒவ்வோரடிக்கு நேராக அதன் உரை நடை அச்சிடப்பட்டுளது. அதனால் இன்ன சொல்லுக்கு இது பொருள் என்பதும் எளிதில் விளங்கும்; எழுதியுள்ள உரைப் பகுதிகள் புலவர்களுக்கு வேண்டாவிடினும், ஏனையோர்க்குப் பயன்படுமாயின்,

'இந்நாள் எனக்குப் பயப்பட்ட திப்பிறவி
இந்நாள் எனக்குப் பயப்பட்ட தியான்செய்தவம்
இந்நாள் எனக்குப் பயப்பட்டதென் அறிவும்';
இந்நாள் இவ் வுரையெழுத இறைவனருள் கூடினதால்

என மகிழ்ந்து அவன் திருவருளையே வியப்பேன்.

சென்னை,
13—4—1951.

வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை

உ

குகமயம்

வெற்றிவே லுற்ற துணை

திருப்புகழ்ச் சிறப்புப் பாயிரம்

[இப் பாயிரம் பூர்வத்துள்ள அபியுக்தர்களாற் செய்யப்பட்டுப் புராதன பிரதிகளில் எழுதி வழங்கி வருவது.]

1. நூற் சிறப்பு

*எல்லாரும் ஞானத் தெளிஞரே ? கேளீர்சொல்
கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ ?—பொல்லாக்
கருப்புகழைக் கேட்குமோ கானமயில் வீரன்
திருப்புகழைக் கேட்குஞ் செவி ? 1

மாணிக்கம் பூண்பார்க்கு மற்றொருகல் வேண்டுமோ ?
ஆணிப்பொன் கையுறுவார்க் கையுறவேன் ?—பேணிப்பின்
செவ்வேல் விநோதன் திருப்புகழ்சிந் தித்திருப்பார்க்
கெவ்வேலை வேண்டும் இனி ? 2

சீராந் திருப்புகழைச் செவ்வேள்மேல் அன்பாக
ஆராய்ந் துரைத்தான் அருணகிரி ;—நேராக
அந்தப் புகழை அநுதினமும் ஓதாமல்
எந்தப் புகழோது வீர் ? 3

அருணகிரி நாதன் அகிலதலத் துன்னைக்
கருணையினாற் பாடுங் கவிபோற்—பிரியமுற
வேறுமோர் புன்கவிகள், வேலோனே ! நின்செவியில்
ஏறுமோ ? என்னே இனி ? 4

ஆனைமுக வற்கிளைய ஐயா ! அருணகிரி
தேனனைய சொல்லான் திருப்புகழை—யானினைந்து
போற்றிடவும் நின்னைப் புகழ்ந்திடவும் பொற்கமலஞ்
சாத்திடவும் ஓதிடவும் தா. 5

* "எல்லாரும் மானிடவராவரோ இப்புவியில்" என்றும் பாடம்.

உரை

1

(மக்கள்) எல்லாரும் ஞானத் தெளிஞர்கள் ஆவார்களோ? கேளுங்கள்! கல் என்று சொல்லப்படுவன எல்லாம் மாணிக்கக் கல் ஆகுமோ?—(அதுபோலப் பொல்லாத) கருவின் சம்பந்தமான புகழ் நூல்களைக் கேட்குமோ (காட்டு) மயில் வீரனும் (இசைப்பாட்டில் ஆசையுள்ள மயில் வீரனும்) முருகவேளின் திருப்புகழைக் கேட்கும் செவி. 1

மாணிக்கக் கல்லைப் பூணும் ஒருவருக்கு வேறொரு கல் வேண்டுமோ? ஆணிப் பொன்னைக் கையில் வைத்திருப்பவர்க்குச் சந்தேகம் ஏதுக்கு?-விருப்பத்துடன் செவ்வேல் (ஏந்தும்) விநோதனும் முருகவேளின் திருப்புகழைச் சிந்தித்திருப்பவர்க்கு எந்த வேலைதான் இனி வேண்டி யிருக்கும்? 2

சீரான திருப்புகழைச் செவ்வேள்மேல் அன்பாக ஆராய்ந்து உரைத்தான் அருணகிரி. நேராக அந்தத் திருப்புகழை நாள்தோறும் ஓதாமல் வேறு எந்தப் புகழை (நீங்கள்) ஓதுவீர்கள்? 3

அருணகிரிநாதன் இப் பெரிய பூமியில் உன்னை (உயிர்கள் ஈடேற வேண்டும் என்னும்) கருணையன்பினுற் பாடியுள்ள திருப்புகழ்க் கவிபோல—பிரியத்துடன் வேறு புல்லிய கவிகள், வேலனே!, உனது செவியில் ஏறுமா என்ன இனிமேல்! 4

ஆனை முகவனும் (கணபதிக்கு) இளைய ஐயனே! அருணகிரி என்னும் தேன் போன்ற சொல்லானுடைய திருப்புகழ்ப் பாடல்களை-நான் நினைந்து போற்றவும் (அப் பாடல்களால்) உன்னைப் புகழவும், உனது பொன்னார் திருவடியில் அப் புகழ்ப் பாக்களைச் சமர்ப்பிக்கவும் (அல்லது) அழகிய தாமரைகளால் அப் பாடல்களைப் பூசிக்கவும், ஓதவும் (வரம்) தந்தருளுக. 5

2. திருப்புகழ்ச் சிரவணத்தால் வேதார்த்தாதி அனைத்தும் அறியலாம்; ஆதலால் அதனையே கேட்க என்றது.

வேதம்வேண் டாம் [1] சகல வித்தைவேண் டாம்கீத
நாதம்வேண் டாம்ஞான நூல்வேண்டாம்,—ஆதி
குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன்தாள் போற்றுந்
திருப்புகழைக் கேளீர் தினம். 6

3. நூற் பயன்

ஞானம் பெறலாம் நலம்பெறலாம் எந்நாளும்
வானம் அரசாள் வரம்பெறலாம்—மோனவீ
டேறலாம், யானைக் கிளையான் திருப்புகழைக்
கூறினார்க் காமேஇக் கூறு. 7

ஆறுமுகந் தோன்றும் அழகியவேல் தோன்றுமவன்
ஏறுமயில் தோன்றும் எழில்தோன்றும்—சீறிவரு
சூரன் முடியைத் துணித்தோன் திருப்புகழைப்
பாரில் வழுத்தினோர் பால். 8

4. அன்பர் வினவ ஆண்டவன் விடையருளியதாக மேலையதை வற்புறுத்தியது

பொருப்பது பொடிப்பட விடுத்திடுகை வேலா
இருப்பிடம் உனக்கெது எனக்கரு ளியம்பாய்;
உருக்கநல் விழுக்குலம் ஒழுக்கமிலரேனும்
திருப்புகழ் படிப்பவர் மனத்தினில் இருப்பாம். 9

---

1. சகல வித்தை - அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்கள்.

2

வேதம் வேண்டியதில்லை,(அறுபத்து நான்கு) கலை ஞானங்கள் வேண்டியதில்லை, கீதமும் நாதமும் வேண்டியதில்லை, ஞான நூல் வேண்டியதில்லை; ஆதி குரு (ஆதியாம் சிவனுக்கும் குரு) என்னும் (பெரும்) புகழை அடைந்துள்ள வீரனும் முருகவேளின் திருவடியைப் போற்றிப் புகழும் திருப்புகழைக் கேளுங்கள் தினந்தோறும். 6

3

ஞானம் பெறக் கூடும், நலம் பெறக் கூடும், எந்நாளும் வானத்தை அரசாளும் வாத்தைப் பெறக் கூடும்—மோன வீட்டில் ("சும்மா இருத்தல்" என்னும் பெருநிலையில்) ஏறக் கூடும்; யானைக்கு இளையவனும் முருகவேளின் திருப்புகழை ஓதுவார்க்கே ஆகும் இந்த உபதேசச் சொல் 7

ஆறுமுகம் தோன்றும், அழகிய வேல் தோன்றும், அவன் (முருகவேள்) ஏறி (யுலவும்) மயில் தோன்றும், அழகு தோன்றும்,—கோபித்து வந்த சூரனுடைய முடியைத் துணித்தெறிந்தவனும் முருகவேளின் திருப்புகழை இப் பூமியில் (நியமமாக) ஓதினவரிடத்தே; (ஓதினவரிடத்தே ஆறுமுகம் முதலியன தோன்றும்.) 8

4

வினா:(கிரௌஞ்ச) மலை பொடிபடும்படி ஏவின திருக்கை வேலனே! இருப்பிடம் உனக்கு எது? எனக்குத் தயை செய்து சொல்லியருளுக!

விடை: உருக்கம், நல்ல சிறந்த உயர்ந்த குலம், ஒழுக்கம் (இவை) இல்லாதவர்களாயிருந்தாலும் திருப்புகழ் படிப்பவர்களாயிருந்தால் (அவர்கள்) மனத்தினிலே நாம் வீற்றிருப்போம் 9

5. அங்ஙனங் அருளக் கேட்ட அன்பர் ஆண்டவனை நோக்கிக் கூறியதாகத் திருப்புகழ் படிப்போர் தீரங் கூறியது

திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தைவலு வாலே
[1]ஒருத்தரை மதிப்பதிலை உன்றனரு ளாலே
பொருப்புக மிகப்பொருது வென்றுமயில் மீதே
தரித்தொரு திருத்தணியில் நின்றபெரு மாளே. 10

6. நூலாசிரியர் பெயரோடு நூற்பண்பும் பெயரும் உணர்த்தி அதனைத் துதிப்போர் பேறுங் கூறியது

ஓராறு மாமுகனும் உச்சிதமெய்ஞ் ஞானகுகன்
பேரால் அருணகிரி பேருலகில்–சீராருந்
தோத்திரம தாகத் துதிக்குந் திருப்புகழை
ஏத்தினவர் ஈடேறு வார். 11

வள்ளிமண வாளன் மயிலேறும் வள்ளல்தனைத்
தெள்ளுதமி ழாற்புனைந்து சீர்பெறவே–உள்ளபடி
வைப்பாம் அருணகிரி வாழ்த்துந் திருப்புகழைக்
கற்பார் கரையேறு வார். 12

7. திருப்புகழ் இன்ன இன்னதற்கு இன்ன இன்னதாம் எனல்

அருணகிரி நாதர்பதி னாறு யிரமென்
றுரைசெய் திருப்புகழை யோதீர்,–பரகதிக்கஃ
தேணி; அருட்கடலுக் கேற்றம்; மனத்தளர்ச்சிக்
காணி; பிறவிக் கரம். 13

---

1. பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையோர் பங்கனைத்
தஞ்ச மென்றிறு மாந்திவ ளாரையும்
அஞ்சுவா ளல்லள் ஆவ தண்டுறை
மஞ்ச னேடிவ ளாடிய மையலே

(அப்பர்)

"ஒருவரை மதியாது ...திரிவேன்.

(சுந். தேவாரம்)

5

திருப்புகழ் படிப்பவர்கள் அவர்களுக்கு உண்டாகும் சிந்தைத் திடத்தாலே ஒருவரையும் மதிப்பது இல்லை, திருவருள் துணை அவர்களுக்கு இருப்பதால்;-(கிரௌஞ்ச) மலை சிதறும்படி மிகப் போர் செய்து வெற்றி கொண்டுள்ள மயில்மீது வீற்றிருந்து ஒப்பற்ற திருத்தணிகையில் நிற்கும் பெருமாளே! 10

6

ஒப்பற்ற சிறந்த அறுமுகனும் மேன்மை பொருந்திய மெய்ஞ் ஞான குகனுமான (பெருமான்) பேரால் அருணகிரி (இந்தப்) பெரிய உலகில்,-சீர் நிறைந்த துதிகளாகத் துதித்துள்ள திருப்புகழைப் போற்றுபவர்கள் ஈடேறுவார்கள். 11

வள்ளி மணாளனும் மயிலேறும் வள்ளலுமாகிய (முருக வேலைத்(தெளிவுள்ள தமிழாற் பூசித்துச் சீர் பெற,- உண்மையாகவே (எய்ப்பினில்) வைப்பாகி விளங்கும் (இடுக்கண் பட்ட காலையில் உதவும் பொருளாகி இலகும்) அருணகிரி (முருகவேளை) வாழ்த்தி உரைத்த திருப்புகழைக் கற்பவர்கள் கரையேறுவார்கள். 12

7

அருணகிரிநாதர்(உரைத்த)பதினாறுயிரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற திருப்புகழை ஓதுங்கள் ;-திருப்புகழ் பரகதியை (அடைவதற்கு ஏணியாகும்; அருட்கடலில் திளைப்பதற்கு ஏற்ற மரம் ஆகும் ; மனத்தளர்ச்சி யில்லாவகை அழுத்தம் தருதற்கு ஆணியாகும் ; பிறவி (வேரை) அறுப்பதற்கு அரம் ஆகும். 13

8. திருப்புகழ் வழிபாட்டாற் கூற்றையும் வெல்லலாம் எனக் கேடிபேற உரைத்து

திருப்புகழைக் கற்கத் திருப்புகழைக் கேட்கத்
திருப்புகழை நித்தஞ் செபிக்கத்—திருப்புகழை
அர்ச்சிக்க முத்தியெளி தாகுமே, கூற்றை வென்று
கொர்ச்சிக்க லாமே கெடீ. 14

9. திருப்புகழின் பிரபாவம்

மிடங்கல் நடுங்கும் தனைச்சுடும் ஈதென்று ; மாதிரத்தோர்
அடங்கி நடுங்குவர் சூலா யுதமென், றசுரர்கடல்
ஒடுங்கி நடுங்குவர் வேலா யுதமென், றுரகனுங்கீழ்க்
கிடங்கில் நடங்கும், மயிலோன் திருப்புகழ் கேட்டளவே. 15

10. திருப்புக ழடியார் பெருமை

திருப்புகழ் வல்ல சுரர்மகள் நாயகன், சங்கரற்குக்
குருப்புகழ் வல்ல குமரேசன், ஷண்முகன், குன்றெறிந்தோன்
மருப்புகழ் வல்ல அருண கிரிப்பெயர் வள்ளல் சொன்ன
திருப்புகழ் வல்லவர் சீர்பாதத் தூளிஎன் சென்னியதே. 16

திருப்புகழ்ச் சிறப்பும் பாயிரம்
முற்றிற்று.

உ

வேலு மயிலுந் துணை

முருகக் கடவுள் துதி

ஆசிரிய விருத்தம்

ஏறுமயில் ஏறிவிளை யாடுமுகம் ஒன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே
கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே
மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுகம் ஒன்றே
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகம் ஒன்றே
ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்
*ஆதியம ராவதி யமர்ந்தபெரு மாளே !

—(-)—

(பா - வே) * ' ஆதியரு ணாசலம் அமர்ந்தபெரு மாளே'

8

திருப்புகழைக் கற்க, திருப்புகழைக் கேட்க, திருப்புகழைத் தினந்தோறும் ஜெபிக்க, திருப்புகழை அருச்சிக்க முத்தி எளிதிற் கைகூடும், யமனையும் வென்று வெற்றி முழக்கம் செய்யலாம்; இது திண்ணம் (நிச்சயம்). 14

9

வடவைத் தீயும் 'தன்னைச்சுடும் இது' என்று நடுங்கும்; (எந்தத்) திசையில் உள்ளோரும் (யாவரும்) இது சூலாயுதந்தானோ என்று (அச்சமுற்று) அடங்கி நடுங்குவர்; அசுரர்கள் இது வேலாயுதந்தான் என்று பயந்து கடலில் ஒளித்து ஒடுங்கி நடுங்குவர்; ஆதிசேடனும் கீழே அகழியிற் புக்கு நடுங்குவன்; (எப்போது எனில்) திருப்புகழ் கேட்ட மாத்திரத்தே என்க. 15

10

கற்பக மரம் முதலிய மரங்களை உடையவர்கள் என்னும் புகழ்பெற்ற தேவர்களிடையே வளர்ந்த மகளாம் தேவசேனையின் நாயகன், சங்கரனுக்கே குருமூர்த்தி என்னும் புகழைப் பெற்ற குமரேசன், ஆறுமுகன் கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தெறிந்தவன் (எனப் போற்றப்படும்) முருகவேளுக்கு உரிய புகழை ஆய வல்ல அருணகிரி என்னும் பெயரை உடைய வள்ளல் பாடியுள்ள திருப்புகழில் வல்லவர் எவ்வரோ அவருடைய சீர் பாதத் தூளி என் தலைமேலதாம். 16

ஆண்மயிலில் ஏறித் திருவிளையாடல் செய்யும்
திருமுகம் ஒன்று,
சிவபிரானுக்கு அறிவுமொழியைப் போதிக்கும்
திருமுகம் ஒன்று,
(தன் திருநாமங்களைக்) கூறி(ப் புகழும்) அடியார்களின்
வினைகளைத் தீர்க்கும் திருமுகம் ஒன்று,
(கிரௌஞ்ச) மலையை ஊடுருவிச் செல்லும்படி
வேலை ஏவி நின்ற திருமுகம் ஒன்று,
பகைகொண்ட சூரர்களைக் கொல்வித்த திருமுகம் ஒன்று,
வள்ளியைத் திருமணம் செய்வதற்காக வந்த
திருமுகம் ஒன்று, (இங்ஙனம்)
(நீ) ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட பொருளை (எனக்கு
இன்னதென) அருளவேண்டும்;
(தேவர்கள் ஊராம்) ஆதி அமராவதியில் அமர்ந்தருளும்
பெருமாளே!

உ

கணபதி துணை

திருத்தணிகேசன் துணை

சிவமயம்

விநாயகர் துதி

1. மலர்கொடு பணிய

கைத்தல *நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்-
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ!
கற்பகம் எனவினை கடிதேகும்;

மத்தமு மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை-
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு **பணிவேனே**;

முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே-
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா;

அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை இபமாகி-
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே!

(பாட வேறுபாடு.) * 'நிறையவல் முப்பழ மொடுபொரி.'

1

கையிடம் நிறையப், பழம், அப்பம், அவல், பொரி (இவை களை) வாரி யுண்ணும் யானைமுகக் கடவுளின் அடியை விரும்பிக்—

'கற்கும் அடியவர்களுடைய புத்தியில் உறைபவனே! கற்பகமே!' என (க் கூறினால்) வினைகள் விரைவில் ஓடிப்போம் (ஆதலால்);

ஊமத்தம்பூ, நிலவு (இவைகளை) அணிந்துள்ள அரனார் மகனும், மற் போருக்குத் தகத் திரண்ட புயத்தை யுடைய மதயானையும்—

மத்தள (ம் போன்ற வயிற்றை உடையவனும், உத்தமி (பார்வதியின்) மகனும் (ஆகிய கணபதியை) வாசனை அவிழ்ந்து (வீசும்) மலர்கொண்டு நான் பணிவேன்;

முத்தமிழை யெல்லாம், (மலைகளில்) முற்பட்டதான (மேரு) மலையில் முதல் முதலிற் பொருந்த எழுதின முதல் வோனே!—

மூன்று புரங்களையும் எரித்த அந்தச் சிவன் எழுந்தரு ளிய ரதத்தைப் பொடி செய்த மிக்க தீரனே!;

(வள்ளியம்மைபாற் கொண்ட காதலாகிய) அத் துயரத் தொடு (உன் தம்பியாகிய) சுப்பிரமணி நடந்த அந்தப் புனத்திடை யானையாகி (த் தோன்றி)—

அந்தக் குறமகளாம் (வள்ளியுடன்) அந்தச் சிறிய முருக வேளை அப்பொழுதே மணம் புரிவித்த பெருமாளே!

(உன்னை மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேன்).

முடிபு :—கரிமுகன் அடிபேணி...அடியவர் புத்தியி லுறைபவ! கற்பகம்! என வினை...எகும். (ஆதலால், யான்)...அரன்மகன்...மத யானை (ஆகிய) மத்தள வயிறனை, உத்தமி புதல்வனை...மலர்கொடு பணிவேன். (என் செய்து, எதன் பொருட்டுப் பணிவேன் எனில்), முதல்வோனே!...அதிதீரா!...பெருமாளே! (எனத் துதிசெய்து, எடுத்துக்கொண்ட துதிநூலாகிய இப் பிரபந்தம் இடையூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டுப் பணிவேன் என்க.)

2. அருள் பெற

[1]உம்பர்தருத் தேநுமணிக் கசிவாகி—
ஒண்கடலிற் றேனமுதத் துணர்வூறி ;

இன்பரசத் தே[2]பருகிப் பலகாலும்—
என்றனுயிர்க் ’காதரவுற் றருள்வாயே ;

தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே—
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே ;

அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே—
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமானே !

3. அருள் மறவாமை

[3]பக்கரைவி சித்ரமணி பொற் [4]கலணை யிட்டநடை
பக்ஷியெனு முக்ரதுர கமுநீபப்—

பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும் ;

திக்கதும திக்கவரு குக்குடமும் ரக்ஷைதரு
சிற்றடியு முற்றியப னிருதோளும்—

[5]செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே ;

---

1. உம்பர்தரு - சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம் என்னும் ஐவகைத் தெய்வத விருக்ஷங்கள். தேநு- காமதேனு என்னும் தெய்வப் பசு. மணி - சிந்தாமணி யென்னும் தெய்வத ரத்நம். இம் மூன்றும் தம்மை யடைந்தோர்க்கு அவர்கள் விரும்பிய பொருள்களைத் தரவல்லன. 2. பருகி - பருக.

3. பக்கரை - அங்கவடி. 4. கலணை; - கல்லணை; குதிரைச் சேணம். 5. செய்ப் பதி - வயலூர்.

2

விண்ணவர் உலகிலுள்ள (கற்பக மாதிய) மரங்கள், காம தேனு, சிந்தாமணி (இவைகளைப் போல ஈதற்கு என் உள்ளம் நெகிழ்ந்து–

ஒளி (வீசும்) கடலில் (தோன்றிய) இனிய அமுதம் (போன்ற) உணர்வு (என் உள்ளத்தே) ஊறி (அதனாற் பிறக்கும்);

இன்பச் சாற்றினை (நான்) உண்ணும்படி பலமுறையும்–

எனது உயிரின்மீது ஆதரவு வைத்து அருள்வாயாக;

தம்பியின் பொருட்டுக் காட்டில் அணைந்தவனே!–

தந்தையை வலஞ் செய்ததால் கையில் அருளப் பெற்ற பழத்தை உடையவனே!;

அன்பர்களுக்கு வேண்டிய நிலைத்த பொருளா யுள்ளவனே!

ஐந்து கரங்களையும் ஆனை முகத்தையும் (கொண்ட) பெருமாளே!

(ஆதரவு வைத்து அருள்வாயாக.)

3

"அங்கவடி, பேரழகான மணி, பொன் (நிறத்த) சேணம் (இவைகளைப் பூண்டு) நடக்கும் பறவையாகிய மிடுக்குள்ள குதிரையையும், கடம்ப (மரத்தின்)

தக்க மலர் மாலையையும், அந்த மலை (கிரௌஞ்சம்) அழிந்தொழியும்படி அதன்மேற் பட்டு உருவிச் செல்லும்படி விட்டருளிய (திருக்) கரத்தில் (உள்ள) கூரியவேலையும்;

திக்குகள் மதிக்கும்படி எழுந்துள்ள சேவலையும், காத்தளிக்கும் சிறிய (திரு) அடிகளையும், திரண்டுள்ள பன்னிரண்டு தோள்களையும்–

வயலூரையும் வைத்து உயர்ந்த திருப்புகழ்ப் (பாக்களை) விருப்பமொடு சொல்லுக"—எனக் (கூறி) எனக்கு அருள் செய்ததை மறவேன்;

[1] இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரைப ருப்புடனெய்
　　எட்பொரிய வற்றுவரை　　　　　இளநீர்[2]வண்—
டெச்சில்பய றப்ப* வகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
　　ரிப்பழமி டிப்பல்வகை　　　　　தனிமூலம்;

மிக்கஅடி சிற்கடலை பக்ஷணமெ னக்கொளொரு
　　†விக்கிநச மர்த்தனெனும்　　　　　அருளாழி!—
வெற்பகுடி லச்சடில விற்பரம ரப்பரருள்
　　‡வித்தகம ருப்புடைய　　　　　பெருமாளே!

4. திருவடி பெற

விடமடைசு வேலை அமரர்படை சூலம்
　　விசையன் விடு பாண　　　　　மெனவேதான்—
விழியுமதி பார விதமுமுடை மாதர்
　　வினையின்விளை வேதும்　　　　　அறியாதே;

கடியுலவு பாயல் பகலிரவெ னாது
　　கலவி தனில் மூழ்கி　　　　　வறிதாய—
கயவனறி வீனன் இவனுமுயர் நீடு
　　கழலிணைகள் சேர　　　　　அருள்வாயே;

---

1. இக்கு - அவரை; இக்கு - கரும்பு.
2. வண்டு எச்சில் - தேன்.

(பா- வே.) * 'வடை'; † 'விக்கினர் தமக்கிளைய முருகோனே' ‡ 'வித்தக மதிக்கரிய பெருமாளே.'

கரும்பு, அவரை, நல்ல பழங்கள், சர்க்கரை, பருப்பு, அதனுடன் நெய், எள், பொரி, அவல், துவரை, இள நீர், (வண்டின்–

எச்சில் எனப்படும்) தேன், பயறு, அப்ப வகைகள் பச்சரிசி, பிட்டு, வெள்ளரிப் பழம், மாவு-பலவகையன, ஒப்பற்ற கிழங்குகள் ;

சிறந்த உணவு (வகைகள்), கடலை (இவைகளைப்) பக்ஷண மாகக் கொள்ளும் ஒப்பற்ற "விக்கின சமர்த்தர்" **என்னும் அருட் கடலே!–**

(அருள்) மலையே! வளைந்த சடையையும் (பினகம் என்னும்) வில்லையும் (கொண்ட) பரமராம் அப்பர் பெற்ற திறலோனே! (யானைக்) கொம்பு உடைய பெருமானே!

(திருப்புகழ்...செப்பென எனக்கு அருளியதை மறவேன்.)

4

நிஞ்சு பொருந்திய கடல், அமரர் படை, சூலம், அருச்சுனன் விடும் பாணம் எனக் கூறும்படியான–

கண்களையும் மிக்க பாரவிதமான (கொங்கைகளையும்) உடைய மாதர்களின் செயல்களால் வரும் விளைவுகள் ஒன்றையும் (ஆய்ந்து) அறியாமல் ;

மணம் வீசும் பாயலில் பகல் இரவு எனப் பாராமல் கலவி (யின்பத்தில்) மூழ்கிப் பயனற்ற–

கீழ்மகனும் அறிவீனனுமாகிய இவனும் (உனது)உயர்ச்சி மிக்க திருவடி யிணைகளைச் சேர அருள் புரிவாயாக ;

இடையர் சிறு பாலை திருடிகொடு போக
இறைவன்மகள் வாய்மை அறியாதே—

இதயமிக வாடி யுடையபிளை நாத
கணபதியெ னுமை முறைகூற ;

அடையலவர் ஆவி வெருவஅடி கூர
அசலுமறி யாமல் அவரோட—

அகல்வதென டாசொல் எனவுமுடி சாட
அறிவருளும் ஆனை முகவோனே !

5. வழிபாடு மறவாமை

நினது திருவடி [1]சத்திம யிற்கொடி
நினைவு *கருதிடு புத்திகொ டுத்திட
நிறைய ‡ அமுதுசெய் முப்பழ மப்பமு நிகழ்பால்தேன்—

நெடிய வளைமுறி இக்கொடு லட்டுகம்
நிறைவில் அரிசிப ருப்பவல் எட்பொரி
நிகரில் இனிகத லிக்கனி வர்க்கமும் இளநீரும் ;

மனது மகிழ்வொடு தொட்டக ரத்தொரு
[2]மகர சலநிதி வைத்தது திக்கர
வளரு கரிமுக ஒற்றைம ருப்பனை வலமாக—

---

1. சத்தி - முச்சத்தியையும் குறிக்கலாம். வள்ளி - இச்சாசத்தி; தேவசேனை - கிரியாசத்தி, வேல் - ஞானசத்தி.

2. "திரைபொரு வேலைநீர் ஒன்று பூட்கை நெடுங் கரத் துட்புக நின்றுறிஞ்ச அந்நீரொடும் ஆமை...கொடுங்கரம் புக்கதால்"-உபதேச காண்டம்—கூர்மாவதாரச் சருக்கம் (100) :
'குறுமுனிபோற் கடலையெலாம் வாரித்துய்த்து'- சுழியற் புராணம்.
'ஏழ்கடல் உண்ட கை காவிரி தந்த கை'—சுழியல் பிள்ளைத்தமிழ்.

மகர சலநிதி வைத்த துதிக்கரம்-கணபதி கூர்மத்தை அடக்கிய போது அவர் தமது துதிக்கையால் கடல் நீரெல்லாம் உறிஞ்சினர்.

(பா - வே.) *'தரு திர'; ‡ 'அமுதொடு';

*இடையர்கள் கொஞ்சம் பாலை (அல்லது இடையர்களின் சிறு பெண்) திருடிக்கொண்டு போக அரசன் மகள் (நடந்த) உண்மை வரலாற்றை அறியாமல்—

நெஞ்சம் மிக வாடி 'என்னை ஆண்டருளும் பிள்ளைப் பெருமானே! கணபதியே!' என்னும் நாமங்களை வரிசைப்படக் கூற, (அவள் முறையீட்டுக்கு இரங்கி அந்தப்)

பகைவர்கள் உயிர்க்கு அஞ்சும்படியாக நீ அடி எடுத்து வர (நீ வரும் அடி ஒலியைக் கேட்ட அவர்கள்) அயலார் அறியாமல் ஓட,

'போவது ஏனடா—சொல்' எனக் கூறி அவர் தம் முடிகளைத் தாக்கி (அவர்களுக்கு) அறிவு ஊட்டிய ஆனை முகவனே!

(உன் கழலிணைகள் சேர அருள்வாயே.)

5

(மு)ருகா!) உன்னுடைய திருவடி, வேல், மயில், (சேவற்) கொடி (இவைகளை) நினைவிற் கருதும் அறிவை (நான் பெற) வேண்டி, நிரம்பச் செய்யப்பட்ட அமுது, முப்பழம், அப்பம், பொருந்திய பால், தேன்—

நீண்டு வளைந்த முறுக்கு, கரும்பு, லட்டு, நிறமும் ஒளியும் உள்ள அரிசி, பருப்பு, அவல், எள், பொரி, ஒப்பற்ற இனிய வாழைப்பழ வகைகள், இளநீர் (இவைகளை)

மன மகிழ்ச்சியுடன் தொடும் (திருக்) கரத்தையும், ஒப்பில்லாத மகர மீன்கள் உள்ள கடலில் வைத்த துதிக்கையையும் உடைய, (புகழ்) வளரும் யானை முகத்து ஒற்றைக் கொம்பனை (விநாயகரை) வலம் வந்து,

---

* இந்தப் பகுதியின் பின் நான்கு அடிகளின் சரியான பாடமும், இங்குக் கூறியுள்ள வரலாறும் இவையெனக் கிடைக்கவில்லை.

மருவு மலர்புனை தொத்திர [1]சொற்கொடு
வளர்கை குழைபிடி [2]தொப்பண குட்டொடு*
வனச பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே ;

தெனன தெனதென தெத்தென னப்பல
[3]சிறிய அறுபத மொய்த்துதி ரப்புனல்
திரளும் உறுசதை பித்தநி ணக்குடல் செறிமூளை

செரும உதரநி ரப்புசெ ருக்குடல்
நிரைய அரவநி றைத்தக ளத்திடை
திமித திமிதிமி மத்தளி டக்கைகள் செகசேசே

எனவெ துகுதுகு துத்தென ஒத்துகள்
துடிகள் இடிமிக ஒத்துமு ழக்கிட
டிமுட டிமுடிமு டிட்டிமெ னத்தவில் எழுமோசை

இகலி அலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட
இரண பயிரவி சுற்றுந டித்திட
எதிரு நிசிசர ரைப்பெலி யிட்டருள் பெருமாளே !

—(o)—

1. தொத்திர சொற்கொடு - தோத்திரச் சொல் கொண்டு.
2. தொப்பணம் - தோப்பணம் ; தோப்புக்கரணம்.
3. சிறிய அறுபதம் - ஈ.

(பா - வே.) * 'மகர சலநிதி வைத்த துதிக்கையர்
மதியை முடிமிசை வைத்தருள் அப்பனை - வலமாக
வருமு னிகலிய சொற்படி அக்கிரி
வளைய நொடிவரு முற்செல வுற்றிடு'

பொருந்திய மலர் கொண்டு (வழிபட்டும்), சிறப்பித்துக் கூறும் தோத்திரச் சொற்கள் கொண்டு (துதித்தும்), தூக்கிய கைகளால் (குழைக்) காதைப் பிடித்துக் கொண்டு தோப்பணம் குட்டு (முதலியன) செய்தும், அவரது தாமரை போன்ற சிலம்பு அணிந்த அழகிய பதங்களில் அர்ச்சனை (செய்வதை) மறவேன் ;

தெனன தெனதென தெத்தென—எனப் பல சிறிய ஈக்கள் மொய்க்கும் ரத்த நீர், திரண்டுள்ள சதைகள், பித்த மாமிசக் குடல், நெருங்கிய மூளை,

நிரம்பிய அவ் வயிற்றில் நிறைந்து மிக்க குடல் வரிசைகள், ஒலி—இவை நிறைந்த (போர்க்) களத்திலே திமித திமிதிமி (என ஒலிக்கும்) மத்தளம், இடக்கை என்னும் வாத்தியங்கள் செக சேசே—

என ஒலிக்க, துகு துகு துத் என்னும் ஊது குழலுடன் உடுக்கைப் பறைகள் இடியென மிக ஒத்து முழங்க, டிமுட டிமு டிமு டிட்டிம் என மேள ஓசைகள் எழ—

(ஒன்றோடொன்று) பகைத்த பேய்கள் கைப்பறை கொட்ட, ரண பயிரவி (என்னும் தேவதை போர்க்களத்தில்) சுற்றிக் கூத்தாட, எதிர்த்து வந்த அசுரர்களை அழித்தருளிய பெருமாளே !

[உனது திருவடி முதலானவற்றைக் கருதும் அறிவைப் பெறவேண்டிக் கணபதியை அர்ச்சிக்க மறவேன்.]

—(o)—

சிவமயம்

திருப்புகழ்

நூல்

1. காத்தருள

1* முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை ! சத்திச் சரவண !
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர ! எனவோதும்

முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் †திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேணப்

1. 'முத்தைத் தரு': என்னும் இச் செய்யுள் அருணகிரிநாதர் ஆதியில் அருளிச் செய்ததாக ஆன்றோர் வரைந்து வழங்கிவருதலின் முதலில் வைக்கப்பட்டது.

(பா - வே.) * 'முத்தித்'; (பத்தி தரு முத்திநகை அத்தி இறை வா' என வரும் திருவிரிஞ்சைப் பிள்ளைத் தமிழும், "முத்தித் திரு வென்னும் முன்பதினு றுயிரமாம் பத்தித் திருப்புகழைப் பாடுங் காண்" என வரும் தணிகையுலாவும் ஈண்டுக் குறிக்கத்தக்கன; தேவசேனை 'முத்திதரு மாது' என்பதற்கு 'அமுதத் தெய்வானை திரு முத்தி மாது' 'ஆரிய கேவலி' என வரும் திருப்புகழ் (764, 918) ஆதாரமாகும்.)

† 'திடுபொருள்!': இங்கே பொருள் என்பது விளி; பரமற்குச் கற்பித்திடு பொருளே! பச்சைப்புயல் மெச்சத்தகு பொருளே! நீ ரக்ஷித்தருள்வதும் ஒருநாளே?' எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

1

[1] முத்துப் போன்ற வரிசையாய் (விளங்கி) முத்திச் செல்வத்தை அளிக்கும் பற்களையுடைய யானைக்கு (தேவசேனைக்கு) இறைவ! சத்திவேல் (ஏந்திய) சரவண! முத்திக்கு ஒரு வித்தே! குருபரனே! என ஓதிநின்ற—

முக்கண் கொண்ட பரமனுக்கு வேதத்தில் முற்பட்டு நிற்கும் பிரவணத்தைக் கற்பித்துப், பிரம விஷ்ணுக்களாம் இருவரும் முப்பத்து மூன்று வகைத் தேவர்களும் (உனது) திருவடியை (ப் போற்றி(விரும்ப, (அவுணருடன் போர் செய்ய வல்ல பெருமானே!)

---

1. முருகவேள் அடி எடுத்துக் கொடுக்கப் பாடிய பாடல் இது.

"அருணகிரிநாதர் அருணை...வடவாசலிற் பயில—'பத்திதரு முத்திநகை அத்தியிறைவா' எனப் பாடென்று சொல்லி"— திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்.

"அருணகிரி நாதரையும்... கவி சொல் என்றே அடி எடுத்துக் கொடுத்தவன் கனிவாயின் முத்தம் அருளே"—க்ஷேத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ்.

இப் பாடலின் முற்பாதியின் பொருளும் சொல்லும் 'முத்து நவரத்ன' என்னும் 971-ஆம் பாடலிலுங் காணக் கிடக்கின்றன.

இப் பாடலின் முதலடியை வெண்பாவில் அமைத்துப் பாடுக என்றபோது மாம்பழக் கவிச் சிங்கம் பாடிய வெண்பா :—

'வரமுதவிக் காக்கும் மனமே!வெண் சோதி
பரவிய'முத் தைத்தரு பத்தித் - திருநகையத்
திக்கிறை சத்திச் சரவணமுத் திக்கொருவித்
துக்குருப ரன்னெனவோ து."

பத்துத்தலை தத்தக் கணை[1] தொடு
ஒற்றைக்[2]கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில் இரவாகப்

பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்!
பக்ஷத்தோடு ரக்ஷித் தருள்வதும் ஒருநாளே?

இத்தித்தெய ஒத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கொட்கந டிக்கக் கழுகொடு கழுதாடத்

திக்குப்பரி [3]அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு
சித்ரப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக்குகு குக்குக் குகுகுகு
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென முதுகூகை

கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட ஒத்துப் பொரவல பெருமாளே!

---

1. 'தொட்டு' எனற்பாலது, 'தொடு' எனத் தொகுக்கப்பட்டது.

2. கிரி மத்தைப் பொருது-மந்தரகிரியாகிய மத்தைக் கொண்டு (திருப்பாற்கடலைக்) கடைந்து.

3. அட்ட பயிரவர்-'அசிதாங்கன், காபாலி, சண்டன், உருரு, குரோதன், சங்காரன், பீடணன், உன்மத்தன்'—சீகாழிப் புராணம், கடவுள் வாழ்த்து, 17.

(இராவணனுடைய) பத்துத் தலைகளும் சிதறும்படி அம்பை ஏவியும் (மந்தரம் என்னும்) ஒரு மலையை மத்தாக நட்டுக் (கடலைக்) கலக்கியும், ஒரு பட்டப் பகலை வட்டமாயுள்ள (தனது) சக்கரங் கொண்டு இரவாக்கியும்,

பக்தனுடைய (அருச்சுனனுடைய) தேரை நடத்தின பச்சை மேகம் (போன்ற திருமால்) மெச்சத் தகுந்த பொருளே! (நீ என்மீது) அன்பு வைத்து (என்னைக்) காத்தருளும் ஒரு (நல்ல) நாளும் உண்டோ?

'தித்தித் தெய' என்னும் தாளத்துக்கு ஒத்த வகையிற் சிலம்பணிந்த நடனப் பதத்தை வைத்துப் பயிரவி திக்குகளிற் சுழன்று நடிக்கவும், கழுகுடன் பேய்கள் ஆடவும்,

திக்குகளைக் காக்கும் அட்ட பயிரவர்கள் தொக்குத் தொகு என வரும் அழகிய மண்டலக் கூத்தை ஆடித் திரிகடக என ஓதவும்,

கூட்டமாகப் பறைகள் கொட்டவும். (போர்க்) களத்தில் 'குக்குக் குகு' 'குத்திப் புதை' 'புக்குப் பிடி' என்று (ஒலி செய்து) கிழக் கோட்டான்கள்—

வட்டமிட்டெழவும், நட்பை ஒழித்து, அசுரரை வெட்டிப் பலியிட்டுக் குலகிரியாகிய (கிரௌஞ்ச மலையைக்) குத்துப்படத் தாக்கிப் போர் செய்ய வல்ல பெருமாளே!

(நீ என்னைப் பக்ஷத்தொடும் ரக்ஷித்தருளும் ஒரு நாளும் உண்டோ?)

முடிபு :—அத்திக் கிறை! ... சரவண ... குருபர! என ஓதும் பரமற்கு...கற்பித்து, இருவரும்...அமரரும் அடி பேண, பயிரவி நடிக்க....கழுது ஆட,...அட்ட பயிரவர்...ஓத, பறை கொட்ட,... கூகை புக்குப் பிடி யென,அவுணரை வெட்டிப் பலியிட்டு,...கிரி குத்துப்பட...பொரவல பெருமாளே!...தலைதத்தக் கணைதொட்டு, ...கிரிமத்தைப் பொருது, ... பகல் ... இரவாக ... இரதத்தைக் கடவிய பச்சைப்புயல் மெச்சத்தகு பொருளே! (நீ எளியேனை) ரக்ஷித்தருளும் ஒருநாளும் உளதோ?

முருகக் கடவுளின் முக்கிய திருப்பதிகள் ஆறனுள்

முதல் திருப்பதி

திருப்பரங்குன்றம்

[மதுரைக்குத் தென்மேற்கு 4-கல். சம்பந்த ஸ்வாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் இவர்களுடைய பாடல் பெற்றது. முருகக் கடவுள் தெய்வயானையம்மையை மணந்த ஸ்தலம். தீர்த்தம்-சரவணப் பொய்கை. மலைவலம் வரலாம். நக்கீரதேவர் பூதத்தாற் குகையில் அடைக்கப்பட, அவர் திருமுருகாற்றுப்படை பாடி வேலாயுதத்தின் உதவியாற் குகையினின்றும் வெளிவந்த அரும்பதி. நிரம்பவழகியர் பாடிய ஸ்தல புராணம் ஒன்றுளது.

705, 805ஆம் பாடல்களும் பாட வேற்றுமையின்படி, இத் தலத்துக்கு உரியனவாம்.]

2. பாவம் ஒழிய

தனகந்திரள் கின்றபெ ருங்கிரி
தனில்வந்துத கன் தகன் என்றிடு
கதிர்மிஞ்சிய செண்டைஎ றிந்திடு கதியோனே !

கடமிஞ்சி அநந்தவி தம்புணர்
கவளந்தனை உண்டுவ ளர்ந்திடு
[1]கரியின்றுணை என்றுபி றந்திடு முருகோனே !

[2]பனகந்துயில் கின்றதி றம்புனை
கடல்முன்பு கடைந்தப ரம்பரர்
படரும்புயல் [3]என்றவர் அன்புகொள் மருகோனே !

பலதுன்பம்உ ழன்றுக லங்கிய
சிறியன்புலை யன்கொலை யன்புரி
பவமின்று கழிந்திட வந்தருள் புரிவாயே;

---

1. கரி - கணபதி. 2. பனகம் - பன்னகம்; பாம்பு.
3. புயல் - புயல்வண்ணர் ; திருமால்.

2

பொன் திரண்டுள்ள பெரிய மலையாகிய மேருமலையை 'தகன்தகன்' என்று ஒளி மிக (வீசும்) [1]செண்டை எறிந்து (அடித்த) திறலோனே!

மதம் மிக்குப் பல வகையிற் புணர்வதும், கவளமாக உண்டு வளருவதுமான கரி (உருவங்கொண்ட கணபதி) யின் துணைவராகத் (தம்பியாகப்) பிறந்த முருகோனே)

பாம்பின் மீது துயில்கின்ற திறம் வாய்ந்தவரும் கடலை முன்பு கடைந்தவருமான பரம்பொருளும் பரந்த மேக (நிறத்தவருமான) திருமால் அன்புகொள்ளும் மருகனே!

பல துன்பங்களிற் சுழற்சியுண்டு கலங்கிய சிறியனும், புலையனும், கொலைஞனுமான நான் செய்த பாவமெல்லாம் இன்றோடு கழிய வந்தருள்புரிதி;

---

1. நாட்டில் மழையிலாமையால் உயிர்கள் வருந்துவதைக் கண்டு உக்கிர பாண்டியன் (முருகன் கூறு) வருந்த அவன் மகிழும்படி சொக்கநாதர் அவன் கனவில் தோன்றி "நாம் முன்பு உனக்குத் தந்த செண்டு கொண்டு மேரு மலையை அடித்தால் அது உனக்கு வேண்டிய பொன்னை உதவும்" எனப், பாண்டியன் அவ்வாறே சென்று மேருவைச் செண்டாலடித்துப் பொன் பெற்ற திருவிளையாடல் இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

—திருவிளையாடற் புராணம் 15-ஆவது மேருவைச் செண்டால் அடித்த திருவிளையாடல்.

செண்டு-தலைப்பு வளைந்த பிரம்பு போன்ற கருவி; இதன் விவரத்தை டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் எழுதியுள்ள நினைவு மஞ்சரி முதற்பாகம் பக்கம் 29-36-ல் பார்க்க.

அனகன்பெயர் நின்றுரு ளுந்திரி
புரமுந்திரி வென்றிட இன்புடன்
அழலுந்தந குந்திறல் கொண்டவர் புதல்வோனே!

அடல்வந்துமு ழங்கியி டும்பறை
டுடுடுண்டுடு டுண்டுடு டுண்டென
அதிர்கின்றிட அண்டநெ ரிந்திட வருசூரர்

மனமுந்தழல் சென்றிட அன்றவர்
உடலுங்குட லுங்கிழி கொண்டிட
மயில்[1] வென்றனில் வந்தரு ளுங்கன பெரியோனே!

மதியுங்கதி ருந்தட வும்படி
உயர்கின்றவ னங்கள்பொ ருந்திய
வளமொன்றுப ரங்கிரி வந்தருள் பெருமானே!

3. திருவடி பெற

சருவும்படி [2]வந்தனன் இங்கித
மதனின்றிட அம்புலி யுஞ்சுடு
தழல்கொண்டிட மங்கையர் கண்களின் வசமாகி.

சயிலங்கொளு மன்றல்பொ ருந்திய
பொழிலின்பயில் தென்றலும் ஒன்றிய
தடவஞ்சுனை துன்றியெ ழுந்திட திரமாகவே

இரவும்பகல் அந்தியு நின்றிடு
குயில்வந்திசை தெந்தன என்றிட
இருகண்கள் துயின்றிட லின்றியும் அயர்வாகி

இவணெஞ்சு[3] ப தன்பதன் என்றிட
மயல்கொண்டுவ ருந்திய வஞ்சகன்
இனியுன்றன்ம லர்ந்தில கும்பதம் அடைவேனோ;

1. வென் - முதுகு
2. வந்தனன் என்பது வந்து என்னும் பொருளைத் தரும் முற்றெச்சம்.
3. பதன்பத னென்றிட - பதைபதைக்க.

அனகன் (பாவமிலான் - தூயன்) என்னும் பெயர் (வாய்ந்தவனும்), நின்று உருண்டு திரியும் திரி (முப்)புரங்களையும் வெல்லும்படி இன்ப நிலையில் (இருந்தே) தீ வெளிப்படச் சிரித்த திறல் கொண்டவருமான (சிவனது) புதல்வனே !

வலிமையுடன் முழங்குகின்ற பறை டுடுடுண்டென ஒலிக்க, அதிர்ந்த அண்டங்கள் நெரிந்து போமாறு வந்த சூரர் (தம்)—

மனத்தில் எரி பாயவும், அப்போது அவர் உடலும் குடலும் கிழிபடவும் மயில் முதுகினில்(ஏறி)வந்தருளிய பெருமை வாய்ந்த பெரியோனே !

திங்களும் ஞாயிறும் (சந்திரனும் சூரியனும்) தடவிச் செல்லும் அளவுக்கு உயர்ந்துள்ள சோலைகள் பொருந்தியுள்ள வளம் பொருந்திய (திருப்) **பரங்குன்றத்தில்** எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே !

(என் பாவம் ஒழிய வந்தருள் புரிதி.)

3

போராடுங் கருத்துடன் வந்து மன்மதன் நிற்க, நிலவு(ம்) சுடுகின்ற தீயைக் கொள்ள (தீயை வீச), மங்கையர்களின் கண்களில் வசப்பட்டு,

மலை(ச் சாரலில்) உள்ள மணம் பொருந்திய பொழிலிற் பயின்றுவரும் தென்றற் காற்று (அங்குள்ள) அகன்ற அழகிய சுனை (நீரிற்) படிந்து வலிவுடனே எழ,

இரவும் பகலும் அந்தி வேளையும் உள்ள குயில் வந்து இசையைத் 'தெந்தென' எனப் பாட, (எனது) இரண்டு கண்களும் துயிலுதல் இன்றிக், களைத்துப்போய்,

இங்கே நெஞ்சு பதை பதைக்க (மங்கையர்பால்) மயல் கொண்டு வருந்திய வஞ்சகனாகிய (நான்) இனி உனது மலர்ந்து விளங்கும் திருவடியை அடைவேனோ! ;

திருவொன் றிவி ளங்கிய [1] அண்டர்கள்
மனையின் தயிர் உண்டவன் எண்டிசை
திகழும்புகழ்கொண்டவன்[2]வண்டமிழ் பயில்வோர்பின்
திரிகின்றவன் மஞ்சுநி றம்புனை
பவன்மிஞ்சுதி றங்கொள வென்றடல்
ஜெயதுங்கமு குந்தன்ம கிழ்ந்தருள் மருகோனே !

மருவுங்கடல் துந்[3]துமி யுங்குட
முழவங்கள்கு மின்குமின் என்றிட
வளமொன்றிய செந்திலில் வந்தருள் முருகோனே !
மதியுங்கதி ரும்புய லுந்தின
மறுகும்படி அண்டம் இலங்கிட
வளர்கின்றப ரங்கிரி வந்தருள் பெருமாளே !

4. கலவியில் மகிழ்தல் தவிர

அருக்கு மங்கையர் மலரடி வருடியெ
கருத்த றிந்துபின் அரைதனில் உடைதனை
அவிழ்த்தும் அங்குள அரசிலை தடவியும் இருதோளுற்

---

1. அண்டர்கள் - இடையர்கள்.

2. வண்டமிழ் பயில்வோர்பின் திரிகின்றவன் என்றது,
“கணிவண்ணன் செல்கின்றான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டாம் - துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன்யான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்” என்ற திருமிழிசை
யாழ்வார் பின் சென்றதை.

3. “துந்துமியொடு குடமுழா நீர் மகிழ்வீர்”—தேவாரம் : சுந்தரர் - திருமுருகன்பூண்டி 6.

செல்வம் பொருந்தி விளங்கிய இடையர்களின் மனையிலிருந்த தயிரை உண்டவனும், எட்டுத் திக்கும் விளங்கும் புகழ் கொண்டவனும், வளவிய தமிழைப் பயில்வோர் பின்னே—

திரிகின்றவனும், மேக நிறம் கொண்டவனும், மிக்க திறல் கொண்டு வெல்லும் வலிமை வாய்ந்தவனும், வெற்றியும் தூய்மையும் கொண்டவனுமான திருமால் மகிழும் மருகனே !

பொருந்திய கடல் (போலத்) துந்துமி(பேரிகை) வாத்தியமும் குடமுழவு (வாத்தியமும்) "குமின் குமின்" என ஒலி செய்ய வளம் பொருந்திய **திருச்சேந்தூரில்** வந்தெழுந் தருளியுள்ள முருகனே !

திங்களும் ஞாயிறும் (சந்திரனும் சூரியனும்) மேகமும் நாள்தோறும் (செல்வதற்கு வழி தடைப்பட்டு)மயங்கும் படி, அண்டம் விளங்க, வளர்கின்ற **திருப்பரங்குன்றத் தில்** எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே !

4

அருமை வாயந்த மங்கையர்களின் மலர் போன்ற அடிகளை வருடியும்(பிடித்தும், அவர்களுடைய) கருத்தை அறிந்த பின்பு அரையில் உள்ள உடையை அவிழ்த்தும் அங் குள்ள அரசிலை (போன்ற உறுப்பைத் தடவியும்) அவர் தம் இரண்டு தோள்களிற் பொருந்தி—

---

1. திருச்செந்தூரில் வந்து எழுந்தருளினது - சூரனை வதைக்க முருகவேள் எழுந்தருளி வந்து திருச்செந்தூரில் தங்கினதைக் குறிக் கும்; "வேலுடைய வள்ளல்...செந்திமா நகரம் புக்கான்" (கந்த புரா ணம், திருச்செந்திப் படலம் - க). "விசும்பாறாக விரை செலன் முன்னி...சீர் அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே" (திருமுரு காற்றுப்படை).

றணைத்தும் அங்கையின் அடிதொறும்நகமெழ
உதட்டை மென்றுபல் இடுகுறி களுமிட
அடிக்க ளந்தனில் மயில்குயில் புறவென மிகவாய்விட்

டுருக்கும் அங்கியின் மெழுகென உருகிய
சிரத்தை மிஞ்சிடும் அநுபவம் உறுபலம்
உறக்கை யின்கனி நிகரென இலகிய முலைமேல்வீழ்ந்

துருக்க லங்கிமெய் உருகிட அமுதுகு
பெருத்த உந்தியின் முழுகிமெ யுணர்வற
உழைத்தி டுங்கன கலவியை மகிழ்வது தவிர்வேனோ

இருக்கு மந்திரம் [1] எழுவகை முனிபெற
உரைத்த சம்ப்ரம சரவண பவகுக
இதத்த இங்கிதம் இலகிய அறுமுக எழில்வேளென்

றிலக்க ணங்களும் இயலிசை களுமிக
விரிக்கும் அம்பல மதுரித கவிதனை
இயற்று செந்தமிழ் விதமொடு புயமிசை புனைவோனே!

செருக்கும் அம்பல மிசைதனில் அசைவுற
நடித்த சங்கரர் வழிவழி அடியவர்
திருக்கு ருந்தடி அருள்பெற அருளிய குருநாதர்

திருக்கு ழந்தையு மென அவர் வழிபடு
குருக்க ளின்திற மெனவரு பெரியவ
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே!

---

1. எழுவகை முனி - வசிஷ்டர் முதலிய சப்த ரிஷிகள்.

அணைத்தும், அங்கையின் அடிப்பாகந்தோறும் நகக் குறி எழ, உதட்டை மென்று பற்களால் குறிகள் இட; அடி நெஞ்சில் நின்றும் மயில் குயில் புறுப் போன்று மிக வாய்விட்டு (ஒலி எழ),

உருக்க வல்ல நெருப்பிலிட்ட மெழுகு போல உருகிய ஊக்கம் மிக்க அனுபவத்தால் வருகின்ற பயன்களைப் பெற, கையில் உள்ள பழம்போல விளங்கியமுலைமேல்வீழ்ந்து,

உருவம் கலங்கி, உடல் உருக, அமுதம் பெருகும் பெருத்த உந்தி(த் தடத்தில்) முழுகி, மெய் உணர்வு அற்றுப் போகும் வண்ணம் உழைக்கின்ற பெருத்த கலவி (யின் பத்தில்) மகிழ்வதை விட்டொழியேனோ?

'இருக்கு (வேத) மந்திரத்தை எழுவகை முனிவர்களும் (சப்த ரிஷிகளும்) அறியும்படி உரைத்த சிறப்பு வாய்ந்தவனே! சரவணபவனே! குகனே! இதம் தருவதும் இங்கிதம் (இனிமை) தருவதுமாய்விளங்கும் அறுமுகங் கொண்ட அழகிய வேளே!" என்று அமைத்து—

இலக்கணங்கள் (பொருந்த) இயற்றமிழாலும் இசைத் தமிழாலும் விரித்துரைக்கும் அழகிய பல மதுரமிக்க கவிகளாக இயற்றப்பட்ட செந்தமிழை வகைவகையாகத் (திருப்)புயத்தில் (மாலையாக) அணிபவனே!

களிப்புடன் (திரு) அம்பலத்தின் மீது அசைந்து (கூத்து) ஆடும் சங்கரரும், (தமக்கு) வழிவழி அடியவராம் (மாணிக்கவாசகருக்குத் திருப்பெருந்துறையில்) திருக் குருந்த மரத்து அடியில் அருள்பெறும் வண்ணம் அருள் செய்த குருநாதரும் (ஆகிய சிவபிரானது)—

திருக்குழந்தை என்ற (நிலையிலும்), அந்தச் சிவபிரானே வழிபட்டு நிற்கும் குருமூர்த்தி என்னும் பெருநிலையிலும் எழுந்தருளியுள்ள பெரியோனே! **திருப்பரங்குன்றத்தில்** உறைகின்ற சரவண (மூர்த்தியே)! பெருமாளே!

(கலவியில் மகிழ்வது தவிர்வேனோ?)

5. காலன் வரும்போது காட்சி பெற

உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடுன் அடியிணை
உறப்ப ணிந்திலன் ஒருதவ மிலனுன தருள்மாறு

உளத்து ளன்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும் வலம் வருகிலன்
உவப்பொடுன்புகழ் துதிசெயவிழைகிலன்,மலைபோலே

கனைத்தெ ழும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலிதன் உழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதைகொடு பொருபோதே

கலக்கு றுஞ்செயல் ஒழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தில் என்பய மறமயில் முதுகினில் வருவாயே

வினைத்த லந்தனில் அலகைகள் குதிகொள
விழுக்கு டைந்துமெய் உகுதசை கழுகுண
விரித்த குஞ்சியர் எனுமவு ணரை அமர் புரிவேலா!

மிகுத்த பண்பயில் குயில்மொழி அழகிய
கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுழுநறை
விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை உடையோனே!

5

(நான்) உன்னைத் தினந்தோறும் தொழுவதும் இல்லை; உன்னுடைய தன்மைகளை (எடுத்து) உரைப்பதும் இல்லை; பல மலர் கொண்டு உன் அடியிணை பொருந்தப் பணிவதும் இல்லை; ஒரு வகையான தவமும் (செய்தேன்) இல்லை; உன்னுடைய அருள் நீங்காத—

உள்ளத்தை உள்ள அன்பர்கள் உறையும் இடத்தை அறிகின்றதும் இல்லை; விருப்பத்தோடு உன் மலையை வலம் வருகின்றதும் இல்லை; மகிழ்ச்சியுடன் உன் புகழைத் துதிக்க விருப்பங் கொள்வதும் இல்லை; மலைபோலத் (தோன்றிக்)—

கனைத்துக்கொண்டு வருகின்ற எருமையின் கழுத்தின்மீது வருகின்ற கரிய நிறமும், கொடுங்கோபமுமுள்ள யமனிடம் உள்ளவர்கள் (என்முன்) தோன்றி நெருங்கி எறிகின்ற கயிறுகொண்டும் வருத்தும் கதை கொண்டும் (என்னுடன்) போர் செய்கின்றபோது—

கலக்கமுறுஞ் செயலும், ஒய்தலின்றி அழிவுறும் கருத்தும் நைந்துபோய் (நான்) துன்புறும்போது ஒரு க்ஷண அளவில், என் பயம் நீங்க மயில் முதுகினில் (நீ) வருவாயாக;

போர்க்களத்தில் பேய்கள் கூத்தாடுவதால் ஊன் (மாமிசம்) உடைந்து (பிணங்களின்) உடலினின்றும் சிதறச் சிதறின மாமிசத்தைக் கழுகுகள் உண்ண, 'விரித்த தலைமயிரை உடையவர்' என்னும் அசுரர்களோடு போர் புரிந்த வேலனே!

மிக்க பண்களைப் பயிலும் குயிலின் மொழி போன்ற மொழியை உடையாளும் அழகிய மலை நிலத்துப் பெண்ணுமாகிய (வள்ளியின்) குங்குமம் அணிந்த முலை மீது அழுந்திப் படும் நறுமணங் கலந்த சந்தனமும் கஸ்தூரியும் (அணிந்த) புய மலைகளை உடையவனே!

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுநி முறைகொடு
புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
சினத்தை நிந்தனை செயுமுநி வரர்தொழ மகிழ்வோனே

தெனத்தெ னந்தன எனவரி யளிநறை
தெவிட்ட அன்போடு பருகுயர் பொழில்திகழ்
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே!

6. பொதுமகளிரால் வரும் துயரற

கருங்கும் அஞ்சன விழியிணை அயில்கொடு
நெருக்கி நெஞ்சற எறிதரு பொழுதொரு
கனிக்குள் இன்சுவை அமுதுகும் ஒருசிறு நகையாலே

[1] களக்கொ ழுங்கலி வலைகொடு விசிறியே
மனைக்கெ ழுந்திரும் எனமனம் உருகஒர்
கவற்சி கொண்டிட மனைதனில் அழகொடு கொடுபோகி

நறைத்த பஞ்சணை மிசையினில் மனமுற
அணைத்[2] த கந்தனில் இணைமுலை எதிர்பொர
நகத்த ழுந்திட அமுதிதழ் பருகியு மிடறாடே

நடித்தெ ழுங்குரல் குமுகுமு குமுவென
இசைத்து நன்கொடு மனமது மறுகிட
நழுப்பு நஞ்சன சிறுமிகள் துயரற அருள்வாயே;

---

1. களக் கொழுங் கலி - வளமான கண்டத் தொனி.
2. ஆகம் என்பது அகம் எனத் திரிந்தது; ஆகம் - மார்பு.

தினந்தோறும் [1]நால்வேதமும் வல்ல' முனி (பிரமன்) விதிப்படி நீராட்டிப் பூ நிறைய இட, விண்ணவரும், சினத்தை நிந்தித்து விலக்கின (வெகுளியை வென்ற) [2]முனிவர்களும் தொழ மகிழ்பவனே!

'தெனத் தெனந்தன' என்று கோடுகள் உள்ள (அல்லது இசை பாடும்) வண்டுகள் தேனைத் தெவிட்டுமளவுக்கு ஆசையுடன் உண்ணும் உயர்ந்த பொழில்(கள்) விளங்கும் **திருப்பரங்குன்றத்தில்** உறைந்தருளும் சரவண மூர்த்தியே! பெருமாளே!

(மறலிதன் உழையினர் பொருபோது என் பயமற
மயில் முதுகினில் வருவாயே!)

6

கூரிய மை(யிட்ட) விழியிணையாம் வேல் கொண்டு நெருக்கி நெஞ்சம் அழியும்படி எறியும்பொழுது, ஒரு பழச் சுவையையும் அமுதத்தையும் கக்குகின்ற ஒப்பற்ற புன்னகையாலே—

கழுத்தில் (நின்று எழும்) வளமான ஒலியெனும் வலையை வீசியே 'வீட்டுக்கு எழுந்திருங்கள்' என்று (கூறி) மனமுருகும்படியாகவும் ஒரு கவலை கொள்ளும்படியாகவும் வீட்டுக்குள் அழகாக அழைத்துக்கொண்டு போய்,

மணந் தோய்ந்த பஞ்சணையின் மேலே மணம் பொருந்த அணைத்து மார்பில் முலையினை எதிர்பொர, நகம் அழுந்த, இதழமுதைப் பருகியும், கண்டத்தூடே—

நடித்து எழுகின்ற குரல் 'குமு குமு குமு' என ஒலி செய்து நன்றாக, மனம் கலங்கும்படி பசப்பி, மயக்கும் விடம் போன்ற சிறுமிகளால் (வரும்) துயர் நீங்க அருள்வாயே;

---

1. அருநெறிய மறை வல்ல முநி—தேவாரம்; சம்பந்தர் - பிரமபுரம் I-1-கக. 2. 'அருமா மறை வல்ல முனிவன்'—தேவாரம்: சம்பந்தர் - சிக்கல் II-8-9.

நிறைத்த தெண்டிரை மொகுமொகு மொகுவென
உரத்த கஞ்சுகி முடிநெறு நெறுவென
நிறைத்த அண்டமு கடுகிடு கிடுவென வரைபோலும்

நிலத்த திண்கழல் நிசிசர ருரமொடு
சிரக்கொ டுங்குவை மலைபுரை தரஇரு
நிணக்கு ழம்பொடு குருதிகள் சொரிதர அடுதீரா!

திறற்க ருங்குழல் உமையவள் அருளுறு
புழைக்கை தண்கட கயமுக மிகவுள
சிவக்கொ ழுந்தன கணபதி யுடன்வரும் இளையோனே!

சினத்தொ டுஞ்சமன் உதைபட நிறுவிய
பரற்கு ளன்புறு புதல்வநன் மணியுகு
திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே!

7. அருள் பெற

விடத்தை மிஞ்சியபுளகித வனமுலை
தனைத்தி றந்தெதிர் வருமிளை ஞர்களுயிர்
மயக்கி ஐங்கணை மதனனை ஒருஅரு மையினாலே

[2] வருத்தி வஞ்சக நினைவொடு மெலமெல
நகைத்து நண்பொடு [3] வருமிரும் எனஉரை
வழுத்தி அங்கவ ரொடுசரு வியுமுடல் தொடுபோதே

---

1. கஞ்சுகி - பாம்பு; அதாவது, ஆதிசேஷன்.
2. வருத்தி , வருவித்து.
3. வருமிரும் - வாரும் இரும்.

நிறைகடல் 'மொகு மொகு மொகு!' எனவும், வலிமை பொருந்திய பாம்பின் (ஆதிசேஷனது) முடி 'நெறு நெறு' எனவும், நிறைந்த அண்ட முகடு 'கிடு கிடு' எனவும் மலையையொத்து—

உயர்ந்த திண்ணிய கழல்களைக்கொண்ட அவுணர்களுடைய மார்பும் தலைகளின் கொடிய கூட்டமும், மலைக்கு ஒப்பாகப் பெரிய மாமிசக் குழம்புடன் ரத்தத்தைச் சொரிய வெட்டித் துணித்த தீரனே!

திறலும் (ஒளியும்) கருமையுங் கொண்ட கூந்தலமைந்த உமையவள் பெற்றருளிய தொளைக் கையையும் குளிர்ந்த மதமுள்ள யானை முகத்தையும் மிகக் கொண்டுள்ள சிவக் கொழுந்து போன்ற கணபதியுடன் வரும் (கணபதிக்குத் தம்பியாக வரும்) இளையோனே!

கோபத்துடன் யமனை உதைபட வைத்த சிவபிரானது உள்ளம் அன்புறும் புதல்வனே! நல்ல மணிகளைச் சிதறும் **திருப்பரங்குன்றத்தில்** உறைகின்ற சரவண மூர்த்தியே! பெருமாளே!

(சிறுமிகளால் வரும் துயரற அருள்வாயே.)

7

(அணிந்துள்ள) மணிவடத்தினும் மேலோங்கிப் புளகிதங் கொண்ட அழகிய முலையைத் திறந்து (காட்டி) எதிர் வரும் இளைஞர்களுடைய உயிரை மயக்கி ஐந்து வகை மலர்ப் பாணங்களை உடைய மன்மதனை ஒப்பற்ற அருமை வகையால்—

வருவித்து வஞ்சகமான எண்ணத்துடன் மெல்ல மெல்ல நகைத்து நண்பு காட்டி 'வாரும் இரும்' என உரை பேசி அங்கு அவர்களுடன் கொஞ்சிக் குலவி உடலைத் தொடும்போதே

விடத்தை வென்றிடு படைவிழி கொடுமுள
 மருட்டி வண்பொருள் கவர்பொழு தினில்மயல்
 விருப்பெ னும்படி மடி மிசை யினில்விழு தொழில்தானே?

விளைத்தி டும்பல கணிகையர் தமது பொய்
 மனத்தை நம்பிய சிறியனை வெறியனை
 விரைப்ப தந்தனில் அருள் பெறநினைகுவ துளதோதான்!

குடத்தை வென்றிரு கிரியென எழில்தள
 தளத்த கொங்கைகள் மணிவடம் அணிசிறு
 குறக்க ரும்பின்மெய் துவள்புயன் எனவரு வடிவேலா!

குரைக்க ருங்கடல் திருவணை எனமுனம்
 அடைத்தி லங்கையின் அதிபதி நிசிசரர்
 குலத்தொ டும்பட ஒருகணை விடுமரி மருகோனே!

திடத்தெ திர்ந்திடும் அசுரர்கள் பொடிபட
 அயிற்கொ டும்படை விடுசர வணபவ
 திறற்கு கன்குரு பரனென வருமொரு முருகோனே!

செழித்த தண்டலை தொறுமில கியகுட
 வளைக்கு லந்தரு தரளமு மிகுமுயர்
 திருப்ப ரங்கிரி வளநகர் மருவிய பெருமாளே!

8. அருள் பெற

[1] கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்
 வயிறிருந்து முற்றிப்ப யின்று
 கடையில்வந்து தித்துக்கு ழந்தை வடிவாகி

கழுவியங்கெ டுத்துச்சு ரந்த
 முலை[2]யருந்து விக்கக்கி டந்து
 கதறியங்கை கொட்டித்த வழ்ந்து நடையாடி

---

1. இப் பாடலின் பிற்பாதி இராமாயண வரலாறு கூறும்.
2. அருந்துவிக்க - அருத்த; ஊட்ட.

விஷத்தையும் வெல்லும் படை போன்ற விழிகொண்டு, உள்ளத்தை மருட்டி, வளமார்ந்த பொருள் (எல்லாம்) கவரும்போது, உங்கள் மீது எனக்கு மோகம் விருப்பம் என்னும்படியான (ஆசை மொழிகளைக் கூறி) மடி மீது விழுகின்ற தொழில்களையே—

(நடித்து) விளக்கின்ற பல பொது மாதர்களின் பொய் மனத்தை நம்பிய சிறியனை, வெறியனை, (உனது) மணம் (வீசும்) பதங்களில் சேரும்படியான திருவருளை நான் பெற நீ நினைக்கும்படியான (நல் ஊழ்) எனக்கு உளதோ தான்?

குடத்தை வென்று இரு மலை போன்று அழகு தளதளக்கும் கொங்கைகள் மீது மணிமாலை அணிந்த சிறிய குறக் கரும்பாகிய (வள்ளியின்) உடலில் துவளும் புயத்தை உடையவன் என வரு வடிவேலனே!

ஒலிக்கின்ற கரியகடலில் அழகியஅணையென முன்னம் அடைத்து, இலங்கைக்கு அதிபதியாகிய (இராவணன்) அரக்கர் கூட்டத்துடன் அழியும்படி ஓர் அம்பை ஏவிய திருமாலின் மருகனே!

திடத்துடன் எதிர்த்து வந்த அசுரர்கள் (யாவரும்) பொடி பட வேலாகிய உக்கிரப் படையை விட்ட சரவண பவனே! திறல் வாய்ந்த குகன், குருபரன் என்னும் திருப்பெயருடன் வந்துள்ள ஒப்பற்ற முருகனே!

செழிப்புள்ள சோலைகள்தோறும் (கிடந்து) விளங்கும் வளைந்த சங்கின் கூட்டங்கள் ஈன்ற முத்துக்கள் மிக்குப் பொலியும் திருப்பரங்கிரி என்னும் வளப்பமுள்ள நகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே!

(சிறியனை வெறியனை, அருள் பெற நினைகுவ துளதோ தான்?)

8

கருவிற் சேர்ந்து பத்து மாதம் வயிற்றிலிருந்து முற்றிப் பழகி கடைசியில் (பூமியில்) குழந்தை வடிவாக வந்து உதித்து,

குழந்தையைக் கழுவி அங்கு எடுத்துச் சுரக்கும் முலைப் பாலை ஊட்டக், கிடந்தும், அழுதும், அங்கை கொட்டியும், தவழ்ந்தும், நடமாடியும்,

அரைவடங்கள் கட்டிச்ச தங்கை
இடுகுதம்பை பொற்சுட்டி தண்டை
அவையணிந்து முற்றிக்கி ளர்ந்து வயதேறி—

அரிய பெண்கள் நட்பைப்பு ணர்ந்து
பிணியுழன்று சுற்றித்தி ரிந்த
தமையுமுன்க்ரு பைச்சித்தம் என்று பெறுவேனோ?

இரவி இந்த்ரன் வெற்றிக்கு ரங்கி
னரச ரென்றும் ஒப்பற்ற [1]உந்தி
யிறைவன் [2]எண்கி னக்கர்த்த னென்றும் நெடுநீலன்

எரியதென்றும் ருத்ரற்சி றந்த
அநும னென்றும் ஒப்பற்ற அண்டர்
எவரும் இந்த வர்க்கத்தில் வந்து புனமேவ,

அரிய தன்ப டைக்கர்த்த ரென்று
அசுரர் தங்கி ளைக்கட்டை வென்ற
அரிமு குந்தன் மெச்சுற்ற பண்பின் மருகோனே!

[3] அயனை யும்பு டைத்துச்சி னந்து
உலக மும்ப டைத்துப்ப ரிந்து
அருள்ப ரங்கி ரிக்குட்சி றந்த பெருமாளே.

9. திருவடி பெற

காதட ருங்கயல் கொண்டிசைந் தைம்பொறி
வாளிம யங்கம னம்பயந் தந்திருள்
கால்தர விந்துவி சும்பிலங் கும்பொழு தொருகோடி

---

1. உந்தி யிறைவன்—பிரமன்.

2. எண்கினக் கர்த்தன்—கரடிமுகச் சேனைகடகுக் தளகர்த்த ஞகிய அம் முகமுள்ள ஜாம்புவான்.

3. கந்த புராணம் - அயனைச் சிறைபுரி படலம், 14 - 19.

அரைநாண் கட்டியும் சதங்கை, இட்ட காதணி, பொன்சுட்டி, தண்டை அவை அணிந்தும் முற்றிச் செழிப்புற்று வயது ஏறி,

அருமையான பெண்களுடைய நட்பைப் பூண்டு, பிணியிற் பட்டு, சுற்றித் திரிந்தது போதும், (இனி முருகா) உனது கிருபைச் சித்தத்தை என்று பெறுவேனோ ?

சூரியன் (கூறுன சுக்கிரீவன்), இந்திரன் கூறுன வாலி)– இவர்களிருவரும் வெற்றிக் குரங்கரசர்களாகவும், ஒப்பிலாத (திருமால்) உந்தியிற் பிறந்த பிரமன் (கூறு) கரடியினத்துத் தலைவனும் சாம்புவானகவும், நெடியநீலன்–

எரியின் கூறென்றும், ருத்திரன் கூறு அநுமன் என்றும் ஒப்பிலாத தேவர்கள் யாவரும் இவ்வகையாக வந்து பூமியிற் சேர ;

(இவர்களைத்) தன் படைகளுக்குத் தலைவராகக் கொண்டு அசுரர்களுடைய சுற்றமென்னும் கூட்டத்தை வென்ற அரி முகுந்தன் மெச்சுகின்ற குணம் வாய்ந்த மருகனே!

பிரமனையும் தண்டித்துக் கோபித்து, உலகத்தையும் படைத்து அன்புடன் அருள் (பாலிக்கும்) திருப்பரங்குன்றத்திற் சிறந்து வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !
(உனது கிருபைச் சித்தத்தை என்று பெறுவேனோ ?

9

காதளவும் நெருக்கும் கயல் மீன் (போன்ற) கண்களை (மனத்தில்) கொண்டு, (மனம் அப்போது மகளிர்பால்) இசைந்து (ஒருப்பட்டு), ஐம்புலன்களும் (காமன்) அம்புகளால் மயங்க, மனம் அச்சங் கொள்ள, இருள் நீங்கும்படியாக நிலவு விண்ணில் ஒளிதரும்பொழுது ஒரு கோடிக் கணக்காய் (மிகப் பலவாய்க்)–

காய்கதி ரென்றொளிர் செஞ்சிலம் புங்கணை
யாழியு டன்கட கந்துலங் கும்படி
காமனெ டுஞ்சிலை கொண்டடர்ந் தும்பொரு மயலாலே

வாதுபு ரிந்தவர் செங்கைதந் திங்கித
மாகந டந்தவர் பின்திரிந் துந்தன
மார்பில ழுந்தஅ ணைந்திடுந் துன்பம துழலாதே;
வாசமி குந்தக டம்பமென் [1]கிண்கிணி
மாலைக ரங்கொளும் அன்பர்வந் தன்பொடு
வாழுநி தம்புனை யும்பதந் தந்துன தருள்தாராய்;

போதிலு றைந்தருள் கின்றவன் செஞ்சிர
மீதுத டிந்துவி லங்கிடும் புங்கவ!
போதவ ளஞ்சிவ சங்கரன் கொண்டிட மொழிவோனே!
பூகமு டன்திகழ் [2]சங்கினங் கொண்டகி
ரீவம டந்தைபு ரந்தரன் தந்தருள்
பூவைக ருங்குற மின்கலந் தங்குப னிருதோளா;

தீதக மொன்றினர் வஞ்சகந் துஞ்சியி
டாதவர் சங்கரர் தந்ததென் பும்பல
சேர்நிரு தன்குலம் அஞ்சமுன் சென்றடு திறலோனே!
சீதள முந்தும ணந்தயங் கும்பொழில்
சூழ்தர விஞ்சைகள் வந்திறைஞ் சும்பதி
தேவர்ப ணிந்தெழு தென்பரங் குன்றுறை
பெருமாளே!

---

1. கிண்கிணி மாலை - சதங்கை மாலைபோலக் கடப்ப யலராற் புனையப்பட்ட மாலை.

2. சங்கினங் கொண்ட - சங்கின் அம் (அழகு) கொண்ட அல்லது, சங்கு இனம் கொண்ட.

காய்கின்ற சூரியர்கள்போல் ஒளிவீசும் செவ்விய சிலம்பும், கணையாழியும் (மோதிரமும்), கடகமும் விளங்க, மன்மதன் (தனது) நீண்ட வில்லைக் கொண்டு அடர்ந்து போர் புரிவதால் (வரும்) மயலால் (மயக்கினால்)–

வாது புரிந்தும் (பிணங்கியும்), செங்கை தந்தும் (இணங்கியும்), இனிமையுடன் நடப்பவரான (மாதர்களின்) பின் திரிந்து, (அவரது) தனம் மார்பில் அழுந்த அணையும் துன்ப (ச் செயலில் நான்) உழலாமல்,

மணமிக்க கடம்ப (மலரால் ஆன) மெல்லிய "கிண்கிணி மாலை"களைக் கையில் ஏந்திவரும் அன்பர்கள் வந்து அன்புடனே (தாம்) வாழ (வேண்டித்) தினமும் (அம் மாலைகளைச்) சூட்டும் திருவடியைத் தந்து உனது அருளைத் தந்தருளுவாய்;

மலரில் உறைந்தருளும் பிரமனது செவ்விய தலைமீது புடைத்து (அவனை)விலங்கிட்ட சிறப்புற்றவனே! ஞான வளப்பத்தை (அறிவொளியைச் சிவசங்கர(மூர்த்தி) பெறும்படி மொழிந்தவனே!

கமுகு,விளங்கும் சங்கு-இவைதம் அழகைக்கொண்டுள்ள கிரீவம்(கழுத்தை) உடைய பெண்-இந்திரன் பெற்றருளிய பூவை போல்வாள்–தேவசேனை, பசுமை (பெருமை வாய்ந்த குறமின்னாள்-(ஆகிய இவர்களின்) கலம்(ஆபரணங்கள்) தங்கும்படியான பன்னிரு தோளனே!

தீய உள்ளம் பொருந்தினவர்களும், வஞ்சகம் குறையாதவரும், சங்கரர் தந்த (வரங்களால்) தென்பு (செருக்குகள்) பல கொண்டவர்களுமான அசுரர் கூட்டம் அஞ்சும்படி முன் சென்று (அவர்களை) அழித்த திறல் வாய்ந்தவனே!

குளிர்ச்சியும், முற்பட்டு வீசும் மணமும் விளங்கும் பொழில் சூழ்ந்ததும், விஞ்சையர் (வித்தியாதரர்) வந்து வணங்குவதுமான பதி, தேவர்கள் பணிந்தெழுகின்ற அழகிய பதி (ஆகிய) **பரங்குன்றத்தில்** உறைகின்ற பெருமாளே!

(பதந் தந்து உனது அருள் தாராய்.)

10. அன்பு உற

சந்ததம் பந்தத் தொடராலே
சஞ்சலந் துஞ்சித் திரியாதே

கந்தனென் றென்றுற் றுனைநாளும்
கண்டுகொண் டன்புற் றிடுவேனோ?

1தந்தியின் கொம்பைப் புணர்வோனே!
சங்கரன் பங்கிற் சிவைபாலா!

செந்திலங் கண்டிக் கதிர்வேலா!
தென்பரங் குன்றிற் பெருமாளே!

11. தொண்டு செய

தடக்கைப் பங்கயங் கொடைக்குக் கொண்டல்தண்
டமிழ்க்குத் தஞ்சமென் றுலகோரைத்

தவித்துச் சென்றிரந் துளத்திற் புண்படுந்
தளர்ச்சிப் பம்பரந் தனையூசற்

கடத்தைத் துன்பமண் சடத்தைத் துஞ்சிடுங்
கலத்தைப் பஞ்சஇந் த்ரியவாழ்வைக்

கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையங்
கழற்குத் தொண்டுகொண் டருள்வாயே;

படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்
புரக்கக் கஞ்சைமன் பணியாகப்

பணித்துத் தம்பயந் தணித்துச் சந்ததம்
பரத்தைக் கொண்டிடுந் தனிவேலா!

---

1. தந்தியின் கொம்பு—தெய்வயானை.

10

எப்போதும் பாசத் தொடர்பினாலே—

கவலையாற் சோர்ந்து திரியாமல்,

கந்தன் என்று அடிக்கடி கூறி (மனம்) பொருந்தி உன்னை நாளும்-

(உனக்)கண்ணுற் பார்த்து அன்பு கொள்ளேனோ?

யானை வளர்த்த கொம்புபோல்வாளாம் தேவசேனையைச் சேர்பவனே!

சங்கரன் பக்கத்திலுள்ள பார்வதியின் குமரனே!

திருச்செந்தூர், அழகிய கண்டி என்னும் தலங்களில் உறையும் ஒளிவீசும் வேலாயுதனே!

அழகிய திருப்பரங்குன்றத்துப் பெருமாளே!

11

"(உனது) பெரிய கையானது தாமரை (பதுமநிதி)யாகும்; கொடைச் சிறப்பில் (நீ) மேகமே போல்வாய்; தண்ணிய தமிழுக்குத் (தமிழ்ப்புலவர்க்கு நீ) புகலிடமாவாய்" என்று உலகத்தவரிடம்—

தவிப்புடன் சென்று இரந்து உள்ளம் புண்பட்டுத் தளர்ச்சியுறும் (இந்தப்) பம்பரத்தை, பதனழியும்—

பாண்டத்தை, துன்பத்துக்கு ஈடாய மண் உடலை, அழிந்துபோம் பாண்டத்தை, ஐம்பொறிகளின் வாழ்வை(அதாவது அடியேனிடம்)—

நொடிப்போதில் வந்து, (என் நெஞ்சமாம்) இடத்தைத் திருத்தித் தண்டை அணிந்த (உன்) அழகிய திருவடிக்குத் தொண்டு செய்யும்படி அருள்வாயாக;

படைப்பதற்குத் தாமரையோன் (பிரமன்), துடைப்பதற்கு (அழிப்பதற்குச்) சங்கரன், காப்பதற்கு இலக்குமியின் நாயகன் (திருமால்) (என அவரவர்) பணி கொள்ளுமாறு-

பணித்து (நியமித்து), அவர்தம் பயங்களை நீக்கி, எப்போதும் மேலாம் நிலையைப் பூண்டிருக்கும் ஒப்பற்ற வேலனே!

†குடக்குத் தென்பரம் பொருப்பிற் றங்குமங்
குலத்திற் கங்கைதன் சிறியோனே !
குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமாளே !

12. திருவடி பெற

பதித்தசெஞ் சந்தப் பொற்குட நித்தம்
பருத்துயர்ந் தண்டத் திற்றலை முட்டும்
பருப்பதந் தந்தச் செப்பவை ஒக்குந் தனபாரம்
‡படப்புயங் கம்பற் கக்குக டுப்பண்
செருக்குவண் டம்பப் பிற்கயல் ஒக்கும்
பருத்தகண் கொண்டைக் கொக்குமி ருட்டென் றிளைஞோர்கள்
துதித்துமுன் கும்பிட் டுற்றது ரைத்தன்
புவக்கநெஞ் சஞ்சச் சிற்றிடை சுற்றுந்
துகிற்களைந் தின்பத் துர்க்கம் அளிக்கும் கொடியார்பால்
துவக்குணும் பங்கப் பித்தன வத்தன்
புவிக்குளென் சிந்தைப் புத்திம யக்கந்
துறக்கநின் தண்டைப் பத்ம மெனக்கேன் றருள்வாயே ;
1குதித்துவெண் சங்கத் தைச்சுற வெற்றுங்
கடற்கரந் தஞ்சிப் புக்கஅ ரக்கன்
குடற்சரிந் தெஞ்சக் குத்திவி திர்க்குங் கதிர்வேலா !
குலக்கரும் பின்சொற் றத்தையி பப்பெண்
தனக்குவஞ் சஞ்சொற் 2பொச்சையி டைக்குங்
குகுக்குகுங் குங்குக் குக்குகு குக்குங் குகுகூகூ

---

† 'கூடற் குடவயின்...குன்று'—திருமுருகாற்றுப்படை.

‡ படப் புயங்கம் பல் கக்கு கடு, பண் செருக்கு வண்டு, அம்பு அப்பிற் கயல் எனப் பிரிக்க-

1. 'சங்கமும் சுறவும் மறிகடல் திரை கொணர்ந் தெற்றிய கரை' சம்பந்தர் தேவாரம், 179-2.

2. பொச்சையிடை-காட்டினிடத்தில்.

(மதுரைக்கு) , மேற்கே அழகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் அழகிய (உயர்குலக் கங்கையின் குழந்தையே!

குறக்குலத்து அழகிய கொம்புபோலும் (வள்ளியை) முன் தினைப்புனத்திற் செவ்விய கரங்களைக் கூப்பிக் கும்பிட்ட பெருமாளே!

(உன் கழற்குத் தொண்டுகொண் டருள்வாயே.)

12

மார்பிற் பதிந்துள்ள செவ்விய அழகிய பொற்குடம், நாள் தோறும் பருத்து, உயர்ந்து, விண்ணிடத்தே தலையை முட்டும் மலை, தந்தச் செப்பு இவைகளை ஒக்கும் தனபாரம்—

படத்தை உடைய பாம்பின் பற்கள் கக்குகின்ற நஞ்சு, பண்களைக் களிப்பிற் பாடும் வண்டு, அம்பு, நீரில் மீன், (இவைகளைப்) போன்ற பருத்த கண், கூந்தலுக்கு ஒப் பான இருட்டு—என்றெல்லாம் இளைஞோர்கள்,

(மாதர் உறுப்புக்களைத்) துதித்து, முன்னதாகக் கும்பிட்டு, நடந்த நிகழ்ச்சிகளை (அவரிடம் உள்ளபடியே) உரைத்து, அன்புக் களிப்புடன், உள்ளம் அஞ்சச், சிற்றிடையைச் சுற்றியுள்ள உடையைக் களைந்து இன் பக் கலக்கத்தை அளிக்கும் (பொது) மகளிரிடத்தே—

கட்டுண்ணும் பாவப் பித்தன், பொய்யன் (ஆகிய நான்) (இப்) பூமியில் என் மனத்திலும் புத்தியிலும் (உள்ள) மயக்கத்தை விட்டொழிக்க (உனது) தண்டை(யணிந்த) தாமரை (யன்ன திருவடி)யை எனக்கென்று (சிறப் பாக) அருள்வாயே;

குதித்து வெண்ணிறச் சங்கங்களைச் சுறு மீன்கள் மோதி எறியும் கடலில் ஒளித்து அஞ்சிப் புகுந்த அசுரன் (சூரனது) குடல் சரிந்து குறையக் குத்தி அசைத்த ஒளிவேலனே!

சிறந்த கரும்பு போன்ற மொழியை உடையவளும், கிளி போன்றவளுமான ஆனைமகள் (தேவசேனை) இடம் மறைத்த சொல்லுடன், காட்டினிடையே குங்குகுக் குகும்...கூகூ—

திதித்திதிந் திந்தித் தித்தியெ னக்கொம்
பதிர்த்துவெண் சண்டக் கட்கம்வி திர்த்துந்
திரட்குவிந் தங்கட் பொட்டெழ வெட்டுங் கொலைவேடர்

தினைப்புனஞ் சென்றிச் சித்தபெ ணைக்கண்
டுருக்கரந் தங்குக் கிட்டிய ணைத்தொண்
திருப்பரங் குன்றிற் புக்குளி ருக்கும் பெருமாளே!

13. அன்பு உற

பொருப்புறுங் கொங்கையர் பொருட்கவர்ந் தொன்றிய
பிணக்கிடுஞ் சண்டிகள் வஞ்சமாதர்

1புயற்குழன் றங்கமழ் அறற்குலந் தங்கவிர்
முருக்குவண் செந்துவர் தந்துபோகம்

அருத்திடுஞ் சிங்கியர் தருக்கிடுஞ் செங்கயல்
அறச்சிவந் தங் 2கையில் அன்புமேவும்

அவர்க்குழன் றங்கமும் அறத்தளர்ந் தென்பயன்
அருட்பதம் பங்கயம் அன்புறாதோ?

மிருத்தணும் பங்கயன் அலர்க்கணன் சங்கரர்
விதித் 3தெணுங் கும்பிடு கந்தவேளே!

மிகுத்திடும் வன்சம ணரைப்பெருந் திண்கழு
மிசைக்கிடுஞ் செந்தமிழ் அங்கவாயா!

பெருக்குதண் சண்பக வனத்திடங் கொங்கொடு
திறற்செழுஞ் சந்தகில் துன்றிநீடு

தினைப்புனம் பைங்கொடி தனத்துடன் சென்றணை
திருப்பரங் குன்றுறை தம்பிரானே!

---

1. புயல் குழன்ற அம் கமழ் எனப் பிரிக்க. 2. கையில்-கைப் பொருளில்.

3. என்றும் என்பது எண்ணும் என மரீஇத் தொகுத்தல் விகாரமுற்றது.

திதித் திதிந் தித்தி எனஊது கொம்புகள் அதிர்ந்தொலிக்க, ஒள்ளிய வலிமை பொருந்திய வாளை வீசித் திரளாகக் குவியும்படி அங்கேயே அழிவுற வெட்டுகின்ற கொலை வேடர்களுடைய—

தினைப்புனத்துக்குப் போய் விரும்பிய பெண்ணை (வள்ளியை)ப் பார்த்து, (உண்மை) உருவத்தை ஒளித்து, அங்கு நெருங்கிச் சென்று (அவளை) அணைத்து, ஒள்ளிய **திருப்பரங்குன்றத்தைப் புக்கிடமாகக்** (கொண்டு) இருக்கும் பெருமாளே !

(நின் தண்டைப் பத்மம் எனக்கென்றே அருள்வாயே.)

13

மலைபோன்ற தனத்தினர், பொருளைக் கவர்ந்து (அது காரணமாய்) உண்டாகும் பிணக்கஞ் செய்யும் கொடியவர், வஞ்சக மாதர்,—

மேகம் போன்ற கூந்தல் சுருண்டுள்ளதாய், அழகியதாய், மணம் வீசுவதாய்க், கருமணற் கூட்டம் போலத் தங்கி விளங்கி, முருக்கிதழ் போன்று வளங்கொண்டு செவ்விய பவளம் போன்ற இதழைத் தந்து போகத்தை—

ஊட்டுகின்ற விஷமிகள் (நஞ்சு போன்றவர்), வாது செய்யும் செவ்விய கயல் (மீன்) போலுங் கண் மிகச் சிவந்து அழகிய கைப்பொருள்மீது ஆசை வைத்துள்ள(வர்)—

அத்தகையர்பால் (அப் பொது மகளிர்பால்) (நான்) உழன்று உடலும் மிகத் தளர்வதால் என்ன பயன்? (ஒரு பயனும் இல்லை என்றபடி); அருள் பாலிக்கும் உனது திருவடித் தாமரை (என் மீது) அன்பு கொள்ளாதோ?

இறத்தலோடு (அண்ணும்) கூடிய பிரமன், மலர்க் கண்ணன் (திருமால்), சங்கரர் (இம்மூவரும்) முறைப்படி என்றும் கும்பிடுகின்ற கந்தவேளே!

மிக்குவந்த வலிய சமணர்களைப் பெரிய திண்ணிய கழுவின் மேல் ஏறவைத்த செந்தமிழ் (ஓதிய) வேதாங்க வாயனே!

பெருகிக் குளிர்ந்துள்ள சண்பகக் காட்டில் வாசனையொடு கூடித் திண்ணிதாய்ச் செழித்த சந்தனமும் அகிலும் நெருங்கி நீடியுள்ள—

தினைப்புனத்திற் பசுங்கொடி போன்ற (வள்ளியின்) தனத்தைச் சேர்ந்தணைந்து **திருப்பரங்குன்றத்தில்** உறைகின்ற தம்பிரானே!

(உன் அருட்பதம் பங்கயம் அன்புறாதோ?)

14. திருவடி பெற

மன்றலங் கொந்துமிசை தெந்தனந் தெந்தனென
வண்டினங் கண்டுதொடர் குழல்மாதர்
மண்டிடுந் தொண்டையமு துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன தனமார்பில்
ஒன்றஅம் பொன்றுவிழி கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு விழுவேனை
உன்சிலம் புங்கனக தண்டையுங் கிண்கிணியும்
ஒண்கடம் பும்புனையும் அடிசேராய்;
பன்றியங் கொம்புகம டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர்சேயே!
பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி வந்துவந் தைந்துகர
பண்டிதன் தம்பியெனும் வயலூரா!
சென்றுமுன் குன்றவர்கள் தந்தபெண் கொண்டுவளர்
செண்பகம் பைம்பொன்மலர் செறிசோலை
திங்களுஞ் செங்கதிரு மங்குலுந் தங்குமுயர்
தென்பரங் குன்றிலுறை பெருமாளே!

15. திருவடி பெற

வரைத்தடங் கொங்கை யாலும்
வளைப்படுஞ் செங்கை யாலும்
மதர்த்திடுங் கெண்டை யாலும் 1அனைவோரும்
வடுப்படுந் தொண்டை யாலும்
விரைத்திடுங் கொண்டை யாலும்
மருட்டிடுஞ் சிந்தை மாதர் வசமாகி
எரிப்படும் பஞ்சு போல
மிகக்கெடுந் தொண்ட னேனும்
2இனற்படுந் தொந்த வாரி கரையேற

1. அனைவோரும் வடுப்படுந் தொண்டை—பலராலும் வடுப் படுத்தப்படும் கொவ்வைக் கனி யொத்த இதழ்.

2. இனற்படுந் தொந்த வாரி — துன்பப்படுகின்ற வினைத் தொடர்புள்ள பிறவிக் கடல்.

14

வாசனையும் அழகுங் கொண்ட பூங்கொத்தின்மேல் தெந்தனந் தெந் தனென வண்டின் கூட்டங்கள் கண்டு தொடர்கின்ற கூந்தலை யுடைய மாதர்களின்

நெருங்கிய கொவ்வைக் கனி (போன்ற) இதழமுதை உண்டு கொண்டு அன்புமிக்குக் கச்சு (ரவிக்கை) இட்டுள்ள குடம் போன்ற பெருத்த தனமானது மார்பிற்—

பொருந்த, அம்புபோன்ற கண்கள் சுருங்க, உடல் குழைய, உந்தி (தொப்புள்) என்கிற மடுவில் விழுகின்ற என்னை—

உனது சிலம்பும், பொன் தண்டையும், கிண்கிணியும், ஒள்ளிய கடம்பும் அணிந்துள்ள திருவடியிற் சேர்த்தருளுக!

பன்றியின் அழகிய கொம்பு, ஆமை (ஓடு), பாம்பு, தேவர்களின் பழைய எலும்பு இவைகளை உடலில் அணிபவராம் (சிவ னுடைய) பிள்ளையே!

கூட்டிற் கொஞ்சுகின்ற கிளி வந்து வந்து "ஐந்து கர பண்டிதன் (கணபதியின்) தம்பி" என்கின்ற வயலூரா!

சென்று முன்பு மலை நிலத்தோர் வளர்த்த பெண்ணை (வள்ளியை) அழைத்து வந்து, வளர்கின்ற செண்பகமும் பசும்பொன் மலரும் நெருங்குகின்ற சோலை (யானது)—

திங்களும் (சந்திரனும்), செவ்விய கதிரும் (சூரியனும்) மேகங்க ளும் தங்கும்படியாக உயர்ந்துள்ள அழகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் உறைகின்ற பெருமாளே!

(கிண்கிணியும் ஒண்கடம்பும் புனையும் அடிசேராய்.)

15

மலைபோலப் பரவி அகன்ற கொங்கையாலும், வளைகள் ஒலிக்கும் செங்கையாலும், செழிப்புள்ள மீன் (போலும்) கண்களாலும், பலராலும்—

வடுப்படுத்தப்படும் கொவ்வைக் கனியொத்த இதழாலும், மணம் வீசுங் கூந்தலாலும் மயக்குகின்ற நெஞ்சங் கொண்ட மாதர் (பொதுமகளிரின்) வசத்திற் பட்டு—

எரியிற் பட்ட பஞ்சுபோல மிகவும் கெட்டுப்போகின்ற அடிய னாகிய நானும் துன்பப்படுகின்ற வினைத் தொடர்புள்ள (பிறவிக்) கடலினின்றுங் கரையேற—

இசைதிடுஞ் சந்த பேதம்
ஒலித்திடுந் தண்டை சூழும்
இணைப்பதம் புண்ட ரீகம் அருள்வாயே ;

சுரர்க்குவஞ் சஞ்செய் சூரன்
இளக்ரவுஞ் சந்த னோடு
துளக்கெழுந் தண்ட கோளம் அளவர்கத்

துரத்தியன் றிந்த்ர லோகம்
அழித்தவன் பொன்று மாறு
சுடப்பருஞ் சண்ட வேலை விடுவோனே !

1செருக்கெழுந் தும்பர் சேனை
துளக்கவென் றண்ட மோடு
தெழித்திடுஞ் சங்க பாணி மருகோனே !

தினைப்புனஞ் சென்று லாவு
குறத்தியின் பம்ப ராவு
திருப்பரங் குன்ற மேவு. பெருமாளே !

முதல் திருமுறை

முற்றும்.

---

1. உம்பர் சேனை மயங்கச் சங்கநாதஞ் செய்து பாரிஜாத மரத்தைக் கண்ணபிரான் பூமிக்குக் கொண்டு வந்த வரலாற்றைக் குறிக்கும். 889, 1279 பாடல்களைப் பார்க்கவும்.

(பா - வே.) 'துரத்தியன் றிந்த்ர லோக
மளித்திடுஞ் சம்ப்ர தாய
சுடர்ப்படுஞ் சண்ட வேலை விடுவோனே,

சொல்லப்படுகின்ற சந்த பேதங்களை (பல வகைய சந்தங்களை) ஒலி செய்யும் தண்டைகள் சூழ்ந்த இணையடித் தாமரைகளைத் (தந்து) அருள்வாயே ;

தேவர்களுக்கு வஞ்சனை செய்த சூரன் இளைய 1கிரௌஞ்சன் என்னும் அசுரனோடு கலங்கி ஓட அண்ட உருண்டை அளவும்—

(அவனைத்) துரத்தி இந்திரலோகத்தை (ப் பொன்னுலகை) அழித்தவனாகிய (அவன்) அழிந்து போம்படி சுடுகின்ற மிக உக்ரமான வேலாயுதத்தை விட்டவனே !

ஆண்மையோ டெழுந்து (போருக்கு எழுந்து) தேவர் சேனை கலங்கும்படியாக வென்று வானத்தூடு முழக்கம் செய்த சங்கமேந்திய திருக்கையை உடைய கண்ண பிரானின் (திருமாலின்) மருகோனே !

தினைப்புனத்துக்குப் போய் (அங்கு) உலவிநின்ற குறத்தி (வள்ளி)யின் இன்பத்தை (நாடிப்) பரவின திருப்பரங் குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே !

(உன் இணையடித் தாமரையை அருள்வாயே)

---

1. கிரௌஞ்சன்—சூரன் தம்பி தாரகனுடைய துணைவன்.

உ

இரண்டாவது திருப்பதி; திருச்சீரலைவாய் என்கிற

திருச்செந்தூர்

[திருநெல்வேலியிலிருந்து 35-கல். ரெயில்வே ஸ்டேஷன். இங்குள்ள சமுத்திர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஐந்து தலைகளில் ஒன்றிழந்த பிரமதேவனுக்கு அற்ற தலை கிடைத்ததாலும், பாண்டிய ராஜன் புத்திரியாகிய அங்கசுந்தரி என்பாளுக்குச் சாபத்தால் வந்த குதிரைமுகம் மாறி அழகிய முகம் கிடைத்ததாலும், அத் தீர்த்தத்துக்கு வதனாரம்ப தீர்த்தம் என்று பெயர். "சிகைத் தோகை" [51] என்னுங் கந்தரந்தாதிச் செய்யுளில் "மகள்வாசிகைத்தோ" என்பதன் பொருளைக் காண்க. "செந்திலை உணர்ந்துணர்ந் துணர்வுற" [47], "கயிலைமலை யனைய செந்தில்" [51], "மகா புநிதந் தங்குஞ் செந்தில்" [94], என்னுந் திருப்புகழ்த் திருவாக்கால் இத் தலத்துப் பெருமை புலப்படும். "நஞ் செந்தின் மேய வள்ளி மணாளற்குத் தாதை கணடாய்" என்பது அப்பர் ஸ்வாமிகள் திருவாக்கு. ஸ்ரீ குமரகுருபர ஸ்வாமிகள் "கந்தர் கலிவெண்பா" பாடின திருப்பதி. இதற்கு ஸ்தலபுராணம் உண்டு.]

துண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையுந்
    தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேநின்
  தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
    1சந்தொடம ணைந்து 2நின் றன்புபோலக்

கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களுங்
    கஞ்சமலர் செங்கையுஞ் சிந்துவேலும்
  கண்களுமு கங்களுஞ் சந்திர 3நி றங்களுங்
    கண்குளிர என்றன்முன் **சந்தியாவோ?**

புண்டரிகர் அண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
    பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது
  4பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும்வ ளர்ந்துமுன்
    புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைகூரக்

---

1 சந்தொடம்-சந்தோஷம். 2. நின்ற அன்பு. 3. நிறம்-காந்தி. 4. பொன்கிரி என அம் சிறந்து எனப் பிரிக்க; அம் - அழகு.

16

தண்டை யென்கின்ற அணி, வெண்டையம் (வீரர் அணி காலணி), கிண்கிணி, சதங்கை, 1அருட் கழல், சிலம்பு (இவையெலாம் ஒன்றுபட்டுக்) கொஞ்சி ஒலிக்க உன்—

தந்தையைச் (சிவபிரானை) முன்னர் அன்புடன் 2வலம் வந்து நல்ல மகிழ்ச்சியுடன் அணைந்து நின்ற (அந்த) அன்பு போலவே,

(இப்போது நான்) உன்னைக் கண்டு மனம் ஒருமைப்பட, கடம்பும், அழகிய மணிமுடிகளும், தாமரை மலர் போன்ற செங்கைகளும் (சூராதிகளை) அழித்தவேலும்,

(பன்னிரு) கண்களும், (ஆறு திரு) முகங்களும், நில வொளிகளும் (என்) கண் குளிரும்படியாக என் முன்பு வந்து தோன்றுவோ?

தாமரையான் (பிரமனது) உலகு, மற்றுள்ள வெளியண்டங்கள் (இவையெலாம் மகிழ்ச்சி) பொங்கி எழ, (நீ) கொடிய போர்க்களத்தில் எழுந்தருளியபோது—

பொன்மலை என்னும்படி அழகு சிறந்து எங்கும் 3நிறைந்து நின்று, முன்பு 4பிரமன் தந்தையாகிய திரு மாலும் (அல்லது திருமாலும் உன் தந்தையாம் சிவனும்) மன மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ள,

---

1. தண்-அருள். 2. பழத்துக்காக வலம் வந்தது.

3. போர்க்களத்தில் விசுவ ரூபங் கொண்டதைக் குறிக்கும். "புவனம் அண்டம் வானவருயிர்கள் யாவும் ஆறுமா முகத்து வள்ளல் மேனியில் அமைந்ததன்றி வேறிலை யென்ன ஆங்கோர் வியன் பெருவடிவங் கொண்டான்"-கந்த புராணம்-சூரபன்மன் வதை, 422.

4. புண்டரிகர் - தாமரையாதனத்துப் பிரமன், தாமரைக் கண்ணனும் திருமால்.

[1]கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலும் என்றன்முன்
கொஞ்சிநட னங்கொளுங் கந்தவேளே !

கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடுங்
கும்பமுநி கும்பிடுந் தம்பிரானே !

17, ஈந்து உய்ய

[2]அமுதுததி விடமுமிழு செங்கட் டிங்கட்
பகவினொளிர் வெளிறெயிறு துஞ்சற் குஞ்சித்
தலையுமுடை யவனரவ தண்டச் சண்டச் சமனோலை

அதுவருகு மளவிலுயி ரங்கிட் டிங்குப்
பறைதிமிலை [3]திமிர்தமிகு [4]தம்பட் டம்பற்
கரையவுற வினரலற உந்திச் சந்தித் தெருவூடே

எமதுபொரு ளெனுமருளை யின்றிக் [5]குன்றிப்
பிளவளவு தினையளவு பங்கிட் டுண்கைக்
கிளையுமுது வசைதவிர இன்றைக் கன்றைக் கெனநாடா

திடுகடி தெனுமுணர்வு பொன்றிக் கொண்டிட்
டுடுடுடுடு டுடுடுடுடு டுண்டுட் டுண்டுட்
டெனவகலு நெறிகருதி நெஞ்சத் தஞ்சிப் பகிராதோ ?

---

1. இது வரலாற்றுக் குறிப்பைத் தருவது.
2. அமுதததி - அமுத உததி ; திருப்பாற் கடல்.
3 திமிர்தம் - பேரொலி.
4. தம்பட்டம் பல் கரைய - தம்பட்டம் முதலிய பல வாத்தி யங்கள் சப்திக்க- 5. குன்றி - குண்டுமணி.

(நீ) கொண்ட [1]நடன பதங்கள் திருச்செந்தூராகிய (இத் தலத்திலும்) என் முன்பே கொஞ்சி நடனத்தைக் கொள்ளும் (கொண்டன) ; கந்தவேளே!

குறமங்கை (வள்ளி) கொங்கையின் அழகிய மணத்தை நுகர்ந்து சுகிக்கும் (தம்பிரானே)! குடமுநி (அகத்தியர்) கும்பிடும் தம்பிரானே!

(கண்களும் முகங்களும் என்றன்முன் சந்தியாவோ ?)

17

திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சைக் கக்கும் சிவந்த கண் களையும், திங்களுடைய (நிலவின்) பிளவு என்னும்படி ஒளி விடுகின்ற வெண்ணிறப் பற்களையுக், தொங்கு கின்ற மயிர்த் தலையையும் கொண்டவனும், பேரொலி யும், தண்டாயுதமும், கொடுங்கோபமும் கொண்ட வனுமான யமனுடைய ஓலை—

அது வரும்போது உயிரானது அங்கும் இங்குமாக (ஊச லாட) பறையும், திமிலையும் (பறை வகை), பேரொலி மிக்க தம்பட்டம் (முதலிய) பல (வாத்தியங்கள்) ஒலிக்க, உறவினர் கதறி அழக் கொண்டுபோம் சந்தி (பல தெருக்கள் கூடும் இடம்) தெரு வழியே—

எம்முடைய பொருள் என்னும் பற்று இல்லாமல், ஒரு குண்டுமணியின் பிளவளவு தினையளவு (கூடப்) பங்கிட்டு உண்ணுதற்குச் சோர்வு பட்ட பெரும் பழி நீங்க, இன்றைக்கு (ஆகட்டும்) நாளைக்கு (ஆகட்டும்) என எண்ணாமல்—

'இடுவாயாக உடனே' என்னும் உணர்வு அழிந்து போக, எடுத்துக் கொண்டுபோய் டுடு டுடுடு, டுண்டுட் எனப் போகின்ற விதியை நினைத்து, நெஞ்சத்தே அஞ்சிப் பகிர்ந்து கொடேனோ (ஈதல் புரியேனோ) ?

---

1. நடனம் - குடைக் கூத்தும் துடிக் கூத்தும்.

குமுதபதி வகிரமுது சிந்தச் சிந்தச்
சரணபரி புரசுருதி கொஞ்சக் கொஞ்சக்
குடிலசடை பவுரிகொடு தொங்கப் பங்கிற் கொடியாடக்

குல [1]தடினி அசையஇசை பொங்கப் பொங்கக்
கழலதிர டெகுடெகுட டெங்கட் டெங்கத்
தொகுகுகுகு தொகுகுகுகு தொங்கத் தொங்கத்
தொகுதீதோ

[2] திமிதமென முழவொலிமு ழங்கச் செங்கைத்
தமருகம திர் சதியொ டன்பர்க் கின்பத்
திறமுதவு பரதகுரு வந்திக் குஞ்சற் குருநாதா

திரளுமணி தரளமுயர் தெங்கிற் றங்கிப்
புரள எறி திரைமகர சங்கத் துங்கத்
திமிரசல நிதிதழுவு செந்திற் கந்தப் பெருமாளே

18. திருவடி பெற

கொடியனைய இடைதுவள அங்கமும் பொங்க அங்
குமுதஅமு திதழ்பருகி யின்புறுஞ் சங்கையன்
குலவியணை முகிலளக முஞ்சரிந் தன்பினின்
பண்புலாவக்

கொடியவிரல் நகநுதியில் புண்படுஞ் சஞ்சலன்
குனகியவ ருடனினிது சம்ப்ரமங் கொண்டுளங்
குரலழிய அவசமுறு குங்குணன் கொங்கவிழ்ந்
தொன்றுபாய்மேல்

---

1. தடினி - ஆறு ; குல தடினி - சிரேஷ்டமான கங்கை யாறு
2. திமிதம் - பேரொலி.

(தலையிற் சூடியுள்ள) குமுத மலரின் நாயகனும் திங்களின் (நிலவின்) பிளவு அமுதத்தை மிகச் சிந்தவும், திருவடிச் சிலம்பு வேத மொழிகளை மிகக் கொஞ்சி ஒலிக்கவும்) வளைந்த சடைகள் (மண்டலமிட்டுச்) சுழன்து தொங்கவும், பக்கத்திலுள்ள கொடி (போன்ற பார்வதி தேவி, ஆடவும்,

சிறந்த (கங்கை) ஆறு அசையவும், இசையொலி மிகப் பொங்கி எழவும், கழல்கள் அதிர்ந்தொலிக்கவும், டெகுடகுட டெங்கட் டெங்கத்—தொகுதீதோ—

(என்னும்) பேரொலியுடன் முழவு வாத்தியம் முழங்கவும் செங்கையில் தமருகம் (உடுக்கை) அதிர்ந்தொலிக்கும் தாள ஒளியுடன் அன்பர்களுக்கு இன்ப நிலையை உதவுகின்ற பரத (நடன) குருவாகிய சிவன் வணங்கும் சற்குரு நாதனே!

திரண்டு மணியும் முத்தும் உயர்ந்துள்ள தென்னை மரங்களில் தங்கிப் புரளும்படி வீசுகின்ற அலைகளையும், மகர மீன்களையும், சங்கங்களையும், (உடைய) தூய கருநிறக் கடல் அணைந்துள்ள திருச்சேந்தூரிற் கந்தப் பெருமாளே!

(நெஞ்சத்து அஞ்சிப் பகிரேனோ?)

18

கொடிபோன்ற இடை துவள, அங்கங் கிளர்ச்சி கொள்ள அழகிய குமுதம் போன்ற அமுதளிக்கும் இதழைப் பருகி இன்பங் கொள்ளும் எண்ணத்தை உடையவன் (நான்); (மாதரொடு) குலவி அணைந்து மேகம் போன்ற கூந்தல் சரிந்து அன்பினால் வரும் மனப்பான்மை பரவ-

வளைந்த விரல் நுனியால் (நகக் குறிகளால்) புண்படுகின்ற கவலை கொண்டவன் (நான்); கொஞ்சிப் பேசி அவர்களுடன் இனிய களிப்புக் கொண்டு உள்ளமும் குரலும் ஒடுங்கத் தன் வசமிழந்து முதிருங் குணத்தன் (நான்); மணம் விரிந்து பொருந்தும் பாய்மீது—

விடமனைய விழிமகளிர் கொங்கையின் பண்புறும்
வினையனியல் பரவுமுயிர் வெந்தழிந் தங்கமும்
மிதமொழிய அறிவில்நெறி பண்பிலண் டுஞ் 1சகன்
செஞ்செநீடும்

வெருகனக வொளிகுலவும் அந்தமன் 2சேந்திலேன்
றவிழவுள முருகிவரும் அன்பிலன் 3தந்திலன்
விரவுமிரு சிறுகமல பங்கயந் தந்துகந் தன்புறுதோ?

படமிகும் அரவினுடல் அங்கமும் பங்கிடந்
றுதறுமொரு கலபிமிசை வந்தெழுந் தண்டர்தம்
பகையசுர ரனைவருடல் சந்துசந் துங்கதஞ்
சிந்தும்வேலா!

படியவரும் இமையவரும் நின்றிறைஞ் செண்குணன்
பழையஇறை யுருவமிலி அன்பர்பங் கன்பெரும்
பருவரல்செய் புரமெரிய விண்டிடுஞ் செங்கணன்
கங்கைமான் வாழ்

சடிலமிசை அழகுபுனை கொன்றையும் பண்புறுந்
தருணமதி யினகுறைசெய் துண்டமுஞ் செங்கையொண்
சகலபுவ னமுமொழிக தங்குறங் கங்கியும்
பொங்கிநீடும்

சடமருவு விடையரவர் துங்கஅம் பங்கினின்
றுலகுதரு கவுரியுமை கொங்கைதந் தன்புறுந்
தமிழ்விரக உயர்பரம சங்கரன் கும்பிடுந் தம்பிரானே!

---

1. சகன் - சகா ; தோழன்.

2. நினைத்தால் முத்தியளிக்கும் சிவஸ்தலமாகிய திருவண்ணா மலையைப்போலத் திருச்செந்தூரும் தன்னைக் கருதுவார்க்கு முத்தி யளிக்கும். 'செந்திலை யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வுற'(47 , திருச்செந்திலை உரைத்துய்ந்திட (71), 'செந்தூர என்னத் தெளிதருமே' 'செந்தூர் கருத' (கந். அந். 24, 33) என வருவன காண்க.

3. தந்து இலன் - நூலாராய்ச்சி யில்லாதவன்.

நஞ்சு போன்ற கண்களையுடைய மகளிர் கொங்கை யின்பத்தில் அன்புகொள்ளும் தொழிலன் (நான்); தகுதியுடன் பொருந்திய உயிர் வெந்தழிந்து, உடலும் இன்பத்தை இழக்க, அறிவிலாத வழிப்போக்கில் நெருங்கும் தோழன் (நான்); செவ்விதாய் நீடித்துள்ள—

மிக்க பொன்னொளி இலகும் அழகு பொருந்திய சேந்தில் (திருச்செந்தூர்) என்று கருதி நெகிழ உள்ளம் உருகி வருகின்ற அன்பு இல்லாதவன் (நான்); நூலாராய்ச்சி இல்லாதவன் (நான்); (அத்தகைய எனக்குப்) பொருந்திய (உன்) இரண்டு பாத தாமரைகளைத் தந்து, மகிழ்ந்து உன் உள்ளம் அன்பு கொள்ளாதோ ?

படம் விளங்கும் பாம்பின் உடலையும் அங்கங்களையும் பிளவு படக் கிழித்து உதறுகின்ற ஒப்பற்ற மயிலின்மீது எழுந்தருளி வந்து தேவர்களுடைய பகையாம் அசுரர் எல்லாருடைய உடல்களும் பிளவுண்டு பிளவுண்டு (போம்படி) கோபத்தை வெளிபடுத்திய வேலா ! (அல்லது - பிளவுண்டு) (உங்கு - ஹதம்) அவ்விடத்தில் கொலை புரிந்த வேலனே !

மண்ணவரும் விண்ணவரும் நின்று வணங்கும் எண்குணத்தன், பழம் பொருளாம் இறைவன், உருவம் இலாதவன், அன்பர் பங்கில் இருப்பவன், பெரிதும் துன்பம் செய்து வந்த புரங்கள் எரியும்படி திறந்த செங்கண்ணன், கங்கை (மான் போன்ற) மாது வாழ்கின்ற—

சடையின்மீது அழகாகப் புனைந்த கொன்றையும், குணம் கொண்ட இளமதியின் (நிலவின்) குறைத் துணடத்தையும், -செங்கையில் ஒள்ளிய - எல்லா உலகங்களையும் ஒழிக்கவல்ல - பெருங் கோபங்கொண்டுள்ள நெருப்பையும் கிளர்ந்து உயர்ந்த-

உடல் கொண்ட இடபத்தையும் பாம்பையும் கொண்டவருடைய தூய அழகிய பக்கத்தில் நின்று உலகெல்லாம் அளிக்கும் கவுரியுமை கொங்கை (ப் பால்) தந்து அன்பு கொள்ளும் தமிழ் வல்லவனே! உயர்ந்த பரமனும் சங்கரன் கும்பிடும் தம்பிரானே !

(பங்கயந் தந்துகந்து அன்பு உருதோ ?)

19. அகப்பொருள் (நற்றாய் இரங்கல்)

அம்போத் தவிழ்த் தந்தக் கலகத்
தஞ்சிக் கமலக் [1]கணையாலே

அன்றிற் குமனற் றென்றற் குமிளைத்
தந்திப் பொழுதிற் பிறையாலே

எம்பொற் கொடி [2]மற் றுன்பக் கலன்ற
றின்பக் கலவித் துயரானாள்

என்பெற் றுலகிற் பெண்பெற் றவருக்
*கின்பப் [3]புலியுற் றிடலாமோ?

கொம்புக் கரிபட் டஞ்சப் பதுமக்
கொங்கைக் குறவிக் கினியோனே!

கொன்றைச் சடையற் கொன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே!

செம்பொற் சிகரப் பைம்பொற் கிரியைச்
சிந்தக் கறுவிப் பொரும்வேலா!

செஞ்சொற் புலவர்க் கன்புற் றதிருச்
சேந்திற் குமரப் பெருமாளே!

---

1. தாமரைப் பூ-காமனது ஐங் கணைகளுள் ஒன்று. ஐங்கணைகள்-தாமரைப் பூ, மாம் பூ, அசோகம் பூ, முல்லைப் பூ, நீலோற்பலப் பூ. ஐங்கணைகளின் செயல்: தாமரை-நினைப்பு ஊட்டும்; மாம் பூ-பசலை நிறம் தரும்; அசோகு-உணர்வை நீக்கும்; முல்லை-கிடை காட்டும் (படுக்கச் செய்யும்); நீலம் (நீலோற்பலம்)-கொல்லும்

"நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ
அனைத்துணர்வு நீக்கும் அசோகு - வனத்திலுறு
முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே, முழுநீலம்
கொல்லுமதன் அம்பின் குணம்" —இரத்தினச் சுருக்கம்.

2. மன் துன்ப கலன் அற்று-தரித்திருக்கின்ற துன்பத்தைச் செய்யும் ஆபரணங்களை அறவிடுத்து. 3. புலி-புல்லி.

(பா. - வே.)* 'இந்தப் பழிவைத் திடலாமோ'

19

அம்பு போன்ற கண்களையுடைய பெண்கள் பேசும் கலகச் சொல்லாகிய அலர் மொழிக்கு (புறங்கூறும்மொழிக்கு) அஞ்சிக், காமன் எய்த தாமரைப் பூ அம்பினாலும்—

1அன்றில்(என்னும்)பறவைக்கும். தீயை வீசும் தென்றற் காற்றுக்கும் இளைத்து அந்திப் பொழுதில் (வந்துள்ள) நிலவாலும்—

எமது பொற்கொடி போன்ற (மகள்) தரித்திருக்கின்ற துன்பத்தைச் செய்யும் அணிகலன்களை அறவே விடுத்து இன்பக் கலவியின் (நினைவாகவே) துயரங் கொண்டுள்ளாள்.

எதைப் பெற்று (ச் சுகம் உண்டு) பெண்ணைப் பெற்றவருக்கு! (உண்மை) இன்பத்தைப் புல்லி (அடைந்து) இருத்தல் வாய்க்குமோ!

கொம்பையுடைய யானை (கணபதி) எதிர் தோன்ற அஞ்சின அந்தத் தாமரை யரும்பு (போன்ற) கொங்கையை உடைய குறத்திக்கு (வள்ளிக்கு) இனியோனே!

கொன்றை சூடிய சடையற்கு (சிவனுக்கு) (ஒப்பற்ற அந்த) ஒரு பொருளைத் தெரியும்படி கொஞ்சித் 2தமிழிற் கூறியவனே!

செம்பொன் சிகரங்களை உடைய பசிய 3பொன்கிரி (கிரௌஞ்சம்) குலைந்தழியும்படி கோபித்துப் பொருத வேலனே!

செஞ்சொற் புலவர்கள்பால் அன்பு கொண்ட திருச் செந்தூர்க் குமரப் பெருமாளே!

---

1. அன்றிற் பறவை, தென்றல், நிலவு இவை காமத்தை வளர்ப்பன.

2. சிவபிராற்கு மூலப்பொருளைத் தமிழில் முருகவேள் பகர்ந்தனர் என்கின்றனர். அது, சம்பந்தராய்த் தேவாரம் பாடினதையுங் குறிக்கலாம்; 77-ஆம் பாடலையும் பார்க்க.

3. 'குருகுபெயர் பெற்ற கன வட சிகரி' (கனம் - பொன்.) வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு; 'வேலெடுத்துப்...பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்ப வரும் எங்கோன்' - கந்தரலங்காரம், 89.

20. திருவடிச் சுவட்டின் பேறு பெற :
(திருவடித் தீக்ஷை பெற)

கொங்கைப் பணையிற் செம்பொற் செறிவிற்
கொண்டற் குழலிற் கொடிதான

1கொன்றைக் கணையொப் பந்தக் கயலிற்
கொஞ்சுக் கிளியிற் றுறவான

2சங்கத் தொனியிற் சென்றிற் கடையிற்
சந்திப் பவரைச் சருவாதே

சந்தப் படியுற் 3றென்றற் றலையிற்
சந்தப் பதம்வைத் தருள்வாயே;

அங்கப் படைவிட் டன்றைப் படுகைக்
4கந்திக் கடலிற் கடிதோடா

5அந்தப் பொழிலிற் 6சந்துத் தலையுற்
றஞ்சப் பொருதுற் றொழியாதே

செங்கைக் கதிருற் றுன்றக் கடலிற்
7சென்றுற் றவர்தற் பொருளானாய்

சிந்தைக் 8கனிவைத் தந்தப் பொழிலிற்
செந்திற் குமரப் பெருமாளே !

---

1. கொன்றை-கொன் ; தை;கொன்-வலிமை. தை-தைக்கின்ற
2. சங்கம்-சங்கு போன்ற கண்டம்.
3. என்றற் றலை - என்றன் தலை.
4. அந்திக் கடல் - செந்திலுக்கும் மகேந்திரபுரிக்கும் இடைச் சந்தியாகவுள்ள கடல்.
5. அந்திப் பொழிலில் - அந்தப் பூமியாகிய மகேந்திரத்தில்.
6. சந்துத் தலையுற்று - தூதாகச் சென்று
7. சென்று உற்றவர்-போய் வந்தவராகிய வீரவாகுதேவர்.
8. கனி - கனிவு ; "கனிவளர் கிளவி"-சிந்தாமணி, 486.

20

கொங்கையின் பருமையுடனும் (பருத்த கொங்கையுடனும் செம்பொன் நிறைவுடன் (நிறைந்த செம்பொன் அணி கலன்களுடனும்) மேகம் போன்ற கூந்தலுடனும் கொடிதான—

வலிமையுடன் தைக்கின்ற அம்புக்கு ஒப்பான அந்தக் கயல் மீன் போன்ற கண்களுடனும் கொஞ்சுகின்ற கிளி போன்று (அதன் பேச்சுக்கு) உறவான— .

சங்குபோன்ற கண்டத் தொனியுடனும் (தொண்டைக் குரலுடனும்) வந்து வீட்டின் (வெளிப்)புறத்தில் (தம் மாட்டு வருபவர்களைச்) சந்திப்பவர்களாம் பொது மகளிருடன் கொஞ்சிக் குலவாமல்,

(பேரின்பச்) சுகநிலையை (நான்) உற (அடைய) எனது தலையில் (உனது) அழகிய திருவடியை வைத்து அருள் வாயே ;

அங்குத் (தமது) சேனையை விட்டு நீங்கி, அப்பொழுதே நீர் நிலையாம் (செந்திலுக்கும், சூரன் தலை நகராம் மகேந்திர புரிக்கும் இடைச்) சந்தியாக உள்ள கடலை விரைவாக ஓடி (த் தாண்டி),

அந்தப் பூமியாகிய (மகேந்திரத்தில்) தூதராக நுழைந்து சென்று அவுணர்கள்) அஞ்சப்பொருது, அவர்களுக்கு அஞ்சி) நீங்காமல்,

சிவந்த கிரணங்களுடைய ஞாயிற்றை (சூரியனைப்) போலப் பொருந்தி, அக் கடல் (கடந்து) போய் வந்தவரான (வீர வாகு தேவரின்) ஆவிப் பொருளானவனே! ஆன்மார்த்த நாயகன் ஆனவனே !)

சிந்தையின் கனிவு (அன்பு) வைத்து அழகிய பொழில் சூழ்ந்த திருச்செந்தூர்க் குமரப் பெருமாளே !

(சந்தப் பதம்வைத் தருள்வாயே.)

21. ஒன்றைப் பெற

[1]புகரப் புங்கப் பகரக் குன்றிற்
  புயலிற் றங்கிப் பொலிவோனும்
பொருவிற் றஞ்சச் சுருதிச் சங்கப்
  பொருளைப் பண்பிற் [2]புகல்வோனும்

திகிரிச் செங்கட் செவியிற் றுஞ்சத்
  திகிரிச் செங்கைத் திருமாலும்
திரியப் பொங்கித் திரையற் றுண்டுட்
  டெளிதற் கொன்றைத் தரவேணும்;

[3]தகரத் தந்தச் சிகரத் தொன்றித்
  [4]தடநற் கஞ்சத் துறைவோனே;
தருணக் கொங்கைக் குறவிக் கின்பத்
  தையளித் தன்புற் றருள்வோனே!

பகரப் பைம்பொற் சிகரக் குன்றைப்[5]
  படியிற் சிந்தத் தொடும்வேலா!
பவளத் துங்கப் புரிசைச் செந்திற்
  பதியிற் கந்தப் பெருமாளே!

---

1. புகர் - புள்ளி; புங்கம் - உயர்ச்சி; குன்று - வெள்ளை யானை; பொலிவோன் - இந்திரன்.

2. புகல்வோன் - பிரமன்.

3. தகரத் தந்தச் சிகரம். தகரவித்தை யென்கின்ற வேதசிரோ முடியாகிய ப்ரும்ம ஸ்தானம்.

4. தட நற் கஞ்சம் - இருதய கமலம்.

5. குன்று - கிரௌஞ்சம்; 'குருகு பெயர் பெற்ற கன வட சிகரி பட்டுருவ வேல் தொட்ட'—வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு; கனம் - பொன்.

21

புள்ளிகளை உடையதும், உயர்ந்துள்ளதும், அழகுள்ளது மான மலை (போன்ற 1வெள்ளை யானை) யின் மீதும் மேகத்தின் மீதும் தங்கி விளங்குபவனும் (இந்திரனும்),

இணையில்லாத பெருமையுள்ள வேதத் தொகுதிகளின் பொருளை முறையுடன் சொல்லுபவனும் (பிரமனும்),

மலைபோலப் 2பெருமை வாய்ந்த பாம்பின்மீது தூங்குகின்ற அந்தச் சக்கரம் (ஏந்திய) திருக்கையை உடைய திருமாலும்,

(ஆக, இம் மூவரும் நமக்கு அந்த உபதேசப் பொருள் கிடைக்க இல்லையே என் மனங் கலங்கிச்) சுழல, (என் உள்ளம்) பொங்கி (மகிழ்ந்து), அலைதல் அற்று, (நீ சொல்லும் உபதேச (மொழியை) உட்கொண்டு, உள் ளம் தெளிவு பெறுதற்கு (அந்த ஒப்பற்றதான தனிப் பொருளாம்) ஒன்றை (எனக்கு) உபதேசித்தருள வேண்டும்;

3தகர வித்தை என்கின்ற வேதசிரோ முடியாகிய ப்ரும்ம ஸ்தானத்திற் பொருந்தி நல்ல இருதயகமலம் என்னும் இடத்தில் உறைவோனே!

இளங்கொங்கை கொண்ட குறத்திக்கு இன்பத்தை அளித்து (அவளிடம்) அன்பு உற்று அருள்வோனே!

ஒளிகொண்ட பைம்பொற் சிகரங்களை உடைய மலையை (கிரௌஞ்ச மலையை) இப்பூமியிற் சிதறி மடியச் செலுத்திய வேலாயுதனே!

பவளம்போற் சிவந்த தூய மதில் (சூழும்) திருச்செந்தூர்ப் பதியிற் கந்தப் பெருமானே!

(உள் தெளிதற்கு ஒன்றைத் தரவேணும்.)

---

1 வெள்ளை யானை, மேகம் - இவை இந்திரன் வாகனங்கள்.

செங் கட்செவி; செம்மை - பெருமை; கட்செவி - பாம்பு.

3. தகரம் - இருதயத்தின் உள்ளிடம்; தகர வித்தை - இறைவனைத் தகராகாசத்தில் வைத்துத் தியானம் செய்யும் முறையை உணர்த்தும் வித்தை.

22. திருவடி பெற

அளக பாரம லைந்துகு லைந்திட
வதனம் வேர்வுது லங்கிந லங்கிட
அவச மோகம் விளைந்துத ளைந்திட அணைமீதே

அருண வாய்நகை சிந்திய சம்ப்ரம
அடர்ந காநுதி பங்கவி தஞ்செய்து
அதர பானம ருந்திம ருங்கிற முலைமேல்வீழ்ந்

துளமும் வேறுப டும்படி ஒன்றிடு
மகளிர் தோதக இன்பின்மு யங்குதல்
ஒழியு மாறுதெ ளிந்துளம் அன்போடு சிவயோகத்

துருகு ஞானப ரம்பர தந்திர
அறிவி னோர்கரு தங்கொள்சி லம்பணி
உபய சீதள பங்கய மென் கழல் தருவாயே;

இளகி டாவளர் சந்தன குங்கும
களப பூரண கொங்கைந லம்புனை
இரதி வேள்பணி தந்தையும் அந்தண மறையோனும்

இனிது ருதெதிர் இந்திரன் அண்டரும்
ஹரஹ ராசிவ சங்கர சங்கர
எனமி காவரு நஞ்சினை யுண்டவர் அருள்பாலா!

வளர்நி சாசரர் தங்கள்சி ரம்பொடி
படவி ரோதமி டுங்குல சம்ப்ரமன்
மகர வாரிக டைந்தநெ டும்புயல் மருகோனே!

*வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்
இடைவி டாதுநெ ருங்கிய மங்கல
மகிமை மாநகர் சேந்தியில் வந்துறை பெருமாளே!

(பா - வே.) * 'மதுர வாசக மிஞ்சிய கிஞ்சுக
இதழி மாதுமை மைந்தவி ரும்பொழில்
மயிலை மாநகர் வநதுறை இந்திரர் பெருமாளே'

22

கூந்தற்பாரம் அலைந்து குலைய, முகத்தில் வியர்வை தோன்றி நுடக்கம் தர, வசமழியும்படி மோகம் உண் டாகிப் பிணிக்க, அணைமேலே—

சிவந்த வாயினின்றும் சிரிப்பை வெளிப்படுத்தின களிப் புடன் நெருக்கிய நகங்களின் நுனிகொண்டு விகாரமாம் படி செய்து (நகக் குறிகளை யிட்டு), இதழ் (அமுதைக் குடித்து உண்டு இடையற்றுப் போம்படி முலைமேல் வீழ்ந்து-

உள்ளமும் மாறும்படி சேர்கின்ற மாதர்களின் (பின்னர்) வருத்தந் தருவதான இன்பத்திற் சேர்தல் ஒழியும் வண் ணம், உள்ளம் தெளிந்து அன்புடன் சிவயோக நிலையில்—

உருகுகின்ற ஞான உரிமைத் திறங்கொண்ட அறிஞர்கள் கருதுகின்ற சிலம்பணிந்த (உன்) இரண்டு குளிர்ந்த தாமரைபோன்ற மெல்லிய திருவடிகளைத் தருவாயே;

தளராது வளரும் சந்தன குங்குமக் கலவை (பூசியுள்ள) நிறைந்த கொங்கை யழகைக் கொண்ட ரதி தேவியின் (கணவனும்) காமவேள் பணிகின்ற தந்தையாம் திரு மாலும், அந்தண மறையோனும் (பிரமனும்),

இனிமையை இழக்க(துன்புற), அங்கு இருந்த இந்திரனும் தேவர்களும் "ஹர ஹரா! சிவ சங்கர! சங்கர!" என்று முறையிடப் பொங்கி எழுந்து வந்த நஞ்சை ஆலகால விஷத்தை) உண்டவராம் (சிவபிரான்) அருளிய குழந்தையே!

வளர்ச்சியுற்ற அவுணர்களுடைய தலைகள் பொடிபடும்படி பகைமை காட்டிய நற் சிறப்புற்றவனும், மகர மீன்கள் (வாழும்) கடலைக் கடைந்த நெடிய மேகத்தின் நிறத்தைக் கொண்டவனுமான திருமாலின் மருகனே!

வளர்கின்ற வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும் எப்போதும் நெருங்கி (விளங்கும்) மங்கலமும் மகிமையும் உள்ள சிறந்த நகரமாம் திருச்செந்தூரில் வந்து உறைகின்ற பெருமாளே!

(பங்கய மென்கழல் தருவாயே.)

23. திருவடி பெற

கமல மாதுடன் இந்திரை யுஞ்சரி
சொலவொ ணுதம டந்தையர் சந்தன
களப சீதள கொங்கையில் அங்கையில் இருபோதேய்

களவு நூல்தெரி வஞ்சனை அஞ்சன
விழியின் மோகித கந்தசு கந்தரு
கரிய ஓதியில் இந்துமு கந்தனில் மருளாதே

அமல மாகிய சிந்தைய டைந்தகல்
தொலைவி லாதஅ றம்பொருள் இன்பமும்
அடைய ஓதியு ணர்ந்துத ணந்தபின் அருள்தானே

அறியு மாறுபெ றும்படி அன்பினின்
இனிய நாதசி லம்புபு லம்பிடும்
அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய் !

1குமரி காளிப யங்கரி சங்கரி
கவுரி நீலிப ரம்பரை அம்பிகை
குடிலை யோகினி சண்டினி குண்டலி எமதாயி

குறைவி லாள்உமை மந்தரி அந்தரி
வெகுவி தாகம சுந்தரி தந்தருள்
குமர மூஷிக முந்திய ஐங்கர கணராயன்

மமவி நாயகன் நஞ்சுமி ழ் கஞ்சுகி
அணிக ஜானன விம்பனொர் அம்புலி
மவுலி யானுறு சிந்தையு கந்தருள் இளையோனே !

---

1. தேவி பெயர்களின் பொருள் விளக்கம் பின்னர் வரும் திருப்புகழ் ஆராய்ச்சியிற் காண்க.

23

தாமரைப் பிராட்டியும் (கலைமகளும்), இலக்குமியும் (இவர்களுக்கு ஒப்பு என்று) சொல்ல ஒண்ணாத (அழகு வாய்ந்த) மாதர்களின் சந்தனக் கலவை (அணிந்த) குளிர்ந்த கொங்கையினும், அங்கையிலும், இரண்டு மலர் (தாமரை) போன்ற—

களவு நூல்களைக் கற்றறிந்த, வஞ்சங்கொண்ட, மை(பூசின) கண்களிலும், காம மயக்கத்தையும் (நறு) மணச் சுகத்தையும் தரும் கறுத்த கூந்தலிலும், திங்கள் (நிலவு) போன்ற முகத்திலும் மயக்கங் கொள்ளாமல்—

மாசு இல்லாத (தூய) சிந்தையை அடைந்து, பரந்துள்ளதும் அழிவு இல்லாததுமான அறம், பொருள், இன்ப (நூல்கள்) முழுமையும் ஓதி, உணர்ந்து, அடங்கிய பின்னர், (உனது) திருவருள் உண்மையையே—

(நான்) அறியவும், பெறவும், அன்புடனே இனிய ஒலியைத் தரும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற, செம்பொன்னாலாய கிண்கிணி அணிந்துள்ள (உனது) திருவடியைத் தந்தருளுக;

குமரி, காளி, பயங்கரி, சங்கரி, கவுரி, நீலி, பரம்பரை, அம்பிகை, குடிலை, யோகினி, குண்டினி, குண்டலி, எமது ஆயி (தாயி)—

குறைவில்லாதவள், உமை, மந்தரி, அந்தரி, வெகு விதமான ஆகம சுந்தரி (எனப்படும் பார்வதி தேவி) தந்தருளிய குமரனே! பெருச்சாளி வாகனத்தைச் செலுத்தும் (அல்லது பெருச்சாளி வாகனத்தைக் கொண்டவனும் (உனக்கு) முன்னவனுமான) ஐந்து கரங்களையுடைய கணராஜனும் (கணபதியும்),

எனது விநாயக (மூர்த்தியும்), நஞ்சைக் கக்குகின்ற பாம்பை (அரையில்) அணிந்துள்ள யானைமுக வடிவினனும் (ஒளியினை உடையவனும்), ஒப்பற்ற பிறையை முடியிலணிந்துள்ளவனுமான (கணபதி) சிந்தை மகிழ்ந்தருளும் இளையோனே!

வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்
இடைவி டாது நெருங்கிய மங்கல
மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே!

24. அருள் பெற

[1] அவனிபெ றுந்தோட் டம்பொற்
[2]குழையட ரம்பாற் புண்பட்
டரிவையர் தம்பாற் கொங்கைக் கிடையேசென்
றணைதரு பண்டாட் டங்கற்
றுருகிய கொண்டாட் டம்பெற்
றழிதரு திண்டாட் டஞ்சற் றொழியாதே

பவமற நெஞ்சாற் சிந்தித்
திலகுக டம்பார்த் தண்டைப்
பதயுக ளம்போற் றுங்கொற் றமுநாளும்
பதறிய அங்காப் பும்பத்
தியுமறி வும்போய்ச் சங்கைப்
படுதுயர் கண்பார்த் தன்புற் றருளாயோ!

தவநெறி குன்றாப் பண்பிற்
றுறவின ருந்தோற் றஞ்சத்
தனி [3]மல ரஞ்சார்ப் புங்கத் தமராடி

---

1. அவனி பெறும் தோட்டு அம் பொற் குழை - பூமியை விலை மதிக்கும்படியான தோடாகிய அழகிய பொற் குழை.

2. குழை - காது, "மணித் தோடுங் குழையிலாட" (அஷ்டப் - சீரங்க நாயகி - ஊச - 3.)

3. மலர் அஞ்சு ஆர் புங்கத்து - ஐவகைப் புஷ்ப பாணத்தால்,

வளர்கின்ற வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும் எப்போதும் நெருங்கி (விளங்கும்) மங்கலமும் மகிமையும் கொண் டுள்ள சிறந்த நகரமாம் திருச் செந்தூரில் வந்து உறை கின்ற பெருமாளே!

(கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய்.)

24

பூமியையே விலைமதிக்கும்படியான தோடு விளங்கும் மிக அழகிய காதை நெருங்கிவரும் அம்பு போன்ற கண்ணால் (மனம்) புண்பட்டு, மாதர்களின் கொங்கைக்கு இடையே சென்று—

அணைகின்ற பழைய ஆட்டங்களை (காமலீலைகளை)க் கற்று உருகிய பெருங்களிப்பைப் பெற்றுப் (பின்னர்) அழிவைத் தரும் திண்டாட்டம் கொஞ்சம் ஒழியக் கூடாதோ! (கொஞ்சமேனும் ஒழியாது எனலுமாம்.)

பிறப்பு ஒழிய வேண்டி நெஞ்சாற் சிந்தனை செய்து, விளங்கு கின்ற கடப்ப மலர் நிறைந்த, தண்டை சூழ்ந்துள்ள, (உனது) அடியிரண்டையும் போற்றுகின்ற திட வீரமும், நாள்தோறும்—

(உனது திருவருளை நாடிப்) பதறுகின்ற(அருள் கிட்டாதா என்று வாய்திறக்கும்) ஆசைப்பாடும், பக்தியும் அறி வும் இல்லாது போய், அச்சமுறும் துயரில் (நான்) படு தலை (நீ) கண்பார்த்து அன்புற்று அருளமாட்டாயா?

தவநெறி குறையாத குணத்தினராம் துறவிகள் கூடத் தோற்று அஞ்சும்படி (தனது ஒப்பற்ற) மலர்ப் பாணங்கள் ஐந்தின் நிறைந்த குவியல் கொண்டு போர்செய்து—

தமிழினி 1தென்காற் கன்றிற்
றிரிதரு 2கஞ்சாக் கன்றைத்
தழலெழ வென்றோர்க் கன்றற் புதமாகச்

சிவவடி வங்காட் டுஞ்சற்
குருபர! தென்பாற் சங்கத்
திரள்மணி சிந்தாச் சிந்துக் கரைமோதும்

தின்கர திண்டேர்ச் சண்டப்
பரியிட றுங்கோட் டிஞ்சித்
திருவளர் சேந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே!

25. தமிழ் (இயல் - இசை) பாடிப் புகழ

தொடரிய மன்போற் றுங்கப்
படையைவ ளைந்தோட் டுங்3 துட்
டரையிள குந்தோட் கொங்கைக் கிடுமாயத்

துகில்விழ வுஞ்சேர்த் தங்கத்
துளைவிர குஞ்சூழ்த் தண்டித்
துயர்விளை யுஞ்சூட் டின்பத் தொடுபாயற்

கிடைகொடு சென்றீட் டும்பொற்
4பணியரை மென்றேற் றங்கற்
றணையென இன் 5றோட் டென் 6றற் கிடுமாதர்க்

---

1. தென்கால் கன்றில் - இளந்தென்றற் காற்றில்
2. கஞ்சாக் கன்று - மன்மதன்.
3, 4, துட்டரை, பணியரை - துட்டர்க்கு, பணியர்க்கு; இவை உருபு மயக்கம்.
5. ஓட்டென்று - ஓடென்று.
6. அற்கிடும் : அல்கிடும் - அன்பு சுருங்கும்.

தமிழ்போல இனிய இளந்தென்றற் காற்றில் உலவுகின்ற இலக்குமி குமாரனை (மன்மதனை) நெருப்பை எழுப்பி வென்ற சிவபிராற்கு அன்று அற்புதமான வகையில்,

சிவ வடிவத்தை (பேரின்ப உண்மை மங்களப் பொருளை)க் காட்டிய சற்குருபரனே! தெற்குப் பக்கத்திலே சங்கின் கூட்டங்கள் மணிகளைச் சிந்தும் கடலானது கரையில் மோதுகின்றதும்—

சூரியனுடைய வலிய தேரிற் (பூட்டியுள்ள) வலிய குதிரைக்குக் (கால்) இடறும் (படியாக உயர்ந்துள்ள) சிகரங்களை உடைய மதில் சூழ்ந்துள்ளதுமான செல்வம் (லக்ஷ்மீகரம்) வளர்கின்ற (திருச்) சேந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே!

(கண் பார்த்து அன்புற்று அருளாயோ).

25

தொடர்ந்துவரும் யமன் போலக் (காமனது) வெற்றிப் படைகளை வளைத்துச் செலுத்தும் துட்டர்க்கு (துஷ்ட மாதர்க்கு)—தழைத்த தோள் (மீதும்) கொங்கை(மீதும்) இட்டுள்ள (அணிந்துள்ள) மாய—

ஆடை விழவும் (அதை எடுத்து) உடலிற் சேர்த்து, வருத்தந் தரக்கூடிய தந்திர சூழ்ச்சிகளுடன் நெருங்கித் துன்பம் விளைவிக்கும் புதிய இன்பத்துடன் படுக்கை—

இடத்தே கொண்டு சென்று (அதனுற்) சேர்க்கும் பொன் அணிகளை உடைய மாதர்க்கு—மெதுவாகத் தெளிவு கற்றுவிட்டாயோ (அடைந்து விட்டாயோ) எனக் கூறி, இன்றே ஓடிப்போ, என்று (வெருட்டி) அன்பு சுருங்கும் மாதர்க்கு;

இனிமையி லொன்றாய்ச் சென்றுட்
படுமன முன்றாட் கன்புற்
றியலிசை கொண்டேத் தேன்றுட் டருவாயே ;

நெடிதுத வங்கூர்க் குஞ்சற்
புருடரும் நைந்தேக் கம்பெற்
றயர்வுற நின்றார்த் தங்கட் கணையேவும்-

நிகரில்ம தன்தேர்க் குன்றற்
றெரியில்வி ழுந்தேர்ப் பொன்றச்
சிறிதுநி னைந்தாட் டங்கற் றிடுவார்முன் ;

திடமுறு அன்பாற் சிந்தைக்
*கறிவிட முஞ்சேர்த் தும்பர்க்
கிடர்களை யும்போர்ச் செங்கைத் திறல்வேலா-

தினவரி வண்டார்த் தின்புற்
றிசைகொடு வந்தேத் திஞ்சித்
திருவளர் செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே. (௧0)

26. பாதுகைதீக்ஷை பெற.

அணிச்சங் †கார்முகம் வீசிட மாசறு
துவட்பஞ் சானத டாகம்வி டாமட
அனத்தின் தூவிகு லாவிய சீறடி மடமாதர்

அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமர
கதப்பைம் பூணணி வார்முலை மேல்முகம்
அழுத்தும் பாவியை யாவி‡யிடேறிட நெறிபாரா ;

* அறிவிடம்=தெளிவு.

† கார்முகம்=பஞ்சு கொட்டும் வில்.

‡ இ டேறிட=ஈடேறிட.

இனிமையில் ஒன்றுபட்டுச் சென்று உட்படுகின்ற (என்) மனம் உனது தாள்மீது அன்பு உற்று இயற்றமிழும் இசைத் தமிழுங் கொண்டு ஏத்துக என்னும் உள்ளப் (பண்பைப் பெற) அருளுவாயாக.

நீண்ட தவம் மேம்பட்டுள்ள உத்தம புருஷர்களும் நைந்து ஏக்கங் கொண்டு தளர்ச்சி உறும்படி நின்று, ஆர்ப்பரித்து அவ் விடத்தே (தனது) அம்புகளைச் செலுத்தும்

(தனக்கு) ஒப்பில்லாத மன்மதனுடைய தேர்மலை ஒடிந்து தீயில் விழுந்து அழகு அழியும் வண்ணம் சற்றே நினைந்து ஒரு திருவிளையாடலைச் செய்திட்ட (சிவபிரான்) முன்னிலையில்

திடங்கொண்ட அன்புடன் (அச்சிவனது) சிந்தையில் தெளிவுதரும் அறிவுப் பொருளைச் சேர்த்து (உபதேசித்து), தேவர்களுடைய துன்பங்களைக் களைந்த போரைச்செய்த செவ்விய திருக்கையில் உள்ள திறல் வாய்ந்த வேலாயுதத்தை உடையவனே!

தினந்தோறும் இசைப்பாட்டுக்களை வண்டுகள் (அல்லது ரேகைகளை உடைய வண்டுகள்) ஒலித்து இன்புற்று இசையுடன் வந்து ஏத்துகின்ற மதில் (சூழ்ந்த) (செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே) செல்வம் வளரும் சேந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே!

(உன் தாள்மீது அன்புற்று ஏத்தும் உள்ளத்தைத் தந்தருளுக)

26

அனிச்சம் பூப்போல (மென்மை உடையதும்), பஞ்சு கொட்டும் வில் வீசுகின்ற தூயதும் துவளுகின்றதுமான பஞ்சு போன்றதும், நீர் நிலையை விடாது பற்றுவதுமான மெல்லிய அன்னப் பறவையின் இறகுபோல மென்மை வாய்ந்ததுமான சிற்றடிகளை உடைய மடப்பம் பொருந்திய மாதர்களுடைய—

சூரியன்போல ஒளிவீசுகின்ற உயர்ந்த மரகதத்தைக் கொண்டுள்ள அழகிய அணிகலன்களை அணிந்துள்ள (மாதர்களுடைய) முலைமீது முகத்தை அழுத்துகின்ற பாவியை, ஆவி ஈடேறும்படியான வழியைக் காணாத

வினைச்சண் டாளனை வீணனை நீணிதி
தனைக்கண் டாணவ மானமிர் மூடனை
§விடக்கன் பாய்நுகர் பாழனை யோர்மொழி பகாதே—

விகற்பங் கூறிடு மோகவி காரனை
அறத்தின் பாலொழு காதமு தேவியை
விளித்துன் பாதுகை நீதர நானருள் பெறுவேனோ;

முனைச்சங் கோலிடு நீலம கோததி
அடைத்தஞ் சாதஇ ராவண னீள்பல
முடிக்கன் றோர்கணை யேவுமி ராகவன் மருகோனே

முளைக்குஞ் சீதநி லாவொட ராவிரி
திரைக்கங் காநதி தாதகி கூவிள
முடிக்குஞ் சேகரர் பேரரு ளால்வரு முருகோனே

தினைச்செங் கானக வேடுவ ரானவர்
திகைத்தந் தோர்வென வே*கணி யாகிய
திறற்கந் தாவளி நாயகி காமுறும் எழில்வேலா!

சிறக்குந் தாமரை யோடையில் மேடையில்
நிறக்குஞ் சூல்வளை பால்மணி வீசிய
திருச்சேந் தூர்வரு சேவக னேசுரர் பெருமாளே. (கக)

27. ஆண்டருள.

உருக்கம் பேசிய நீலியர் காசுகள்
பறிக்குந் தோஷிகள் மோகவி காரிகள்
உருட்டும் பார்வையர் மாபழி காரிகள் மதியாதே—

§ விடக்கு = மாமிசம்.
* கணி = வேங்கை மரம்.

வினை (மிக்க) சண்டாளனை, வீணனை, பெரும் பொருளைப் பெற்றதனால் ஆணவம் கொண்ட முழுமூடனை, மாமிசத்தை ஆசையுடன் உண்ணும் பாழானவனை, (நேர்மையான) ஒரு சொல்லைச் சொல்லாமல்—

மாறுபட்ட பேச்சுக்களையே பேசும் மோக விகாரனை, அறநெறியில் ஒழுகாத மூதேவியாகிய என்னை அழைத்து உனது பாதுகையை (பாதரட்சையை) நீ தர நான் பெறும்படியான அருளைப் பெறுவேனோ!

மூனை (மூக்கை) உடைய சங்குகள் ஒலிக்கின்ற நீலக் கடலை அடைத்து, அஞ்சுதலில்லாத இராவணனுடைய நீண்ட பல முடிகளும் (வீழ) அன்று ஒரு அம்பைச் செலுத்திய ராகவனுடைய மருகனே!

முளைக்கும் குளிர்ந்த நிலாவோடு (வளர்பிறைச் சந்திரனோடு) பாம்பு, விரிந்து அலை(மோதும்) கங்கை நதி, ஆத்திப்பூ, வில்வம் (இவைகளைச்) சூடும் திருமுடியை உடையவருடைய பேரருளாலே தோன்றிய முருகோனே!

தினைப்புனத்திருந்த செவ்விய காட்டு வேடர்கள் திகைப்புற்று "ஐயோ! இதென்ன அதிசயம்" என்று கூறும்படியாக வேங்கை மரமாய் நின்ற திறல்வாய்ந்த கந்தா! வள்ளி நாயகியம்மை ஆசைப்படும் அழகு வாய்ந்த வேலனே!

சிறந்த தாமரை ஓடையிலும் மேடையிலும் நிறைசூல் (நிறைந்த கர்ப்பம்) கொண்ட சங்குகள் பால்போலும் வெண்மணிகளை (முத்துக்களை) வீசுகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பராக்ரமசாலியே! தேவர் பெருமாளே!

(பாதுகை நீ தர நான் அருள் பெறுவேனோ!)

27

உருக்கமான மொழிகளைப் பேசும் *நீலியர் (தந்திரம் உள்ளவர்,) காசு பறிக்கும் குற்றம் உள்ளவர், மோக விகாரங் கொண்டவர், உருட்டிப் பார்க்கும் பார்வையர், மிக்க பழிகாரிகள் —மதிக்காமல்

* நீலியர்—நீலி போன்றவர்; உருக்கம் உள்ளவர் போல நடிப்பவர். நீலி—திருவாலங்காட்டுப் பெண் பேய் —நீலியின்

உலக்கும் பிரிகள் கோளர வாமென
வுடற்றுந் தாதியர் காசள வேமனம்
உறைக்குந் தூரிகள் மீதினி லாசைகள் புரிவேனோ;

அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமுடி
யனைத்துந் தானழ காய்நல மேதர
அருட்கண் பார்வையி னாலடி யார்தமை மகிழ்வோடே—

அழைத்துஞ் சேதிகள் பேசிய காரண
வடிப்பந் தானென வேயெனை நாடொறும்
அதிக்கஞ் சேர்தர வேயரு ளாலுட னினிதாள்வாய்;

இருக்குங் காரண மீறிய வேதமும்
இசைக்குஞ் சாரமு மேதொழு தேவர்கள்
இடுக்கண் தீர்கன னேயடி யார்தவ முடன்மேவி—

இலக்கந் தானென வேதொழ வேமகிழ்
விருப்பங் கூர்தரு மாதியு மாயுல
கிறக்குந் தாதகி சூடிய வேணிய னருள்பாலா;

திருக்குந் தாபதர் வேதிய ராதியர்
துதிக்குந் தாளுடை நாயக னாகிய
செகச்செஞ் சோதியு மாகிய மாதவன் மருகோனே—

செழிக்குஞ் சாலியு மேகம ளாவிய
கருப்பஞ் சோலையும் வரையு மேதிகழ்
திருச்சேந்தூர்தனில் மேவிய தேவர்கள் பெருமானே. (கஉ)

பேசும் வீரமுள்ளவர், கொல்ல வருகின்ற பாம்புபோல எதிர்க்கும் வேசைகள், (கிடைத்த) காசின் அளவுக்குத் தக்கபடி மனத்தை அழுந்தச் செலுத்தும் ஊசற்குணம் உடையோர்—(இத்தகையோர்) மேலே ஆசைகள் கொள்வேனோ!

சூரியன்போல ஒளி வீசும் திருமுடிகளெல்லாம் அழகாய் நலமே தர (உனது) அருட்கண் பார்வை கொண்டு அடியார்களை மகிழ்ச்சியுடனே—

அழைத்தும், (அவர்களோடு) விஷயங்களைப் பேசும் மூலப் பொருளே! செப்பம் (திருந்திய குணம்) உள்ளவன்தான் இவன் என்று என்னை நாள்தோறும் ஆதிக்கம் (தலைமைத் தானம்) சேரும்படியாகவே திருவருள் பாலித்து இப்பொழுதே இனிமையுடன் ஆண்டருளுவாயாக.

இருக்கு வேதமும், காரணங் கடந்த (ஏனைய) வேதங்களும் மொழிகின்ற சாரமான பொருளைத் தொழுது ஒழுகும் தேவர்களுடைய துன்பங்களைத் தீர்க்கின்ற பெருமை வாய்ந்தவனே! அடியார்கள் தவநெறியில் நின்று.

இவரே நமது குறிப்பொருள் என்று தொழ (அல்லது—லக்ஷக் கணக்காய் நின்று தொழ) மகிழ்ந்து விருப்பம் மிகக் கொள்ளும் ஆதிப்பிரானும், உலகை அழிக்கும் மூர்த்தியாய், ஆத்தி மலர்சூடிய சடைப்பெருமானும் உள்ள (சிவபிரான்) அருளிய குழந்தையே!

(திரிகாலங்களையும்—சென்ற காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்னும் மூன்று காலங்களையும்) காணவல்ல தவசிரேஷ்டர்கள், வேதியர் முதலானோர் துதிக்கும் திருவடிகளை உடைய பெருமானாகிய உலகுக்குப் பேரொளியாய் விளங்குகின்ற திருமாலின் மருகனே!

செழிப்புள்ள செந்நெற்பயிரும், மேகத்தை எட்டும்படி (வளர்ந்துள்ள) கரும்புச் சோலையும், வாழைகளுமே பொலிகின்ற திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் தேவர்கள் பெருமானே!

(அருளால் உடன் இனிது ஆள்வாய்)

வரலாற்றுச் சுருக்கம்:—தனது மனைவியின் கற்பிற் சந்தேகங் கொண்ட பிராமணன் ஒருவன் அவளைக் கொன்றுவிட்டான். அடுத்த பிறவியில் அவன் ஒரு செட்டியாகப் பிறந்தான்; தன் குலத்து நங்கை ஒருத்

28. ஞானக்கண்ணால் தரிசிக்க.

நிறுக்குஞ் *சூதன மெய்த்தன முண்டைகள்
கருப்பஞ் சாறொடு டைத்துள வுண்டைகள்
நிழற்கண் காண †வு ணக்கிம ணம்பல தடவாமேல்-

நெருக்கும் பாயலில் வெற்றிலை யின்புறம்
ஒளித்தன் பாகஅு ளித்தபி னிங்கெனை
நினைக்கின் றீரிலை மெச்சலி தஞ்சொலி யெனவோதி;

உறக்கண் டாசைவ லைக்குள ழுந்திட
விடுக்கும் பாவிகள் பொட்டிகள் சிந்தனை
யுருக்குந் தூவைகள் செட்டைகு ணந்தனி லுழலாமே-

உலப்பின் ருறெனு மக்கர முங்கமழ்
கடப்பந் தாருமு கப்பரபை யுந்தினம்
உளத்தின் பார்வை யிடத்தி னினைந்திட அருள்வாயே;

கறுக்குந் தூயமி டற்றன ருஞ்‡சிலை
யெடுக்குந் தோள §னி றத்தம ரெண்கரி
கடக்குந் தானவ னைக்கொல ரும்புயன் மருகோனே-

கனத்தஞ் சாபுரி சிக்கல்வ லஞ்சுழி
திருச்செங் கோடு இடைக்கழி [1]தண்டலை
களர்ச்செங் காடு குறுக்கை புறம்பயம் அமர்வோனே!

---

*சூது + அன்ன ; † உணக்கி = உலர்த்தி.

‡ சிலை = மலை. § நிறம் = மார்பு. 'திசையானையின் மருப்புலக்க வழங்கிய மார்பினன்'—கம்ப. ராமா. ராவணன் வதை 189.

1. தண்டலை - தண்டலை நீணெறி.

28

நிமிர்ந்து நிற்கும் சூதாடு கருவி போன்ற மார்பிற் கொங்கைகளை உடைய முண்டைகள், கரும்பின் சாற்ருேடு அரைத்து வைத்துள்ள (மருந்து) உண்டைகளை நிழலிடத்தே (காய) உலர்த்தி, (அவைகளுக்கு) வாசனை பலவும் தடவிப் பின்பு—

நெருங்கிப் படுக்கையில் (வந்தவனோடு இருந்து) வெற்றிலையின் புறத்தே (அந்த மருந்தை) ஒளித்து அன்பு காட்டி (அவனுக்கு) அளித்துப் பின்னர் 'இங்கு என்னை நீர் நினைப்பதே இல்லை மெச்சும் சொல் இதமான சொல் சொல்லி என்று ஓதி,

(தனது மாயத்தில் அவன்) விழக் கண்டு ஆசை வலைக்குள் அவன் அழுந்தும்படி விடுக்கின்ற பாவிகள், வேசிகள், எண்ணங்களை உருக்கும் தூவைகள் (இறைச்சி உண்போர்)-(அவரது) உலோப குணத்தில் (சிக்குண்டு நான்) அலையாமல்,

அழிவில்லாத ஆறு என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்களையும் (ஆறெழுத்தையும்-சடாக்ஷரத்தையும்), மணம் வீசும் கடப்ப மாலையையும், (திரு) முக ஒளியையும், நாள்தோறும் (எனது) உள்ளக்கண்ணில் நினைக்கும்படி அருள்புரிவாயே;

கரிய தூய கழுத்தையுடைய (சிவனது) அரிய மலையாம் கயிலையை எடுத்த தோள்களை உடையவனும், (கொம்புகள் தனது) மார்பிற் பொருந்த வந்த எட்டு(த் திக்கு) யானைகளையும் வென்றவனுமான அரக்கனைக் கொன்ற அருமை வாய்ந்த தோள் வலிமை பெற்ற) (மேக நிறமுள்ள) திருமாலின் மருகனே!

பெருமை பொருந்திய தஞ்சாவூர், சிக்கல், திரு வலஞ்சுழி, திருச்செங்கோடு, திரு இடைக்கழி, தண்டலை நீணெறி, திருக்களர், திருச்செங்காட்டங்குடி, திருக்குறுக்கை, திருப்புறம்பயம் என்னும் தலங்களில் அமர்ந்திருப்பவனே!

தியை மணந்தான்; அவள் கருப்பமாய்த் தன் தாய் வீட்டில் இருந்தாள். செட்டி அவளை அழைத்துப் போக வந்தான். மாமனுர் வீட்டார் பிரசவமான பின்பு அவளை அனுப்புவதாகச் சொன்னார்கள்.

சிறுக்கண் கூர்மத அத்தி[1] சயிந்தவ
நடக்குந் தேரணி கப்படை கொண்டமர்
செலுத்தும் பாதகன் அக்ரமன் வஞ்சனை யுருவானேன்-

செருக்குஞ் சூரக லத்தை யிடந்துயிர்
குடிக்குங் கூரிய சத்திய மர்ந்தருள்
திருச்சேந் தூர்நக ரிக்குள்வி ளங்கிய பெருமாளே ! (கரு)

29. பொது மகளிரால் வருந் துயரற

கரிக்கொம்பந் தனித்தங்கங்
குடத்தின்பந் தனத்தின்கண்
கறுப்புந்தன் சிவப்புஞ்செம் பொறிதோள்சேர்

கணைக்கும்பண் டுழைக்கும்பங்
களிக்கும்பண் பொழிக்குங்கண்
கழுத்துஞ்சங் கொளிக்கும்பொன் குழையாடச்

சரக்குஞ்சம் புடைக்கும்பொன்
றுகிற்றந்தந் தரிக்குந்தன்
சடத்தும்[2] பண் பிலுக்குஞ்சம் பளமாதர்

---

1. சயிந்தவம் - குதிரை.

2. பண் பிலுக்கல் - தகுதியாகிய வஸ்துக்களைக் கொண்டு ஆடம்பரமாக அலங்கரித்தல்.

சிறிய கண்களையும், மிகுந்த மதத்தையும் உடைய யானை, குதிரை, செலுத்தப்படும் தேர், காலாட்படை (என்னும் நாற் படையையும்) கொண்டு போர் புரிந்த பாதகனும், அநீதி புரிந்தவனும், வஞ்சனை உருக்கொண்டவனும்—

அகங்காரம் கொண்டவனுமான சூரனுடைய மார்பைப் பிளந்து (அவன்) உயிரைக் குடித்த கூரிய சக்தி (வேல்) பொருந்தி யிலங்கியருளும் திருச்செந்தூர் நகரத்துள் விளங்குகின்ற பெருமாளே!

(நினைந்திட அருள்வாயே)

29

யானையின் கொம்பு போலவும் ஒப்பற்ற தங்கக் குடம் போலவும் (தோன்றி) இன்பம் (தருகின்ற) கொங்கை, இடத்தே கரு நிறத்தையும் செந்நிறத்தையும் செவ்வரியையும் உடைய தாய்த், தோள் சேர் அளவினதாய் (நீண்டதாய்)—

அம்புக்கும், முன்னதாக மானுக்கும் பங்கு அளிப்பதாய் (அம்பும் மானும் போன்றதாய்), (நற்) குணத்தை அழிக்கவல்லதா யுள்ள கண், சங்கு (வெட்கி) ஒளிக்கும்படியான கழுத்து, பொன்னாலாய குழைகள் (காதணிகள்), ஊசலாடும் அந்த-

மாலைச் சாம் போலத் தொங்கவிட்டுள்ள கொய்சகம் (கொய் சுவனம்) கொண்ட பொன் ஆடையால் (யானைத்) தந்தம் (போன்ற கொங்கையை) மூடத் தரித்துள்ள தமது உடல் (இவையெல்லாங் கொண்டு), (தகுதியான பொருள்களைக் கொண்டு (ஆடம்பரமாகத்) தம்மை அலங்கரித்துள்ள விலை மாதர்கள் (பொது மகளிர்),

---

செட்டி தன் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தான். வருகிற வழியில் முன் ஜென்மத்திற் கொலையுண்ட மனைவியின் பிரமஹத்தி செட்டியின் மனைவிபோல வடிவெடுத்து எதிர்ப்பட்டு 'உங்களை விட்டு இருக்க மனம் வராமல் நானும் வந்து விட்டேன்' எனச், செட்டி இது ஏதோ மாயம் எனத் தேர்ந்து 'நீ என் மனைவியல்ல; என் மனைவி தாய் வீட்டில் இருக்கிறாள் என இருவருக்கும் தருக்கம் வரச் செட்டி அடுத்திருந்த திருவாலங்காட்டுப் பழையனூர் வேளாளர்கள் முன்பு முறையிட, செட்டியின் மனைவிபோல வடிவெடுத்து

சலித்தும்பின் சிரித்துங்கொண்
டழைத்துஞ்[1]சண் பசப்பும்பெண்
தனத்துன்பந் தவிப்புண்டிங் குழல்வேனோ;

சுரர்ச்சங்கந் துதித்தந்தஞ்
செழுத்தின்பங் களித்துண்பண்
சுகத்துய்ந்தின் பலர்ச்சிந்தங் கசுராரைத்

துவைத்தும்பந் தடித்துஞ்சங்
கொலித்துங்குன் றிடித்தும்பண்
சுகித்துங்கண் களிப்புங்கொண் டிடும்வேலா;

சிரப்பண்புங் கரப்பண்புங்
கடப்பந்தொங் கலிற்பண்புஞ்
சிவப்பண்புந் தவப்பண்புந் தருவோனே!

தினைத்தொந்தங் குறப்பெண்பண்
சசிப்பெண்கொங் கையிற்றுஞ்சுஞ்
செழிக்குஞ்செந் திலிற்றங்கும் பெருமாளே! (கச)

---

1. 'சண் - சண்ணித்தல்'-சார்ந்திருத்தல் - 'ஆமாத்தூர் சண்ணிப்பானை' - தேவாரம் - அப்பர் V-44-8.

முதலில் சலித்தும் பின்னர்ச் சிரித்துக்கொண்டு அழைத்துச் சென்றும், சார்ந்து பசப்புகின்ற பெண்கள், (இத் தகையாரது) கொங்கையால் (வரும்) துன்பத்தால் தவிப் புண்டு இங்கு (மனம்) சுழல்வேனோ!

தேவர்களின் கூட்டம் துதி செய்து அந்த ஐந்தெழுத்தால் (வரும்) இன்பத்தில் மகிழ்ந்து, உண்ணுதல் இசை பாடுதல் ஆகிய சுகத்தில் திளைத்து இன்பம் கூடுதலைச் சிந்தும்படி (அழியும் படி அசுரர்கள்) செய்த காரணத்தால் (தேவர்களைத் துன்புறுத்தியதால்) அங்கு அசுரர்களை-

மிதித்துக் கசக்கியும், பந்தடிப்பதுபோல அடித்தும், சங்க (வெற்றி) ஒலி செய்தும், (கிரௌஞ்ச) மலையைப் பொடி படுத்தியும், இசையொலி (துதியொலி கேட்டு) மகிழ்ந் தும், கண்களிப்புக் கொண்ட வேலா!

(உன்னை வணங்குவதால்) தலை பயன் பெறுதலையும், (உன்னைக் கைகூப்பித் தொழுவதால்) கைகள் பயன் பெறுதலையும் (உனக்குக்) கடப்ப மாலை சூட்டுதலால் பயன் பெறு தலையும், சிவமாந் தன்மை பெறுதலையும், தவநிலை பெறு தலையும் தருவோனே (தந்து அருள்பவனே)!

தினைப்புனத்துத் தொடர்புடைய குறப்பெண் (வள்ளி), சீர் (நிறைந்த) சசிப்பெண் (தேவ சேனை) இவர்தம் கொங்கையில் துயில்கொள்ளும் (பெருமானே)! செழித்து (வரும் திருச்)செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(தவிப்புண்டிங் குழல்வேனோ.)

வந்த பிரமஹத்தி நான் இவர் மனைவிதான்; கர்ப்பமா யிருக்கிறேன்; இன்று இரவு மாத்திரம் இவருடன் ஒரு அறையிற் படுக்க உத்தரவு இடுங்கள் என, வேளாளர்கள் நீ இவளுடன் படுத்துக் கொள்; உனக்கு ஆபத்து வந்தால் நாங்கள் எழுபது பேரும் எங்கள் உயிரைக் கொடுக்கின்றோம் எனக்கூறி அவனை அவளுடன் படுக்கச் செய்தனர், பொழுது விடிந்ததும் அவளைக் காணோம். செட்டி கிழிபட்டுக் கிடந்தான். இதைக்கண்ட எழு பதுபேரும் தாம் சொன்னவாறே தத்தம் உயிரைவிட்டனர். இந்தக் கதை மூலமாகத்தான் "நீலிவேஷம் ஏன் போடு கின்றாய்? திருவாலங்காட்டு நீலி அழுகை ஏன் அழுகிறாய்"

30. திருவடி பெற

கருப்பந்தங் கிரத்தம்பொங்
[1]கரைப்புண்கொண் டிருக்கும்பெண்
களைக்கண்டங் கவர்ப்பின்சென் றவரோடே

கலப்புண்டுஞ் சிலுப்புண்டுந்
துவக்குண்டும் பிணக்குண்டுங்
கலிப்புண்டுஞ் சலிப்புண்டுந் தடுமாறிச்

செருத்தண்டந் தரித்தண்டம்
புகத்தண்டந் தகற்கென்றுந்
திகைத்தந்திண் செகத் தஞ்சுங் கொடுமாயும்

தியக்கங்கண் டியக்கொண்டென்
பிறப்பங்குஞ் சிறைப்பங்குஞ்
சிதைத்துன்றன் பதத்தின்பந் தருவாயே;

அருக்கன்சஞ் சரிக்குந்தெண்
டிரைக்கண்சென் றரக்கன்பண்
பனைத்தும்பொன் றிடக்கன்றுங் கதிர்வேலா!

---

1. அரைப்புண் - அல்குல்.

30

கருப்பத்துக்கு இடமாய், இரத்தச் செழிப்புள்ள அல்குல்கொண்டு உருக்கும் பெண்களைக் கண்டு அப்போதே அவர்பின் சென்று அவரோடு

கூடல் கொண்டும், ஊடல் கொண்டும், ஒற்றுமை கொண்டும், வேற்றுமை கொண்டும், இன்பங் கொண்டும், துன்பம் கொண்டும் தடுமாறினவனாய்,

போருக்கு ஏற்ற தண்டாயுதத்தைத் தரித்துப், பூமியில் வந்து, (உயிர்களை) வருத்தும் யமனுக்கு என்றும் அச்சம் உற்று அழகிய திண்ணிய இப் பூமியில் ஐம் புலன்களுடன் அழிந்துபோகும்—

(என்) சோர்வினைக் கண்டு, (என்னை) உய்யும்படி (ஆட்) கொண்டு, (என்) பிறப்பாகிய இடரையும், சிறையிலிட்டது போன்ற இடரையும் நீக்கி உனது திருவடி யின்பத்தைத் தந்தருளுக ;

சூரியன் உலவுகின்ற கடலிடத்தே போய்ச் சூரனது பெருமையெல்லாம் அழியும்படி கோபித்த ஒளி வேலனே !

என்ற பழமொழிகள் உலவலாயின. சம்பந்தப் பெருமான் திருவாலங் காட்டுத் தேவாரத்தில்—

'வஞ்சப்படுத் தொருத்தி வாணாள் கொள்ளும் [வகைகேட்
டஞ்சும் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம் அடிகளே'

என இச்சரித்திரத்தைக் குறித்துள்ளார்.

அணிச்சங்கங் கொழிக்குந்தண்
டலைப்பண்பெண் டிசைக்குங்கொங்
தளிக்குஞ்சேந் திலிற்றங்குங் குமரேசா

[1]புரக்குஞ்சங் கரிக்குஞ்சங்
கார்க்குஞ்சங் கார்க்கின்பம்
புதுக்குங்கங் கைபட்குந்தஞ் சுதனேய்!

புனக்குன்றந் திளைக்குஞ்செந்
தினைப்பைம்பொன் குறக்கொம்பின்
புறத்தண்கொங் கையிற்றுஞ்சும் பெருமாளே!

31. திருவடி பெற

குழைக்குஞ்சந் தனச்செங்குங்
குமத்தின்சந் தநற்குன்றங்
குலுக்கும்பைங் கொடிக்கென்றிங் கியலாலே-

குழைக்குங்குண் குமிழ்க்குஞ்சென்
றுரைக்குஞ்செங் கயற்கண்கொண்
டழைக்கும்பண் தழைக்குஞ்சிங் கியாலே;

---

[1] "கங்கைக்கும் நெடியவன் தங்கைக்கும் ஒரு மகன் கனி வாயின் முத்தம் அருளே"—முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ்.

அழகிய சங்குகளை ஒதுக்கி யெறிந்து எழுந்து வீசும் அலையின் (கடலின்) பெருமை எட்டுத் திசையிலும் மேம்பட்டு விளங்கும் திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் குமரேசா !

காத்தளிக்கும் சங்கரிக்கும், சங்கரார்க்கும், சங்கரார்க்கு இன்பம் புதுப்பிக்கும் கங்கைக்கும் பிள்ளையாம் இறைவனே !

கொல்லைகள் விளங்கும் மலையில் (வள்ளிமலையில்) விளையாடிக் கொண்டிருந்த செந்தினை (காத்த) பசும் பொன் அனைய குறவர் மகளின் (வள்ளியின்) குளிர்ந்த கொங்கைப் புறத்தில் துயில் கொள்ளும் பெருமாளே !

(உன் பதத்தின்பந் தருவாயே.)

31

குழைத்துக் கலவையான சந்தனம், செங்குங்குமம் (இவைகள் பூசப்பட்டுள்ள) அழகிய நல்ல மலை (போலும் கொங்கைகளைக்) குலுக்கும் பசுங்கொடி (போலத் தோன்றி) இங்குத் தகுதியோடு—

குழை பூண்டுள்ள காதினிடத்தும், [1]நிறமுள்ள குமிழம்பூப் போன்ற மூக்கினிடத்தும் சென்று பேசுவதுபோல (எட்டிப் பார்க்கும்) செவ்விய கயல் மீன் போன்ற கண்களைக் கொண்டு அழைக்கின்ற [2]பண்பு (அல்லது இசைக் குரல்) தழைத்துள்ள விஷமிகள் பொருட்டு (நஞ்சு போல்பவர்கள் காரணமாக)—

---

1. குண் - குணம் (நிறம்); 2. பண் - பண்பு - கடைக்குறை.

உழைக்குஞ்சங் கடத்துன்பன்
சுகப்பண்டஞ் சுகித்துண்டுண்
டுடற்பிண்டம் பருத்தின்றிங் குழலாதே

உதிக்குஞ்செங் கதிர்ச்சிந்தும்
ப்ரபைக்கொன் றுஞ் சிவக்குந்தண்
டுயர்க்குங்கிண் கிணிச்செம்பஞ் சடிசேராய்;

தழைக்குங்கொன் றையச்செம்பொன்
சடைக்கண்டங் கியைத்தங்குந்
தரத்தஞ்செம் [1]புயத்தொன் றும் பெருமானூர்

தனிப்பங்கின் புறத்தின்செம்
பரத்தின்பங் கயத்தின்சஞ்
சரிக்குஞ்சங் கரிக்கென் றும் பெருவாழ்வே!

கழைக்குங்குஞ் சரக்கொம்புங்
கலைக்கொம்புங் கதித்தென் றுங்
கயற்கண்பண் பளிக்குந்திண் புயவேளே!

கழுக்குங்கொண் டலிற்பொங்குங்
கடற்சங்கங் கொழிக்குஞ் சேந்
திலிற்கொண்டன் பினிற்றங்கும் பெருமாளே!

---

1. புயம் = கை.

உழைப்பதால் வரும் சங்கடத் துன்பங்களைக் கொண்டவனாகிய நான், சுகமான பண்டங்களை இனிமை கண்டு உண்டு, உண்டு, உடலாம் பிண்டம் பருத்து இன்று இப்பூமியில் அலையாமல்,

[1] உதிக்கின்ற செஞ்சூரியன் வீசும் ஒளிக்கு ஒப்பானதாய்ச் சிவந்த தண்டையையும், மேலான கிண்கிணியையும் (அணிந்துள்ள) செவ்விய பஞ்சுபோன்றதா யுள்ள(உன்) திருவடியிற் சேர்த்தருளுக;

தழைத்துள்ள கொன்றையைச் செம்பொன் போன்ற சடையிற் சேர்த்தும், நெருப்பைத் தங்கும்படியாக அழகிய செவ்விய (தனது) திருக்கையிற் சேர்த்தும் உள்ள பெருமானுருடைய—

ஒப்பற்ற ஒரு பாகத்தின் புறத்திலும், சிறந்த பர மண்டலத்திலும், [2] தாமரை இருப்பிலும் உலவி நிற்கும் சங்கரிக்கு என்றும் (மகிழ்ச்சி தரும்) பெருவாழ்வே! சிறந்த பிள்ளையே!

குத்துக்கோல் (அங்குசம்) கொண்ட யானை (வெள்ளையானை வளர்த்த தேவசேனை, மான் (வயிற்றிற் பிறந்த) வள்ளி இருவரும் எப்போதும் செழிப்புற (அவர்களுடைய) கயல் மீன் போலுங் கண்களுக்கு இன்பம் அளிக்கும் திண்ணிய புயங்களை உடையவனே!

கறுத்த மேகம்போலப் பொங்கி யெழும் கடல் சங்கங்களைக் கொழிக்கின்ற (திருச்) செந்தூரை (இடமாகக்) கொண்டு அன்புடன் (அத்தலத்தில்) வீற்றிருக்கும் பெருமானே!

(செம்பஞ் சடிசேராய்)

---

1. 'சதகோடி சூரியர்கள் உதயமென, ஒரு சோதி வீசுவதும்......மணநாறு சீறடியே'—சீர்பாத வகுப்பு.

2. பார்வதி தாமரையில் வீற்றிருப்பது:

"பூக்கண்ணி விரும்பும் வெண்தாமரை"—திருமந்திரம் 1067.

"அம்புய மேல் திருந்திய சுந்தரி—அபிராமி அந்தாதி 5.

32. தமிழ் பாடி (உலகோரை) இரத்தல் ஒழிய

[1]மனத்தின்பங் கெனத்தங்கும்
புலத்தென்றன் குணத்தஞ்சித்
த்ரியத்தம்பங் தனைச்சிந்தும் படிசாலன்

மலர்ச்செங்கண் கனற்பொங்குந்
திறத்தின்றண் டெடுத்தண்டங்
கிழித்தின்றிங் குறத்[2] தங்கும் பலவோரும்

எனக்கென்றிங் குனக்கென்றங்
கினத்தின்கண் கணக்கென்றென்
றிளைத்தன்புங் கெடுத்தங்கங் கழிவாமுன்

இசைக்குஞ்செந் தமிழ்க்கொண்டங்
கிரக்கும்புன் றொழிற்பங்கங்
கெடத்துன்பங் கழித்தின்பந் தருவாயே;

கனைக்குந்தண் கடற்சங்கங்
காத்தின்கண் தரித்[3]தெங்குங்
கலக்கஞ்சிந் திடக்கண்டுஞ் சிடுமாலும்

[4]கதித்தொண்பங் கயத்தன்பண்
பனைத்துங்குன் றிடச்சந்தங்
களிக்குஞ்சம் பவுக்குஞ்செம் பொருளீவாய்!

---

1. மனத்தின் பங்கெனத் தங்கு ஐம்புலன் - மனம் செல்வதற்கு வேறு வேறு வாயில்களாகப் பொருந்தியிருக்கும் ஐம்புலன்.

2. தங்கும் பலவோர் - தத்துவக் கூட்டம்.

3. எங்கும் கலக்கம் சிந்திட கண் துஞ்சிடு மால் - தன் வியாபகத்துக்குட்பட்ட சர்வான்மாக்களும் கலக்கமற்றுச் சுகமுற அனந்தல் கொள்ளுந் திருமால்.

4. கதித்தொண் பங்கயத்தன் - கதித்த ஒண் பங்கயத்தன்; பங்கயத்தன் - பங்கயத்தனும்.

32

மனம் செல்வதற்குப் பங்கு (எடுத்துக்கொள்வன) எனத் தங்கியுள்ள ஐம்புலத்தொடு (சம்பந்தப்பட்ட) என்னுடைய குணமும், ஐம்பொறிகளின்கட்டும் (பிண்டிப்பும்) சிதறிப்போக்க் காலன்—

மலர்போலும் (தன்) சிவந்த கண்கள் நெருப்பு மிக்கு எழும் வலிமையுடன் தண்டாயுதத்தை எடுத்து அண்டம் கிழியும்படி (தோன்றி) இங்கு (என்னிடம்) வர, (என்னுடன்) தங்கும் பல சுற்றத்தினரும்,

(இது) எனக்கு என்றும், இங்கு உனக்கு (அது) என்றும் (பாகப் பொருளைப்பற்றிச் சண்டை எழ), அப்போது சுற்றத்தாரிடம் கணக்கு (கணக்கு) என்று பல முறை கூறி இளைத்து (செய்த பாகக் கணக்கின் காரணமாக உறவினர்களின்) அன்பையும் கெடுத்து, என் உடல் அழிந்து ஒதுக்கப்படுவதற்கு முன்னே,

புகழப்படும் செந்தமிழ் கொண்டு அங்கு (பொருள் உள்ளவரிடம்) இரக்கின்ற இழிதொழிற் குற்றம் நீங்க, (என்) துன்பத்தை ஒழித்து இன்பத்தைத் தந்தருளுக;

ஒலிக்கின்ற குளிர்ந்த கடலிற் சங்கை (பாஞ்சசன்னியம் என்னும் சங்கை)த் (திருக்)கரத்தில் தரித்து, (உலகு) எங்கும் இடர்கள் ஒழிய, அறிதுயில் கொள்ளும் (திரு)மாலும்,

(அவர் உந்தித் தாமரையில்) தோன்றிய (பிரமனும்) (தமது) பெருமை எல்லாம் குலையச், சந்தப் பாடலுக்கு (அல்லது சந்ததமும் - எப்போதும்) மகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கும் சிவபிராற்கும் செம்பொருளை (மூலப் பொருளை) ஈந்தவனே! (உபதேசித்தவனே)!

தினைக்குன்றந் தனிற்றங்குஞ்
சிறுப்பெண்குங் குமக்கும்பந்
திருச்செம்பொன் புயத்தென்றும் புனைவோனே!

செழிக்குங்குண் டகழ்ச் சங்கங்
கொழிக்குஞ்சந் தனத்தின்பைம்
பொழிற்றண்சேந் திலிற்றங்கும் பெருமாளே!

33. தமிழ் எனக்கென்றே சிறக்க அருள

பருத்தந்தத் தினைத்தந்திட்
டிருக்குங்கச் சடர்த்துந்திப்
பருக்கும்பொற் ப்ரபைக்குன்றத் தனமானார்

பரிக்குந்துற் [1]சரக்கொன்றத்
தினைத்தங்குற் பலப்பண்பைப்
பரக்குஞ்சக் கரத்தின்சத் தியைநேரும்

[2]துரைச்செங்கட் கடைக்கொன்றிப்
பெருத்தன்புற் றிளைத்தங்குத்
துணிக்கும்புத் தியைச்சங்கித் தறியேனைத்

---

1. சரக்கு - சரத்துக்கு; அத்துச் சாரியை மறைந்துள்ளது.

2. துரை - வேகம்; 'துரை மாண்டவா பாடித் தோணோக்கம் ஆடாமோ' - திருவாசகம்; 'பிறவித் துரை துடைத்து-சடகோப ரந்தாதி—9.

தினை (விளையும்) மலையில் (வள்ளி மலையில்) தங்கியிருந்த சிறிய பெண்ணும் வள்ளியின் குங்குமங் கொண்டுள்ள குடம்போன்ற கொங்கையை அழகிய செம்பொன் போன்ற திருப் புயங்களில் என்றும் புணர்ந் தருள்பவனே!

செழித்துள்ள ஆழ்ந்த நீர் நிலை (கடல்) சங்கங்களைக் கொழிக்கும் சந்தனப் பசுஞ் சோலை சூழ்ந்த குளிர்ந்த திருச்செந்தூரில் தங்கும் பெருமாளே!

(துன்பங் கழித்து இன்பம் தருவாயே.)

33

பருத்த (யானைத்) தந்தத்தைப் போல இருந்து, அணிந்துள்ள கச்சை அடர்த்துத் தள்ளிப் பருத்து எழும் பொன்னொளி கொண்ட மலைபோலுள்ள கொங்கைகளை உடைய மாதர்கள்—

கொண்டுள்ள தாய், பொல்லாததாய், சரத்துக்கு (அம்புக்கு) ஒத்ததாய் விளங்கி, அங்கு நீலோற்பல மலரின் அழகையும் ஓட்டுவித்துச் சக்கரப் படை போலவும் சத்திவேல் போலவும்—

வேகங்கொண்ட செவ்விய கடைக்கண்களில் (மயக்கம்) பொருந்திப் பேரன்பு கொண்டு, இளைத்து, அங்கு அழிபடும் புத்தியின் (நேர்மையைச்) சந்தேகித்து (உண்மையை) அறியாத என்னை—

துணைச்செம்பொற் பதத்தின்புற்
றெனக்கென்றப் பொருட்டங்கத்
தொடுக்குஞ்சொற் றமிழ்த்தந்[1]திப் படியாள்வாய்;

[2]தருத்தங்கப் பொலத்தண்டத்
தினைக்கொண்டச் சுரர்க்கஞ்சத்
தடத்துன்பத் தினைத்தந்திட் டெதிர்சூரன்

சமர்க்கெஞ்சிப் படித்துஞ்சக்
கதிர்த்துங்கத் தயிற்கொண்டத்
தலத்தும்பர்ப் பதிக்கன்புற் றருள்வோனே!

திருக்கஞ்சத் தனைக்கண்டித்
துறக்[3]கங்குட் டிவிட்டுஞ்சற்
சிவற்கன்றப் பொருட்சொஞ்சிப் பகர்வோனே!

செயத்துங்கக் கொடைத்துங்கத்
திருத்தங்கித் தரிக்கும்பொற்
றிருச்சேந்திற் பதிக்கந்தப் பெருமாளே!

---

1. இப் படி - இப் பூமியில் (பழைய உரை).

2. தரு தங்கு அ பொலத்து அண்டத்தினை = கற்பக விருக்ஷம் தங்கிய அந்தப் பொன் னுலகத்தை.

3. கம் - சிரம்

(உனது) இரண்டு செம்பொற் பாதங்களில் இன்புறச் செய்து (பிறருக்கு இதுவரையும் கிட்டாததாய்) எனக்கென்றே சிறப்பான வழியில் அப் (பெரும்) பொருள் நிரம்பித் தங்கும்படி தொடுக்கப்படும் தமிழ் சொற்களைத் தந்து [1]இப்பொழுதே (ஓர் ஒப்பற்ற வகையிலே) ஆண்டருளுவாயாக;

கற்பகமாகிய மரங்கள் உள்ள பொன்னுலகத்தைக் கவர்ந்து அந்தத் தேவர்கள் அஞ்சும்படி பெருந் துன்பங்களை (அவர்களுக்கு)த் தந்து தன்னை எதிர்த்து வந்த சூரன்—

போரில் தாழ்ந்து குறைவுபட்டுப் பூமியில் மடியும்படி ஒளியும் தூய்மையும் கொண்ட வேல்கொண்டு (மடிவித்து) அந்த மேலுலகத்துத் தேவர் தலைவனும் இந்திரன் மாட்டு அன்புற்று அருள்வோனே!

அழகிய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைக் கண்டித்து, அழுந்தும்படி அவன் தலையில் குட்டிவிட்டு, நல்ல சிவனுக்கு அன்று (மூலப்) பொருளை (மழலை மொழியிற்) கொஞ்சி (அன்புடன்) சொன்னவனே!

வெற்றித் தூய்மை, கொடைத் தூய்மை, செல்வம் (இவையெலாம்) நிலைபெற்று விளங்கும் அழகிய **திருச்செந்தூர்ப்** பதியிற் கந்தப் பெருமாளே!

(தமிழ்த் தந்து இப்படி யாள்வாய்.)

---

1. 'இப்படி' 'அப்படி' என்னும் சொற்கள், 'இக்கணமே' 'அக்கணமே' 'இந்த ஒப்பற்ற வகையில்' 'அந்த ஒப்பற்ற வகையில்' என்னும் பொருள்களில் வருகின்றன:

'ஒப்புடை ஒருவனை உருவழிய, **அப்படி** அழலெழ விழித்தவனே'—தேவாரம்-சம்பந்தர் III-4-7. 'இனிது கவி **அப்படி** ப்ரசாதித்த பாவலனும்'-வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு. 'மங்கா நற்பொருள் இந்தா அற்புதம் என்றே **இப்படி** அருள்வாயே' - திருப்புகழ், 861. 'ஒரு பொருள் அப்பர்க் **கப்படி** ஒப்பித் தர்ச்சனை கொண்டநாதா'—திருப்புகழ், 866.

34. தொண்டுற்றுத் தமிழ் பாட

பெருக்கச்சஞ் சலித்துக்கந்
தலுற்றுப்புந் தியற்றுப்பின்
பிழைப்பற்றுங் குறைப்புற்றும் பொதுமாதர்

ப்ரியப்பட்டங் கழைத்துத்தங்
கலைக்குட்டங் கிடப்பட்சம்
பிணித்துத்தந் தனத்தைத்தந் தணையாதே

புரக்கைக்குன் பதத்தைத்தந்
தெனக்குத்தோண் டுறப்பற்றும்
புலத்துக்கண் செழிக்கச்செந் தமிழ்பாடும்

புலப்பட்டங் கொடுத்தற்கும்
கருத்திற்கண் படக்கிட்டும்
புகழ்ச்சிக்குங் க்ருபைச்சித்தம் புரிவாயே ;

தருக்கிக்கண் களிக்கத்தெண்
டனிட்டுத்தண் புனத்திற்செங்
குறத்திக்கன் புறச்சித்தந் தளர்வோனே—

சலிப்புற்றங் குரத்திற்சம்
ப்ரமித்துக்கொண் டலைத்துத்தன்
சமர்த்திற்சங் கரிக்கத்தண் டியசூரன்

சிரத்தைச்சென் றறுத்துப்பந்
தடித்துத்திண் குவட்டைக்கண்
டிடித்துச்சேந் திலிற்புக்கங் குறைவோனே !

34

(**நா**ன்) மிகவும் சஞ்சலம் உற்று. [1]ஒழுக்கக் கேடுஉற்று, நற்புத்தி அற்றுப், பின்னர்ப் பிழைப்பு அற்று; குறை உற்றுப் (போம்படி) பொது மகளிர் (என்னை)—

அன்பு கொண்டு தங்களிடம் அழைத்துத் தங்களுடைய காம கலைக்குள் சிக்கும்படி அன்பு காட்டிப் பிணித்துத் தங்களுடைய கொங்கைகளைத் தந்து அணையாவண்ணம்—

(என்னைக்) காத்தற் பொருட்டு உனது திருவடியைத் தந்து நான் தொண்டு செய்து உன்னைப் பற்றும்படியான ஞானக்கண் (அறிவு நிலை) எனக்குச் செழித்தோங்கச் செந்தமிழ் பாடும்—

புலவன் என்னும் பட்டத்தை(உலகோர்) கொடுப்பதற்கும் கருத்திலே ஞானக்கண் பெறக் கிட்டும்படியான புகழைப் பெறுதற்கும் (நீ) கிருபைச் சித்தம் புரிவாயே (அருள் மனம் கொண்டு உதவுவாயாக);

உள்ளம் பூரித்துக் கண் களிக்கும்படியாகத் தண்டனிட்டு வணங்கிக் குளிர்ந்த (தினைப்) புனத்தில் செவ்விய குறத்தியின் மாட்டு அன்பு பெருக உள்ளம் தளர்ந்தவனே!

(தேவர்கள்) சோர்வடையும்படி, அங்குத் தனது வலிமையால் களிப்புற்றெழுந்து (அத் தேவர்களைப்) பிடித்து அலைத்துத் தனது திறமையால் அவர்களை அழித்து வருத்திய சூரனுடைய—

சிரத்தைப் போய் அறுத்துப், பந்தடிப்பது போல அடித்து, அந்த வலிய மலையைக் (கிரௌஞ்சத்தைக்) கண்டு அதைப் பொடியாக்கித் திருச்செந்தூரிற் புகுந்து அங்கு உறைபவனே!

---

1. கந்தல் - ஒழுக்கக் கேடு.

சிறக்கற்[1]கஞ் செழுத்தத்தந்
திருச்சிற்றம் பலத்தத்தன்
செவிக்குப்பண் புறச்செப்பும் பெருமாளே.

35. காலன் வருமுன் காட்சி பெற

காலனார் வெங்கொடுந் தூதர்பா சங்கொடென்
காலி[2]னார் தந்துடன் கொடுபோகக்
காதலார் மைந்தருந் தாயரா ருஞ்சுடுங்
கானமே பின்தொடர்ந் தலறுமுன்
சூலம்வாள் தண்டுசெஞ் சேவல்கோ தண்டமுஞ்
சூடுதோ ளுந்தடந் திருமார்பும்
தூயதாள் தண்டையுங் காணஆர் வஞ்செயுந்
தோகைமேல் கொண்டுமுன் வரவேணும்;
ஆலகா லம்பரன் பாலதா கஞ்சிடுந்
தேவர்வா ழுன்றுகந் தமுதீயும்
ஆரவா ரஞ்செயும் வேலைமேல் கண்வளர்ந்
தாதிமா யன்றனன் மருகோனே!
சாலிசேர் சங்கினம் வாவிசூழ் பங்கயஞ்
சாரலார் செந்திலம் பதிவாழ்வே!
தாவுசூ ரஞ்சிமுன் சாயவே கும்பெறுந்
தாரவே லுந்திடும் பெருமாளே!

---

1. அஞ்செழுத்து அத்தம் - பிரணவ பஞ்சாக்ஷரப் பொருள்.
2. ஆர்தந்து - கட்டி.

மேம்பாடு உற, ஐந்தெழுத்தின் பொருளைத் திருச்சிற்றம்பலத்தே (திருக்கூத்தாடும்) தந்தையின் செவியில் முறைப்படி ஓதிய பெருமாளே!

(க்ருபைச் சித்தம் புரிவாயே.)

35

காலனுடைய மிகக் கொடிய தூதர்கள் பாசக் கயிறு கொண்டு என் காலைக் கட்டித் (தம்முடன்) கொண்டு போக—

அன்புமிக்க பிள்ளைகளும் தாய்மார்களும் சுடுகாட்டுக்குப் பின் தொடர்ந்து அலறி அழுது வருவதற்கு முன்பாகச்,

சூலம், வாள், தண்டாயுதம், செவ்விய சேவல் கோதண்டம் (வில்), இவைகளை ஏந்தியுள்ள திருக்கைகளும் அகன்ற அழகிய மார்பும்—

தூய்மையுள்ள தாளில் அணிந்துள்ள தண்டையும் (நான்) காணும்படி (வெளித் தோன்ற), அன்பு கொண்டுள்ள மயில் மீது ஏறி என் முன்னே (நீ) வந்தருள வேண்டும்;

ஆலகால விஷத்தைப் பரமன் ஏற்றுக்கொள்ள, அஞ்சி நின்ற தேவர்கள் வாழும்படி அன்று மகிழ்ச்சியுடன் அமுதத்தை (அவர்களுக்குத்) தந்து,

பேரொலி செய்யும் கடல் மீது துயில் கொள்ளும் ஆதி மாயனும் (திருமாலின்) நல்ல மருகனே!

செந்நெல் (வயலிற்) சேர்ந்த சங்கின் கூட்டங்களும், குளங்களில் மலர்ந்துள்ள தாமரைகளும் பக்கங்களிற் சார்ந்து நிறைந்துள்ள **திருச்செந்திற்** பதியில் வாழ்பவனே!

தாவி (எதிர்த்து வந்த) சூரன் அஞ்சி முன் சாய்ந்து அழிய, வேகமும் கூர்மையும் கொண்டுள்ள வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய பெருமாளே!

(தோகைமேல் கொண்டு முன் வரவேணும்.)

36. பெண்கள் மயக்கற ஆண்டருள

சங்கைதா னென்றுதா னின்றியே நெஞ்சிலே
சஞ்சலா ரம்பமாயன்
சந்தொடே குங்குமா லங்க்ருதா டம்பரா
சம்ப்ரமா நந்தமாயன்
மங்கைமார் கொங்கைசே ரங்கமோ கங்களால்
வம்பிலே துன்புறுமே
வண்குகா நின்சொரூ ப்ம்ப்ரகா சங்கொடே
வந்துநீ யன்பிலாள்வாய்;
கங்கைகு டும்பிரான் மைந்தனே அந்தனே
கந்தனே விஞ்சையூரா!
கம்பியா திந்த்ரலோ கங்கள்[1]கா வென்றவா
கண்டலே சன்சொல்வீரா!
செங்கைவேல் வென்றிவேல் கொண்டுசூர் பொன்றவே
சென்றுமோ தும்ப்ரதாபா!
செங்கண்மால்[2] பங்கஜா னன்தொழா நந்தவேள்
செந்தில்வாழ் தம்பிரானே!

37. தொண்டு செய்து (கந்தவேள்) எனக் கூறிப் புகழ

சங்குபோல் மென்கழுத் தந்தவாய் தந்தபற்
சந்தமோ கின்பமுத் தெனவானிற்

---

1. கா என்று அ ஆகண்டலேசன் எனப் பிரித்துக் கொள்க; ஆகண்டலேசன் - தேவேந்திரன்.

2. பங்கஜாஸனன் என்பது பங்கஜானன் என்றாயிற்று.

36

சந்தேகம் கொஞ்சங் கூட இல்லாமல், நெஞ்சில் சஞ்சலத் தொடக்கம் கொண்டுள்ள மாயையிற் பட்டவனும்-

சந்தனம், குங்குமம் இவைகளால் சிங்காரம், ஆடம்பரம், (பரபரப்பு களிப்பு]-ஆனந்தம் கொண்ட மாயையிற்பட்டவனும் (ஆகிய நான்),

மாதர்களின் கொங்கை முதலிய அங்கங்களின் மேலுள்ள மோகங்களால் வீணுகத் துன்பங் கொள்ளாமல்—

வள்ளன்மை (ஈதற்குணம்] வாய்ந்த குகனே! உனது திருவுருவப் பேரொளியுடனே (நீ) வந்து அன்புடன் (என்னை) ஆண்டருளுக;

கங்கையைச் சூடியுள்ள பிரானும் சிவனது மைந்தனே! அழகனே! கந்தனே! விஞ்சையர் (வித்தியாதரர்) ஊரில் இருப்பவனே!

(நாங்கள்) நடுக்கங் கொள்ளாதவாறு (எங்களது) இந்திர லோகத்தைக் காத்தருளுக என்று முறையிட்ட இந்திரன் புகழும் வீரனே!

செங்கைவேல், வெற்றிவேல் கொண்டு சூரன் அழியவே சென்று (அவனைத்) தாக்கின கீர்த்திமானே!—

செங்கண் (கொண்ட) திருமாலும் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும் தொழுகின்ற ஆனந்த வேளே! (திருச்)செந்தூரில் வாழ்கின்ற தம்பிரானே (தலைவனே).!

(வந்து நீ அன்பி லாள்வாய்.)

37

சங்கை நிகர்க்கும் மெல்லிய கழுத்து, அந்த வாயிலுள்ள பற்கள் அழகிய மோக இன்பத்தைத் தரும் முத்துக்கள் என்றும், வானத்தில்—

றங்குகார் பைங்குழற் கொங்கைநீள் தண்பொருப்
பென்றுதாழ் வொன்றறுத் துலகோரைத்

தங்கவேள் செங்கைபொற் கொண்டல்நீ யென்றுசொற்
கொண்டு[1] தாய் நின்றுரைத் துழலாதே

துன்பநோய் சிந்தநற் கந்தவே ளென்றுனைத்
தொண்டினு[2]லொன்றுரைக் கருள்வாயே ;

வெங்கண்[3]வ்யா ளங்கொதித் தெங்கும்வே மென்றெடுத்
துண்டுமே லண்டருக் கமுதாக

விண்டநா தன்திருக் கொண்டல்பா கன்செருக்
குண்டுபே ரம்பலத் தினிலாடி,

செங்கண்மால் பங்கயக் கண்பெறு தந்தரத்
தின்கணு டுந்திறற் கதிராழித்

திங்கள்வா ழுஞ்சடைத் தம்பிரா னன்புறச்
சேந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே !

38. திருவடி பெற

பங்கமே வும்பிறப் பந்தகா ரந்தனிற்
பந்தபா சந்தனிற் றடுமாறிப்

பஞ்சபா ணம்படப் புண்படா வஞ்சகப்
பண்பிலா டம்பரப் பொதுமாதர் ;

---

1. தாய் - தாவி.

2. ஒன்றுரைக் கருள்வாயே - ஒன்ற உரைக்க அருள்வாயே

3. வ்யாளம் - பாம்பு; இங்கே அதனிடத்திருந்து எழுந்த விஷத்தைக் குறித்தது.

தங்கியுள்ள மேகம் கருங்குழல், கொங்கை உயர்ந்து நீண்ட குளிர்ந்த மலை என்றும் (உவமை) கூறி (மாதர்களிடம், திரியும் குறைவு ஒன்றை நீக்கியும், உலகிற் பொருள் உள்ளவர்களிடம் சென்று,
(அழகில்) சிறந்த வேளே (போல்வாய்), உனது செங்கைக் (கொடைத்திறத்தில்) அழகிய மேகத்தையே (நிகர்ப்பாய்) நீ என்று (புகழ்) மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டு (அவர்களிடம்) தாவி நின்று (வேகத்துடன் பொய்) சொல்லித் திரியாமலும்—
(எனது) துன்பநோய் ஒழிய, நல்ல கந்தவேளே என்று உன்னை(நான்)தொண்டு வழியில்நின்று பொருந்தி உரைக்க (அல்லது உன்னைத் தொண்டு செய் மனத்தனாய்த் துதி ஒன்று கூற) அருள்வாயே ;
கொடிய கண்களை உடைய (பாம்பின்) (நஞ்சு) கொதித்து எங்கும் வேகச் செய்யும் என்று அந்த நஞ்சை எடுத்து உண்டு, பின்னர்த் தேவர்களுக்கு (ஆகும் படி) அமுதத்தை—
வெளிவரச் செய்த பெருமான், அழகிய மேக வண்ணனும் [1] திருமாலைத் தனது பாகத்திற் கொண்டவன், ஆனந்தத்துடன் பேரம்பலத்தில் கூத்தாடுபவன்;
சிவந்த கண்களை உடைய திருமால் தனது தாமரைக் கண்ணால் காணக் கூடாத வகையில் வெட்ட வெளியில் ஆடும் வல்லமைகொண்ட (தம்பிரான்), ஒளி பொருந்திய வட்டவடிவுள்ள (அல்லது கடலிற் பிறந்த)—
நிலவு வாழ்கின்ற சடைத்தம்பிரான்—ஆகிய சிவபிரான் அன்பு கொள்ளும்படி (திருச்)செந்தூரில் வாழ்கின்ற செந்தமிழ்ப் பெருமாளே !

(தொண்டினால் ஒன்று உரைக்க அருள்வாயே.)

38

கூற்றங்களோடு கூடிய (அல்லது—சேறு போன்ற, பிறப்பு என்னும் பேரிருளில், பந்த பாசங்களில், தடுமாற்றம் அடைந்து—
(மன்மதனது) ஐந்து அம்புகளும் பாயப் புண்பட்டு வஞ்சகமுள்ள, நல்லொழுக்கம் இல்லாத ஆடம்பரமுள்ள பொது மாதர்கள் ;

---

1. "காவியங் கண்ணளாகிக் **கடல் வண்ண** னாகிநின்ற தேவியைப் **பாகம் வைத்தார்** திருப்பயற் றூரனாரே"...அப்பர் 4-32-7
'அரியலால் தேவி யில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே' .. அப்பர் 4-40-5

தங்களிர் லிங்கனக் கொங்கையா கம்படச்
சங்கைமால் கொண்டிளைத் தயராதே
தண்டைசூழ் கிண்கிணிப் புண்டரீ கந்தனைத்
தந்துநீ யன்புவைத் தருள்வாயே;

அங்கைவேல் கொண்டரக் கன்ப்ரதா பங்கெடுத்
தண்டவே தண்டமுட் படவேதான்-
அஞ்சவே திண்டிறற் [1]கொண்டலா கண்டலற்
கண்டலோ கங்கொடுத் தருள்வோனே!

திங்களார் கொன்றைமத் தந்துழாய் துன்றுபொற்
செஞ்[2]சடா பஞ்சரத் துறுதோகை,
[3]சிந்தையே தென்றிசைத் தென்றல்வீ சும்பொழிற்
சேந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே!

39. மயில் மீது வந்தருள

சத்தமிகு மேழுகட லைத்தேனை
யுற்றமது தோடுகணை யைப்போர்கொள்
சத்திதனை மாவின்வடு வைக்காவி தனைமீறு-
தக்கமணம் வீசுகம லப்பூவை
மிக்கவிளை வாணகடு வைச்[4] சீறு
தத்துகளும் வாளையடு மைப்பாவு விழிமாதர்;

---

1. கொண்டல் ஆகண்டலற்கு - மேகவாகன னாகிய தேவேந்திரனுக்கு.

2. சடா பஞ்சரத் துறு தோகை - சடையாகிய கூட்டிலிருக்கும் கங்கை.

3. சிந்தையே :—சிந்தையில் வீற்றிருக்கும் (அறிவே!)
"மனமே புகுந்து நின்ற சிந்தாய்"-சுந்தரர்
தேவாரம் - VII—21-1. [கச்சி மேற்றளி.]
"சிந்தையாய் நின்ற சிவனே போற்றி"-அப் - தேவாரம்
VI-5-9. [திரு அதிகை.]

4. சீறு உதத்து உகளும் எனப் பிரிக்க; உதத்து - யுத்தத்து. உதம் - உதகம் - நீர் - எனலுமாம்.

தழுவுதலால் (அவர்கள்) கொங்கை உடலிற்பட, அச்சமும் ஆசையும் கொண்டு இளைத்துத் தளராமல்,

தண்டை, சூழ்ந்துள்ள கிண்கிணி (இவை) அணிந்துள்ள தாமரை போன்ற திருவடியைத் தந்து நீ அன்பு வைத்து அருள்வாயே;

அங்கையில் வேல் எடுத்து அரக்கனும் சூரனது பெருமையைக் கெடுத்து அண்டங்களும் மலைகளும் உட்பட (யாவுமே)—

அஞ்சும்படி; திண்ணிய திறலைக் கொண்டுள்ள மேக வாகனனும் இந்திரனுக்கு விண்ணுலகத்தைக் கொடுத்து அருள் புரிந்தவனே!

வில்வ, ஆத்தி, கொன்றை, ஊமத்தம், துளசி (இவை) நெருங்கிய அழகிய சிவந்த சடைக் கூட்டில் உள்ள (மயிலன்ன) கங்கை நங்கையின்—

சிந்தைக்குகந்த பெருமாளே! தென் திசையிலிருந்து வரும் தென்றல் வீசும் பொழில் (சூழ்ந்துள்ள) திருச்செந்தூரில் வாழும் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே!

(புண்டரீகந்தனை) அன்புவைத் தருள்வாயே.

39

ஒலிமிக்க ஏழுகடலை, வண்டை, தேன் நிறைந்த மலரை, அம்பினை, போர் செய்யும் சத்திவேலை, மாவடுவை, கருங்குவளையை, மேம்பட்ட—

தக்கமணம் வீசும் தாமரைப் பூவை, மிக முதிர்ந்த நஞ்சை, சீறிப் போரில் (நீரிற்) பாயும் வாளைமீனை நிகர்ப்பனவாய்க், கொல்லுங் குணங்கொண்ட, மை பரவிய, விழிகளை உடைய மாதர்களின்;

மத்தகிரி போலுமொளிர் வித்தார
முத்துவட மேவுமெழில் மிக்கான
வச்சிரகி ரீடமிகர் செப்பான தனமீதே

வைத்தகொடி தானமயல் விட்டான
பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக
வஜ்ரமயில் மீதிலினி யெப்போது வருவாயே ;

சித்ரவடி வேல்பனிரு கைக்கார
பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார
திக்கினு நடாவிபுர விக்கார குறமாது-

சித்தஅநு ராககல விக்கார
துட்டஅசு ரேசர்கல கக்கார
சிட்டர்பரி பால லளி தக்கார அடியார்கள்

முத்திபெற வேசொல்வச னக்கார
தத்தைமிகர் தூயவநி தைக்கார
மூச்சகர்ப ராவுசர ணக்கார இனிதான-

முத்தமிழை யாயும்வரி சைக்கார
பச்சைமுகில் தாவுபுரி சைக்கார
முத்துலவு வேலைநகர் முத்தேவர் பெருமாளே !

40. ஆண்டருள

சந்தனச வாதுநிறை கற்பூர
குங்குமப டீரவிரை கத்தூரி
தண்புழுக ளாவுகள பச்சீத வெகுவாச

மதங் கொண்ட மலை (யானை) போல விளங்கி, விரிவுள்ளதாய், முத்துமாலை மேவினதாய், அழகுமிக்க வஜ்ரமுடிக்கு ஒப்பானதாய், சிமிழ் போன்ற கொங்கையின் மீது—

வைத்துள்ள கொடிய மயக்கத்தை விட்டு, கூடிய பக்தியைச் செய்யும்படி ஏழை அடிமையாகிய (என்) பொருட்டு, வஜ்ர மயில் மீதில் இனி எப்போது (நீ) வருவாய்;

அழகிய கூரிய வேலேந்திய பன்னிரு கையனே! பக்தி செய்வோர்களுடைய நூலில் விளங்குபவனே! திசைதோறும் செலுத்தப்படுகின்ற குதிரையாம் (மயில்) வாகனனே! குறமாது (வள்ளி)—

உள்ளன்போடு புணரும் இன்பங் கொண்டவனே! பொல்லாத அசுரர் தலைவரோடு போர் புரிபவனே! நல்லவரைக் காத்தளிக்கும் திருவிளையாடல்களைக் கொண்டவனே! அடியார்கள்—

முத்தி பெறும்படி உபதேசிக்கும் திருவார்த்தைகளை உடையவனே! கிளிக்கு ஒப்பான தூய மாதாம் தேவ சேனைக்கு நாயகனே! மூவுலகத்தினரும் பரவிப் போற்றும் திருவடிகளை உடையவனே! இனிதான—

முத்தமிழை ஆய்ந்த மேம்பாட்டைக் கொண்டவனே! கரியமேகங்கள் தாவிச் செல்லும் மதில்களைக் கொண்ட (திருக்கோயிலை) உடையவனே! முத்துக்கள் உலவுகின்ற கடல் சூழ்ந்த நகராம் (திருச்சேந்தூரிற் (பெருமாளே!); மும்மூர்த்திகளுக்கும் பெருமாளே!

(வஜ்ரமயில் மீதி லினி எப்போது வருவாயே?)

40

சந்தனம், சவ்வாது (ஜவ்வாது), நிறைந்த (பச்சைக்) கர்ப்பூரம், செஞ்சாந்து, சந்தனம், மணமுள்ள கஸ்தூரி, குளிர்ச்சியுள்ள புனுகு சட்டம் இவை சேர்ந்துள்ள கலவை [பூசப்பட்டதாய்], தண்ணிய மிக்க மணமுள்ள—

சண்பக[1] கலாரவகு ளத்தாம
வம்புதுகி லாரவயி ரக்கோவை
தங்கியக டோரதர வித்தார பரிதான ;

மந்தரம தானதன மிக்காசை
கொண்டுபொருள் தேடுமதி மிட்டோ
வஞ்சகவி சாரஇத யப்பூவை யனையார்கள்-

[2]வந்தியிடு மாயவிர கப்பார்வை
அம்பிலுளம் வாடுமறி வற்றேனை
வந்தடிமை யாளஇனி யெப்போது நினைவாயே ;

இந்த்ரபுரி காவல்முதன் மைக்கார
சம்ப்ரம மயூரதுர கக்கார
என்றுமக லாதஇள மைக்கார குறமாதின்-

இன்பஅநு போகசர சக்கார
வந்தஅசு ரேசர்கல கக்கார
எங்களுமை சேயெனரு மைக்கார மிகுபாவின் ,

செந்தமிழ்சொல் நாலுகவி தைக்கார
குன்றெறியும் வேலின்வலி மைக்கார
செஞ்சொலடி யார்களெளி மைக்கார எழில்மேவும்-

[3]திங்கள்முடி நாதர்சம யக்கார
மந்த்ரவுப தேசமகி மைக்கார
செந்திநகர் வாழுமரு மைத்தேவர் பெருமாளே !

---

1. கலாரம் - கல்லாரம் - செங்குவளை.
2. வந்தியிடும் - வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும்.
3. திங்கள்முடி நாதர் சமயம் - சைவ சமயம்,

சண்பகப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ, மகிழம்பூ இவைகளால் ஆய மாலை பூண்டதாய், கச்சு (ரவிக்கை), ஆடை இவைகளின் மேற்கொண்ட முத்துமாலை, வயிர மாலையை உடையதாய், கடினமும், விரிவும், பருமையும் உடையதாய்,

மந்தரமலை போன்றதாய் உள்ள கொங்கைகளை உடையவராய், அதிக ஆசைகொண்டு பொருள் தேடும் மிகக் கொடியவர்களாய், வஞ்சக ஆலோசனைகளைக் கொண்ட நெஞ்சமுள்ளவர்களாய், நாகணவாய்ப் புள்ளைப் போன்றவர்களாயுள்ள (பொது மகளிருடைய)

வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும் மாயக் காமப் பார்வையாம் அம்பினால் உள்ளம் வாடுகின்ற அறிவிலியாம் என்னிடம் வந்து என்னை அடிமைகொண்டு ஆள (நீ) இனி எப்போது நினைப்பாய்?

இந்திரன் ஊராகிய (பொன்னுலகைக்) காத்த முதன்மையாளனே! மிகச்சிறந்த மயிலாம் குதிரையை வாகனமாகக் கொண்டவனே! என்றும் நீங்காத இளமை வாய்ந்தவனே!-குறமாதோடு

இன்ப அனுபோக காம லீலைகளை உடையவனே! (எதிர்த்து) வந்த அசுரர் தலைவர்களோடு போர் புரிந்தவனே! எங்கள் உமாதேவியின் குழந்தை என்னப்படும் அருமை வாய்ந்தவனே! மிக்க பாஇனங்களில்—

செந்தமிழைக் கொண்டு புனைந்த நாற்கவியாளனே! (கிரௌஞ்ச)மலையைப் பிளந்தெறிந்த வேல்வலிமை கொண்டவனே! செஞ்சொல்லைக் கொண்ட அடியார்களுக்கு எளிமையாய் இருப்பவனே! அழகு கொண்ட—

நிலவை முடிமேற் கொண்ட நாதருடைய சமயத்தவனே! (அந்தச் சிவபிராற்கு மந்திர உபதேசம் செய்த பெருமை வாய்ந்தவனே! **திருச்செந்தூர்** நகரில் வாழ்கின்ற அருமைத் தேவர் பெருமானே! (அடிமையையாள இனி எப்போது நினைவாயோ)

41. மயில்மீது வந்தருள

மூந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி
சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி
[1] முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி யுழலாதே-

மூந்தைவினை யேவ ராமற் போக
மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக
முந்தடிமை யேனை யாளத் தானு முனைமீதே;

திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி
தந்ததன தான தானத் தான
செஞ்செணகு சேகு தாளத் தோடு நடமாடுஞ்—

செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை
துங்க அநு கூல பார்வைத் தீர
செம்பொன்மயில் மீதி லேயெப் போது வருவாயே!

[2] அந்தண்மறை வேள்வி காவற்கார
செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார
அண்டருப கார சேவற் கார முடிமேலே—

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார
[3] குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார
அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார எழிலான;

[4] சிந்துரமின் மேவு போகக் கார
விந்தைகுற மாது வேளைக் கார
செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக் கார எதிரான—

---

1. முஞ்சர் - செத்துப்போவோர்.
2. "ஒருமுகம், அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே" - திருமுருகு.
3. "வஞ்ச வரை தூள் செய் வேலைக்கார" - என்றும் பாடம்.
4. சிந் துரமின் - தெய்வயானை.

41

மொழிகளுக்குள்ளே முற்பட்டதாய் விளங்கும் தமிழ் மொழிப் பாமாலைகளைக்கோடிக் கோடிக் கணக்காக சந்தப்பா வகையில்[அல்லது-அழகான வகையில்] நீண்டனவாய்ப் பாடிப் பாடி, அழிவுறும் மக்கள்தம் மனைவாசல்[எங்குளது என்று] தேடித்தேடி [நான்] திரியாமல்—

பழவினை என்பதே என்னைத் தொடராது [ஓடிப்]போகவும், பெண்ணாசை என்பது தூரத்தே (ஓடிப்)போகவும், (அடிமைத் திறத்தில்) முந்தவேண்டும் (என்னும் ஆசைகொண்ட) அடிமையாகிய என்னை ஆண்டருளும் பொருட்டு [நீ என்] முன்னிலையில்;

'திந் தி திமி தோதி...செஞ்செணகு சேகு, என வரும் தாளத்துக்கு ஒக்க நடம் செய்யும்—

செவ்விய சிறிய கால்களையும், அகன்ற தோகையையும், தூயதாய், நன்மை புரிவதாய் உள்ள பார்வையையும், தீரத்தையும், செம்பொன் நிறத்தையும் உடைய மயில் மீது எப்போது; வருவாய்!

அழகிய அருள் பாலிக்கும் வேத வேள்விக்குக் காவல்புரியும் பெருமானே! செந்தமிழ்ச் சொற்களால் தொடுக்கப்பட்ட பாமாலைகளை அணிந்துகொள்பவனே! தேவர்களுக்கு உபகாரியே! சேவற் கொடியோனே! முடிமேலே—

(கை) கூப்பித் தொழும் அடியார்களிடம் அன்பு பூண்டுள்ளவனே (கிரௌஞ்ச) மலை ஊடுருவும்படி ஏவின வேற் கரத்தோனே! அழகு மிகப் பொலியும் (திரு)வுருவம் கொண்டவனே! அழகுள்ள—

யானை மாது (தேவசேனை) விரும்பும் போகம் வாய்ந்தவனே! அழகிய குறமாது (வள்ளியுடன்) பொழுது போக்கும் மெய்க்காவற்காரனே! செஞ்சொற்களால் போற்றும் அடியார்கள் மீது [1] அன்பு கொண்டவனே! எதிர்த்து வரும்—

---

1. வாரம் - அன்பு.

[1] செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார
துங்கரண சூர சூறைக் கார
செந்திநகர் வாழு மாண்மைக் கார பெருமாளே!
(உசு)

42. திருவடி பெற

தண்டே னுண்டே வண்டார் வஞ்சேர்
[2] தண்டார் மஞ்சுக் குழல்மானார்-
தம்பா லன்பார் நெஞ்சே கொண்டே
சம்பர வஞ்சொற் றடிநாயேன்;
மண் [3] டோ யந் தீமென்கால் விண்டோய்
வண்கா யம்பொய்க் குடில்வேறாய்-
வன்கா னம்போ யண்டா முன்பே
வந்தே நின்பொற் கழல்தாராய் ;
கொண்டா டும்பேர் கொண்டா டுஞ்சூர்
கொன்றாய் வென்றிக் குமரேசா !
கொங்கார் வண்டார் பண்பா டுஞ்சீர்
குன்றா மன்றற் கிரியோனே !
[4] கண்டா கும்பா லுண்டா யண்டார்
கண்டா [5] கந்தப் புயவேளே !
[6]கந்தா மைந்தா ரந்தோள் மைந்தா
கந்தா செந்திற் பெருமாளே!
(உஎ)

---

1. சமரை மாயும் - யுத்தத்திற் பகைவரை மாய்க்கும்.
2. தண்டார் - தண் தார்.
3. தோயம் - நீர்.
4. கண்டாகும் பால் - கற்கண்டு போலும் இனிமையுள்ள பால்; தேவியார் பொற்கிண்ணத்துக் கறந்து ஊட்டிய திருமுலைப் பால்.
5. கந்தப் புயம் - வாசனை தங்கிய புயம்.
6. கந்து ஆம் மைந்து ஆர் அம் தோள் மைந்தா - கம்பத்துக்குச் சமானமாகிய வலிமை பொருந்திய அழகிய தோள்களையுடைய பராக்கிரமனே!

பெரிய போரிற் (பகைவரை) மாய்க்கும் மாயக்காரனே! பெரும் போரிற் சூரனைச் சூறையாடியவனே! (சூறைக் காற்றுப்போல அடித்துத் தள்ளியவனே!) திருச்செந்தூர் நகரில் வாழும் ஆட்சித் திறனுள்ள பெருமானே!

(**செம்பொன் மயில் மீதிலே எப்போது வருவாயே!**)

42

குளிர்ந்த தேனை உண்டு வண்டுகள் ஆசையுடன் மொய்க்கும் குளிர் மாலையை அணிந்த மேகம் போன்ற கூந்தலை உடைய மாதர்கள்—

இடத்தில் அன்பு மிக்க நெஞ்சங் கொண்டு,[1] நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் பேசுகின்ற அடிமை நாயேனாகிய (நான்);

மண், நீர், தீ, மெல்லிய காற்று, விண் (ஆகிய பஞ்ச பூதங்கள்) தோய்ந்துள்ள வளங்கொண்ட பொய் உடல் நீங்கி (அதாவது உடலினின்றும் உயிர் நீங்கி)—

கொடுங்கானம் (சுடுகாட்டுக்குப்) போய் நெருங்கும் முன்பே நீ வந்து உனது அழகிய திருவடியைத் தந்தருளுக;

தன்னைக் கொண்டாடுவோர்கள் எல்லாம் (அசுரர் கூட்டங்களெல்லாம்) தன் பேரைக் கொண்டாடின சூரனைக் கொன்றவனே! வெற்றிக் குமரேசனே! பூந்தாதுக்களில் நிறைந்துள்ள (அல்லது-தேனை நாடுகின்ற) வண்டுகள் பண்ணைப் பாடும் சீர் குறையாத திரு மண[2] மலை யாம் வள்ளி மலையோனே! அல்லது—நறுமணங் கொண்ட மலைகளுக்கு உரியவனே!

கற்கண்டு போன்ற (உமை திருமுலைப்) பாலை உண்டவனே! பகைவர்களைக் காயும் வீரனே! மணம் தங்கிய (திருப்) புயங்களை உடையவனே!

கம்பத்துக்கு இணையான வலிமை பொருந்திய அழகிய தோள்களை உடைய வீரனே! கந்த சுவாமியே! **திருச்செந்தூர்ப் பெருமாளே!**

(**வந்தே நின் பொற்கழல் தாராய்.**

---

1. சம்பாவம்-சம்பவம்.
2. மன்றல் கிரி-முருகவேள் வள்ளியை மணஞ் செய்து கொண்ட மலை. 'வரை மன்றற் பைம்புனத்தாள்'—பூத வேதாள வகுப்பு.

43. ஆண்டருள

வெங்கா ளம்பா ணஞ்சேல் கண்பால்
மென்பா கஞ்சொற் குயில்[1] மாலே-
மென்கே சந்தா னென்றே கொண்டார்
மென்றே ளொன்றப் பொருள்தேடி;
வங்காளஞ்[2] சோ னஞ்சீ னம்போய்
வன்பே துன்பப் படலாமோ?
[3] மைந்தா ருந்தோள் மைந்தா அந்தா
வந்தே யிந்தப் பொழுதாள்வாய்;
கொங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார்
குன்றாள் கொங்கைக் கினியோனே-
குன்றே டுஞ்சூ[4] ழம்பே ழுஞ்சூ
ரும்போய் மங்கப்[5] பொருகோபா!
கங்கா ளஞ்சேர் மொய்ம்பா ரன்பார்
கன்றே வும்பர்க் கொருநாதா!
[6] கம்பூர் சிந்தார் தென்பால் வந்தாய்
கந்தா செந்திற் பெருமாளே! (உஅ)

---

1. மாலே - இருள்.
2. சோனம் - சோனகம் (ஐம்பத்தாறு தேசங்களில் ஒன்று.)
3. மைந்து - வலிமை.
4. அம்பேழும் - ஏழு கடலும்.
5. "கடலழுக் குன்றழுச் சூரழு" கந். அலங். 5.
6. கம்பு ஊர் சிந்து—சங்குகள் தவழும் சமுத்திரம்.

43

கொடிய நஞ்சு, அம்பு, சேல்மீன், — நிகர்க்கும் கண்; பால், மென்மையான பாகு வெல்லம், (போன்ற) அழகிய சொற்கள் குயிலை (நிகர்க்கும்); இருளை (நிகர்க்கும்)

மெல்லிய கூந்தல்தான் — என்று (இவ்வகையாகக்) கொண்டுள்ள (பொது மாதர்களின்) மெல்லிய தோளைக் கூடுவதற்காகப் பொருள் தேட வேண்டி:

வங்காளம், சோனகம், சீனம் எனபபடும் நாடுகளுக்குப் போய்க் கொடிய துன்பங்கள் படலாமோ!

வலிமை மிக்க தோள்களைக் கொண்ட குமரனே! அழகனே! வந்து இப்போதே ஆண்டருளுவாயாக.

பூந்தாதுக்களில் உள்ள (அல்லது வாசனை மிக்க) பசிய தேனை உண்டே வண்டுகள் நிரம்பும் குன்றத்தாளாகிய (வள்ளி மலைக்கு உரியளாகிய) வள்ளியின் கோங்கைக்கு இனியவனே!

*(ஏழு) மலைகளும், சூழ்ந்துள்ள கடல் ஏழும், சூரனும், பட்டு அழியப்பொருத கோபங் கொண்டவனே!

எலும்பு மாலைபூண்ட தோளினரது (வன்மையுடைய வரது) அன்பு நிறைந்த குழந்தையே! தேவர்தம் ஒப்பற்ற தலைவனே!

சங்குகள் தவழும் கடல் தெற்கே இருக்க வந்து அமர்ந்தவனே! கந்தசுவாமியே! **திருச்செந்தூர்ப்** பெருமாளே!

(வந்தே இந்தப் பொழுது ஆள்வாய்)

---

* ஏழு குன்றோடும், ஏழு அம்போடும் (கடலோடும்) எனக் கொள்ள வேண்டும்.

குன்று - கிரௌஞ்சம் அல்ல; சூரனுக்கு அரணாயிருந்த ஏழு மலைகள். "அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்"— பக்கம் 163 பார்க்க. ; தக்கயாகப் பரணி 5, 170, தாழிசை உரைப்பகுதி பார்க்க.

44. மாயை அற

விதிபோலு †முந்த விழியாலு மிந்து
நுதலாலு ‡மொன்றி யிளைஞோர்தம்-

விரிவான சிந்தை யுருவாகி நொந்து
விறல்வேறு சிந்தை வினையாலே;

இதமாகி யின்ப மதுபோத வுண்டு
இனிதாளு மென்று மொழிமாதர்-

இருளாய துன்ப மருள்மாயை வந்து
எனையீர்வ தென்றும் ஒழியாதோ;

மதிசூடி யண்டர் பதிவாழ மண்டி
வருமால முண்டு விடையேறி-

மறவாத சிந்தை யடியார்கள் பங்கில்
வருதேவ சம்பு தருபாலா;

அதிமாய மொன்றி வருசூர் பொன்ற
அயில்வேல்கொ டன்று பொரும்வீரா-

அழகான செம்பொன் மயில்மேல மர்ந்து
அலைவா யுகந்த பெருமாளே. (உக)

---

† உந்தவிழி = உந்து அவிழி.

‡ 'ஒன்றி...உருவாகி நொந்து மொழி மாதர்' எனக் கூட்டுக.

44

விதிபோல முற்பட்டு (வேலை செய்யும்) அந்த கண்களாலும், பிறைச்சந்திரன் போன்ற நெற்றியாலும், ஈடுபட்ட இளையோர்களுடைய—

விரிந்த சிந்தையில் உருவெளித் தோற்றமாய் நின்று நோவும்படிச் செய்து, அவ்விளையோரது வன்மையும் மனமும் வேறுபடச் (செய்யும்) செயல்களாலே ;

அன்பு பூண்டு இன்பத் தேனை நிரம்ப உண்டு இனிது ஆளும் என்று சொல்லுகின்ற மாதர்களால் வரும்—

இருளான துன்பமும், மருட்சி தரும் மாயையும் வந்து என் நெஞ்சைப் பிளவு செய்தல் எக்காலத்தும் தொலையாதோ !

பிறையைச் சூடினவரும், தேவர்கள் ஊர் வாழும்படி நெருங்கிவந்த நஞ்சை உண்டு, விடையை வாகனமாகக் கொண்டவரும்,

மறவாத சிந்தை கொண்ட அடியார்கள் பங்கில் வருகின்ற தேவருமான சம்பு (சிவபிரான்) பெற்ற பாலனே !

அதிக விதமான மாயைகளைச் செய்து (எதிர்த்து) வந்த சூரர் அழியக் கூரியவேல் கொண்டு அன்று பொருத வீரனே !

அழகிய செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து (கடற்கரைத் தலமான) திருச்சேந்தூரில் மகிழ்ந்து (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே !

(மாயை எனைசர்வது என்றும் ஒழியாதோ !)

45. அகப்பொருள்

விறல்மார னைந்து மலர்வாளி சிந்த
    மிகவானி லிந்து — வெயில்காய-
  *மிதவாடை வந்து தழல்போல வொன்ற
    வினைமாதர் தந்தம் — வசைகூற;
குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட
    கொடிதான துன்ப — மயல்தீர-
  குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து
    குறைதீர வந்து — குறுகாயோ!
மறிமா னுகந்த இறையோன் மகிழ்ந்து
    வழிபாடு தந்த — மதியாளா-
  †மலைமாவு சிந்த அலைவேலை யஞ்ச
    வடிவேலெ றிந்த — அதிதீரா;
அறிவா லறிந்து னிருதா ளிறைஞ்சு
    மடியா ரிடைஞ்சல் — களைவோனே-
  அழகான செப்பொன் மயில்மே லமர்ந்து
    அலைவா யுகந்த — பெருமாளே. (௩0)

46. பொதுமகளிரின் மாயவலையில் வீழாதிருக்க

அங்கை மென்குழ லாய்வார் போலே
    சந்தி நின்றய லோடே போவா
    ரன்பு கொண்டிட நீரோ போறீ — ரறியீரோ-

---

* "மிகவாடை வந்து சுட வேலை வென்ற
    விழிமாதர் தந்த மயலாலே—
  உறவாடி மஞ்சம் அதிலே இணங்கி
    உடைசேர இன்ப அநுராகம்
  ஒடுகூடி அன்பில் உறுபாச நெஞ்சன்
    உனைநாட என்று பெறுவேனோ!" என்றும் பாடம்.

† மலை மாவு சிந்த=கிரௌஞ்சகிரியும், அல்லது எழுகிரியும், (சூரனாகிய) மாமரமுஞ் சிந்த.

45

வீரனும் மன்மதன் *ஐந்து மலர்ப் பாணங்களையும் செலுத்த, அதிகமாக வானத்தில் [விளங்கும்) நிலவு வெயில் போலக் காய,

நிதானமான காற்று (தென்றல்) வந்து தீப்போல வீசிப் பொருந்த, (வீண் பேச்சுத்) தொழில் மாதர், தத்தம் வசை மொழிகளைக் கூற.

குறவர்கள் வாழும் குன்றில் உறைகின்ற (வள்ளி போன்ற) பேதைப் பெண் அடைந்த கொடிய துன்ப மயக்கம் தீர—

குளிர்ந்த மாலைப்பொழுதில் (வந்து) நீ அணிந்துள்ள மாலையைத் தந்து என் குறை தீர வந்து அணுக மாட்டாயா!

இளமானை உகந்து (ஏந்தும்) இறைவன் (சிவபிரான்) (உன்பால் உபதேசம் பெற வேண்டி) மகிழ்ந்து வழி பாடு செயப் பெற்ற அறிஞனே!

(ஏழு)மலையும், மாமரமும் சிந்தவும், அலைகடல் அஞ்சவும் கூரியவேலைச் செலுத்திய அதி தீரனே!

அறிவுகொண்டு உன்னை அறிந்து உனது இருதாளையும் வணங்கும் அடியார்களுடைய இடர்களைக் களை பவனே!

அழகிய செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து (கடற்கரைத் தலமான) **திருச்செந்தூரில்** மகிழ்ந்து (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே!

(மாலை தந்து குறுகாயோ)

46

அங்கைகொண்டு மெல்லிய கூந்தலை ஆய்வார் போல மாலைப்பொழுதில் (மனையின் வெளிப்புறத்தில்) நின்று அயலில் போகும் (ஆண் மக்கள்) அன்பு கொள்ளுமாறு "நீரோ போறீர்: (என்னைத்) தெரியாதா (உமக்கு)—

---

* மன்மதனது ஐந்து மலர்ப் பாணங்கள்: 19-ஆம் பாடலின் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

[1] அன்று வந்தொரு நாள்நீர் போனீர்
பின்பு கண்டறி யோநா மீதே
அன்று மின்றுமொர் போதோ போகா துயில்வாரா;

எங்க ளந்தரம் வேறா ரோர்வார்
பண்டு தந்தது போதா தோமே
லின்று தந்துற வோதா னீதே னிதுபோதா-

திங்கு நின்றதென் வீடே வாரீ
ரென்றி ணங்கிகள் மாயா லீலா
இன்ப சிங்கியில் வீணே வீழா தருள்வாயே;

[1] மங்கு லின்புறு வானாய் வானூ
டன்ற ரும்பிய காலாய் நீள்கால்
மண்டு றும்பகை நீறா வீறா எரிதீயாய்-

வந்தி ரைந்தெழு நீராய் நீர்சூழ்
அம்ப ரம்புனை பாராய் பாரேழ்
மண்ட லம்புகழ் நீயாய் நானாய் மலரோனாய்;

உங்கள் சங்கரர் தாமாய் நாமார்
[2] அண்ட பந்திகள் தாமாய் வானாய்
ஒன்றி னுங்கடை தோயா மாயோன் மருகோனே-

ஒண்த டம்பொழில் நீடேர் கோடேர்
சேந்தி லம்பதி வாழ்வே வாழ்வோர்
உண்ட நெஞ்சறி தேனே வானோர் பெருமாளே. (௩௩)

---

[1] திருமாலின் பெருமையைக் கூறும் அருமைச் செய்யுட் பாகம் இது.

[2] அண்டபந்திகள் தாம் ஆய் வான் ஆய் எனப் பிரிக்க.

அன்று வந்து ஒருநாள் நீர் போனீரே (அதன்) பின்பு (உம்மை) நாம் கண்டறியோம்! இது (உண்மையே!) அன்று முதல் இன்றுவரை (ஒருநாள் கூட) பொழுது போகவில்லை; தூக்கமும் வரவில்லை;

எங்கள் உள்ளத்தை (உள்ளத்து எண்ணத்தை) வேறு யார் அறிவார்! (நீர்) முன்பு கொடுத்தது போதாதோ; மேலே இன்று (வேறு) தந்தால் தான் உறவோ? இது என்னத் தூக்கு? (பொருள் தந்தது) (மாத்திரம்) போதாது; அல்லது, போதாதா?)

இங்கு (நான் நிற்கும் வீடு) என் வீடுதான்; (உள்ளே) வாரும் என்று மனம் பொருந்தப் பேசும் (பொது மகளிருடைய) மாயை லீலைகளாம் இன்ப விஷ (வலையில்) விழாத வண்ணம் அருள்புரிவாயாக.

மேகங்கள் இன்புற்று உலவும் வானாகவும், வானின் நின்று அன்று வெளிப்பட்ட காற்றாகவும், பெருங் காற்றுடன் கூடி, நெருங்கி வரும் பகைகளை நீறாக்கும் வன்மை கொண்டுள்ள எரி நெருப்பாகவும்,

வந்து ஒலித்து எழுகின்ற நீராகவும், நீர் சூழ்ந்த (கடல் என்னும்) ஆடையைப் புனைந்த பூமியாகவும், * ஏழு பாரும், ஏழு மண்டலங்களும் புகழ்கின்ற நீயாகவும், நானாகவும், (தாமரை) மலரில் உறையும் பிரமனாகவும்-

உங்கள் (தந்தையாம்) சங்கரனாகவும், அச்சந்தரும் அண்ட கூட்டங்களாகவும், மூலப்பகுதியாகவும் (தோய்ந் தும்) எதனிலும் இறுதியிற் தோயா திருக்கின்ற மாயனும் திருமாலின் மருகனே!

தெளிநீர்க் குளங்களும் பொழில்களும் நீடிய ஊரும், *மலைநிலை ஊரும் ஆன திருச்செந்திற் பதியில் வாழ்ப பனே! (உன்னை நினைந்து) வாழ்பவர்கள் அநுபவித்த நெஞ்சம் அறியும் தேனே! தேவர்கள் பெருமாளே!

(மாயா லீலா - சிங்கியில் - வீழா தருள்வாயே)

---

* ஏழு பார் - பூலோகம், புவலோகம், சுவர்க்கலோகம், மக லோகம், சனலோகம், தபலோகம், சத்தியலோகம்.

ஏழு மண்டலம்-வாயு மண்டலம், வருண மண்டலம், சந்திர மண்டலம், சூரிய மண்டலம், நக்ஷத்திர மண்டலம், அக்கினி மண் டலம், திரிசங்கு மண்டலம்.

*திருச்செந்தூரில் - மலை நிலம் உண்டு - "செந்தின் மாமலை யுறும் செங்கல்வராயா" - கந்தர் ஷஷ்டிக் கவசம்.

47* காட்சி பெற

அந்தகன்வ ருந்தினம் பிறகிடச்
சந்ததமும் வந்துகண் டரிவையர்க்
கன்புருகு சங்கதந் தவிரமுக் குணமாள-

[1]அந்திபக லென்றிரண் டையுமொழித்
திந்திரிய சஞ்சலங் களையறுத்
தம்புய பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடிச்-

[2]செந்திலை யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வுறக்
[3]கந்தனை யறிந்தறிந் தறிவினிற்
சென்றுசெரு குந்தடந் தெளிதரத் தணியாத-

சிந்தையு மவிழ்ந்தவிழ்ந் துரையொழித்
தென்செய லழிந்தழிந் தழியமெய்ச்
[4]சிந்தைவா ரென்றுநின் தெரிசனைப் படுவேனோ;

கொந்தவிழ் சரண்சரண் சரணெனக்
கும்பிடு புரந்தரன் பதிபெறக்
குஞ்சரி குயபுயம் பெறஅரக் கருமாளக்-

குன்றிடிய அம்பொனின் திருவரைக்
கிண்கிணி கிணின்கிணின் கிணினெனக்
குண்டல மசைந்திளங் குழைகளிற் ப்ரபைவீசத்;

தந்தன தனந்தனந் தனவெனச்
செஞ்சிறு சதங்கைகொஞ் சிடமணித்
தண்டைகள் கலின்கலின் கலினெனத் திருவான-

---

1. அந்திபகல் = கேவலசகலம்.

2. செந்திலை உணர்தல் - 18-ஆம் பாடலின் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க [பக்கம் 58]

3. கந்தனை = கந்தனாகிய நின்னை; இஃது இடவழுவமைதி.

4. சிந்தை = அறிவு.

* மனப்பாடஞ் செய்ய வேண்டிய அருமைப் பாடல்களுள் இது ஒன்று.

47

யமன் வரும் தினம் பின்னிட்டு ஓட (விலக), எப்போதும் போவதும் காண்பதுமாய்ப் பெண்கள்மாட்டு அன்பு உருகும் நட்பு விலக, (சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்ற) முக்குணங்களும் அழிய—

இரவு பகல் (ஆன்மா செயலற்றுக் கிடக்கும் நிலை—ஆன்மா உழலும் நிலை - அதாவது தேகமெடுத்துப் பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படும் நிலை) - எனப்படும் இரண்டு நிலைகளையும் ஒழித்து, ஐம்பொறிகளால் வரும் துன்பங்களையும் அறுத்து, தாமரை போன்ற (உனது) திருவடிகளின் பெருமையைக் கவியில் அமைத்துப் பாடி-

திருச்செந்தூரைக் கருதி புணர்ந்து ஞானம் பிறக்க, கந்த வேளாம் உன்னை அறிந்து அறிந்து அந்த அறிவின் வழியே போய் நுழைந்து முடிகின்ற இடம் தெரிவு பெற, அடங்காத—

மனமும் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உரையும் ஒழிந்து, என் செயலும் அழிந்து அழிந்து - அடியோடு அற்றுப் போக, உண்மை அறிவு வர,-எப்பொழுது உன்னைக் காணப் பெறுவேனோ!

பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்து கிடக்கும் திருவடிகளே சரணம் சரணம் என்று கும்பிட்ட இந்திரன் தனது ஊரை (அமராவதியைப்) பெற, (யானை வளர்த்த மகளாம்) தேவசேனையின் கொங்கை (உனது) திருப் புயங்களைப் பெற, அரக்கர்கள் மாண்டழிய—

கிரவுஞ்சம் பொடிப்பட்டு விழ, அழகிய பொன்னாலாகிய திருவரைக் கிண்கிணி கிணின் கிணின் கிணின் என்று ஒலிக்க, (காதில் அணிந்துள்ள) குண்டலங்கள் அசைதலால் சிறிய குழைகளில் (காதணிகளில்) ஒளி வீச;

"தந்தன தனந்தனந் தன" என்று செவ்விய சிறிய சதங்கைகள் சிற்றொலி செய்ய, மணித் தண்டைகள் கலின் கலின் கலினென்று ஒலிக்க, அழகிய—

சங்கரி மனங்குழைந் துருகமுத்
தந்தர வருஞ்செழுந் தளர்நடைச்
சந்ததிச கந்தொழுஞ் சரவணப் பெருமாளே, (௯௨)

48. பாடி வாழச் செஞ் சொற்களைப் பெற

அருணமணி மேவு பூஷித ம்ருகமத படீர லேபன
அபிநவ விசால பூரண
அம்பொற் கும்பத் தனமோதி-

அளிகுலவு மாதர் லீலையின் முழுகியபி ஷேக மீதென
அறவுமுற வாடி நீடிய
அங்கைக் கொங்கைக் கிதமாகி;

*இருணிறைய மோதி மாலிகை சருவி யுறவான வேளையி
லிழைகலைய மாத ரார்வழி
யின்புற் றன்புற் றழியாநீள்-

இரவுபகல் மோக னாகியெ படியில்மடி யாமல் யானுமுன்
இணையடிகள் பாடி வாழஎ
னெஞ்சிற் செஞ்சொற் றருவாயே ;

தருணமணி யாட ராவணி குடிலசடி லாதி யோதிய
சதுர்மறையி னாதி யாகிய
சங்கத் துங்கக் குழையாளர்

தருமுருக மேக சாயலர் தமரமக ராழி சூழ்புவி
தனைமுழுதும் வசரி யேயமு
துண்டிட் டண்டர்க் கருள்கூரும்;

---

* இருள் நிறை அம் ஓதி ; ஓதி = கூந்தல்.

சங்கரி மனங்குழைந்து உருக, முத்தம் தர எழுந்தருளும் செழுவிய தளர்ந்த நடைப் பிள்ளேயே! உலகு தொழும் சரவணப் பெருமாளே!

(என்றுநின் தெரிசனேப் படுவேனே)

48

செம் மணிகளால் ஆகிய அலங்காரம் கொண்டதாய்க் கஸ்தூரி, சந்தனம் இவைகளின் கலவை பூசினதும், புதுமை வாய்ந்ததும், அகன்றதும், நிறைந்ததுமான, அழகிய பொற்குடம் போன்ற கொங்கையிற்பட்டு,

ஆசை (மொழியுடன்) குலவுகின்ற மாதர்களின் லீலேகளில் (ஆடல்களில்) திருமஞ்சனம் இதுவே என்று முழுகி அவர்களுடன் மிகவும் உறவாடி (பொழுது) நீட்டித்து அவர்களுடைய அங்கைக்கும் கொங்கைக்கும் இன்பம் பூண்டவனாய்;

இருள் நிறைந்த (கருமை நிறைந்த) அழகிய கூந்தலில் உள்ள மாலே, கொஞ்சிக் குலவி உறவு கொள்ளும் வேளேயில், ஆபரணங்களுடன் கலேய (அங்ஙனம்) மாதர்களின் வசத்தே இன்புற்றும் அன்புற்றும் அழிந்து கெடும்போது,

இரவும் பகலும் மோகங் கொண்டவனாய் இப் பூமியில் இறவாமல், யானுமுன் இணேயடிகளேப் பாடி வாழ என்னுடைய நெஞ்சிற் செஞ்சொற்களேத் தந்தருளுவாயாக;

இளமையையும், மணிகளேயும், ஆடலேயும் உடைய பாம்புகளே அணிந்த வளேந்த சடையை உடைய ஆதியும், ஓதியுள்ள நான்மறையின் ஆதிப்பொருளும், ஆகிய, சங்கினலாய தூய குழையினராகியசிவபிரான் தந்தருளிய முருக! மேக வண்ணத்தரும், ஒலிக்கின்றதும், மகரமீன் நிறைந்ததுமான கடல் சூழ்ந்த இப் புவி முழுமையும் வாரி அமுதென உண்டு தேவர்களுக்கு அருள் பாலித்த

செருமுதலி மேவு மாவலி யதிமதக போல மாமலை
தெளிவினுடன் மூல மேயென
முந்தச் சிந்தித் தருள் மாயன்-

திருமருக சூரன் மார்பொடு சிலையுருவ வேலை யேவிய
ஜெயசரவ ணும னோகர
செந்திற் கந்தப் பெருமாளே.(௱)

49. திருவடியைப் பெற

அறிவழிய மயல்பெருக வுரையுமற விழிசுழல
அனலவிய மலமொழுக அகலாதே;
அனையுமனை யருகிலுற வெருவியழ வுறவுமழ
அழலினிகர் மறலியெனை யழையாதே;

செறியுமிரு வினைகரண மருவுபுல னொழியவுயர்
திருவடியி லணுவர மருள் வாயே-
சிவனைநிகர் பொதியவரை முநிவன மகிழஇரு
செவிகுளிர இனியதமிழ் பகர்வோனே;

நெறிதவறி யலரிமதி நடுவன்மக பதி [1]முளரி
நிருதிநிதி பதிகரிய வனமாலி
நிலவுமறை யவனிவர்க ளலையஅர சுரிமைபுரி
நிருதனுர மறஅயிலை விடுவோனே;

1. முளரி = அக்கினி.

போரில் முதன்மையாளரும், விரும்பிய, மிக்கவலிமையையும் அதிக மதத்தை கொண்ட கன்னத்தையும் கொண்ட, பெரிய மலை போன்ற கஜேந்திரன் (யானை) தெளிந்த அறிவுடன் "மூலமே" என்றழைக்க, முன்னதாக(உதவவேண்டும் என்னும்) சிந்தனையுடன் வந்தருளியவருமான திருமாலின்-

திருமருகனே! சூரனது மார்புடன்(ஏழு)மலைகளும் உருவிச் செல்லும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய ஜெய சரவணனே! மனோகரனே!(மனதுக்கு இன்பம் தருபவனே! **செந்தூர்க்** கந்தப் பெருமாளே!

(பாடி வாழ என் நெஞ்சில் செஞ்சொல் தருவாயே)

49

அறிவு அழியவும், மயக்கம் பெருகவும், பேச்சு அடங்கவும், கண்கள் சுழலவும், (உடற்) சூடு தணியவும், மலம் ஒழுகவும்-நீங்காமலே—

தாயும், மனைவியும் பக்கத்திலேயே இருந்து அச்சமுற்று அழ, உறவினரும் அழ, நெருப்புக்கு ஒப்பான யமன் என்னை அழையாதபடி;

நெருங்கியுள்ள இருவினைகளும், மனமும், பொருந்திய ஐம் புலன்களும் ஒழிந்து நீங்க, உயர்ந்த (உனது) திருவடியில் அணுக (எனக்கு) வரம் தந்தருளுவாயாக:

சிவனுக்கு ஒப்பான பொதியமலை முனிவரும் அகத்தியனுக்கு உள்ளம் மகிழ, இரு செவிகளும் குளிர, இனிய தமிழை ஓதினவனே!

தாம்தாம் போகும் ஒழுக்கமான வழி தவறி சூரியன், சந்திரன், யமன், இந்திரன், அக்கினி, நிருதி, குபேரன் கருநிறமுள்ள துளவமாலை அணிந்த திருமால்—

பொருந்திய பிரமன் ஆகிய இவர்கள் யாவரும் அலையும்படி அரசாட்சி செய்த அவுணனது (சூரனது) மார்பு பிளவுபடும்படி வேலைச் செலுத்தினவனே!

மறிபரசு காமிலகு பரமனுமை யிருவிழியு
மகிழமடி மிசைவளரு மிளையோனே

[1]மதலைதவ ழுததியிடை வருதரள மணிபுளின
மறையவுயர் கரையிலுறை பெருமாளே. (௩௪)

50. திருவடியை வணங்க

அனைவரு மருண்ட ருண்டு கடிதென வெகுண்டி யம்ப
[2]அமரஅடி பின் தொடர்ந்து பிணநாறும்;

அழுகுபிணி கொண்டு விண்டு புழுவுட னெலும்பலம்பு
மவலவுட லஞ்சு மந்து தடுமாறி-

மனைதொறு மிதம்ப கர்ந்து வரவர விருந்த ருந்தி
மனவழி திரிந்து மங்கும் வசைதீர-

மறைசதுர் விதந்தெ ரிந்து வகைசிறு சதங்கை கொஞ்ச
மலரடி வணங்க என்று பெறுவேனோ;

தினமிசை சுகந்த டிந்த புனமயி லிளங்கு ரும்பை
திகழிரு தனம்பு ணர்ந்த திருமார்பா-

ஜெகமுழுது முன்பு துப்பி முகவனொடு தந்தை முன்பு
திகிரிவலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரா;

---

1. மதலை = மரக்கலம்.

2. அமர—நெருங்க. 'அமரப்புல்லும்-திருக்கோவையார் 372.

மான், மழு (இவை) திருக்கையில் விளங்கும் பரமன்; உமை இவர்தம் இருவிழிகளும் மகிழ்ச்சி கொள்ள அவர் தம் மடியில் வளரும் இளையோனே!
மரக்கலங்கள் தவழும் கடலிடையே வருகின்ற முத்து மணிகள் மணல் மேட்டில் மறையும்படி உயர்ந்த திருச்செந்தூர்க் கடற்)கரையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே.

(திருவடியில் அணுக வசம் அருள்வாயே)

50

(உற்ற பெரு நோயைக் கண்டு) யாவரும் அச்சங் கொண்டும் மனக் குழப்பங் கொண்டும், (எம்மிடம் அணுகாதே) விரைவில் (அகலுக) எனக் கோபித்துக் கூறி (வெருட்டவும்) (விடாது) நெருங்கி அவர்கள் அடிப் பின்னேயே தொடர்ந்து, பிணம் போல நாறுகின்றதும்
அழுகிப்போம் நிலையைத் தருவதுமான நோய்கொண்டு, வெளிவரும் புழுவுடன் எலும்புகள் நிலைகுலையும் துன்ப உடலைச் சுமந்து தடுமாற்றம் அடைந்து
வீடுகள் தோறும் (போய்) இதமான மொழிகளைச் சொல்லி, நாள் செல்லச் செல்ல புதிய (இடங்களில்) உண்டு மனம் போன வழியில் திரிந்து அழிகின்ற பழிப்பு நீங்க—
மறை நான்கின் வகைகளை அறிந்து முறைப்படி சிறிய சதங்கைகள் கொஞ்சுகின்ற மலர் போன்ற திருவடியை வணங்கும் (பாக்கியத்தை) என்று பெறுவேனோ!
தினை மீதிருந்த கிளிகளை ஓட்டிய புனத்திலிருந்த மயிலுடைய (வள்ளியம்மையுடைய) இளங்குரும்பை (தென்னங் குரும்பை) போல விளங்கும் இரண்டு கொங்கைகளை அணைந்த அழகிய மார்பனே!
உலகம் முழுமையையும் முன்பு யானைமுகவனோடு (கணபதியோடு போட்டியிட்டுத் தந்தை (சிவபிரானது) முன்னிலையில் வட்டமாகச் (சக்ரவாள கிரியை) வலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரனே!

இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ செந்தில் வந்த
இறைவகுக கந்த என்று மிளையோனே-

எழுகடலு மெண்சி லம்பும் நிசிசரும் அஞ்ச அஞ்ச
மிமையவரை யஞ்ச லென்ற பெருமாளே. (ருரு)

51. அன்பு பெற

இயலிசையி லுசித வஞ்சிக் கயர்வாகி-
இரவுபகல் மனது சிந்தித் துழலாதே;

உயர்கருணை புரியு மின்பக் கடல்மூழ்கி;
உனையெனது ளறியு மன்பைத் தருவாயே -

[1]மயில் தகர்க லிடைய ரந்தத் தினைகாவல்-
வனசகுற மகளை வந்தித் தணைவோனே;

கயிலைமலை யனைய செந்திற் பதிவாழ்வே
கரிமுகவ னிளைய கந்தப் பெருமாளே. (ருசு)

---

1. மயில் தகர் கல் இடையர் = மயிலும் ஆடும் நிறைந்த குன்றினிடத்தில் வசிக்கும் வேடுவர்.

இனிமையான பழங்களைக் குரங்குகள் சிந்துகின்ற மலைகளுக்கு உரிமை கொண்டவனே! (திருச்செந்தூரில் வந்து அமர்ந்துள்ள இறைவனே! குகனே! கந்தனே!" என்றும் இளையவனே!

ஏழு கடலும், அஷ்டகிரியும் (எண் மலைகளும்) அசுரர்களும் அஞ்சும்படி, அஞ்சிநின்ற பயங்கொண்டிருந்த) தேவர்களை அஞ்சாதிர்கள் என்று (அபயம் அளித்த பெருமாளே!

(உன் மலரடி வணங்க என்று பெறுவேனே!

51

இயற்றமிழுடன் கூடிய இசைஞானத்தில் (அல்லது நடையிலும் சொல்லிலும்) தகுதிகொண்ட மாதர்கள் காரணமாய்த் தளர்வு அடைந்து—

இரவும் பகலும் மனது (அவர்களையே) சிந்தனைசெய்து (நான்) அலையாமல்

(உனது) உயர்ந்த கருணையால் வரும் இன்பக் கடலில் மூழ்கி- உன்னை எனது உள்ளத்திலே அறியும் அன்பைத் தந்தருளுவாயாக;

மயிலும் ஆடும் (நிறைந்த) மலையிடையே (வசிக்கும்) வேடர்களுடைய அந்தத் தினை(ப்புனக்) காவலைப் பூண்டிருந்த)

வனசமகள் (இலக்குமி) போன்ற குறத்தியை (வள்ளியை) வணங்கி அணைந்தவனே!

(திருக்)கயிலை மலைபோலப் (புனிதமான) திருச்செந்தூர்ப் பதியில் வாழ்பவனே!

யானைமுகவனுக்கு (கணபதிக்கு) இளைய கந்தப் பெருமாளே.

(உனை எனதுள் அறியும் அன்பைத் தருவாயே.)

52. நலம் பிறக்க

இருகுழை யெறிந்தகெண்டைகள் ஒருகுமிழு டர்ந்துவந்திட
இணைசிலைநெ ரிந்தெ ழுந்திட அணைமீதே-

இருளளக பந்தி வஞ்சியி லிருகலையு டன்கு லைந்திட
இதழமுத ருந்து சிங்கியின் மனமாய ;

முருகொடுக லந்த சந்தன அளறுபடு குங்கு மங்கமழ்
முலைமுகடு கொண்டெ ழுந்தொறு முருகார-

முழுமதிபு ரிந்த சிந்துர அரிவையரு டன்க லந்திடு
[1]முகடியுநலம்பி றந்திட அருள்வாயே ;

[2]எரிவிடநி மிர்ந்த குஞ்சியி லலைவொடு மெழுந்த கங்கையு
மிதழியொட ணிந்த சங்கரர் களிகூரும்-

இமவரைத ருங்க ருங்குயில் மரகதநி றந்த ருங்கிளி
யெனதுயிரெ னுந்த்ரி யம்பகி பெருவாழ்வே ;

அரைவட மலம்பு கிண்கிணி பரிபுர நெருங்கு தண்டைக
ளணிமணிச தங்கை கொஞ்சிட மயில்மேலே-

அகமகிழ்வு கொண்டு சந்ததம் வருகுமர முன்றி லின்புறம்
அலைபொருத சேந்தில் தங்கிய பெருமாளே. (கூஎ)

---

1. முகடியும்=முகடிக்கும் ; முகடி=மூதேவி.
2. 'எரிதரு சடை'—சம்பந்தர் தேவாரம் 1-122—1.

52

இரண்டு குழைகளையும் (காதுகளையும்) வந்து தாக்கும் கெண்டை மீன்போன்ற (கண்கள்) ஒப்பற்ற குமிழம் பூப் போன்ற மூக்கை நெருங்கி வந்திடவும், இரண்டு வில்போன்ற புருவங்களும் நெரிந்து மேலெழுந்திடவும் - படுக்கையின் மீது—

இருண்ட குழற் கற்றை (கூந்தற் கட்டு), வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையிலுள்ள பெரிய ஆடையுடனே குலைந்து போம்படி இதழ் அமுதத்தை உண்ணும் நஞ்சில் (விஷத்தில்) (என்) மனம் (அழுந்தி) அழிய

நறுமணத்துடன் கலந்த சந்தனச் சேற்றுடன் பட்ட குங்குமம் மணக்கும் முலையுச்சி பூரித்து எழுந்தோறும் அழகு நிரம்ப

முழுநிலாப் போன்ற திலகம் (கொண்டுள்ள) மாதர்களுடன் கலந்திடும் (இந்த, மூதேவிக்கும் நன்மை பிறக்க அருள்புரிவாயே !

எரிவிட்டு நிமிர்ந்த சடையில் நிலாவுடன் (பொங்கி) எழுந்த கங்கையையும், கொன்றையையும் அணிந்த சங்கரர் மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ளும்—

இமயமலை பெற்ற கரிய குயில், பச்சை நிறங்கொண்ட கிளி, எனது உயிர் என யான் போற்றும் முக்கண்ணி (பெற்ற) பெருவாழ்வே !

அரையிற்கட்டிய சதங்கை, ஒலிக்கின்ற கிண்கிணி, சிலம்பு, நெருங்கியுள்ள தண்டைகள், அழகிய மணியாலாகிய (கால்) சதங்கை, இவையெலாம் கொஞ்ச மயில் மேலே—

உள்ளம் மகிழ்ச்சி பூண்டு எப்போதும் வருகின்ற குமரனே! (திருக்கோயிலின்) முற்புறத்திலே அலைகள் வந்து பொருகின்ற திருச்செந்தூரிலே தங்கியுள்ள பெருமாளே !

(நலம் பிறந்திட அருள்வாயே).

53. திருவடியைப் போற்ற

இருள்விரி குழலை விரித்துத் தூற்றவு
மிறுகிய துகிலை நெகிழ்த்துக் காட்டவு
மிருகடை விழியு முறுக்கிப் பார்க்கவு மைந்தரோடே-
இலைபிள வதனை நடித்துக் கேட்கவு
மறுமொழி பலவு மிசைத்துச் சாற்றவு
மிடையிடை சிறிது நகைத்துக் காட்டவு
மெங்கள் வீடே;

வருகென வொருசொ லுரைத்துப் பூட்டவும்
விரிமல ரமளி யணைத்துச் சேர்க்கவும்
வருபொரு ளளவி லுருக்கித் தேற்றவு நிந்தையாலே
வனைமனை புகுதி லடித்துப் போக்கவு
மொருதலை மருவு புணர்ச்சித் தூர்த்தர்கள்
வசைவிட நினது பதத்தைப் போற்றுவ
தெந்தநாளோ;

குருமணி வயிர மிழித்துக் கோட்டிய
கழைமட வுருவு வெளுத்துத் தோற்றிய
*குளிறிசை யருவி கொழித்துத் தூற்றிய
மண்டுநீ †ரூர்-
குழிபடு ‡கலுழி வயிற்றைத் தூர்த்தெழு
திடர்மண லிறுகு துருத்திக் §காப்பொதி
குளிர்நிழ லருவி கலக்கிப் பூப்புனை வண்டலாடா;

முருகவிழ் துணர்க ளுகுத்துக் காய்த்தினை
விளைநடு விதணி லிருப்பைக் காட்டிய
முகிழ்முலை யிளைய குறத்திக் காட்படு
சேந்தில்வாழ்வே-

* குளிறு இசை; குளிறு = சப்திக்கின்ற.
† ஊர் = செல்லுகின்ற. ‡ கலுழி = கான்யாறு.
§ துருத்தி கா = திட்டினிடத்துள்ள சோலை.

53

இருண்டு விரிந்த கூந்தலை விரித்து ஆற்றவும், அழுத்தமாகக் கட்டியிருந்த உடையைத் தளர்த்திக் காட்டவும், இரண்டு விழிக்கடைகளைச் சுழற்றிச் செருக்குடன் பார்க்கவும் ஆண் மக்களோடு—

வெற்றிலையையும் வெட்டுப்பாக்கையும் நடிப்புடன் கேட்கவும், மறுமொழி பலபல சொல்லிச் சொல்லி இடையிடையே சற்று நகை புரிந்தும், (இது) எங்கள் வீடே

வருக என்று ஒரு சொல் சொல்லி மாட்டுவித்தும், விரிந்த மலர்ப்படுக்கையில் அணைத்துச் சேர்க்கவும், வந்த பொருள் அளவுக்குத் தக்கபடி உருக்கங் காட்டித் தெளிவித்தும், (பின்னர்) நிந்தை மொழி கூறி

அலங்கரித்துள்ள (வீட்டில் நுழைந்தால் அடித்து வெருட்டவும், (இங்ஙனம்) ஒரு தலைக் காமத்தராய்ப் புணரும் கொடியோர்களால் வரும் பழிப்பு நீங்க உனது திருவடிகளைப் போற்றுவது எந்த நாளோ!

நிறமுள்ள வயிரமணிகளை அடித்துத் தள்ளி, வளைந்த இள மூங்கிலின் உருவும் வெளுத்தும் தோற்றுப் போம் படியான (வெண்மையையும்), ஒலிக்கின்ற இசையையும் உடைய அருவி கொழித்து இறைக்கப் பெருகிய நீர் செல்லுகின்ற—

ஆழம் படுகின்ற காட்டாற்றின் நடுவு அடைபட்டுளமூந்த மேட்டு மணலால் இறுகி நிற்கும் திட்டினிடத்தே உள்ள சோலையில் அடர்ந்த குளிர் நிழலில் அருவியைக் கலக்கியும், பூப் புனைந்தும், வண்டல் (மகளிர் விளையாட்டு வகை) விளையாடியும்—

மணம் வீசும் பூங்கொத்துக்களை விட்டுக் கதிர்விடும் தினை விளை புனத்தின் நடுவில் (உள்ள) பரண்மீது தான் இருத்தலைக் காட்டிய அரும்பும் கொங்கைகளை (உடைய) இளைய குறத்திக்கு ஆட்பட்ட **திருச்செந்தூர்ப் பெருமானே!**

முளையிள மதியை யெடுத்துச் சாத்திய
சடைமுடி யிறைவர் தமக்குச் சாத்திர
முறையருள் முருக தவத்தைக் காப்பவர்
தம்பிரானே. (ருஅ)

54

'இன்பமும் துன்பமும்' — இது திருச்செந்தூர்க் கலம்பகத்துப் பாடல்; ஆதலால் விடப்பட்டது. (ருகூ)

55. அன்பு பெருக.

உததியறல் மொண்டு சூல்கொள்கரு
முகிலெனஇ ருண்ட நீலமிக
வொளிதிகழு மன்றல் ஓதிநரை பஞ்சுபோலாய்-
உதிரமெழு துங்க வேலவிழி
யிடைகடையொ துங்கு பீளைகளு
முடைதயிர்பி திர்ந்த தோஇதென வெம்புலாலாய்;
மதகரட தந்தி வாயினிடை
சொருகுபிறை தந்த சூதுகளின்
வடிவுதரு கும்ப மோதிவளர் கொங்கைதோலாய்-
வனமழியு மங்கை மாதர்களின்
நிலைதனையு ணர்ந்து தாளிலுறு
வழியடிமை யன்பு கூருமது சிந்தியேனோ;
இதழ்பொதிய விழ்ந்த தாமரையின்
மணவறைபு குந்த நான்முகனும்
எதிரிரைய லம்பு பாலுததி நஞ்சராமேல்
இருவிழிது யின்ற நாரணனும்
உமைமருவு சந்த்ர சேகரனும்
இமையவர்வ ணங்கு வாசவனும் நின்றுதாழும்;

முளைக்கின்ற இளம்பிறையை எடுத்துச் சூடிய சடை முடியை உடைய இறைவருக்கு (சிவபிரானுக்கு)ச் சாத்திர முறையை ஓதியருளிய முருகனே! தவ நிலையைக் காக்கும் முனிவர்கள் தம் பெருமானே!

(நினது பதத்தைப் போற்றுவது எந்த நாளோ)

54

(இது விடப்பட்டது.)

55

கடலின் கருமணல் போலக் கருநிறங்கொண்டு, கருக் கொண்ட கரியமேகம் போல இருண்ட கருமை மிக்க ஒளி விளக்கத்துடன் மணம் வீசுகின்ற கூந்தல் நரைத்துப் பஞ்சுபோல வெளுத்ததாய்—

ரத்தம் கொழுத்துயர்ந்த வேல் போன்ற விழிக்கடையில் நெருங்கி ஒதுங்கும் பீளைகள் துர்நாற்றங் கொண்ட தயிர்த் (துளிகள்) சிதறினவோ என்று சொல்லும் படி கொடிய புலால் நாற்றத்ததாய்:

மதம்பாயும் சுவடுகொண்ட யானையின் வாயிற் செருகப் பட்டு, பிறை போன்ற தந்தங்கள் என்னும்படி வெளிப்பட்டு சூதாடு கருவிகளின் வடிவுகொண்டன வாய்க், குடங்களை மோதி வளர்கின்ற கொங்கைகள் வெறும் தோலாய்; (இங்ஙனம்)

அழகு குலைந்து போகின்ற மங்கை மாதர்களுடைய (உண்மை) நிலையை உணர்ந்து (உனது) திருவடி யையே சிந்தனை செய்யும் வழியடிமையாகிய நான் அன்புமிக்கு வளரும் அந்த (வழியையே) நினைக்க மாட்டேனோ!

இதழ்களின் கட்டுவிரிந்த தாமரை மலரின் நறுமண வீட்டிற் புகுந்து வீற்றிருக்கும் பிரமனும், வீசுகின்ற அலைமோதுகின்ற பாற்கடலில் நஞ்சு உடைய பாம்பின் (ஆதிசேடன்) மேலே-

இருகண்களும் துயில்கொள்ளும் திருமாலும், உமை யம்மைசேர்ந்துள்ள சந்திரசேகரமூர்த்தியும் (நிலவு அணியும் சிவனும்), தேவர்கள் வணங்கும் இந்திர னும் நின்று வணங்குகின்ற-,

முதல்வசுக [1]மைந்த பீடிகையில்
அகிலசக அண்ட நாயகிதன்
முகிழ்முலைசு ரந்த பாலமுத முண்டவேளே-

முளைமுருகு சங்கு வீசியலை
மூடுகி [2]மைத வழ்ந்த வாய்பெருகி
[2]முதலிவரு செந்தில் வாழ்வுதரு தம்பிரானே. (௫௦)

56. வாழ்வு உற

ஏவினை நேர்விழி மாதரை மேவிய
ஏதனை மூடனை நெறிபேணா-
ஈனனை வீணனை ஏடெழு தாமுழு
ஏழையை மோழையை அகலாநீள் ;

மாவினை மூடிய நோய்பிணி யாளனை
வாய்மையி லாதனை யிகழாதே-
மாமணி நூபுர சீதள தாள்தனி
வாழ்வுற ஈவது மொருநாளே ;

நாவலர் பாடிய நூலிசை யால்வரு
நாரத னார்புகல் குறமாதை
நாடியெ கானிடை கூடிய சேவக
நாயக மாமயி லுடையோனே ;

தேவிம நோமணி ஆயிப ராபரை
தேன்மொழி யாள்தரு சிறியோனே-
சேணுயர் சோலையி னீழலி லேதிகழ்
சீரலை வாய்வரு பெருமாளே. (௫௧)

---

1. மைந்து=அழகு. சுகமைந்த சுகமும் அழகும் கொண்ட; சுகமும் வலிமையும் கொண்டவனே! - எனலுமாம்.
2. மை தவழ்ந்தவாய்=மேகம் தவழ்ந்தது போல.
3. முதல் இவரு - இவர்தல்-ஏறுதல், உயர்தல்.

முதல்வனே! சுகமும் அழகும் கொண்ட இருக்கையில் அமர்ந்துள்ள எல்லா உலகங்களுக்கும், அண்டங்களுக்கும் தலைவியாம் நாயகிதன் அரும்புபோன்ற முலைசுரந்த பால் அமுதத்தை உண்ட வேளே!-

வெளித்தோன்றி முதிர்ந்துள்ள சங்குகளை வீசி அலைகள் விரைந்து நெருங்கி மேகம் தவழ்ந்தது போலப் பெருகி முற்பட்டு உயர்ந்து (கரை) ஏறும் திருச்செந்தூரில் (வீற்றிருந்து) (அடியார்களுக்கு) வாழ்வைத் தருகின்ற தம்பிரானே!

(வழியடிமை அன்பு கூருமது சிந்தியேனோ!)

56

அம்பை நிகர்க்கும் கண்களை உடைய மாதர்களை விரும்பும் கேடனை, மூடனை, நல்லொழுக்கத்தை விரும்பாத- இழிந்தோனை, வீணனை, படிப்பு இல்லாத முழுஏழைமையை, உடையனை, விட்டு நீங்காத நீண்ட

பெருவினை மூடியுள்ள, நோயும் பிணியுங் கொண்டவனை, உண்மை இல்லாதவனை-இகழ்ந்து (ஒதுக்காமல்)- சிறந்த மணிகளாலாய சிலம்பணிந்துள்ள (பாதகிண்கிணி அணிந்துள்ள) குளிர்ந்த (உனது) திருவடிகளை ஒப்பற்ற (பெரு) வாழ்வை (முத்தி யின்பத்தை) நான் பெற (எனக்குத்) தந்துதவும் ஒருநாளும் உண்டோ!

புலவர்கள் பாடியுள்ள நூல்களிற் புகழப்பட்டுள்ள நாரத முனிவர் எடுத்துரைத்த குறமகளை (வள்ளியை)- நாடிச் சென்று காட்டிடையே (அவளைக்) கூடிய வீரனே! தலைவனே! சிறந்த மயில் வாகனனே!;

தேவி, மனோமணி, ஆயி, பராபரை, தேன்போலும் மொழியாள் (ஆகிய பார்வதி) பெற்ற சிறியவனே! விண்ணளவும் உயர்கின்ற சோலைகளின் நிழலிலே விளங்கும் (சிறந்த கடற்கரைத் தலமாம்) திருச்செந்தூரிலே எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே!

(தாள் வாழ்வுற ஈவதும் ஒருநாளே).

57. சொல் விளங்க

ஓரா தொன்றைப் பாரா தந்தத்
    தோடே வந்திட்   டியிர்சோர-
  ஊடா நன்றற் றார்போல் நின்றெட்
    டாமால் தந்திட்   டுழல்மாதர்;

கூரா வன்பிற் சோரா நின்[1]றக்
    கோயா நின்றுட்   குலையாதே-
  கோடார் செம்பொற் றோளா [2]நின்சொற்
    கோடா தேன்கைக்   கருள்தாராய்;

தோரா வென்றிப் போரா மன்றற்
    றோளா குன்றைத்   தொளையாடு-
  சூதா யெண்டிக் கேயா வஞ்சச்
    சூர்மா அஞ்சப்   பொரும்வேலா;

[3]சீரார் கொன்றைத் தார்மார் பொன்றச்
    சேவே றெந்தைக்   கினியோனே-
  தேனே யன்பர்க் கேயா மின்சொற்
    சேயே செந்திற்   பெருமாளே. (சஉ)

---

1. அக்கு—எலும்போடு கூடிய சரீரம்.

2. "நின்சொல்"-என்பது முருகவேள் சம்பந்தராய் அருளிய தேவாரத்தையும் குறிக்கலாம்" பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டு மெய் யாய்த்தில சொல்லூர்ப் பெருமணம் சூடலரே தொண்டர்" என்னும் (சம்பந்தர்) திருவாக்கை நினைவூட்டுகின்றது.

சொல் - புகழ் - எனவும் கொள்ளலாம்.

3. ஆர் - நிறைந்த; ஆத்தி.

57

(உண்மை நெறியாகிய) ஒன்றை ஆராய்ந்தறியாமலும், பாராமலும், அழகுடன் வந்து (ஆண் மக்களின்) உயிர் சோர்ந்து போம்படி-

ஊடி, நல்லதே கிடைக்காதவர்கள் போல நின்று, அளவு கடந்த ஆசை மயக்கத்தைத் தந்து திரியும் மாதர் களின் ;

விருப்பமில்லாத (வெளி) அன்பிற் சோர்வுற்று நின்று எலும்போடு கூடிய (இச்)சரீரம் ஓய்ந்து நின்று உள்ளங் குலைந்து போகாதபடி-

மலைபோன்ற செவ்விய அழகிய தோளனே ! (அல்லது- செம்பொன்மலை போன்ற தோளனே !) நினது சொல் (நினது திருப்புகழ்) நேர்நின்றுதவும் என்று (உலகோர்) கூறுமாறு அருள்பாலிப்பாயாக.

தோல்வியே அறியாத வெற்றிப் போர் செய்பவனே ! மணம் வீசும் தோளனே ! கிரௌஞ்ச மலையைத் தொளை செய்தவனே !

சூதாக எட்டுத் திக்கிலும் சென்று பொருந்தி வஞ்சம் (செய்த) சூரனாகிய மாமரத்தை அஞ்சும்படிப் பொருத வேலனே !

சீர்நிறைந்த கொன்றை மாலை (அல்லது, சீரான ஆத்தி, கொன்றை மாலைகள்) மார்பில் திகழும் அந்த விடை யேறியாம் எந்தைக்கு (சிவபிராற்கு) இனியவனே !

தேன்போல இனிப்பவனே! அன்பர்க்கே ஆம் இன்சொல் (அன்பர்க்கென்றே பொருந்திய இன்சொல்)கொண்ட சேயே ! திருச்செந்தூர்ப் பெருமாளே !

(நின்சொற் கோடர் தென்கைக் கருள்தாராய்)

58. திருவடி உற

கட்டழகு விட்டுத் தளர்ந்தங் கிருந்துமுனம்
இட்டபொறி தப்பிப் பிணங்கொண்ட தின்சிலர்கள்
கட்டணமெ டுத்துச் சுமந்தும் பெரும்பறைகள்
முறையோடே-
வெட்டவிட வெட்டக் கிடஞ்சங் கிடஞ்சமென
மக்களொரு மிக்கத் தொடர்ந்தும் புரண்டும்வழி
விட்டுவரு [1]மித்தைத் தவிர்ந்துன் பதங்களுற
வுணர்வேனோ ;
பட்டுருவி நெட்டைக் க்ரௌஞ்சம் பிளந்துகடல்
முற்றுமலை வற்றிக் குழம்புங் குழம்பமுனை
பட்டஅயில் தொட்டுத் திடங்கொண் டெதிர்ந்
[தவுணர் முடிசாயத்
தட்டழிய வெட்டிக் [2]கவந்தம் பெருங்கழுகு
நிர்த்தமிட ரத்தக் குளங்கண் டுமிழ்ந்துமணி
சற்சமய வித்தைப் பலன் கண்டு செந்திலுறை
பெருமாளே. ௫௩

59. அடியார்களுடன் இணங்க

கண்டுமொழி [3]கொம்பு கொங்கை வஞ்சியிடை அம்பு நஞ்சு
கண்கள்குழல் கொண்டல் என்று பலகாலும்-
கண்டுளம்வ ருந்தி நொந்து மங்கையர்வ சம்பு ரிந்து
கங்குல்பகல் என்று நின்று விதியாலே ;

---

1. வருமித்தை - வரும்இத்தை - வரும்இதை ; வரும் மித்தை-மித்தை-பொய்.

2. "அநேகமாயிரம் பேர் படக் கவந்த மொன்ருடும்" என்பார். கவந்தம் - 'சிறிது தொழிலுடன் கூடிய தலையற்ற உடல்'

3. கொம்பு=யானைக்கொம்பு. "மாகயானை மருப்பேர் முலையினர்"—அப்பர் 5-45-9.

58

இறுகிக் கட்டுக்கோப்பாய் இருந்த அழகு நீங்கித் தளர்ந்து, அங்கு இருந்து, முன்பு உதவிபுரிந்து வந்த ஐம்பொறிகளும் கலங்கிச் சிதறிப் போய்ப் பிணம் என்னும் நிலையை அடைந்தவுடனே சிலர்வந்து பல்லக்கில் (பாடையில்) (பிணத்தை) எடுத்து (அல்லது பிணத்தைக் கூலிக்கு எடுத்துச்) சுமந்து போகப், பெரிய பறைகள் முறைப்படி-

வெட்டவிட வெட்டக் கிடஞ்சங் கிடஞ்சமென்ற ஒலியை எழுப்ப, மக்கள் ஒன்றுகூடிப் (பிணத்தைத்) தொடர்ந்தும், புரண்டும் வழி விடுகின்ற இந்தப் பொய் (வாழ்வை) விட்டு உனது திருவடிகளை அடையும் வழியை உணர மாட்டேனோ?

பட்டு உருவும்படியாக (வேலாயுதத்தைச்) செலுத்தி ஆணவங் கொண்டிருந்த கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தெறிந்து, கடல் முழுமையும் அலைவற்றிக் குழம்பு குழம்பாய்ப் போகும்படி கூர்மை கொண்ட வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி பலமாய் எதிர்த்து வந்த அசுரர்களின் முடிசாயும்படியாக,

அடியுடன் அழியும்படியாக, வெட்டித் தலையற்ற உடல்களும் பெரிய கழுகுகளும் நடனமிடவும், ரத்தக் குளம் பெருக வைத்தும், (அவுணர் கிரீடங்களினின்றும்) மணிகள் சிதறி விழ வைத்தும், (தேவர் முனிவர்களுக்கு) நல்ல காலம் வருவதற்கு வேண்டிய விதையைப் பலன் காட்டும்படி வைத்துத் **திருச்செந்தூரில்** விற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(உன் பதங்களுற உணர்வேனோ)

59

கற்கண்டு சொல், யானையின் தந்தம் கொங்கை, வஞ்சிக் கொடி இடை; அம்பும் நஞ்சும் கண்கள், கூந்தல் மேகம் என இவ்வாறு பலமுறையும்-

(உவமை) கண்டு, உள்ளம் வருந்தி, நொந்து, மாதர்களின் வசப்பட்டு இரவும் பகலுமாக நின்று (அல்லது இரவு பகல் எந்நாளும் நின்று) விதியின் பயனாய்;

பண்டைவினை கொண்டு மூன்று வெந்துவிழுகின்றல் கண்டு
பங்கயப தங்கள் தந்து புகழோதும்-

பண்புடைய சிந்தை யன்பர் தங்களினு டன்க லந்து
பண்புபெற அஞ்ச லஞ்ச லெனவாராய்;

வண்டுபடு கின்ற தொங்கல் கொண்டறநெ ருங்கி [1]யிண்டு
வம்பிணைய டைந்து [2]சந்தின் மிகமூழ்கி-

[3]வஞ்சியை முனிந்த கொங்கை மென்குறம டந்தை செங்கை
வந்தழகு டன்க லந்த மணிமார்பா;

திண்டிறல்பு னைந்த அண்டர் தங்களப யங்கள் கண்டு
செஞ்[4]சமர்பு னைந்து துங்க மயில்மீதே-

சென்றசுரர் அஞ்சவென்று குன்றிடை மணம்பு ணர்ந்து
செந்தில்நகர் வந்த மர்ந்த பெருமாளே. (சச)

60. பொது மகளிர் உறவு அற

களபம் ஒழுகிய புளகித முலையினர்
[5]கடுவும் அமிர்தமும் விரவிய விழியினர்
சழுவு சரிபுழு கொழுகிய குழலினர் எவரோடுங்-

கலகம் இடுகயல் எறிகுழை விரகியர்
பொருளில் இளைஞரை வழிகொடு மொழிகொடு
தளர விடுபவர் தெருவினில் எவரையும் நகையாடிப்;

---

1. இண்டு - ஈண்டு என்பதன் விகாரம்; ஈண்டு - நெருங்கிய
2. சந்து=சந்தனம்.
3. வஞ்சியை முனிந்த=கொடிபோலும் இடையை வருத்துகின்ற.
4. சமர் புனைந்து=போர்க்கோலங் கொண்டு.
5. 'இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து'-திருக்குறள் 1091.

பழவினை தாக்கத் திரிந்து (நான்) (மனம்) வெந்து விழுவதைக் கண்டு (உனது தாமரை யன்ன திருவடிகளைத் தந்து (உனது) புகழை ஓதும்-

பண்பு கொண்ட மனத்தினராம் அன்பர்களுடன் கலந்து (நான்) குணம் அடைய வேண்டி (நீ) அஞ்சல் அஞ்சல் எனக் கூறி வந்தருளுவாயாக ;

வண்டு ஒலிக்கின்ற மாலையைப் பூண்டு, மிக நெருங்கிய, (அழுத்தமான) கச்சு (ரவிக்கையைப்) பூண்டதாய், சந்தனக் (குழம்பில்) மிக முழுகி-

வஞ்சிக்கொடி போலும் இடையை வருத்துகின்ற கொங்கைகளை உடைய மெல்லிய குறப்பெண்ணின் (வள்ளியின்) செங்கைகளை - (அவளிருக்கும் வள்ளி மலைக்கு) வந்து அழகுடன் தொட்டுக்) கலந்த மணி மார்பனே !

திண்ணிய வலிமை கொண்ட தேவர்கள் தம்மாட்டு அபயம் புகுவதைக் கண்டு செவ்விய போர்க் கோலம் பூண்டு தூய மயிலின் மீதே

சென்று அசுரர்களை அஞ்சும்படி வென்று (திருப்பரங் குன்றில்-வள்ளிமலையில்) மணம் செய்து, **திருச்செந்தூர்ப்** பதியில் வந்து அமர்ந்த பெருமாளே.

(அஞ்சல் அஞ்சல் என வாசாய்)

60

(**ச**ந்தனம் - கஸ்தூரி) இவைகளின் கலவை ஒழுகுகின்ற புளகங்கொண்ட கொங்கையை உடையவர், நஞ்சும் அமுதமும் கலந்த கண்ணினர், கழுவியெடுத்த பொருத்தமான வாசனை எண்ணெய் ஒழுகும் கூந்தலை உடையவர், எல்லாரோடும்

கலகம் செய்கின்ற கயல்மீன் போன்ற கண்கள் பரந்து எட்டும் குழைகளை அணிந்துள்ள தந்திர வாதிகள், பொருள் இல்லாத இளைஞோரைத் (தமது) நடவடிக்கையாலும், பேச்சுக்களாலும் தளர்ச்சி அடையச் செய்பவர், தெருவில் யாரோடும் சிரித்துப் பேசி-

பிளவு பெறிலதி லளவள வொழுகியர்
நடையில் உடையினில் அழகொடு திரிபவர்
பெருகு பொருள்பெறல் அமளியில் இதமொடு
குழைவோடே-

பிணமும் அணைபவர் [1]வெறிதரு புனலுணும்
அவச வனிதையர் [2]முடிகொடும் அணைபவர்
பெருமை யுடையவர் உறவினை விடஅருள்
புரிவாயே ;

[3]அலையில் உறைபுலி பெறு[4]மக வயில்தரு
பசுவின் நிரைமுலை யமுதுண [5]நிரைமகள்
[6]வசவ னெடுபுலி முலையுண மலையுடன் உருகாநீள்-

அடவி தனிலுள் [7]உலவைகள் தளிர்விட
மருள மதமொடு களிறுகள் பிடியுடன்
அகல வெளியுயர் பறவைகள் நிலம்வர
விரல்சேரேழ் ;

தொளைகள் விடுகழை விரல்முறை தடவிய
இசைகள் பலபல தொனிதரு கருமுகில்[8]
சுருதி யுடையவர் நெடியவன் மனமகிழ்
மருகோனே-

துணைவ குணதர சரவண பவநம
முருக குருபர வளரறு முககுக
துறையில் அலையெறி திருநகர் உறைதரு
பெருமாளே. (சரு)

---

1. வெறிதருபுனல் - கள். 'ஆவேச நீர்'-362, 877.
2. முடுகு - துர்நாற்றம். 'முடுகு நாறிய வடுகர்'—தேவாரம். சுந்தர்—7-49-1.
3. அளை = மலைக்குகை.
4. மக வயிறரு = மகவு அயில்தரு ; அயில்தரல் = குடித்தல்.
5. நிரை மகள் = பசுவின் பெண்கன்று.
6. வசவன் = ஆண்கன்று. 7. உலவைகள் = மரங்கள்.
8. கண்ணபிரானது புல்லாங் குழலின் இனிய ஒலியைப் மிக அருமையாக உரைத்துள்ள இடம் இது.

பிரிவுக்குக் காரணம் ஏற்பட்டால் அதற்குத் தக்கபடி தக்க படி நடந்து கொள்பவர், நடை [அழகினொடும்] உடை அழகினொடும் திரிபவர், மிக்க பொருள் கிடைத்தால் படுக்கையில் இன்பத்துடனும் உருக்கத்துடனும்

பிணத்தையும் அணைபவர், கலக்கத்தைத் தரும் நீரை (கள்ளை) உண்டு தன் வசம் இழக்கும் மாதர்கள், அந்தக் (கள்) நாற்றத்தோடும் அணைபவர் (அல்லது விரைந்து நெருங்கி அணைப்பவர்), அகந்தை உடையவர், (இத்தகையோரது) உறவைவிட்டு நீங்கும்படி அருள்புரிவாயாக ;

மலைக்குகையில் இருக்கின்ற புலி பெற்ற குட்டி குடிப்பதற்குப் பசுக்கூட்டங்களின் முலைப்பால் அமுதை உண்ணவும், பசுவின் (பெண்) கன்று ஆண் கன்றுடன் புலி முலைப்பாலை உண்ணவும், மலை அப்படியே உருகவும், நீண்ட-

காட்டில் உள்ள மரங்கள் தளிர்விடவும், மயல் கொண்ட மதங்கொண்ட ஆண் யானைகள் பெண் யானையோடு (ஒருபுறம்) செல்ல, ஆகாயத்தில் உயரத்தில் உள்ள பறவைகள் நிலத்தில் வந்து சேரவும், (தனது) விரல்கள் தடவுகின்ற ஏழு ;

தொளைகள் விட்டுள்ள மூங்கில் (புல்லாங் குழலில்) (தனது) விரலை முறைப்படி தடவினதால் (எழுகின்ற) இசைகளால் பல பல கீதங்களை எழுப்பும் கரிய மேகம் போன்றவன் (கண்ணபிரான்), வேதப் பொருளோன், நெடியவன், மனம் மகிழும் மருகனே!

துணை நிற்பவனே! குணவானே! சரவணபவனே! வணங்கத் தக்கவனே! முருகனே! குருபரனே! (புகழ் வளரும்) அறுமுகனே! குகனே! கரையில் அலை வீசுகின்ற திரு நகரமாம் (திருச்செந்தூரில்) உறையும் பெருமாளே!

(புனலுணும் அவச வனிதையர் உறவினைவிட
அருள்புரிவாயே!)

61. பொதுமகளிர் உறவு அற

தனங்கள் கொண்ட குந்த ளங்க ளுங்கு லைந்த லைந்து விஞ்சு
கண்க ளுஞ்சி வந்த யர்ந்து களிகூரக்-
கரங்க ளுங்கு விந்து நெஞ்ச சங்க ளுங்க சிந்தி டுங்க
றங்கு பெண்க ளும்பி றந்து விலைகூறிப் ;

பொனின்கு டங்க ளஞ்சு மென்த னங்க ளும்பு யங்க ளும்பொ
ருந்தி யன்பு நண்பு பண்பு முடனாகப்-
புணர்ந்து டன்பு லர்ந்து பின்க லந்த கங்கு ழைந்த வம்பு
ரிந்து சந்த தந்தி ரிந்து படுவேனோ

அனங்க னைந்து நைந்து வெந்து குந்து சிந்த அன்று கண்தி
றந்தி ருண்ட கண்டர் தந்த அயில்வேலா-
அடர்ந்து டர்ந்தெ திர்ந்து வந்த வஞ்ச ரஞ்ச வெஞ்ச மம்பு
ரிந்த அன்ப ரின்ப நண்ப உரவோனே ;

சினங்கள் கொண்டி லங்கை மன்சி ரங்கள் சிந்த வெஞ்ச ரந்தெ
ரிந்த வன்ப ரிந்த இன்ப மருகோனே-
[1]சிவந்த செஞ்ச தங்கை யுஞ்சி லம்பு தண்டை யும்பு னைந்து
செந்தில் வந்த கந்த எங்கள் பெருமாளே. (௬௧)

62. அருள் பெற

கன்றி லுறு மானை வென்றவிழி யாலெ
கஞ்சமுகை மேவு முலையாலே-
கங்குல்செறி கேச மங்குல்குலை யாமை
கந்தமலர் சூடு மதனாலே ;

---

1. திருச்செந்தூரில் பாலசுப்ரமண்யராய் எழுந்தருளினாதலின் - சதங்கை, சிலம்பு, கண்டை, கிண்கிணி, அணிந்தவை கூறப்பட்டது. செய்யுள் 16, 47, 52-ம் பார்க்க.

61

மேகம் போன்ற கூந்தல் குலைந்து அலைந்து, விளங்கும் கண்கள் சிவந்து சோர்வுற்று, மகிழ்ச்சி மிக்கு—
கைகளைக் கூப்பி, நெஞ்சத்தினுள்ளே இரக்கங் கொண்டு திரியும் பெண்களும் ஏற்பட்டு, (பெண்கள் மயலும் உண்டாகி) விலைபேசி (அவர்களுடைய)
பொற்குடங்களும் அஞ்சும் என்று கூறத் தக்க (அல்லது அஞ்சும் மெல்லிய) கொங்கைகளையும், தோள்களை யும் சேர்ந்து அன்பும், நட்பும், குணமும் ஒன்று கூட-
கூடியும், உடனே ஊடியும், பின்பு கலந்து மனம் குழைந்து கேடு விளைவித்து எப்போதும் திரிந்து அழிவேனோ!
மன்மதன் நொந்து, நைந்து, வெந்து, அழிந்து, சிதற அன்று (நெற்றிக்) கண்ணை விழித்த கரிய கழுத்தை உடைய சிவபிரான் தந்த கூரிய வேலனே!
கூட்டங் கூட்டமாய் நெருங்கி எதிர்த்து வந்த வஞ்சர்கள் (அசுரர்கள்) அஞ்சும்படி கொடிய போர் செய்த (திறலோனே)!-அன்பர்களுக்கு இன்பந்தரும் நண்பனே - திறலோனே!
கோபங்கொண்டு இலங்கை மன்னன் (ராவணனுடைய) தலைகள் சிதறக் கொடிய அம்பை ஏவினவனும் (திருமால்) அன்புகொள்ளும் இன்ப மருகனே!
சிவந்த செவ்விய சதங்கையும், சிலம்பும், தண்டையும் அணிந்து **திருச்சேந்தூரில்** எழுந்தருளியுள்ள கந்தனே! எங்கள் பெருமாளே!

(அவம் புரிந்து சந்ததம் திரிந்து படுவேனோ)

62

மான் கன்றை வென்ற கண்களாலும், தாமரைமொட்டுப் போன்ற கொங்கையாலும்-
இருள் (கருநிறம்) அடர்ந்த கூந்தல் மேகம் (கருமேகம்) போன்ற கூந்தல் குலையாத (கலையாத) வண்ணம் மணமுள்ள மலர் சூடும் அந்த வகையாலும்;

நன்றுபொருள் தீர வென்றுவிலை பேசி
நம்பவிடு மாத ருடனுடி-
[1]நஞ்சுபுசி தேரையங்கமது வாக
நைந்துவிடு வேனை யருள்பாராய்;

குன்றிமணி போல்வ செங்கண்வரி [2]போகி
கொண்டபடம் வீசு மணிகூர்வாய்-
கொண்ட மயிலேறி அன்றசுரர் சேனை
கொன்றகும ரேச குருநாதா;

மன்றல்கமழ் பூக தெங்கு திரள்சோலை
வண்டுபடு வாவி புடைசூழ-
மந்தி நடமாடு செந்திநகர் மேவு
[3]மைந்தஅம ரேசர் பெருமாளே. (நள)

63. திருவடி பெற

குகர மேவுமெய்த் துறவினின் மறவாக்
குப்பிட் டுந்தித் தடமூழ்கிக்-
குமுத வாயின்முற் றமுதினை நுகராக்
கொண்டற் கொண்டைக் குழலாரோ;

டகரு தூளிகர்ப் புரதன இருகோட்
டன்புற் றின்பக் கடலூடே-
அமிழ வேனைமெத் தெனவொரு கரைசேர்த்
தம்பொற் றண்டைக் கழல்தாராய்;

---

1. நஞ்சு=நஞ்சையுடைய பாம்பு. இஃது ஆகுபெயர்.
2. போகி=பாம்பு. 3. மைந்தன்—வீரன்.

நல்லபடியே பொருள் முழுதும் வரும்படி வெற்றியுடன் விலை பேசித் (தம்மை) நம்பும்படிச் செய்கின்ற மாதர்களுடன் விளையாடி-

பாம்பு உண்ணும் தேரை (என்னும்படி) உடல் அத் தன்மையதாகி நைந்து போகின்ற என்னை அருட் (கண்) பார்த்தருளுக.

குண்டுமணி போலச் சிவந்த கண்ணையும் கோடுகளையும் உடைய பாம்பு படத்தை வீசும்படித் (தனது) அழகிய கூரிய வாயில்-

(அப் பாம்பைக்) கொண்ட மயிலில் ஏறி அன்று அசுரர் சேனைகளைக் கொன்ற குமரேசனே! குருநாதனே!

மணங் கமழும் கமுகு, தெங்கு (இவை) நெருங்கு சோலைகளும், வண்டுகள் ஒலிக்கும் குளங்களும் பக்கங்களிற் சூழ-

குரங்குகள் நடனம் செய்யும் செந்தூர் நகரில் வீற்றிருக்கும் வீரனே! தேவேந்திரர்களுக்குப் பெருமாளே!

(நைந்து விடுவேனை அருள்பாராய்)

63

மலைக் குகைகளில் இருக்கும் உண்மைத் துறவிகள்போல, மறவா (மனத்துடன்) கும்பிட்டு (மாதர்களின்) கொப்பூழ்க் குளத்தில் முழுகி-

(அவர்களது) குமுத மலர் போன்ற வாயிற் பெருகும் அமுதத்தைப் பருகி, மேகம் போன்ற கொண்டையிட்ட கூந்தலாருடைய;

அகிற்பொடி, கர்ப்பூரம் அணிந்துள்ள கொங்கைகளாகிய இருமலைகளில் அன்பு பூண்டு இன்பக் கடலிடையே-

அமிழுகின்ற என்னைப் பக்குவமாக ஒப்பற்ற (முத்திக்) கரையிற் சேர்த்து (உனது அழகிய பொன்னாலாய தண்டை சூழ்ந்த கழல்களைத் தந்தருளுக;

ககன கோளகைக் கணவிரு மளவாக்
கங்கைத் துங்கப் புனலாடும்-
கமல வாதனற் களவிட முடியாக்
கப்பார்க் [1]கொன்றைப் புகல்வோனே ;
சிகர கோபுரத் தினுமதி ளினுமேற்
செம்பொற் கம்பத் தளமீதும்-
[2]தெருவி லேயுரித் திலமெறி யலைவாய்ச்
செந்திற் கந்தப் பெருமாளே. (சுஅ)

64 ஆண்டருள

குடர்நிண மென்பு சலமல மண்டு
குருதிந ரம்பு சீயூன் பொதிதோல்-
குலவு குரம்பை முருடு சுமந்து
குனகிம கிழ்ந்து நாயேன் தளரா ;
அடர்மத னம்பை யனையக ருங்க
ணரிவையர் தங்கள் தோடோய்ந் தயரா-
அறிவழி கின்ற குணமற வுன்றன்
அடியிணை தந்து நீயாண் டருள்வாய் ;
தடவியல் சேந்தில் இறையவ நண்பு
தருகுற மங்கை வாழ்வாம் புயனே-
சரவண கந்த முருககடம்ப
தனிமயில் கொண்டு பார்சூழ்ந் தவனே ;

1. ஒன்று—ஒப்பற்ற பிரணவப் பொருள்—திருப்புகழ் 19, 21, பார்க்கவும்.

2. தெருவத்தில் வந்து செழுமுத் தலைக்கொள் திருமுல்லை வாயில் இதுவே. சம்பந்தர் II-88-2.

ஆகாய முகட்டில் விளங்கும் அளவுக்கு அடங்காத கங்கையாம் புனிதநீர் (சடா மகுடத்தில்) அசைந்தாடும்—

(கம்பர்க்கு), தாமரைப் பீடத்தில் அமர்ந்துள்ள பிரமனால் அளவிட முடியாத கம்பர்க்கு (சிவபிரானுக்கு), ஒன்றை (ஒப்பற்ற பிரணவப் பொருளைப்) போதித்தவனே!

சிகரங்களையுடைய கோபுரத்தின் மீதும், மதில் மேலும், செம்பொற் கம்பங்களின் மேல் அமைந்துள்ள தளத்தின் மீதும்—

தெருவிலும் முத்துக்களை எறிகின்ற அலைகளின் கரையில் (உள்ள) திருச்சேந்தூர்க் கந்தப் பெருமானே!

(**அம்பொன் தண்டைக் சழல் தாராய்**)

64

குடல், கொழுப்பு, எலும்பு, ஜலம், மலம், நிரம்பியுள்ள ரத்தம், நரம்பு, சி(ழ்) மாமிசம், மூடும் தோல்—

(இவையுடன்) விளங்குகின்ற கூடாகிய (மரக்)கட்டையைச் சுமந்து, கொஞ்சிப் பேசியும் மகிழ்ந்தும் நாயேன் தளர்ந்து(ம்),

நெருங்கிவரும் மன்மதனது அம்புபோன்ற கரிய கண்களையுடைய மாதர்தம் தோள்களில் தோய்ந்தும், சோர்ந்தும்,

அறிவு அழிந்து போகின்ற (துர்க்)குணம் தொலைய உனது (திரு) அடியிணைகளைத் தந்துநீ (என்னை) ஆண்டருளுவாயாக.

பெருமை பொருந்திய (**திருச்**)**செந்தூர்** இறைவனே! அன்பு விளங்கிய குறமங்கை (வள்ளிக்கு) வாழ்வாகின்ற திருப்புயங்களை உடையவனே!

சரவண! கந்த! முருக! கடம்ப! ஒப்பற்ற மயில் மீதேறி உவகை வலம் வந்தவனே!

சுடர்பட ர் குன்று தொளைபட அண்டர்
தொழவொரு செங்கை வேல்வாங் கியவா-
துரிதப தங்க இரதப்ர சண்ட
சொரிகடல் நின்ற சூராந் தகனே. (சக)

65. திருவடிபெற

கொங்கைகள்கு லுங்கவளை செங்கையில்வி ளங்கஇருள்
கொண்டலைய டைந்தகுழல் வண்டுபாடக்-
கொஞ்சிய [2]வனங்குயில்கள் [3]பஞ்சநல்வ னங்கிளிகள்
கொஞ்சியதெ னுங்குரல்கள் கெந்துபாயும்-
வெங்கயல் மிரண்டவிழி அம்புலிய டைந்தநுதல்
விஞ்சையர்கள் தங்கள்மயல் கொண்டுமேலாய்-
வெம்பிணியு ழன்ற[4]பவ சிந்தனைநி னைந்துனது
மின்சரணை பைங்கழலோ டண்டஆளாய்;
சங்கமுரா சந்திமிலை துந்துமித தும்பவளை
தந்தனத னந்தவென வந்தசூரர்-
சங்கைகெட மண்டிதிகை யெங்கிலும டிந்துவிழ
தண்கடல்கொ ளுந்தநகை கொண்டவேலா;
சங்கரனு கந்தபரி வின்குருவெ னுஞ்சுருதி
தங்களின்ம கிழ்ந்துருகு மெங்கள்கோவே-
சந்திரமு கஞ்செயல்கொள் சுந்தரகு றம்பெணொடு
சம்புபுகழ் செந்தில்மகிழ் தம்பிரானே (௬0)

---

1. துரித பதங்க இரத ப்ரசண்ட=வேகத்தோடு செல்லும் மயிலாகிய இரதத்தையுடைய பிரசண்டனே.

2. வன அம் குயில்கள்=சோலையில் வசிக்கும் அழகிய குயில்கள்.

3. பஞ்ச நல் வனம் கிளிகள்=நல்ல பஞ்ச வர்ணக் கிளிகள்.

4. பவ சிந்தனை=பிறவிக்கடலில் அலைபவனை. பவம்-பிறப்பு. சிந்து - கடல்.

ஒளி பரந்த குன்றம் (பொன்னொளி சேர் கிரவுஞ்சம்) தொளை படவும், தேவர்கள் தொழவும் ஒப்பற்ற திருக்கரத்தி னின்றும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தியவனே !

வேகத்தொடு செல்லும் பக்ஷியாம் மயிலை ரதமாகக் கொண்ட பெருத்த வீரனே ! அலை வீசுகின்ற கடலில் நின்ற சூரனுக்குக் காலனா யிருந்தவனே !

(அடியிணை தந்து நீயாண் ட நள்வாய்)

65

கொங்கைகள் குலுங்க, வளையல்கள் செங்கையில் விளங்க, இருளும் மேகமும் போன்ற கூந்தலில் வண்டு பாடக்

கொஞ்சுகின்ற சோலைக் குயில்களும், நல்ல பஞ்ச வர்ணக் கிளிகளும் கொஞ்சுகின்றனவோ என்னும்படியான குரல், தத்திப்பாயும்-

விரும்பத்தக்க கயல்மீன் போல மிரளும் கண், பிறைபோன்ற நெற்றி இவைகளைக் கொண்டுள்ள மாயவித்தை வல்லவரான பொது மகளிரின் மேல் மோகங் கொண்டு - பின்னர்-

கொடிய பிணியில் வேதனைப்பட்ட பிறவிக் கடலில் அலைபடுகிற-(என்னை நீ) குறிக்கொண்டு உனது ஒளி வீசும் திருவடிப் பைங்கழலில் அண்டும்படி (சேரும் படி) ஆண்டருளுக ;

கூட்டமான முரசு வாத்தியம், திமிலை என்னும் பறை, பேரிகை இவை ஒலிப்ப சங்குகள் குந்தன தலங்த என்று ஒலிக்க வந்த சூரர்களின்-

எண்கள் (தொகை) அழியும்படியாக நெருங்கிச் சென்று திசை எல்லாவற்றிலும் (அவர்கள்) இறந்துவிழ, குளிர்ந்த கடல் தீப்படும்படி கோப நகை கொண்ட வேலனே !;

சங்கரனர் மகிழ்ந்து அன்புடன் கொண்ட குருமூர்த்தி (நீ) என்று (உன்னைச்) சொல்லும் வேதங்கள் தம் முன்னே மகிழ்ந்து மனங்குழையும் எங்கள் தலைவனே!

சந்திரன் போலத் திருமுகத்தையும், (பத்திச்) செயலையும் (தொண்டுகளையும்) கொண்ட அழகிய குறப்பெண்ணோடு (வள்ளியோடு) ஈசன் புகழும்படியாகத் (திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே !

(சரண பைங்கழலொடு அண்ட ஆளாய்)

66. வீணாள்படாத வகை

கொம்பனை யார்காது மோதிரு
கண்களி லாமோத சீதள
குங்கும பாடீர பூஷண நகமேவுங்
கொங்கையி [1]னீராவி மேல்வளர்
செங்கழு நீர்மாலை சூடிய
கொண்டையி [2]லாதார சோபையில் மருளாதே;
உம்பர்கள் ஸ்வாமீ நமோநம
எம்பெரு மானே நமோநம
ஒண்டொடி மோகா நமோநம எனநாளும்
உன்புக ழேபாடி நானினி
அன்புட னாசார பூசைசெய்
துய்ந்திட வீணாள்ப டாதருள் புரிவாயே;
பம்பர மேபோல ஆடிய
சங்கரி வேதாள நாயகி
பங்கய சீபாத நூபுரி காசூலி
பங்கமி லாநீலி மோடிப
யங்கரி மாகாளி யோகினி
பண்டுசு [3]ராபான சூரனொ டெதிர்போர்சண்;
[3]டெம்புதல் வாவாழி வாழியெ
னும்படி வீறான வேல்தா
என்றுமு ளானேம னோகர வயலூரா-

---

1. நீராவி=நீர்த் தடாகம்.
2. ஆதாரம்-உடல்.
3. சூரனை வதைக்கத் தேவி முருகருக்கு வேல் கொடுத்ததை
அழியாப் பேரளி உமைக்க ணின்று
தற்பெயர் புணர்த்திக் கற்பொடு கொடுத்த
'அமையா வென்றி அரத்த நெடுவேலோய்!"—
எனவரும் கல்லாடத்திற் காண்க.

66

(பூங்) கொம்பு போன்ற மாதரது காதளவும் நீண்டு அதை மோதும் இரண்டு கண்களிலும், மகிழ்ச்சி தரக் கூடியதும் [அல்லது—மிக்க வாசனை கொண்டுள் ளதும்) குளிர்ந்த செஞ்சாந்து, சந்தனம், அணிகலன் கள் கொண்டுள்ளதும் மலை போன்றதுமான-

கொங்கையிலும், நீர்த் தடாகத்தின் மேலே வளர்ந்துள்ள செங்கழுநீர்ப்பூ மாலையைச் சூடிய கூந்தலிலும், உடலின் அழகிலும், மருட்சி கொள்ளாமல்,

தேவர்களுடைய சுவாமியே (நமோ நம) உன்னை வணங்கு கின்றேன், வணங்குகின்றேன், எம்பெருமானே உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன், ஒளி பொருந்திய (கை-தோள்) வளையணிந்த வள்ளியின் மேல் மோகங் கொண்டவனே உன்னை வணங்குகின் றேன், வணங்குகின்றேன் என்று நாள்தோறும்—

உன் புகழையே பாடி நான் இனி அன்புடனே ஆசார மான பூஜையைச் செய்து பிழைத்திடவும் என் வாழ் நாள் வீணை நாளாகப் போகாதபடியும் அருள் புரிவாயாக ;

பம்பரம் சுழல்வதுபோல ஆடின சங்கரி, வேதாளங்களுக்குத் தலைவி, தாமரை போன்ற திரு நிறைந்த பாதங்களிற் சிலம்பு அணிந்தவள், திருக்கரத்திற் சூலத்தை ஏந்தினவள்—

குற்றமிலாத கருநிறத்தவள், காடுகாள் (துர்க்கை), பயத் தைத் தருபவள் (பயஹரி-பயத்தைப் போக்குபவள்) மகாகாளி, யோகினி, முன்பு மதுபானஞ் செய்திருந்த சூரனொடு எதிர்த்து (நீ) போர் செய்ய வேண்டிய தைக் குறித்து—

எமது மகனே நீ வாழ்க வாழ்க என்று ஆசி கூறும் வகையில் வெற்றியைத் தரும் வேலாயுதத்தைத் தரப்பெற்ற என்றும் அழியாதுள்ள மூர்த்தியே! மனதுக்கு இன்பம் தருபவனே! வயலூர்ப் பெருமானே!

இன்சொல்வி சாகா க்ரு பாகர
செந்திலில் வாழ்வாகி யேயடி
யென்றனை யீடேற வாழ்வருள் பெருமாளே. (௬௧)

67. திருவடிப்பற்று உற

கோலமத கரியன ம்ருகமத தனகிரி
கும்பத் தனமானார்-
குமுதஅ முதஇதழ் பருகியு ருகிமயல்
கொண்டுற் றிடுநாயேன்;
நிலையழி கவலைகள் கெடவுன தருள்விழி
நின்றுற் றிடவேதான்-
நினதிரு வடிமல ரிணையடன் இனிலுற
[1]நின்பற் றடைவேனோ;
சிலையென வடமலை யுடையவர் அருளிய
செஞ்சொற் சிறுபாலா-
திரைகட லிடைவரும் அசுரனை வதைசெய்த
செந்திற் பதிவேலா;
[2]விலைநிகர் நுதலிப மயில்குற மகளும்வி
ரும்பிப் புணர்வோனே-
விருதணி மாகத மயில்வரு குமர[3]வி
டங்கப் பெருமாளே. (௬௨)

---

1. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை—திருக்குறள் 350.
பற்றற்றார் பற்றும் பவள அடி—அப்பர் VI. 6, 9.
2. விலை = வில்லை.
3. விடங்கர்—உளியினால் செதுக்கப்படாதவர்-சுயம்பு.
டங்கம் = உளி.

இனிய சொற்களை உடைய விசாகனே! கிருபாகரனே! (திருச்) செந்தூரில் வீற்றிருந்தருள்பவனாகி அடியேன் ஈடேறும் வண்ணம் (நல்) வாழ்வை எனக்கு அருளும் பெருமாளே.

(வீணாள் படாதருள் புரிவாயே!

67

கொலை செய்யும் மதயானைக்கு ஒப்பானதும், கஸ்தூரி அணிந்துள்ளதுமான கொங்கையாம் மலையை (மலை போன்ற கொங்கையை), குடம்போன்ற கொங்கையை உடைய மாதர்களின்—

குமுதமலர் போன்றதும், அமுதம் தருவதுமான இதழ்களை (வாயூறலைப்) பருகியும், உருகியும் மோக மயக்கம் கொண்டுள்ள நாயேனுடைய;

தன்மையை அழிக்கின்ற (நன்னிலையை அழிக்கின்ற) கவலைகள் (எல்லாம்) கெட உனது அருட்பார்வையில் நின்று நிலை பெறுதற்கு-

உனது திருவடி மலரிணை என் மனத்தில் நிலைபெற்றிருக்க உன்மீது பற்றைப் பெறுவேனோ;

வில்லாக வடக்கிருக்கும் மலையாம் மேருவைக் கொண்டவராகிய (சிவபிரான், அருளிய, செவ்விய சொற்களை உடைய சிறு குழந்தையே—

அலைகடலின் நடுவே நின்ற அசுரனை (சூரனை) வதைத்த திருச்செந்தூர் நகர்வேலனே!—

வில்லை நிகர்த்த நெற்றியை உடைய-யானைபோற்றி வளர்த்த (ஐராவதம் வளர்த்த) மயிலன்ன தேவசேனையும், குறமகளாம் வள்ளியும் விரும்பிச் சேர்பவனே!

வெற்றிச் சின்னம் அணிந்த மரகத (பச்சை) மயிலில் (ஏறி) வரும் குமரனே! விடங்கப் பெருமாளே! (சுயம்பு மூர்த்தியே!)

(நின்பற் றடைவேனோ)

68. உலகோர்க்கு இரங்குதல்

சேமக் கோமள பாதத் தாமரை
சேர்தற் கோதும நந்தவேதா-
தீதத் தேயவி ரோதத் தேகுண
சீலத் தேமிக அன்புறுதே;

காமக் ரோதவு லோபப் பூதவி
காரத் தேயழி கின்றமாயா-
காயத் தேபசு பாசத் தேசிலர்
[1]காமுற்றேயும தென்கொலோதான்;

[2]நேமிச் சூரொடு மேருத் தூளெழ
நீளக் காளபு யங்க கால-
நீலக் ரீபக லாபத் தேர்விடு
நீபச் சேவக செந்தில்வாழ்வே;

ஓமத் தீவழு வார்கட் கூர்சிவ
லோகத் தேதரு மங்கைபாலா-
யோகத் தாறுப தேசத் தேசிக
ஆமைத் தேவர்கள் தம்பிரானே. (௫௩)

---

1. இங்ஙனம் உலகோர் பொருட்டு அருணகிரியார் இரங்கும் பிறிதொரு பாடல் "களவு கொண்டு" எனத் துவக்கும் பாடல்-(1230).

2. நேமி—கடல்; 'கடலழக் குன்றழச் சூரழ'—கந். அலங்-5
'வேல் பட்டழிந்தது வேலையும், சூரனும், வெற்பும்—வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனும் மேருவுமே கந்-அலங் 40, 62.

68

இன்பம் தருவதும் (அல்லது காவலாய் அமைந்துள்ளதும்) அழகுள்ளதுமான (உனது) பாத தாமரையைச் சேர்வதற்கு (உண்டான) வழியைச் சொல்லுகின்ற எண்ணில்லாத வேதங்களைக்

கடந்த (நிலையின் மீதும்), மாறுபாடு - பகை - என்பதே அறியாத (உயர்ந்த) நிலையின்மீதும், நற்குண சீல நன்னெறியின் மீதும் மிக்க அன்பைக் கொள்ளாமல்,

காமத்தாலும், குரோதத்தாலும் (கோபத்தாலும்), ஈதற் குணமே இல்லாமையாலும், ஐம்பூதங்களின் சேஷ்டையாலும் (கலக்கத்தாலும்) அழிகின்ற மாயமான—

(இந்த) உடலின் மீதும், (இந்த ஜீவாத்மா இச்சைப் படும் உலகப்பற்றுக்களின் மீதும் சிலர் ஆசை கொண்டு இருக்கின்ற அந்நிலை ஏன்தானோ! தெரியவில்லையே!

கடலும், சூரனும், மேருவும் தூளாகும்படி நெடிய விஷமுள்ள பாம்பைக் காலிற் கொண்ட—

நீலக் கழுத்தையும் தோகையையும்கொண்ட தேராகிய (வாகனமாகிய) மயிலைச் செலுத்திய கடம்பணிந்த வீரனே! திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே!

வேள்வித் தீயைத் தவறின்றி வளர்ப்பவர்க்கு இருப்பிடத்தைச் சிவலோகத்திலே தருகின்ற தேவி (பார்வதி குமரனே)!

யோகவழிகளை உபதேசித்த குருமூர்த்தியே! (சகல கலா வல்லவனாகிய உன் முன்னே வாயிலிகளாகிய) ஊமைகளாம் — (எல்லாத்) தேவர்களுக்கும் தம்பிரானே (தலைவனே)!

(பசு பாசத்தே சிலர் காமுறுதல் என்கொலோ!)

69. திருவடியை வந்திக்க

[1]தகரநறை பூண்ட விந்தைக்
குழலியர்கள் தோய்ந்த இன்பத்
தளருமிடை யேந்து தங்கத் தனமானார்-
தமைமனதில் வாஞ்சை பொங்கக்
கலவியொடு சேர்ந்து மந்த்ரச்
சமயஜெப நீங்கி யிந்தப் படிநாளும்;

[2]புகலரிய தாந்த்ரி சங்கத்
தமிழ்பனுவ லாய்ந்து கொளுசிப்
புவியதனில் வாழ்ந்து வஞ்சித் துழல்மூடர்-
புநிதயிலி மாந்தர் தங்கட்
புகழ்பகர்தல் நீங்கி நின்பொற்
புளகமலர் பூண்டு வந்தித் திடுவேனோ;

தகுடதகு தாந்த தந்தத்
திகுடதிகு தீந்த மிந்தித்
தகுகணக தாங்க ணங்கத் தனதான-
தனனதன தாந்த னந்தத்
தெனநடன மார்ந்த துங்கத்
தனிமயிலை யூர்ந்த சந்தத் திருமார்பா;

திசையசுரர் மாண்ட முந்தத்
திறலயிலை வாங்கு செங்கைச்
சிமையவரை யீன்ற மங்கைக் கொருபாலா-
திகழ்வயிர மேந்து கொங்கைக்
குறவனிதை காந்த சந்த்ரச்
சிகரமுகி லோங்கு செந்திற் பெருமாளே. (௫௪)

---

1. தகரம்—வாசனைப் பொருள்களுள் ஒன்று, 'வேரியும் தகரமும் விரையும் உரிஞ்சி—பெருங்கதை ௪. 16-6.

2. புகலரியதாம் + திரிசங்கத் தமிழ்—எனப் பிரிக்க.

69

மயிர்ச் சாந்தின் நறுமணங் கொண்ட அழகிய கூந்தலை உடையவர்களும், மெலிந்துள்ளதும், இன்பந் தருவதும், தளர்ந்துள்ளதுமான இடை தாங்குகின்ற பொன்னிறத்த கொங்கையை உடையவர்களுமான மாதர்களை—

மனத்தில் காமஆசை மேலெழக் கலவி இன்பத்திற் கூடி, மந்திரம், மதம், ஜெபம் இவை தமைக் கைவிட்டு, இவ்வாறுக நாள்தோறும்

சொல்லுதற்கு அரியதான முச்சங்கத்துத் தமிழ் நூல்களை ஆய்ந்தும், இனிய சொற்களைப் பேசியும், பூமியில் வாழ்வு செலுத்தும் நாள் (பலரை) வஞ்சித்துத் திரிகின்ற மூடர்களும்—

பரிசுத்தமில்லாதவர்களுமான மக்களிடம் (போய் அவர்களைப்) புகழ்ந்து பேசுதலை விடுத்து, உனது அழகிய இன்பந்தரும் (திருவடி) மலர்களை (மனத்திலும் சிரசிலும்) கொண்டு துதிக்க மாட்டேனோ!

தகுடதகு தாந்த தந்தத் ** ** **
தகு கணக தாங்க ணங்கத் தனதான

தனனதன தாந்த னந்தத் தென்கின்ற நடனம் நிறைந்த உயர்ந்த ஒப்பிலாத மயிலை வாகனமாகக் கொண்ட—சந்தனம் அணிந்த—அழகிய மார்பனே!

திசைகளில் உள்ள அசுரர்கள் இறந்து அடங்க வெற்றி வேலைச் செலுத்தின செவ்விய திருக்கைக் (குழந்தையே)! இமயமலை பெற்ற மகளாம் பார்வதியின் ஒப்பற்ற பாலனே (குழந்தையே)!

விளங்குகின்ற வயிர மாலையை அணிந்த (அல்லது திண்மை வலிமை பூண்ட) கொங்கையை உடைய குறப்பெண் (வள்ளியின்) கணவனே! சந்திரன் (தவழும்) கோபுரத்தின் மேல் மேகங்கள் விளங்கும் திருச்செந்தூர்ப் பெருமாளே!

(நின்பொற் புளக மலர் பூண்டு வந்தித் திடுவேனோ)

70. காலன் வரும்போது காட்சிபெற

தந்த பசிதனைய றிந்து முலையமுது
    தந்து முதுகுதட வியதாயார்-
தம்பி பணிவிடைசெய் தொண்டர் பிரியமுள
    தங்கை மருகருயி ரெனவேசார்;
மைந்தர் மனைவியர்*க டும்பு கடனுதவு
    மந்த வரிசைமொழி பகர்கேடா-
வந்து†தலைநவிர விழ்ந்து தரைபுகம
    யங்க வொருமகிட மிசையேறி;
அந்த கனுமெனைய டர்ந்து வருகையினி
    லஞ்ச லெனவலிய மயில்மேல்நீ-
அந்த மறலியொடு கந்த மனிதனம
    தன்ப னெனமொழிய வருவாயே;
சிந்தை மகிழுமலை மங்கை நகிலினைகள்
    சிந்து ‡பயமயிலு மயில்வீரா-
திங்க ளரவுநதி துன்று சடிலரருள்
    செந்தி னகரிலுறை பெருமாளே. (௫௫)

71. செந்திலை உரைத்து உய்ய

தரிக்குங்கலை நெகிழ்க்கும்பா
    தவிக்குங்கொடி மத§னைவிற்-
றகைக்குந்தனி திகைக்குஞ்சிறு
    தமிழ்த்தென்றலி னுடனேநின்;

* கடும்பு = சுற்றம். † தலை நவிர் = தலை மயிர். ‡ பயம் = பால்.
§ ஏ = அம்பு.

70

உண்டான பசியை அறிந்து, முலைப்பால் தந்து முதுகைத் தட்டின தாயார்—

தம்பி, ஏவல் செய்து வந்த அடிமை ஆள்கள், பிரியம் கொண்டுள்ள தங்கை, மருகர், தம் உயிரென்றே அன்பு பூண்டு சார்ந்திருந்த;

பிள்ளைகள், மனைவியர், சுற்றத்தார் (ஆகிய இவர்கள் யாவரும் தத்தம்) கடமைக்கு உரிய அந்த (உறவு) முறை மொழிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு—குறையுடன்

வந்து தலைமயிர் அவிழ்ந்து தரையில் விழவும் மயங்கவும் ஒரு எருமைக் கடாவின் மேல் ஏறி,

யமன் என்னை நெருங்கி வரும்போது, அஞ்சாதே என்று கூறி வலிய மயில் மேல் நீ—

அந்த யமனிடம் (இவன் நமக்கு) உகந்த மனிதன் (வேண்டியவன்), நம்முடைய அன்பன் என்று சொல்ல வந்தருளுவாயாக.

சிந்தை மகிழும்படி மலைமங்கை (பார்வதி)யின் கொங்கைகள் இரண்டும் தந்த பாலை உண்ட மயில் வீரனே! (அல்லது வேல் வீரனே!)

நிலவும், பாம்பும், கங்கைநதியும் நெருங்கிப் பொதிந்துள்ள சடைப் பெருமான் அருளிய பெருமாளே! திருச் செந்தூர் நகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(அந்தகன் வருகையினில் அன்பனென
மொழிய வருவாயே!)

71

அணிந்துள்ள ஆடை நெகிழ்ந்துபோம், வேதனைப்படும்; கொடிபோன்ற (இப்பெண்) மன்மதனது பாணத்தினால்—

தடையுண்ணும், தனியாக நின்று திகைப்புண்ணும், மெல்லிய தமிழ்(த் திசை)த் (தெற்குத்) திசைத் தென்றற் காற்றினுடனே வந்து நின்று;

றெரிக்கும்பிறை யெனப்புண்படு
மெனப்புன்கவி சிலபாடி-
இருக்குஞ்சிலர் திருச்செந்திலை
யுரைத்துய்ந்திட அறியாரே;
அரிக்குஞ்சதுர் மறைக்கும்பிர
மனுக்குந்தெரி வரிதான-
அடிச்செஞ்சடை முடிக்கொண்டிடு
மரற்கும்புரி தவபாரக்;
கிரிக்கும்பநன் முநிக்குங் க்ருபை
வரிக்குங் குரு பரவாழ்வே-
கிளைக்குந்திற லரக்கன்கிளை
கெடக்கன்றிய பெருமாளே. (ருசு)

72. தொண்டு செய்ய

துன்பங்கொண் டங்க மெலிந்தற
நொந்தன்பும் பண்பு மறந்தொளி
துஞ்சும்பெண் சஞ்சல மென்பதி லணுகாதே-
இன்பந்தந் தும்பர் தொழும்பத
கஞ்சந்தந் தஞ்ச மெனும்படி
யென்றென்றுந் தோண்டு செயும்படி யருள்வாயே-
நின்பங்கொன் றுங்குற மின்சர
ணங்கண்டுந் தஞ்ச மெனும்படி
நின்றன்பின் றன்படி கும்பிடு மிளையோனே,

எரிக்கும் (இப்பிறை நிலா)—என்று கூறி மனம் புண்படும்—என்றெல்லாம் (அகப்பொருள் துறையில் பொய்ம்மையாளராம் மக்கள்மீது) புன்கவிகள் சிலவற்றைப் பாடிக்கொண்டு—

இருக்கின்ற சிலர் (ஐயோ) திருச்செந்தூரை உரைத்துப் பிழைக்க அறிய மாட்டாரோ! (அல்லது - உரைத்துப் பிழைக்க அறியாதிருக்கின்றாரே - இதென்ன பாவம்!)

திருமாலுக்கும், நான்மறைக்கும், பிரமனுக்கும் தெரிதற்கு அரிதான—

திருவடியையும் செஞ்சடை முடியையும் கொண்டுள்ள சிவபிரானுக்கும், செய்துள்ள தவபாரம் (நிறைந்த)

(பொதிய) மலையில் (வாசஞ் செய்யும்) கும்பத்தில் தோன்றிய நல்ல அகத்திய முனிவர்க்கும் அருள் பாலித்த குருபர மூர்த்தியே!—

பெருகிவந்த வீரமுள்ள அசுரன் (சூரன்) அவன் சுற்றத்தாருடன் அழியக் கோபித்த பெருமாளே!
(திருச்செந்திலை உரைத்து உய்ந்திட அருள்வாயே)

72

துன்பங்கொண்டு, தேகம் மெலிந்து, மிகவும் நொந்து அன்பையும் நற்குணங்களையும் மறந்து, (தேக) ஒளி குறைந்து போகும்படிச் செய்யும் பெண் மயக்கம் என்பதில் நான் அணுகிச் சிக்கிக் கொள்ளாமல்—

இன்பம் கொடுத்து தேவர்கள் தொழுகின்ற (உனது) பாத தாமரையே நமது தஞ்சமென்று (புகலிடம் என்று) கொண்டு எஞ்ஞான்றும் (உனக்குத்) தொண்டு செய்யும்படி அருள்புரிவாயாக;

உன் பக்கத்திற் பொருந்தி நிற்கும் (அல்லது உன்மீது மனம் ஒன்றியுள்ள) குறக்குலத்து மின் போன்ற வள்ளியின் திருவடியைக் கண்டு தஞ்சமென்று (இதுவே எனக்குப் புகலிடம் என்று விளங்கும்படி) நின்று அன்பின் முறைப்படி கும்பிட்ட இளையோனே!

பைம்பொன்சிந் தின்றுறை தங்கிய
குன்றெங்குஞ் சங்கு வலம்புரி
பம்புந்தென் சேந்திலில் வந்தருள் பெருமாளே. (௭௨)

73. பொதுமகளிர் இணக்கம் அற

நெருப்பு றத்துத் துவக்கியாய்
முலைக்கு வட்டைக் குலுக்கியாய்
சிரித்து ருக்கித் தருக்கியே பண்டைகூள மெனவாழ்-

சிறுக்கி ரட்சைக் கிதக்கியாய்
மனத்தை வைத்துக் கனத்த பேர்
தியக்க முற்றுத் தவிக்கவே கண்டுபேசி யுடனே;

இருப்ப கத்துத் தளத்துமேல்
விளக்கெ டுத்துப் படுத்துமே
லிருத்தி வைத்துப் பசப்பியே கொண்டு காசு தணியா-

திதுக்க துக்குக் [1]கடப்படா
மெனக்கை கக்கக் கழற்றியே
இளைக்க விட்டுத் துரத்துவார்
தங்கள்சேர்வை தவிராய்

பொருப்பை யொக்சப் பணைத்ததோ
ரிரட்டி பத்துப் புயத்தினல்
பொறுத்த பத்துச் சிரத்தினல் மண்டு கோபமுடனே-

பொரப்பொ ருப்பிற் சதித்தபோ
ரரக்கர் பட்டுப் பதைக்கவே
புடைத்து முட்டத் துணித்தமா
லன்புகூரு மருகா;

---

1. கடபடமெனல் - சப்த சாலத்தால் மருட்டிப் பேசுதல்

கற்றதுங் கேட்டதுந்தா னேதுக்காக கடபட என் றுருட்டு தற்கோ. (தாயு - நின்ற நிலை. 3)

பசுமைப் பொலிவுள்ள கடற்கரையில் உள்ள குன்றின் இடமெல்லாம் சங்கும் வலம்புரியும் நிரம்பிக் கிடக்கும் அழகிய **திருச்சேந்தூரில்** எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே !

(என்றென்றும் தொண்டு செயும்படி அருள்வாயே)

73

தெருவின் வெளிப்புறத்திலேயே கட்டுண்டவராய் (எப்போதும் நிற்பவராய்), கொங்கை என்கின்ற மலையைக் குலுக்குபவராய், சிரித்தும், (காண்போர் மனத்தை) உருக்கியும், அகங்கரித்தும், பழைய குப்பை என வாழ்கின்ற—

இளம்பெண்கள் (வேசியர் குலத்துப் பெண்கள்—காத் தளிப்பவர்போல இதமானர் மொழிகளைக் கூறுபவ ராய், மனம் வைத்து (செல்வத்தில்) பலமான பேர் வழிகள் (தம்மேல்) மயக்கங்கொண்டு தவிக்குமாறு அவர்களைக் கண்டும் பேசியும், உடனே

(தங்கள்) இருப்பிடத்தின் உள்ளே, தளத்தின்மேலே, விளக்கை எடுத்துவிட்டுப், படுத்து மேலே இருக்க வைத்துப் பசப்பு நடிப்புக்களை நடித்துக்கொண்டு, (கொடுத்த) காசு போதாது

இதற்கு வேண்டும், அதற்கு வேண்டும் என்று ஜாலப் பேச்சுக்களைப் பேசி கை(யில் உள்ள பொருள்களை யெல்லாம்) கக்கும்படி செய்து பிடுங்கியே (பின்னர்) சோர்வடைந்து போகும்படி (வெருட்டித்) துரத்து கின்ற (பொது) மகளிர்களுடனே சேருவதை நீக்கி யருளுக.

மலைபோலப் பருத்தனவாம் (இரட்டை பத்து) இருபது புயங்களாலும், தாங்கியுள்ள பத்துத் தலைகளாலும் மூண்ட கோபத்துடனே (ராவணன்)—

சண்டை செய்ய, மலைபோலக் கொதித்தெழுந்த போர் அரக்கர்கள் (யாவரும்) சிதைவுண்டு பதைக்கவே (அவர்களை) அடி-அடித்து (அவர்கள்) எல்லா ரையும் வெட்டி யொழித்த திருமால் அன்புமிக வைத்துள்ள மருகனே !

வாப்பை யெட்டிக் குதித்துமே
 லிடத்தில் வட்டத் தளத்திலே
 மதர்த்த முத்தைக் குவட்டியே
 சின்றுசேலி னினம்வாழ்-

வயற்பு றத்துப் புவிக்குள்நீள்
 திருத்த ணிக்குட் சிறப்பில்வாழ்
 வயத்த நித்தத் துவத்தனே
 செந்தில்மேவு குகனே. (ருஅ)

74. உயிர் போம் பொழுது மயில் மேற் காட்சிபெற.

தொந்தி சரிய மயிரே வெளிறநிரை
 தந்த மசைய முதுகே வளையஇதழ்
 தொங்க வொருகை தடிமேல் வரமகளிர் நகையாடி-

தொண்டு கிழவ னிவனா ரெனஇருமல்
 கிண்கி ணெனமு னுரையே குழறவிழி
 துஞ்சு குருடு படவே செவிடுபடு செவியாகி;

வந்த பிணியு மதிலே மிடையுமொரு
 பண்டி தனுமெ யுறுவே தனையுமிள
 மைந்த ருடைமை கடனே தெனமுடுக துயர்மேவி-

மங்கை யழுது விழவே யமபடர்கள்
 நின்று சருவ மலமே யொழுகவுயிர்
 மங்கு பொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும்;

எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
 மைந்த வருக மகனே யினிவருக
 என்கண் வருக எனதா ருயிர்வருக அபிராம-

(வயலின்) வரப்பின் மேல் எட்டிக் குதித்து மேலிடத்தில் உள்ள வட்டமான நிலப்பரப்பிலே செழிப்புடன் கிடக்கும் முத்துக்களைக் குவியக் கூட்டி நின்று சேல்மீன் கூட்டங்கள் வாழும்—

வயற்புறங்களைக் கொண்ட பூமியில் (புகழ்) ஓங்கிய திருத்தணிகையிற் சிறப்புடன் வாழ்கின்ற வெற்றியாளனே! என்றும் உள்ளவனே! **திருச்செந்தூரில்** வீற்றிருக்கும் குகனே!

(பொதுமகளிர் தங்கள் சேர்வை தவிராய்)

74

வயிறு சரியவும், மயிர் வெளுத்துப் போகவும், வரிசையாயிருந்த பற்கள் அசைவு பெறவும், முதுகு வளையவும், உதடு தொங்கிப் போகவும், ஒரு கை தடியின் மேல் வரவும், பெண்கள் பரிகாசச் சிரிப்புச் சிரித்து-

பெருங்கிழவன் இவன் ஆர் என்று பேசவும், இருமல் கிண்கிண் என முன்னே (ஒலிக்கப்) பின்னே சொற்கள் குழறவும், கண் (ஒளி) சோர்வுபட்டு குருட்டுத் தன்மை அடையவும், செவிட்டுத் தன்மையை செவிகள் அடையவும்,

வந்த பிணிகளும் அது சம்பந்தமாக அடிக்கடி வரும் வயித்தியனும், உடல்படுகின்ற வேதனையும் (ஒரு புறம் இருக்க—மற்றொருபுறத்தே)—சிறு பிள்ளைகள் (அப்பா) ஆஸ்தி எவ்வளவு)? கடன் எது எது? என்று விடாது கேட்கத் – துயரங் கொண்டு-

மனைவி அழுது விழவும் யமதூதர்கள் வந்து நின்று போராடவும், மலம் ஒழுகவும், உயிர் மங்கும் பொழுது (ஒடுங்கிப்போம் பொழுது, (முருகா! நீ) விரைவில் மயில்மேல் வரவேணும்.

என் அப்பாவே வா! ரகுநாயகனே வா! குழந்தாய் வா! மகனே! இதோ வா! என் கண்ணே வா! என் ஆருயிரே வா! அழகனே!

இங்கு வருக அரசே வருகமுலை
யுண்க வருக மலர்சூ டிடவருக
என்று பரிவி னொடுகோ சலைபுகல வருமாயன்

சிந்தை மகிழு மருகா குறவரிள
வஞ்சி மருவு மழகா அமரர்சிறை
சிந்த அசுரர் கிளைவே ரொடுமடிய அடுதீரா

திங்க ளரவு நதிசூ டியபரமர்
தந்தகுமார அலையே கரைபொருத
செந்திநகரி லினிதே மருவிவளர் பெருமாளே (௫௬)

75. மெய்ஞ்ஞானம் பெற.

தோலொடு மூடிய கூரையை நம்பிப்
பாவையர் தோதக லீலைநி ரம்பிச்
சூழ்பொருள் தேடிட வோடிவ ருந்திப் புதிதான

தூசொடு நான்மணி மாலைப்ர பந்தக
கோவையு லாமடல் கூறிய ழுந்தித்
தோமுறு காளையர் வாசல்தொ றும்புக் கலமாரும்

காலனை வீணனை நீதிகெ டும்பொய்க்
கோளனை மானமி லாவழி நெஞ்சக்
காதக லோபவ்ரு தாவனை நிந்தைப் புலையேனைக்

காரண காரிய லோகப்ர பஞ்சச்
சோகமெ லாமற வாழ்வுற [1]நம்பிற்
காசறு[2] வாரிமெய்ஞ் ஞான தவஞ்சற் றருளாதோ

1, நம்பில் = விருப்பத்தினால். நம்பு = விருப்பம். 2, வாரி = செல்வம்

இங்கே வா! அரசே! வா! பால் குடிக்க வா! பூ முடித்துக் கொள்ள வா!—என்றெல்லாம் அன்புடனே கௌசலை (இராமபிரானுடைய தாய்) கூற வந்த மாயன் (திருமால்)–

சிந்தை மகிழும் மருகனே! குறவர் குலத்து இளங் கொடியாம் வள்ளி அணையும் அழகனே! தேவர் சிறை ஒழிய, அசுரர் கூட்டங்கள் வேரோடு மடிய அழித்த தீரனே!

நிலவையும், பாம்பையும், நதியையும் சூடியுள்ள பரமர் தந்த குமரனே! (கடல்) அலை கரையில் மோது கின்ற **திருச்செந்தூர்** நகரில் இன்புற்று வீற்றிருக் கும் பெருமாளே!

(உயிர் மங்கு பொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும்)

75

தோல்கொண்டு மூடப்பட்ட இவ்வுடலை நம்பி, மாதர்க ளுடைய வஞ்சக லீலை நிரம்புவதால் (அவர்கள்) கருதிய (அவர்களுக்கு வேண்டிய) பொருளைத் தேட வேண்டி ஓடியும், வருந்தியும், புதுவிதமான-

தூது, நான் மணிமாலை, பிரபந்தங்கள், கோவை, உலா, மடல் முதலிய (நூல் வகைகளைப்) பாடி (அவை களிலேயே) ஈடுபட்டுக், குற்றம் உள்ள மக்களுடைய வாசல்தோறும் புகுந்து வருந்துகின்ற

கால்களைக் கொண்டவனை, வீணனை, நீதி தவறிய பொய் யைக் கொண்டவனை, மானம் இல்லாத வழியிற் செல்லும் நெஞ்சங் கொண்டவனை (அல்லது) மானம் இல்லாது அழிந்து ஒடுங்கும் நெஞ்சம் கொண்டவனை; பிறரைப் பீடித்து வருத்தும் (பேராசை) லோபியைப், பயனற்றவனை, நிந்திக்கப் படும் கீழ்மகனை–

காரணம், காரியம் (இவை தொடர்புடன்)வரும் இந்த உலக (பிரபஞ்ச) வாழ்வில் வரும் துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கவும், (நல்)வாழ்வு சேரவும், (காத்து) விருப்பத்துடனே குற்றமற்ற செல்வமான மெய்ஞ் ஞான தவநிலையைச் சற்று அருளலாகாதோ!

(தந்தருளுக—என்றபடி).

[1]பாலன மீதும ஞான்முக செம்பொற்
பாலனை மோதப ராதன பண்டப்
பாரிய மாருதி தோள்மிசை கொண்டுற் றமராடிப்-

பாவியி ராவண னார்தலை சிந்திச்
சீரிய வீடணர் வாழ்வுற மன்றற்
பாவையர் தோள்புணர் மாதுலர் சிந்தைக்
கினியோனே ;

சீலமு லாவிய நாரதர் வந்துற்
றீதவள் வாழ்புன மாமென முந்தித்
தேமொழி பாளித கோமள இன்பக் கிரிதோய்வாய்-

சேலொடு வாளைவ ரால்கள் கிளம்பித்
தாறுகொள் பூகம ளாவிய இன்பச்
சீரலை வாய்நகர் மேவிய கந்தப் பெருமாளே- (௬௦)

76. நோய் அற: ஞான நூல் ஓத.

நாலு மைந்து வாசல் கீறு தூறு டப்பு சால்கை யாகி
நாரி [2]யென்பி லாகு மாக மதனூடே-

நாத மொன்ற ஆதி வாயில் நாட கங்க ளான ஆடி
நாட றிந்தி டாமலேக வளராமுன் ;

1. பால் அன்னம் மீது மன் நான்முக.

2. என்பு=உடம்பு "ஆருயிர்க் கென்போ டியைந்த தொடர்பு"—திருக்குறள் 73.

பால் நிறமுள்ள அன்னத்தின்மீது (வீற்றிருக்கும்) நான்கு முகங்களையும் செம்பொன் நிறத்தையும் கொண்ட (படைத்தல் தொழில் பாலகனும்—பாதுகாப்பவனும்) பிரமனை மோதித் தண்டனை விதித்தவனே! முன்பு அந்தப் பெரிய அநுமாரின் தோள்மேலே வீற்றிருந்து போர்செய்து–

பாவியாம் ராவணனுடைய தலைகள் சிதறவும், உத்தமராம் விபீஷணர் வாழ்வுறவும் (வைத்து), மணந்த பாவையாம் சீதா பிராட்டியாரின் தோளைச் சேர்ந்த மாமனும் திருமாலின் சிந்தைக்கு இனியவனே!

கல்லுணர்வுள்ள நாரதர் (உன்னிடம்) வந்து இது அவள் (வள்ளி) வாழ்கின்ற (தினைப்)புனமாம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல, உடனே (நீ) முடுகிச் சென்று தேன்போலு மொழியை உடைய (வள்ளியின்) பச்சைக் கற்பூரக் கலவை அணிந்து, அழகு பொருந்திய, இன்பம் தருவதான மலைபோன்ற கொங்கைகளில் தோய்ந்தவனே!

சேல்மீன், வாளைமீன், வரால்மீன் இவை கிளம்பித் துள்ளிப் பாய்ந்து, குலை விட்டுள்ள கமுக மரத்தில் (பாக்கு மரத்தில்) கலக்கும் இன்பகரமான (திருச் **செந்தூர்** நகரில் வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே!

(உன் திருவருள்-மெய்ஞ்ஞான தவஞ்சற்றருளாதோ!)

76

நாலும் ஐந்தும் (ஆக ஒன்பது) வாயில்கள் வகுக்கப் பட்ட, பழிச் சொல்லுக்கு இடமாகிய—உடம்பு காலும் கையும் கொண்டு (ஒரு) பெண்ணினுடைய உடலில் இடம் பெற்று வந்த உடம்பு-இத்தகைய உடம்பின் உள்ளே – (அல்லது - நரம்பு, எலும்பு இவையோடு கூடிய உடம்பின் உள்ளே)–

இந்திரியம் பொருந்த - முதலிருந்தே (ஐம்பொறிகளின் வழியே)–(பலவித) கூத்துக்களை ஆடி, ஊராரும் அறிந்திடாதபடி போவதற்கென்றே (மாய்வதற்கென்றே) வளர்வதற்கு முன்னே;

நூல நந்த கோடி தேடி மால்மி குந்து பாரு ளோரை
நூறு செஞ்சொல் கூறி மாறி வினை தீமை-

நோய்க லந்த வாழ்வு றாமல் நீக லந்து ளாகு ஞான
நூல டங்க வோத வாழ்வு தருவாயே;

காலன் வந்து பால னாவி காய வென்று பாசம் வீசு
காலம் வந்து வோல மோல மெனுமாதி-

காம னைந்து பாண மோடு வேமி னென்று காணு மோனர்
காள கண்ட ரோடு வேத மொழிவோனே;

ஆல மொன்று வேலை யாகி யானை யஞ்சல் திரு மூல
ஆழி யங்கை ஆயன் மாயன் மருகோனே-

ஆர ணங்கள் தாளை நாட [1]வார ணங்கை மேவு மாதி
யான செந்தில் வாழ்வ தான பெருமாளே. (௬௧)

77. திருவடி பெற.

நிதிக்குப் [2]பிங்கலன் பதத்துக் கிந்திரன்
நிறத்திற் கந்தனென் றினைவோரை-

1. வாரணம்=கோழிக்கொடி. ஆரணங்கை=வள்ளியை; மேவும்=விரும்பும் எனலுமாம்.
2. பிங்கலன்=குபேரன்.

நூல்கள் எண்ணில்லாதன கோடிக் கணக்காகத் தேடிப் (பொருள்) ஆசை மிக்கு, பூமியில் உள்ளவரை நூற்றுக் கணக்கான செஞ்சொற்களால் புகழ்ந்து, (அவர்களால் பயன் அடையாமல் முகம்) மாறி (சோர்வுற்று) அதனால் விளைந்த தீமைகளும் (கெடுதல்களும்)-

நோயும் கலந்த (இந்த) வாழ்வை (இனி நான்) அடையாமல், நீ (என் உள்ளத்திற்) கலந்து என்னுள்ளேயே வீற்றிருக்கும்படிச் செய்யவல்ல ஞான நூல்கள் முழுமையும் ஓதும்படியான வாழ்வைத் தந்தருளுவாயாக.

காலன்வந்து பாலனும் (மார்க்கண்டனுடைய) உயிரைக் காய்ந்து (கவர்வதற்காக) பாசக் கயிற்றை வீசின சமயத்தில் வெளிவந்து அபயம்,(தந்தோம்) அபயந் (தந்தோம்) என்ற முதல்வர், (அல்லது) கயிற்றை வீசின காலம் வந்தபோது அபயம், அபயம் என்று கூறி அழைக்கப்பட்ட முதல்வர்)

மன்மதன் தனது ஐந்து பாணங்களோடு வெந்து போம்படிக் கண்ட மௌன மூர்த்தி, கறுத்த கழுத்தை உடையவர்,— ஆன - சிவபிராற்கு வேதப் பொருளை உரைத்தவனே!

ஆலகால விஷம் தோன்றிய கடலிலே பள்ளி கொண்டவராகி, கஜேந்திரனுடைய பயத்தைத் தீர்த்த மூல மூர்த்தி, சக்கரம் ஏந்திய அழகிய திருக்கையை உடையவர், இடையர் குலத்து வந்தவர், ஆகிய மாயோனுக்கு மருகனே!

வேதங்கள் திருவடிகளைத் தேடக் கோழிக் கொடியைத் திருக்கரத்திற் கொண்ட முதல்வரான பெருமாளே! **திருச்செந்தூரில்** வாழ்ந்தருளும் பெருமாளே!

(ஞான நூல் அடங்க ஓத வாழ்வு தருவாயே)

77

செல்வத்துக்குக் குபேரன், பதவிக்கு இந்திரன், புகழொளிக்குக் கந்தன்-என்றெல்லாம் நான் கூறி (ஈதற்கு) வருந்துவோரிடம் (போய்)-

நிலத்திற் றன் பெரும் பசிக்குத் தஞ்சமென்
றாற்றித் துன்பநெஞ் சினில்நாளும்;

புதுச் சொற் சங்கமொன் றிசைத்துச் சங்கடம்
புசட்டிக் கொண்டிடம் பழிமாயும் -

புலத்திற் சஞ்சலங் குலைத்திட் டுன்பதம்
புணர்க்கைக் கன்புதந் தருள்வாயே;

மதித்துத் திண்புரஞ் சிரித்துக் கொன்றிடும்
மறத்திற் றந்தைமன் றினிலாடி-

மழுக்கைக் கொண்டசங் கரர்க்குச் சென்றவண்
[1]டமிழ்சொற் சந்தமொன் றருளவோனே;

குதித்துக் குன்றிடந் தலைத்துச் செம்பொனுங்
கொழித்துக் கொண்ட சேந் திலின்வாழ்வே-

குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமாளே. (கூஉ)

78. திருவடி பெற

நிலையாப் பொருளை [2]யுடலாக் கருதி
நெடுநாட் பொழுது மவமேபோய்-

நரைபோய்ச் செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்
நிறைவாய்ப் பொறிகள் தடுமாறி;

---

1. தமிழ்சொற் சந்தம் = இது தேவாரத்தைக் குறிக்கலாம். சந்தம் = வேதம். 19-ஆம் பாடலைப் பார்க்க.

2. உடல் = பொன்.

(நீங்களே) இப்பூமியில் (என்) பெரும் பசிக்குப் புகல் அளிப்பவர் என்று முறையிட்டுத், துன்பமே (குடி கொண்ட) நெஞ்சில் நாள்தோறும் ;

புதிதாகச் சொற் கூட்டத்தால் (பாடல்) ஒன்றை அமைத்துச் சொல்லும் சங்கடத்தில் நானே மாட்டிக் கொண்டு, உடம்பை அழித்து மாய்கின்ற—

புலன்களால் (வரும்) சஞ்சலங்களை ஒழித்துத் தொலைத்து உன் திருவடியைச் சேர்வதற்கு வேண்டிய அன்பைத் தந்து அருள்புரிவாயாக ;

மனத்திற் கருதி வலிய புரங்களைச் சிரித்து அழித்த வீரமுள்ள தந்தையும், அம்பலத்தில் ஆடியும்,

மழுவாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டவருமான சங்கரற்கு (சிவபிரானுக்கு) (தலந்தோறுஞ்) சென்று, வளப்பம் பொருந்திய தமிழ்ச் சொற் சந்தம் ஒன்றை (சந்தம் நிறைந்த தேவாரப் பாடலைச்) சமர்ப்பித்தவனே !—(அல்லது சிவபிரனிடத்திற்போய் வளவிய தமிழ்ச் சொல்லால் வேதப் பொருளை அருளியவனே !)

(அலைகள்) குதித்தெழுந்து (எதிரில் உள்ள) குன்றுகளைத் தோண்டி அலைத்துச் செம்பொன்னையும் கொழித்துத் தள்ளும் **திருச்செந்தூரில்** வாழ்பவனே !

குறக்குலத்து அழகிய (கொம்பு போன்ற) வள்ளியை முன்பு (தினைப்) புனத்தில் உனது செங்கரங்களைக் கூப்பிக் கும்பிட்ட பெருமாளே.

(உன்பதம் புணர்க்கைக் கன்பு தந்தருள்வாயே)

78

நிலையிலாத பொருளைப் பொன்னைக நினைத்து. (அதன் பொருட்டு) நெடுநாட் பொழுதெல்லாம் வீணகச் செலவழித்து—

(மனத்தின்) திண்மை போய்ச், செவிடாகி, குருடாகி, பிணிகள் நிறைந்து ஐம்பொறிகளும் தடுமாற்றம் அடைந்து,

மலநீர்ச் சயன மிசையாப் பெருகி
மடிவேற் குரிய [1]நெறியாக-

மறைபோற் றரிய வொளியாய்ப் பரவு
மலர்தாட் கமல மருள்வாயே;

கொலைகாட் டவுணர் கெடமாச் சலதி
குளமாய்ச் சுவற முதுசூதம்-

குறிபோய்ப் பிளவு படமேற் கதுவு
கொதிவேற் படையை விடுவோனே;

அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர
அழியாப் புனித வடிவாகும்

அரனார்க் கதித பொருள் காட் டதிப
அடியார்க் கெளிய பெருமாளே. (௩௩)

79. யமன் வரும்போது மயில்மேற் காட்சிபெற

பஞ்ச பாதக முறுபிறை யெயிறெரி
குஞ்சி கூர்விட மதர்விழி பிலவக
பங்க வாண்முக முடுகிய நெடுகிய திரிசூலம்-

பந்த பாசமு மருவிய கரதல
மிஞ்சி நீடிய கருமுகி லுருவொடு
பண்பி லாதொரு பகடது முதுகினில் யமராஜன்;

---

1. நெறி=முத்தி.

மலமும் நீரும் படுக்கை மேலேயே பெருகி இறந்து படுவே னுக்கு உரிய விதியாக (முத்தி நெறியாக்)-
மறைகள் போற்றுதற்கு அரிதான ஒளியாக விரிந் துள்ள மலரடித் தாமரையைத் தந்தருளுவாயாக;

கொலையே செய்து வருகின்ற அசுரர்கள் கெடவும், பெரிய கடல் குளம்போல வற்றவும், முதிர்ந்த மாமரம்-
கூறியின்படியே பட்டுப், பிளவுபட, மேலே பற்றும்படி யாக எரிவீசும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின வனே!

அலைவாய் (திருச்செந்தூர்க்) கடற்கரையில் மகிழ்கின்ற சீர்க் குமரனே! அழியாத பரிசுத்த வடிவாகும்—
சிவபிராற்கு – எல்லாம் கடந்த பொருளை விளக்கிக் காட்டிய தலைவனே! அடியார்க்கு எளிய பெருமாளே!

(மலர்தாட் கமலம் அருள்வாயே)

79

(கொலை, களவு, பொய், கள்ளருந்தல், குருநிந்தை எனப்படும்) ஐம்பெரும் பாதகமும் குடிகொண்ட (மாதிரி பயங்கரமாயுள்ள) பிறைச்சந்திரன் போல (வெளுப்பும் வளைவும் உள்ள) பற்கள், நெருப்புப் போன்ற தலைமயிர், கொடிய விஷம் ததும்புகின்ற கண்கள், குரங்கு போன்ற பயங்கரமான ஒளி வீசும் முகம், (அல்லது - பிலம் - குகை போன்ற, அகம்- (இருள்) மனம், ஒளி வீசும் முகம்), விரைந்து செல்ல வல்லதும், நீண்டுள்ளதுமான முத்தலைச் சூலம்-
கட்டுதற்கு வைத்துள்ள (பாசக்) கயிற்றைக் கொண் டுள்ள கை, மிகுத்து நீண்ட கரிய மேகம் போன்ற உருவம்-(இவ்விதமான கோலத்துடனே) அழகு இல்லாத ஒரு எருமையின் (அல்லது குணமில் லாமல் ஒரு எருமையின்) முதுகின்மேல் யமராஜன்.

அஞ்ச வேவரு மவதர மதிலொரு
தஞ்ச மாகிப வழி வழி யருள்பெறும்
அன்பி னூலுன தடிபுக முடிமையெ னெதிரேநீ-
அண்ட கோளகை வெடிபட இடிபட
எண்டி சாமுக மடமட நடமிடும்
அந்த மோகர மயிலினி லியலுடன் வரவேணும்;
மஞ்சு போல்வள ரளகமு மிளகிய
ரஞ்சி தாம்ருத வசனமு நிலவென
வந்த தூயவெண் முறுவலு மிரு[1]குழை யளவோடும்;
பஞ்ச வாரிச நயனமு மழகிய
குன்ற வாணர்த மடமகள் தடமுலை
மந்த ராசல மிசைதுயி லழகிய மணவாளா;
[2]செஞ்சொல் மாதிசை வடதிசை குடதிசை
விஞ்சு கீழ்திசை சகலமு மிகல்செய்து
திங்கள் வேணியர் பலதளி தொழுதுயர் [3]மகமேரு-
[4]செண்டு மோதின ராசரு ளதிபதி
தொண்ட ராதியும் வழிவழி [5]நெறிபெறு
செந்தில் மாநக ரினிதுறை யமரர்கள்
பெருமாளே. (சுச)

---

1. குழை=காது. [திருப்புகழ் 24—உரை]
2. செஞ்சொல் மாதிசை-தமிழ்த்-திசை-தெற்கு.
சென்று மோதின நரபதி யுலவிய
தொண்டை நாடினி லறநெறி முறைபயில்
செஞ்சி மாநக ரினிதுறை யமரர்கள் பெருமாளே.' என்றும் பாடம்.
3. மேரு-இமயம் எனக்கொண்டால் இமயம் தன் செலவைத் தடுத்ததால் சோழன் கரிகாலன் சினந்து அதைச் சாத்தனார் தனக்குக் கொடுத்த செண்டு என்னும் ஆயுதத்தால் அடித்துப் புலிக் கொடியை அதன்மீது பொறித்த வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது எனக்கொள்ளவும்.
"செண்டு கொண்டு கரிகாலன் ஒரு காலி னிமயச் சிமய மால் வரை திரித்தருளி மீள அதனைப் பண்டு நின்றபடி நிற்க இது என்று முதுகிற் பாய் புலிக் குறி பொறித்ததும்"—கலிங்கத்துப் பரணி.
4. செண்டு—திருப்புகழ் (2) எண்ணின் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.
5. நெறி—முத்தி.

(நான்) அஞ்சும்படியாக வருகின்ற அந்த சமயத்தில் ஒப்பற்ற உனக்கே அடைக்கலமாய் (உன்னையே புகல் அடைந்து, தலைமுறை தலைமுறையாக உனது திருவருளைப் பெறவே விரும்பும் அன்புகொண்டு உனது திருவடியைப் புகழும் அடிமையாகிய என் எதிரில் நீ-

அண்ட முகடு வெடிபடவும் இடிபடவும், எட்டுத் திக்குப் பக்கங்களும் மடமட என்னும்படி நடனம் செய்கின்ற அந்த உக்ரமயில் மீது அன்புடன் வரவேணும்-

(கரிய) மேகம் போல வளர்ந்துள்ள கூந்தலும், மெல்லிய இன்பகரமான, அமிருதம் போன்ற பேச்சும், நிலவு போல விளங்கும் சுத்தமான வெண்ணிறமுள்ள பற்களும், இரண்டு குழை யளவும் (காதளவும்) ஓடுகின்ற—

நறுமணம் உள்ள தாமரை போன்ற கண்களும் அழகு வீசும்-(வள்ளிமலைக்) குன்றில் வாழ்பவரான (வேடர்களுடைய) மடமகளாம் - (வள்ளியின்) பருத்த கொங்கைகளாகிய மந்தர மலைமீது தாங்கும் அழகிய மணவாளனே!

தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு, மேலான கிழக்கு (முதலிய) திசைகள் எல்லாவற்றிலும் போர் செய்து, நிலவை அணிந்த சடை முடியராம் சிவபிரானுடைய பல கோயில்களையும் தொழுது, உயர்ந்த மகாமேரு மலையின்மீது—

*செண்டை எறிந்த அரச அதிபதியே! தொண்டர் முதலானோர் வழிவழி அடிமையா யிருந்து முத்தி பெற (அருளிய) **திருச்செந்தூர்** மாநகரில் இனிது வீற்றிருக்கும் தேவர்கள் பெருமாளே.

(யமராஜன் வரும் அவசரமதில் மயிலினில் வரவேணும்)

---

*முருகர் (உக்கிர குமாரனை அரசாண்டபொழுது) பொன் பெறவேண்டி மேருமலையாம் பொன் மலையைச் செண்டாலடித்த திருவிளையாடலைக் குறிக்கும். திருப்புகழ் 2-ல் பார்க்க.

80. அகந்தை தவிர

படர்புவியின் மீது மீறி வஞ்சர்கள்
வியனினுரை பானு வாய்வி யந்துரை
பழுதில்பெரு சீல நூல்க ளுந்தெரி சங்கபாடல்-

பனுவல்கதை காவ்ய மாமெ ணெண் கலை
திருவளுவ தேவர் வாய்மை யென்கிற
பழமொழியை யோதி யேயு ணர்ந்துபல் சந்தமாலை ;

மடல்பரணி கோவை யார்க லம்பக
முதலுளது கோடி கோள்ப்ர பந்தமும்
வகை வகையி லாசு சேர்பெ ருங்கவி சண்டவாயு-

மதுரகவி ராஜ [1]னனென் வெண்குடை
விருதுகொடி தாள மேள தண்டிகை
வரிசையொ டுலாவு மால கந்தைத விர்ந்திடாதோ :

அடல்பொருது பூச லேவி ளைந்திட
எதிர்பொரவொ ணுமை லேக சங்கர
அரஹர சிவாம ஹாதெ வென்றுனி அன்றுசேவித்-

தவனிவெகு கால மாய்வ ணங்கியு
ளுருகிவெகு பாச கோச சம்ப்ரம
அதிபெல கடோர மாச லந்தர னைந்துவீழ ;

1. நானென்=நானென.

80

பரந்துள்ள இப்பூமியில் அளவுக்கு மிஞ்சி வஞ்சனையுள்ள லோபியர்களிடம் (பொருள் பெற வேண்டி அவர் களைச்) சிறப்புடன் சொல்லப்பட்ட சூரியமூர்த்தியே (நீங்கள்) என்று வியந்து உரைத்தும், குற்றம் இல்லாத பெரிய உயரிய நூல்களையும், கிடைத் துள்ள சங்க நூற் பாடல்களையும்—

(வேறு) நூல்களையும், கதைகளையும், காப்பியங்களையும், அறுபத்துநான்கு கலை நூல்களையும், "திருவள் ளுவ தேவர் வாய்மை" எனப்படும் பழமொழி நூலை யும் (திருக்குறளையும்) ஓதியும் உணர்ந்தும், பல வகையான சந்தமாலைச் செய்யுள்கள்,

மடல், பரணி, கோவை, கலம்பகம் முதலான கோடிக் கணக் கைக் கொண்ட பிரபந்த வகைகளைப் பாடியும், வகைவகையாக 'ஆசுப் பெருங்கவி', 'சண்டவாயு',

'மதுரகவிராஜன்' நான் என்று (ஆடம்பரமாகப் பட்டப் பெயர்களை வைத்துக்கொண்டும்), வெண்குடை, விருது (வெற்றிச் சின்னம்), கொடி, தாளம், மேளம், பல்லக்கு முதலான சிறப்புச் சின்னங்களோடு உலவிவரும் மயக்க அறிவும், அகங்காரமும் தவிராவோ ?

(சலந்தராசுரனுடன்) வலிமையுடன் போர் செய்து பெரிய ஆரவாரம் உண்டாக, அவனுடன் எதிர்போர் செய்யமுடியாமல் "ஏகனே! சங்கர! ஹரஹர! சிவா! மஹாதேவா!' என்று தியானித்து அன்று சேவித்து—

பூமியில் வெகு காலம் (தவஞ்செய்து) வணங்கி, உள்ளம் உருகி, கொடிய பாசக் கயிறு முதலிய ஆயுதத் தொகுதிகள், டாம்பிகம், மிக்க பலம், கொடுமை இவையெலாம் உள்ள (அந்த) மஹா சலந்தராசுரன் வருந்திவீழ ;

உடல்தடியு மாழி [1]தாவெ னம்புய
மலர்கள்தச நாறு தாளி டும்பக
லொருமலரி லாது [2]கோவ ணிந்திடு [3]செங்கண்மாலுக்-
குதவியம கேசர் பால இந்திரன்
மகளை மண மேவி வீறு செந்திலி
லுரிய அடி யேனை யாள வந்தருள் தம்பிரானே. (௯௫)

81. பொது மகளிர் மேல் அன்பு தவிர

பதும இருசரண் கும்பிட் டின்பக்
கலவி நலமிகுந் துங்கக் கொங்கைப்
பகடு புளகிதந் துன்றக் கன்றிக் கயல்போலும்-
பரிய சரியகண் செம்பொற் சப்பிக்
குழைகள் பொரமருண் டின்சொற் சொஞ்சிப்
பதற விதமுறுங் கந்துக் கோந்துக் குழல்சாயப்;

1. தா வெ னம்புய = தா என அம்புய. 2. கோ = கண்.

3. திருமால் ஆதிய தேவர்களை வென்றபின், சலந்தராசுரன் சிவபிரானொடு போர் செய்யக் கயிலைக்குப் போனபொழுது. சிவபிரான் ஒரு மறையவர்போல எதிர்வந்து, காலால் ஒரு சக்கரத்தைக் கீறி அமைத்து, இதை நீ எடு; பின்பு கயிலைக்குப் போகலாம் எனச், சலந்தராசுரன் அதை எடுக்க, அச் சக்கரத்தால் அவன் கழுத்து அறுபட்டு மாய்ந்தான். சலந்தராசுரனைத் தடிந்த சக்கரத்தைப் பெறவேண்டித் திருமால் சிவபிரானை நிதமும் ஆயிரம் பூக்கொண்டு திருவீழிமிழலை என்னும் தலத்தில் வழிபட்டபோது, ஒருநாள் ஒரு பூ குறைபடத் தமது கண்ணையே இடந்து சாத்தி அச் சக்கரத்தைத் திருமால் பெற்ற வரலாறு இங்குக் குறிக்கப்பட்டுளது.

"சலந்தரன் உடலம் தடிந்த சக் கிரமெனக் கருளென்
றன்றரி வழிபட் டிழிச்சிய விமானத் திறையவன்
பிறையணி சடையன் (சம்பந்தர்-திருவீழிமிழலை—III-119-7).

"நீற்றினை நிறையப் பூசி நித்தல் ஆயிரம் பூக்கொண்டு
ஏற்றுழி யொருநா ளொன்று குறையக்கண் ணிறைய விட்ட
ஆற்றலுக் காழி நல்கி யவன்கொணர்ந் திழிச்சுங் கோயில்
வீற்றிருந் தளிப்பர் வீழி மிழலையுள் விகிர்தனாரே"
—(அப்பர்-திருவீழிமிழலை—IV-64-8)

(அவனது) உடலைத் தறித்த (அந்த) சக்கரத்தைத் தந் தருள் என்று தாமரை மலர்கள் பத்து நூறு (ஆயிரம்) கொண்டு (சிவனது) தாளிற் பூசித்து வந்த நாள்களில் (ஒருநாள்) ஒரு மலர் இல்லாது குறைய (அதற்கு ஈடாகத்) தனது கண்ணையே அணிந்திட்ட செங்கண் மாலுக்குச்—

(சக்கரத்தைத்) தந்தருளிய மகாதேவருடைய குழந் தையே! இந்திரன் மகளைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டு, விளங்கும **திருச்சேந்தூரில்,** (உன்னிடம்) உரிமை பூண்ட அடியேனை ஆளவந்தருளும் **தம்பிரானே!**

(மால்-**அகந்தை தவிர்ந்திடாதே**)

81

தாமரை மலர் போன்ற இரண்டு பாதங்களையும் கும்பிட்டு இன்பமான கலவிச் சுகம் மிக்குள்ள உயரிய கொங்கைப் பரப்பு புளகங் கொள்ளச், சினக் குறிப் புள்ள கயல்மீன் போன்ற—

பெரிய கரிய கண்கள் (காதிலுள்ள) செம்பொன் கம்பி யிற் பொருத்தப்பட்டுள்ள குழைகளைத் தாக்க, மருட்சியுடன் இனிய மொழிகள் கொஞ்சிப் பதற, விதம் விதமாகப் பிணைக்கப்பட்ட பூங்கொத்துக் கொண்ட கூந்தல் சரிய

புதுமை. நுதிகம் பங்கத் தங்கத்
திணிது வரையவெண் சந்தத் திந்துப்
புருவ வெயர்வுடன் பொங்கக் கங்கைச் சடைதாரி-
பொடிசெய் தருள்[1]மதன் தந்த்ரப் பந்திக்
கறிவை யிழவிடும் பண்புத் துன்பப்
பொருளின் மகளிர்தம் மன்புப் பண்பைத் தவிரேனோ;
திதிதி தததததந் திந்திந் தந்தட்
டிடிடி டடடடண் டிண்டிட் டண்டத்
தெனன தனதனந் தெந்தத் தந்தத் தெனனுனு-
திகுர்தி தகிர்ததிந் திந்தித் திந்தித்
திரிரி தசரவென் றென்றுப் பின்றித்
திமிலை பறையறைந் தெண்டிக் கண்டச் சுவர்சோரச்;
சதியில் வருபெருஞ் சங்கத் தொங்கற்
புயவ சுரர்வெகுண் டஞ்சிக் குஞ்சித்
தலைகொ டடிபணிந் தெங்கட் குன்கட்
க்ருபைதாவென்-
சமர குமரகஞ் சஞ்சுற் றுஞ்செய்ப்
பதியில் முருகமுன் பொங்கித் தங்கிச்
சலதி யலைபொருஞ் செந்திற் கந்தப்
பெருமாளே. (சுசு)

82 அருள் பெற

பரிமள களபசு கந்தச் சந்தத் தனமாதர்-
படையம படையென [2]அந்திக் குங்கட் கடையாலே;

---

1. மதன்-மன்மதன்; தந்திரம்-படை; பந்தி-கூட்டம்; மன்மதனது படைக்கூட்டம்-மகளிர். "படை மங்கையர்"—இரத்தினச் சுருக்கம்.

2. அந்திக்கும்=சந்திகளும்.

புதிய வகையில் நுனி நகத்தால் விகாரப்படும்படி உடலில் இனிதாக அடையாளங்களைச் செய்ய (நகக் குறியிட), மதிக்கத்தக்க, அழகிய, பிறை போன்ற புருவ வெயர்வு (வேர்வை) மேலெழும்படியாகக் கங்கையைச் சடையில் தரித்த பெருமான் (சிவன்)–

பொடியாக்கிய காமனுடைய படையாகிய மகளிர் கூட்டத்துக்கு (அல்லது)-காம சாத்திர நூல் தொகுதிக்கு) (எனது) அறிவைத் தொலைக்கும் மனப்பான்மையையும் துன்பந்தரும் பொருட் பெண்டிர் (வேசியர்) மேல் அன்புகொள்ளும் மனப்பான்மையையும் விடமாட்டேனோ?

திதிதி தத ததந் திந்தித் தந்தட் ** தந்தத் தெனனுனு-திகுர்தி தகிர்ததிந் ** திரிரி தரர என்று பலமுறை ஒப்பிலா வகையில் திமிலை யென்னும் பறையை ஒலித்து எட்டுத் திக்குகளும், அண்டத்தின் சுவர்களும் சோர்ந்து போகும்படி—

வஞ்சனை எண்ணத்துடன் வந்த பெருங் கூட்டமான, மாலையணிந்த, புயங்கள் உடைய அசுரர்கள் (முதலில்) கோபித்தும் (பின்பு) பயந்தும் (அதன்பின்) மயிர்த் தலையுடன் (உனது) திருவடியிற் பணிந்து எங்களுக்கு உனது கிருபையைத் தந்தருள் என்று கேட்கும்படிக்கும்—

போர் செய்தவனே! குமரனே! தாமரைத் தடாகங்கள் சுற்றியுள்ள வயலூர் முருகனே! எதிரே பொங்கியும் தங்கியும் கடலின் அலைகள் (கரையில்) தாக்குகின்ற திருச்செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே!

[பொருளின் மகளிர் தம் அன்புப் பண்பைத் தவிரேனோ.]

82

மணமுள்ள கலவைகளினின்றும் நறுமணம் வீசுகின்ற அழகிய கொங்கைகளை உடைய மாதர்களின்—

படைகளுள் யமபடை என்று சொல்லும்படியாகச் சந்திக்கும் கட்கடையாலும் (கடைக்கண்ணாலும்);

வரியளி நிரைமூசல் கொழ்குக் கங்குற் குழலாலே-
மறுகிடு மருளனை யின்புற் றன்புற் றருள்வாயே;

அரிதிரு மருகக டம்பத் தொங்கற் றிருமார்பா-
[1]அலைகுழ குமுவென வெம்பக் கண்டித் தெறிவேலா;

திரிபுர தகனரும் வந்திக் குஞ்சற் குருநாதா-
ஜெயஜெய ஹரஹர செந்திற் கந்தப் பெருமாளே. (சுஉ)

83. பொது மகளிர் இணக்கம் அற

பாத நூபுரம் பாடகஞ் சீர்கொள்நடை
யோதி மோகுலம் போலசம் போகமொடு
[2]பாடி பாளிதங் காருகம் [3]பாவையிடை
வஞ்சிபோலப்-

[4]பாகு பால்குடம் போலிரண் டானகுவ
டாட நீள்வடஞ் சோலங் காரகுழல்
பாவ மேகபொன் சாபமிந் தேபொருவ ரந்தமீதே;

மாதர் கோகிலம் போல்கரும் பானமொழி
தோகை வாகர்கண் டாரைசொண் டாடிதகை
வாரும் வீடெயென் றோதிதம் பாயல்மிசை
யன்புளார்போல்-

---

1. கடலில் மாமரமாய் நின்ற சூரனைப் பிளக்க வேல் வந்த போது கடலும் கொதிப்பு உற்றது. மதுரையை அழிக்க வந்த கடல்மீது (உக்கிரபாண்டியர்-முருகர்) வேலைச் செலுத்திக் கடலைச் சுவற வைத்த திருவிளையாடலையும் இது குறிக்கலாம்.

2. பாடி-இது படி என்பதன் விகாரம்; படி = குணம். பாளிதம்-பட்டாடை. காருகம்-நெய்யுந் தொழில்.

3. பாவை=பாவு ஐ.

4. பாகு-அழகு-'பாகா ரிஞ்சிப் பொன்மதில்'கம்பராமா-ஊர் தேடு-82.

கோடுள்ள வண்டுகளின் வரிசை ஒலிக்கின்ற வாசனையுள்ள இருட் கூந்தலாலும்—

மனக் கவலை கொண்டு அறிவு மயங்கும் என்னை இன்பத்துடனும் அன்புடனும் (ஆண்டு) அருளுவாயாக ;

திருமாலின் திருமருகனே! கடப்ப மாலை அணிந்த அழகிய மார்பனே!

அலை குமுகுமு என்று கொதிப்புக் கொள்ளக் கடலைக் கண்டித்து எறிந்த வேலாயுதனே!

முப்புரம் எரித்த பெருமானும் வணங்கும் சற்குருநாதனே!

ஜெய ஜெய! ஹரஹர! திருச்செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே!

(மருளனை இன்புற் றன்புற் றருள்வாயே!)

83

பாதச் சிலம்பு, பாடகம் இவையுடன் சீர்கொண்ட நடை, அன்னப் பறவைகளின் கூட்டம் (நடப்பது) போல, (விளங்கவும்), சேர்க்கை இன்பங் கொண்டு, நல்ல அமைப்புள்ள பட்டாடை நெய்யப்பட்டது (நேர்த்தியாக நெய்யப்பட்ட பட்டாடை) சூழ்ந்துள்ள அழகிய இடை வஞ்சிக்கொடிபோல (விளங்கவும்)—

அழகிய பால் குடம் போன்ற இரண்டு மலை போன்ற (கொங்கைகள்) ஆடவும், நீண்ட (மணி) வடம் சேரவும், அலங்காரமான கூந்தல் பரந்த அம் மேகத்தை (நிகர்க்கவும்), அழகிய வில் (புருவத்தையும்) பிறை (நெற்றியையும்) ஒப்பென்று சொல்ல இருப்பவரும்; (பின்னும்) அழகை இவ்வாறு கொண்டு ;

அழகிய குயில் போலவும் கரும்பு போலவும் மொழியையும், மயில் போன்ற அழகையும் கொண்டவரும்; கண்டவர்களைக் கொண்டாடி (அவர்களை) மறித்து நிறுத்தி, வாருங்கள் (எங்கள்) வீட்டுக்கே என்று சொல்லி இதமான பேச்சுக்களைப் பேசி, படுக்கையின்மீது, அன்புள்ளவர்போல (நடித்து)—

வாச [1] பாசகஞ் சூதுபந் தாடஇழி
வேர்வை பாயசிந் தாகுகொஞ் சாரவிழி
வாகு தோள்கரஞ் சேர்வைதந் தாடுமவர்
[2] சந்தமாமோ ;

தீத தோதகந் தீததிந் தோதிதிமி
டுடு டுடுடுண் டுடுடுண் டுடுடுடு
டகு டகுகம் போலவொண் பேரிமுர சங்கள்வீறச்-

சேடன் மேருவுஞ் சூரனுந் தாருகனும்
வீழ [3] ஏழ்தடந் தூளிகொண் டாடமரர்
சேசெ சேசெயென் றுடனின் றுடிவிடு மங்கிவேலா ;

தரைதை காதிலங் கோதுசிங் காரமுக
மாறும் வாகுவுங் கூரசந் தானசுக
தாரி மார்பலங் காரியென் பாவைவளி
யெங்கள்மாதைத்-

[4] தாரு பாளிதஞ் சோரசிந் தாமணிக
ளாட வேபுணர்ந் தாடி [5] வங் காரமொடு
[6] தாழை வானுயர்ந் தாடுசெந் தூரிலுறை
தம்பிரானே. (சு௮)

---

1. பாசகஞ் சூது=சூதாடு கருவியை யொத்த கொங்கை. பாசு-பசுமை. அகம்-மார்பு.

2. சந்தம்=ஆசை ; சுகம்.

3. தடம்=மலை. முருகவேள் வேலால் ஏழுமலையைப் பொடி செய்தார். "எழுமலை பொடித்த கதிரிலை நெடுவேல்"—கல்லாடம் 3.

4. தாரு = மரம். (மரச்சோலை)

5. வங்காரம்=செப்பம்.

6. தாழை=தென்னை—"தாழை யிளநீர்" தேவாரம்-சம்பந்தர். 3-71-1 ; திருமுருகாற்றுப்படை.

மணத்தையும் பசுமையையும் கொண்டுள்ள மார்பில், சூதாடு கருவி ஒத்ததான(கொங்கைகள்)பந்துபோல ஆட, இழிகின்ற வேர்வை (உடலிற்) பாயக், கடல் போன்றதும் கொஞ்சுதல் நிறைந்ததுமான கண்ணும், தோளும், கையும் (ஒன்றுபடச்) சேரத் தந்து (காமலீலை) ஆடுபவருமான (வேசையர்கள் மீது) ஆசை (உறவு) கொள்ளுதல் ஆமா? (கூடாது என்றபடி;

தீததோதகம் * * * டீகு டீகுகம் போல ஒள்ளிய பேரிகைகளும் முரசங்களும் பேரொலி செய்ய—

ஆதிசேடனும், மேரு மலையும், சூரனும், தாருகனும் விழவும், ஏழு மலைகளும் தூள் தூளாகவும், தேவர்கள் ஜேஜெ ஜேஜெ என்று ஆடவும் விளங்கி நின்று, கூத்து ஆடிச் செலுத்திய, நெருப்பன்ன வேற் படையை உடையவனே!

தந்தை காதில் அங்கே ஓதின அழகிய (திரு) முகங்கள் ஆறும், தோள்கள் (பன்னிரண்டும்) பூரிக்க, வழி வழி யின்பம் தரும் சுகத்தைக் கொண்டவளும், மார்பில் அலங்காரம் கொண்டவளும், எனது (அருமைப்) பதுமை போன்றவளுமான வள்ளி நாயகியாம் எங்கள் மாதை—

மரச்சோலையினிடையே, பட்டாடை சோர, அணிந்துள்ள கோக்கப்பட்ட மணிவடங்கள் ஆடப் புணர்ந்து, (அவளுடன்) விளையாடிச் செப்பத்துடனே (வளர்ந்த) தென்னைகள் வான் அளாவி ஓங்கும் (திருச்) செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

[1](பொது மகளிர்) சந்தம் ஆமோ.

---

1. மரச்சோலையிடையே வள்ளியொடு அண்ணல் தங்கினர்
“ காமன் படை பெற்றுக் குலவுமாங்கோர் பசுமரக் [காவுட் சேர்ந்தான்,
**செழுமலர்க் காவிற் புக்கு வஞ்சியோ டிருந்த காலை”
—கந்த புராணம்—வள்ளி திருமணம்—169-170.

84. தவயோகியாய் விளங்க

பூரண வார கும்ப சீத படீர கொங்கை
மாதர் விகார வஞ்ச லீலையி லேயு ழன்று
போதவ மேயி ழந்து போனது மான மென்ப தறியாத-

பூரிய னாகி நெஞ்சு காவல் படாத பஞ்ச
பாதக னாய றஞ்செ யாதடி யோடி றந்து
போனவர் வாழ்வு கண்டு மாசையி லேய முந்து
மயல்தீரக் ;

காரண காரி யங்க ளானதெ லாமொ ழிந்து
யானெனு மேதை விண்டு பாவக மாயி ருந்து
கானுட லூடி யங்கி நாசியின் மீதி ரண்டு விழிபாயக்-

காயமு நாவு நெஞ்சு மோர்வழி யாக அன்பு
காயம் விடாம லுன்ற னீடிய தாள்நி னைந்து
காணுதல் கூர்த வஞ்செய் யோகிக ளாய்வி ளங்க
அருள்வாயே ;

84

நிறைந்து கச்சொடு (ரவிக்கையோடு) கூடிய, கும்பம் போன்ற, குளிர்ந்த, சந்தனக் கலவை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய (பொது) மகளிருடைய அவலக்ஷணமான வஞ்சகம் உள்ள ஆடல்களிலே அலைப்புண்டு, பொழுதை வீணாக இழந்து, போய்விட்டது மானம் என்பதை அறியாத—

கீழ்மகனாகி, மனது கட்டுக்கு அடங்காத ஐம்(பெரும்) பாதகங்களைச் செய்தவனாய், தருமமே செய்யாமல், அடியோடு இறந்து போனவர்களுடைய வாழ்வைக் கண்டு(ம்) ஆசையில் அழுந்துகின்ற (எனது)மயக்கம் தீரும்படி ;

காரணம், காரியம் என (நிகழ்கின்ற) நிகழ்ச்சிகளில் (உள்ள ஆராய்ச்சிகள்) எல்லாம் ஒழிந்து, 'நான்' ('நான்') என வரும் (ஆணவக்) கொழுப்பு நீங்கித், தியானத்துடன் இருந்து, (பிராண)வாயு உடலூடே இயங்கி (ஓடி), மூக்கின்மீது இரண்டு விழி (முனைகளும்) பாய—

காயம், வாக்கு, மனம் (மனம், வாக்குக், காயம்) என்னும் மூன்றும் ஒரு வழிப்பட, அன்பை உடலுள்ள அளவும் விடாமல், உனது அழிவற்ற திருத்தாள்களை நினைந்து (அத்திருவடிகளின்) காட்சியைப் பெறுவதற்கு மிக்க தவத்தைச் செய்கின்ற யோகிகள் என்ன (நான்) விளங்கும்படி அருள்புரிவாயே ;

ஆரண் சார மந்த்ர வேதமெ லாம்வி ளங்க

[1]ஆதிரை யானை நின்று தாழ்வனெ னுவ ணங்கு

மாதர வால்வி ளங்கு பூரண ஞான மிஞ்சு

முரவோனே-

ஆர்கலி யூடெ ழுந்து மாவடி வாகி நின்ற

சூரனை மாள வென்று வானுல காளு மண்ட

ரானவர் கூர ரந்தை தீரமு னுள்ம கிழ்ந்த முருகேசா;

வாரண மூல மென்ற போதினி லாழி கொண்டு

வாவியின் மாடி டங்கர் பாழ்பட வேயெ றிந்த

மாமுகில் போலி ருண்ட மேனிய னுமு குந்தன்

மருகோனே-

வாளுக மீது வண்ட லோடிய காலில் வந்து

சூல்நிறை வான சங்கு மாமணி யீன வுந்து

வாரிதி நீர்ப ரந்த சீரலை வாயு கந்த பெருமாளே (கூகூ)

---

1. ஆதிரையான்=சிவன். 'ஆதிரையன் ஆரூரமர்ந்தானே' —தேவாரம்-சம்பந்தர் I—105-1.

வேதசாரமான மந்திரங்களும், வேதங்கள் எல்லாமும் விளங்கும்படியாகத் (திருநெறித் தமிழ் என்னும் தேவாரப் பாக்களால்) திருவாதிரை நாளை உகந்துள்ள சிவபிரானை "எதிர்நின்று 'தாழுவேன் (வணங்குவேன்') என்று (உலகுக் காட்டி) வணங்கும் அன்பினால் மேம்பட்ட பூரணமான ஞானம் மிக்க **வல்லவனே!** (ஞானசம்பந்தப் பெருமானே!)

கடலூடே எழுந்து மாமர வடிவுடன் நின்ற சூரனை மாளும்படி வென்று வானுலகை ஆளுகின்ற தேவர்களுக்கு உண்டான பெருந் துன்பம் ஒழியும்படி முன்பொரு நாள் (உதவி செய்து) மகிழ்ச்சிகொண்ட முருகேசனே!

யானை (கஜேந்திரன்) (ஆதி) மூலம் என்று (அழைத்த போது, சக்கரத்தை எடுத்துக் கொண்டு (வந்து) மடுவில் இருந்த முதலை பாழ்படும்படி எறிந்த, கரிய மேகம் போல இருண்ட திருமேனியை உடையவனும் திருமாலின் மருகோனே!—

வெண்மணலின்மீது வண்டல் ஓடிய வாய்க்கால் வழியாக வந்து கருப்பம் நிறைந்த சங்குகள் சிறந்த முத்து மணிகளைப் பெறும்படியாக (அலை) வீசுகின்ற கடல் நீர் பரந்துள்ள திருச்சீரலைவாயில் (**திருச்செந்தூரில்** மகிழ்ந்திருக்கும் பெருமாளே.

(தவஞ்செய் யோகிகளாய் விளங்க அருள்வாயே.)

---

1. சிவனே முருகனாதலால், முருகவேள் சம்பந்தராய்ப் பாடினது உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டு; ஆதலால் "தாழ்வனெனு வணங்கும் ஆதரவு" என்றார். பின்னும் இக் கருத்தையே 'பத்தி மிக இனிய ஞானப் பாடல்,பற்று மரபுநிலை யாகப் பாடித் திரிவோனே' —என்றார்; (திருப்புகழ் 1025). சம்பந்தர் "எனதுரை தனதுரையாக (I—76-1-10) என்றும், 'கருக்குடி மைந்தன் தன்னொளியான் மெய்ஞ்ஞான சம்பந்தன்" (III—21-11) என்றும் கூறின அறியற்பாலன.

85. யமன் வரும்போது ஆண்டவனது காட்சியைப் பெற

[1]மங்கை சிறுவர் தங்கள் கிளைஞர்
வந்து கதற வுடல்தீயின்.
மண்டி யெரிய விண்டு புனலில்
வஞ்ச மொழிய விழஆவி;
வெங்கண் மறலி தன்கை மருவ
வெம்பி யிடறு மொருபாச.
விஞ்சை விளையு மன்று னடிமை
வென்றி யடிகள் தொழவாராய்;
சிங்க முழவை தங்கு மடவி
சென்று மறமி னுடன்வாழ்வாய்.
சிந்தை மகிழ அன்பர் புகழு
சேந்தி லுறையு முருகோனே;
எங்கு மிலகு திங்கள் கமல
மென்று புகலு முகமாதர்.
இன்பம் விளைய அன்பி னணையு
மென்று மிளைய பெருமாளே. (70)

86. பொது மகளிரை நம்புதல் அற

மஞ்செ னுங்குழ லும்பிறை யம்புரு
வங்க ளென்சிலை யுங்கணை யங்கயல்
வண்டு புண்டரி கங்களை யும்பழி சிந்துபார்வை.

1. மங்கை=மனைவி என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுளது. 'மங்கையழுது விழவே'—திருப்புகழ் 74.

85

மனைவி, மக்கள், தமது உறவினர் வந்து கதறி (அழ), உடலானது நெருப்பிற்—
சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்க (அந்த உறவினர் சுடுகாட்டை விட்டு) நீங்கி, [1]நீரில் (பந்தம் என்கின்ற) மாயம் ஒழியப் படிந்து குளிக்க, உயிர்
கொடிய கண்களை உடைய யமனது கையிற் சிக்கிக் கொள்ள மனம் புழுங்கித் துன்பப்படும் ஒரு பாசமாகிய (பற்று எனப்படும்)
மாயக் (கூத்து) நிகழ்கின்ற அந்த நாளில் உனது அடிமையாகிய நான் வெற்றி பொருந்தும் (உனது) திருவடிகளைத் தொழ வந்தருளுவாயாக.
சிங்கம், புலி தங்குகின்ற காட்டுக்குச் சென்று வேடப் பெண் (வள்ளியுடன்) வாழ்ந்தவனே !
சிந்தை மகிழ அன்பர்கள் புகழுகின்ற **திருச்செந்தூரில்** உறைகின்ற முருகனே !
எவ்விடத்திலும் விளங்குகின்ற நிலவு (போன்றிருக்கின்றது), தாமரை (போன்றிருக்கின்றது) என்று (உவமை) சொல்லப்படும் முகத்தையுடைய மாதர்கள் (வள்ளியும் தேவசேனையும்)
இன்பம் பெருக அன்போடு அணைகின்ற (பெருமாளே)! என்றும் இளமை விளங்க இருக்கும் பெருமாளே !
(வென்றி அடிகள் தொழ வாராய்)

86

மேகம் என்னும்படியான கூந்தல், பிறைபோன்ற அழகிய புருவங்கள் எனப்படும் வில், அம்பு, அழகிய கயல் மீன், வண்டு, தாமரை இவைகளைப் பழித்துத் தமது சிறப்பை வெளிக்காட்ட வல்ல கண்கள்—

---

1. 'நீரிற் படிந்துவிடு பாசம்'—திருப்புகழ் 162. பிணத்தை எரியவிட்டு சுடுகாட்டை விட்டகன்று நீரிற் குளித்தவுடன் பந்த பாசம் விலகுகின்றது—"நல்ல கிளை குளித்து நீரளவே"—க்ஷேத்திரத் திருவந்தாதி.

மண்ட லஞ்சுழ லுஞ்செவி யங்குழை
தங்க வெண்டர ளம்பதி யும்பனு
*மண்ட லந்திக ழுங்கமு கஞ்சிறு கண்டமாதர்;

கஞ்சு கங்குர லுங்கழை யம்புய
கொங்கை செங்கிரி யும்பவ ளம்பொழி
கந்த சந்தன மும்பொலி யுந்துகில் வஞ்சிசேருங்-

கஞ்ச மண்டுளி னின்றிர சம்புகு
கண்ப டர்ந்திட ரம்பையெ னுந்தொடை
கண்கை யஞ்சர ணஞ்செயல் வஞ்சரை நம்புவேனோ;

சஞ்ச சஞ்சக ணஞ்சக டுண்டுடு
டுண்டு டிண்டிமி டண்டம டுண்டுடு
தந்த னந்தன திந்திமி சங்குகள் பொங்குதாரை-

சம்பு வின்கும ரன்புல வன்பொரு
கந்த னென்றிடு துந்துமி யுந்துவ
சங்க ளங்கொளி ருங்கடை யுந்திசை விஞ்சவேகண்;

டஞ்ச வஞ்சசு ரன்கிர ளுங்குவ
டன்ற டங்களும் வெந்துபொ ரிந்திட
அண்ட ரிந்திர னுஞ்சர ணம்புக வென்றவேளே-

†அம்பு யந்தண ரம்பைகு றிஞ்சியின்
மங்கை யங் ‡குடில் மங்கையொ டன்புடன்
அண்ட ருந்தொழு செந்திலி லின்புறு தம்பிரானே. (எக)

---

*மண் டலம்=மண் தலம்.

†அம்புய அம் தண் அரம்பை எனப் பிரித்துக் கொள்க.

‡குடில்=ஆகாயம்; விண்ணுலகம். குடில் மங்கை=தெய்வயானை.

நாட்டிலுள்ளார் கலங்கும்படியான செவியில் உள்ள அழகிய குழைகள், பொருந்தியுள்ள அந்த வெண்ணிறத்த முத்துக்கள் பதித்தாற் போன்ற பற்கள், மண் தலத்தில் (பூமியில்) விளங்கும் கமுகு போன்ற அழகிய சிறிய கழுத்து, அழகு,

கம்(பேரின்பம்), சுகம் (கிளி) என்னும்படியான குரலாம் புல்லாங்குழல், தாமரை போன்ற கொங்கையாம் செவ்விய மலை, பவளமாலை, தேமல், நறுமணச் சந்தனம், விளங்குகின்ற ஆடை, வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடை, பொருந்திய

கஞ்சம் (அமிர்தம்) நிறைந்த உள்ளில் நின்று உட்புறத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட (காம) ரசம் (இன்பம்) புகுந்துள்ள இடம், பரந்த வாழை போன்ற தொடை, கண், கை, அழகிய கால்கள், செயல்கள்—கூடிய வஞ்சரை (பொது மகளிரை) நம்புவேனோ;

சஞ்ச சஞ்சக ** தந்தனந்தன திந்திமி என்று சங்கங்களும், ஒலித்து எழுகின்ற தாரைகளும் (காளங்களாம் ஊதுங் குழல் வாத்தியங்களும்)

சம்பு குமாரன், புலவன், போர்வல்ல கந்தன் என்றெல்லாம் ஒலிக்கும் பேரிகை, கொடிகள், அவ்விடத்திற் பிரகாசிக்கும் குடைகள் (இவை யெல்லாம்) திசைகளில் மிகுந்து பொலியவே, (அக் காட்சியைக்) கண்டு—

அஞ்சும்படியாக, வஞ்சகம் உள்ள அசுரர் (சூரனுடைய) சேனையும், (கிரௌஞ்ச) மலையும்-ஆக அன்று எல்லாமும் வெந்து பொரிந்திட (கரியாகத்), தேவர்களும் இந்திரனும் (தஞ்சமென்று) உனது திருவடியிற் சார, வெற்றி கொண்ட வேளே!

தாமரையும், குளிர்ந்த வாழையும் (உள்ள) மலை நிலத்து மங்கை (வள்ளி), அழகிய விண்ணுலக மங்கை (தேவசேனை)—ஆகிய இவர்கள் இருவரோடும் (இன்பம்—உறுகின்ற தம்பிரானே!) அன்புடனே தேவர்களும் தொழுகின்ற திருச்செந்தூரில் இன்புறுகின்ற தம்பிரானே!

(அல்லது-வள்ளி-தேவசேனை இவர்கள் இருவரோடும், அன்புடனே அண்டரும் தொழுகின்ற திருச்செந்தூரில் இன்புறுகின்ற தம்பிரானே!)

(வஞ்சரை நம்புவேனோ!)

87. கருவில் விழா திருக்க

மனைகனக மைந்தர் தமதழகு பெண்டிர்
வலிமைகுல நின்ற நிலையூர்பேர்-
வளரிளமை தஞ்ச முனைபுனைவ ளங்கள்
வரிசைதம ரென்று வருமாயச்;

கனவுநிலை யின்ப மதனையென தென்று
கருதிவிழி யின்ப மடவார்தம்-
கலவிமயல் கொண்டு பலவுடல்பு ணர்ந்து
கருவில் விழுகின்ற தியல்போதான்;

நினையுநின தன்பர் பழவினைக ளைந்து
நெடுவரைபி ளந்த கதிர்வேலா-
நிலமுதல் விளங்கு நலமருவு சேந்தில்
[1]நிலைபெறஇ ருந்த முருகோனே;

புனைமலர்பு னைந்த புனமறம டந்தை
புளகஇரு கொங்கை புணர்மார்பா-
பொருதுடனெ திர்ந்த நிருதர்மகு டங்கள்
பொடிபடந டந்த பெருமாளே. (எஉ)

---

1. 'அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே'—திருமுருகாற்றுப்படை.

87

வீடு, பொன், மக்கள் தம்முடைய அழகிய பெண்டிர் (மனைவி முதலானோர்), (தமது) வலிமை, குலம், (தாம்) இருக்கும் நிலை, (தமது) ஊர், (தமது) பேர்-

வளர்ச்சியுறும் இளமை, தமக்குள்ள சார்பு (பற்றுக் கோடு), துணிவு, ஆபரணம் ஆதிய செல்வங்கள், மேம்பாடுகள், சுற்றத்தார் - என்றெல்லாம் சொல் லப்படுகின்ற மாயமான,

கனவு நிலை கொண்ட (நிலையில்லாத) இன்பத்தை 'எனது' என்று நினைத்து, கண்ணினால் இன்பம் ஊட்டும் மாதர்களுடைய-

கலவி மயக்கத்தைப் பூண்டு, பல உடல்களை (பலபேரைப்) புணர்ந்து கருப்பப் பையில் விழுகிறது (பல பிறவி கள் எடுப்பது) தக்கது ஆகுமா? (ஆகாது என்ற படி);

நினைக்கின்ற உனது அன்பர்களுடைய பழவினைகளை நீக்கி, நீண்டமலை (கிரௌஞ்சத்தைப்) பிளந்த ஒளி வீசும் வேலனே!

பூமியில் ஏற்றத்துடன் (சிறப்புடன், முதல் இடமாக) விளங்குகின்ற அழகைப் பெற்ற (உயர்வைப் பெற்ற) **திருச்செந்தூரில்** நிலைபெற விற்றிருந்த முருகனே!;

அலங்காரத்துக்குத் தக்க மலர்களை அணிந்த (தினைப்) புனத்திலிருந்த வேடப் பெண்ணின் (வள்ளியின்) புளகிதம் கொண்ட இருகொங்கைகளையும் அணைந்த மார்பனே!

சண்டை செய்து எதிர்த்து வந்த அசுரர்களுடைய மணி முடிகள் பொடிபடும்படி (போர்க்கு) நடந்த பெருமாளே!

(கருவில் விழுகின்ற தியல்போ தான்!)

88. பொது மகளிர் உறவு அற

சாய வாடைதி மிர்ந்திடு கொங்கையில்
மூடு சீலைதி றந்தம ழுங்கிகள்
வாசல் தோறுந டந்துசி ணுங்கிகள் பழையோர்மேல்–
வால நேசநி னைந்தழு வம்பிகள்
ஆசை நோய்கொள்ம ருந்திடு சண்டிகள்
[1]வாற பேர்பொருள் கண்டுவி ரும்பிக
ளெவரேனும்;
நேய மேகவி கொண்டுசொல் மிண்டிகள்
காசி லாதவர் தங்களை யன்பற
நீதி போலநெ கிழ்ந்தப றம்பிக ளவர்தாய்மார்–
[2]நீலி நாடக மும்பயில் மண்டைகள்
பாலை யூறுக ளுண்டிடு தொண்டிகள்
நீச ரோடுமி ணங்குக டம்பிக ளுறவாமோ;

பாயு மாமத தந்திமு கம்பெறு
மாதி பாரத மென்ற பெருங்கதை
பார மேருவி லன்று வரைந்தவ னிளையோனே–
*பாவை யானகு றமங்கை செழுந்தன
பார மீதில ணைந்து முயங்கிய
பாக மாகிய சந்தன குங்கும மணிமார்பா;

சீய மாயுரு வங்கொடு வந்†தசு
ரேசன் மார்பையி டந்து பசுங்குடர்
சேர வாரிய ணிந்த நெடும்புயன் மருகோனே–

---

1. 'வருகிற' என்பது 'வாற' என மருவிற்று.
2. நீலி நாடகம்—பாடல் 27-ன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.
* 'பாலை நேர்மொழி வஞ்சி யிளம்பிடி
தேவ யானை செழுந்தன குங்கும
பார மார்பி லணைந்து முயங்கிய எழில்மார்பா' (பா-வே).
||'பார மான்மத சந்தன மூழ்கிய மணிமார்பா' (பா-வே).
† அசுரேசன் = இரணியன்.

88

மாய வாசனைகள் பூசப்பட்ட கொங்கைகளை மூடுகின்ற புடைவையைத் திறக்கும் நாணம் அற்றவர்கள், (பலர் வீட்டு) வாசல்கள் தோறும் நடந்து சிலுக்கம் (மூக்கால் அழுகை) கொள்பவர்கள், பழைய நேசர் கள் மீது—

பாலியத்தில் தாம் வைத்த நேசத்தை நினைத்து அழு கின்ற வம்புக்காரிகள், ஆசை நோயைத் தரக் கூடிய மருந்தைக் (கலந்து) இடுகின்ற கொடியோர்கள், வருகின்ற பேர் வழிகளிடம் உள்ள பொருளைக் கண்டு விருப்பம் கொள்பவர்கள், யாரா யிருந் தாலும்,

நேசத்தைப் பாடல் மூலமாய்ப் (பாடிச்) சொல் கின்ற திண்ணிய மனத்தினர், காசு இல்லாத வர்களை இரக்கம் இல்லாமல் நீதியுடன் பேசுவது போலப் பேசி நழுவவிட்டு விலக்கும் மோசக்காரி கள், அவர்களுடைய தாய்மார்—

நீலி நாடகம் நடிக்கின்ற (பொய் வேஷம் போடுகின்ற) வேசைகள், தென்னம் பாளையில் ஊறும் கள்ளை உண்ணும் தேவடியாள்கள், இழிந்தவர்களோடும் கூடுகின்ற கெட்டவர்கள்—(இத்தன்மையருடைய உறவு ஆமோ? (ஆகாது என்றபடி).

பாய்கின்ற மிக்க மதங்கொண்ட யானையின் முகத்தைக் கொண்ட முதல்வரும், பாரதம் என்ற பெரிய கதை யைக் கனங்கொண்ட மேரு மலையில் அந்நாள் எழுதினவருமான (கணபதிக்கு) இளையவனே!

பதுமை போன்றவளாம் குறமங்கை (வள்ளியின்) செழு விய கொங்கைப் பாரத்தின்மேலே அணைந்து தழுவினதால் (தனது பங்காகக் கிடைத்த) சந்தன குங்குமங்கள் உள்ள அழகிய மார்பனே!

சிங்கத்தின் உருவத்தைப் பூண்டு வந்து அசுரர் தலைவ னும் இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்து பசிய குடலை ஒரு சேர வாரி அணிந்துகொண்ட நெடிய மேகம் போன்ற திருமாலின் மருகனே!

தேனு லாவுக டம்ப மணிந்தகி
நீட சேகர சங்கரர் தந்தருள்
தேவ நாயக சேந்திலு கந்தருள் பெருமாளே. (அஅ)

89. பொதுமகளிர் உறவு அற

மான்போற்கண் பார்வை பெற்றிடு
†மூஞ்சாற்பண் பாடு மக்களை
வாய்ந்தாற்பொன் கோடு செப்பெனு முலைமாதர்-
வாங்காத்திண் டாடு சித்திர
நீங்காச்சங் கேத முக்கிய
வாஞ்சாற்செஞ் சாறு மெய்த்திடு மொழியாலே;

‡ஏன்காற்பங் காக §நற்புறு
*பூங்காற்கொங் காரு மெத்தையில்
ஏய்ந்தாற்பொன் சாரு பொற்பண முதல்நீதா-
ஈந்தாற்சன் றோர மிப்பென
ஆன்பாற் ||றென் போல செப்பிடும்
ஈண்டாச்சம் போக மட்டிக ளுறவாமோ;

கான்பாற்சந் தாடு பொற்கிரி
தூம்பாற்¶பைங் தோளி சட்கடை
காண்பாற்றுஞ் சாமல் நத்திடும் அசுரேசன்-

---

† மூஞ்சி மூஞ்செனத் திரிந்தது; ஆகுபெயராய் வாயை உணர்த்தி நின்றது. ‡ ஏன் = என். § நற்பு = நன்மை.
* கால்—பூவின்தாள், காற்று.
|| தேன் = தேன். ¶ பைங்தோளி = சீதை.

தேன் ஒழுகும் கடப்ப மலர் மாலை அணிந்த கிரீடத்தை முடிமீது கொண்டவனே! சங்கரர் தந்தருளிய தேவ நாயகனே! திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து வீற்றிருந் தருளும் பெருமாளே!

(கடப்பிகள் உறவாமோ?)

89

மான்போலக் கண் பார்வை பெற்றுள்ள முகத்தால் முக அழகால், முக ஜாடையால்) பண்பு (தரம்) வாய்ந்த ஆண் மக்கள் கிடைக்கப்பெற்றால், தங்க மலை, (தங்கச்) சிமிழ் என்னும்படியான கொங்கை களை உடைய மாதர்கள்—

(அம்மக்களை வசிகரித்துப்) பிடித்துத் திண்டாட்டம் தரக் கூடியதும், விசித்திரம் நீங்காததும், ஒரு குறி (ஒரு நோக்கம்) கொண்டுள்ளதும், முக்கியமானதும், வாஞ்சை (ஆசை) எழுப்புவதும் ஆன, (செவ்விய) இனிப்பான ரசம் நிரம்பிய உண்மை கலந்தது போன்ற பேச்சுக்களாலே,

என்னிடத்தில் பங்கு ஆக (என் பக்கமாக என்று அழைத்துச் சென்று) நன்மை (இன்பம்) தரும், பூவின் தாளின் வாசனை (காம்போடு கூடிய மலரின் மணம்) (அல்லது—அழகிய காற்று வீசும் நறுமணம்) நிறைந்த மெத்தைப் படுக்கையிற் சேர்ந்தவுடன், பொன்னலாகிய அழகிய காசு முதலில் நீ கொடு—

கொடுத்தவர்க்குத்தானே இன்பக் கூட்டுறவு (கிடைக்கும்) என்று பசும்பாலும், தேனும் (கலந்தது) போலச் சொல்லிக் கிட்ட நெருங்காத போக மங்கையர்—ஆகும், அந்த மட்டிகளுடைய உறவு இருக்கலாமா (இருத்தல் ஆகாது—என்றபடி).

காட்டிடையே, சந்தனம் பூசப்பட்ட அழகிய மலைபோன்ற (கொங்கைகளையும்), மூங்கில் போன்ற பசிய தோள் களையும் உடைய (சீதையின்) கண்கடை (கடைக் கண்) காட்சி பெற விரும்பித் தூக்கங் கொள்ளாது ஆசை கொண்டிருந்த அரக்கர் தலைவன் (ராவண னுடைய)

°காம்பேய்ப்பந் தாட விக்ரம
வான்றேய்க்கெம் பீர விற்கணை
$காண்டேர்க்கொண் டேவு மச்சுதன் மருகோனே;
தீம்பாற்கும் பாகு சர்க்கரை
** காம்பாற்செந் தேற லொத்துரை
தீர்ந்தார்க் ***கங்காளி பெற்றருள் புதல்வோனே.
[1]தீண்பார்க்குன் போத முற்றுற
மாண்டார்க்கொண் டோது முக்கிய
தேன்போற் செந்தூரில் மொய்த்தருள்
பெருமாளே. (எச)

90. பொது மகளிர்மேல் மயல் (அற)

முகிலாமெனு மளகங் காட்டி
மதிபோலுயர் நுதலுங் காட்டி
முகிழாகிய நகையுங் காட்டி அமுதூறு-
மொழியாகிய மதுரங் காட்டி
விழியாகிய கணையுங் காட்டி
[1]முகமாகிய கமலங் காட்டி மலைபோலே;
வகையாமிள முலையுங் காட்டி
யிடையாகிய கொடியுங் காட்டி
வளமானகை வளையுங் காட்டி யிதமான-
மணிசேர்கடி தடமுங் காட்டி
மிகவேதொழி லதிகங் காட்டு
மட மாதர்கள் மயலிற் சேற்றி லுழல்வேனோ;

---

o காம் = கம் = தலை.
$ காண் = அழகு
** காம்பாற் செந்தேறல்—"நீடு அமை விளைந்த தேன்கள் தேறல்"—திருமுருகாற்றுப்படை.
*** கங்காளி = பார்வதி. 'தீண்பார் = திண் பார்.
[1] வண் கமலம் முகங்காட்ட—தேவாரம்-சம்பந்தர் I-129-1

தலைகள் பேய்ப்பந்து (எறிபந்து) போல எறியப்பட்டுருள, வீரமுள்ளதாய், வானிலும் தோயவல்லதாய், வீறு அமைந்ததாய் உள்ள வில் அம்பை அழகிய தேர் மீது இருந்து செலுத்திய திருமாலின் மருகனே!

இனிய பால், காய்ச்சின வெல்லம், சர்க்கரை, மூங்கிலிலே யிருந்து முற்றிய நறுந்தேன்—இவைகளை ஒத்துள்ளவரும் உரைக்கு எட்டாதவருமான சிவபிரானும் பார்வதியும் ஈன்றருளிய புதல்வனே!

திண்ணிய (இப்)பூமியில் உன் (திருவடித் தியான) அறிவு முழுமையாக வாய்க்கப்பெற்று மேம்பட்டவர்களைக் கொண்டு ஓதப்படும் (போற்றப்படும், பூசிக்கப்படும்) விசேடங் கொண்டவனே! வண்டுகள் (மலரில் மொய்ப்பது) போலத் திருச்சேந்தூரில் (அடியார் கூட்டங்களை, நெருங்க வைத்தருளும் பெருமாளே!

(சப்போக மட்டிகள் உறவாமோ?)

90

மேகம்போன்ற கூந்தலைக் காட்டி, பிறைபோலச் சிறந்த நெற்றியைக் காட்டி, (முல்லை) அரும்பு போன்ற பற்களைக் காட்டி அமுதம் ஊறுகின்ற—

மொழியாகிய இனிமையைக் காட்டி, கண்ணாகிய அம்பைக் காட்டி, முகமாகிய தாமரையைக் காட்டி மலைபோல;

ஒழுங்குள்ள இளமுலையைக் காட்டி, இடை என்கின்ற (வஞ்சிக்) கொடியைக் காட்டி, வளப்பம் பொருந்திய கை வளையல்களைக் காட்டி, இன்பம் தருவதான—

அழகு வாய்ந்த (அல்லது மணிமேகலை பூண்ட) அல்குலைக் காட்டி, மிகவே (தங்கள்) தொழிலை அதிகமாகக் காட்டும் அழகிய மாதர்களின் மயக்கச் சேற்றில் அலைவேனோ?

நகையால்மத னுருவந் தீத்த
சிவனாருள் சுதனென் றூர்க்கு
நலனேயரு ளமர் சேந்தூர்க்கு ளுறைவோனே-
நவமாமணி வடமும் பூத்த
தனமாதெனு மிபமின் சேர்க்கை
நழுவாவகை பிரியங் காட்டு முருகோனே;
அகமேவிய நிருதன் போர்க்கு
வரவேசமர் புரியுந் தோற்ற
மறியாமலு மபயங் காட்டி முறைகூறி-
அயிராவத முதுகின் தோற்றி
யடைபாமென இனிதன் பேத்து
மமரேசனை முழுதுங் காத்த பெருமாளே (எ௫)

91. பொது மகளிர் உறவு அற

முலைமு கந்தி மிர்ந்த கலவை யுந்து லங்கு
முறுவ லுஞ்சி வந்த கனிவாயும்-
முருக விழ்ந்து திர்ந்த மலர்க ளுஞ்ச ரிந்த
முகிலு [1]மின்ப சிங்கி விழிவேலும்;
[2]சிலைமு கங்க லந்த திலத முங்கு ளிர்ந்த
திருமு கந்த தும்பு குறுவேர்வும்-
தெரிய வந்து நின்ற மகளிர் பின்சு ழன்று
செயல ழிந்து ழன்று திரிவேனோ;
[3]மலைமு கஞ்சு மந்த புலவர் செஞ்சொல் கொண்டு
வழிதி றந்த செங்கை வடிவேலா-

1. இன்ப சிங்கி விழி = "இருநோக்கிவளுண்கண்"—திருக்குறள் 1091.
2. சிலை=வில்போன்ற நெற்றி முகம்=இடம்.
3. மலை முகம் சுமந்த புலவர்=மலைக்குகையில் அடைக்கப் பட்ட நக்கீரர். செஞ்சொல்=(அவரால் துதிக்கப்பட்ட) திருமுருகாற்றுப்படை. இவ்வரலாறு பின்வருமாறு:—

சிவபிரானையே பாடி முருகனைப் பாடாதிருந்தார் நக்கீரர் என்னும் சங்கத் தலைமைத் தமிழ்ப்புலவர். இவர் திருப்பரங்குன்றத்திற் பொய்கைக் கரையில் ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தபோது அங்கிருந்த அரச மரத்தின் இலை ஒன்று பொய்கை நீரில் விழ,

(புன்) சிரிப்பால் மன்மதனுடைய உருவத்தை எரித்து அழித்த சிவபெருமான் அருளிய பிள்ளை என விளங்கி, யார்க்கும் நன்மையே அருள் செய்து (திருச்)செந்தூர்த்தலத்தில் உறைபவனே!

ஒன்பது சிறந்த மணிகளால் ஆகிய மாலை (சிறந்த நவரத்ன மாலை) விளங்கித் தோன்றும் கொங்கையை உடைய மாது (ஆகிய) யானை மகளின் (தேவசேனையின்) சேர்க்கையை மழுவ விடாமல்) அந்தத் தேவியிடம்) அன்பு காட்டும் முருகனே!

அகங்காரங் கொண்ட அசுரன் (சூரன்) சண்டைக்கு வர, சண்டை செய்யும் எண்ணம் உதிக்கு முன்னே, அஞ்சவேண்டாம என அபயம் தந்து, (தம்மிடம்) முறையிட்டு வந்தவனும்—

அயிராவதம் (வெள்ளை யானையின்) முதுகின்மேல் விளங்குபவனும், அடைக்கலம் நாங்கள் எனக் கூறி இனிமையுடனும் அன்புடனும் போற்றினவனுமான அமரேசனை (தேவேந்திரனை) முழுமையுங் காத்த (பூரணமாகக் காத்த) பெருமாளே!

(மாதர்கள் மயலின் சேற்றில் உழல்வேனோ!)

91

கொங்கையின் மேல் பூசப்பட்ட கலவைச் சந்தனமும், விளங்கும் பற்களும், சிவந்த (கொங்கைக்கனி, வீழிக்கனி) போன்ற வாயும்—

மணம் அவிழ்ந்து உதிர்ந்த மலர்கள் சரிந்துள்ள மேகம் போன்ற கூந்தலும், இன்பமும் நஞ்சும் (ஒருங்கே) கொண்ட கண் என்கின்ற வேலும்,

வில் போன்ற (நெற்றியிற்) கூடிய பொட்டும், குளிர்ந்த, அழகிய முகத்தில் நிரம்பி வெளிப்பட்ட சிறு வியர்வையும்—

தெரியும்படி வந்து நின்ற மாதர்களின் பின்னே சுழன்று (என்)செயல் அழிந்து அலைந்து திரிவேனோ?

மலை(க்குகை)யிடத்தே அடைக்கப்பட்டிருந்த புலவர் (நக்கீரரது) செவ்விய பாடலை (திருமுருகாற்றுப் படையை)ச் (செவி)கொண்டு (கேட்டு மகிழ்ந்து), அந்தக் குகையின்) வழியைத் திறந்து விட்ட செங்கை வடிவேலனே!

வளர்பு னம்ப யின்ற குறம டந்தை கொங்கை
மணிவ டம்பு தைந்த புயவேளே ;

அலைமு கந்த வழ்ந்து சினைமு திர்ந்த சங்க
மலறி வந்து கஞ்ச மலர்மீதே-

அளிக லந்தி ரங்க இசையு டன்து யின்ற
அரிய செந்தில் வந்த பெருமாளே. (எசு)

92. காலன் வரா வகை : கழல் பெற

மூப்புற் றுச்செவி கேட்பற் றுப்பெரு
மூச்சுற் றுச்செயல் தடுமாறி-

மூர்க்கச் சொற்குரல் காட்டிக் கக்கிட
மூக்குக் குட்சளி [4]யினையோடும் ;

அந்த இலை உருமாறி ஒரு பாதி மீனாகவும் ஒரு பாதி பறவையாக வும் மாறி ஒன்றை ஒன்று இழுத்துப் பூசலிட, அதைக்கண்ட நக்கீரர் தமது ஜெபத்தைவிட்டு மீன்—பறவை இவைகளின் பூசலை விலக்க வேண்டி அவைகளை இணைத்திருந்த மெல்லிய சதையைக் கிள்ள, மீனும் பறவையும் உடனே துடிதுடித்து இறந்தன. இந்தப் பாதகத்தை ஏன் செய்தனை என்று முருகவேளின் பூதகணத் தலைவர் நக்கீரரைக் கொண்டுபோய் ஒரு மலைக்குகையில் அடைத் தனர். அந்தக் குகையில் கற்கிமுகி என்னும் குதிரைமுகப் பெண் பூதம், ஆயிரம்பேர் நிறைந்தவுடன் உண்ண வைத்திருந்த 999 பேர்களோடு நக்கீரரும் அடைபட்டனர். இந்த இடர்ப்பாட்டை அறிந்த நக்கீரர் தாம் முருகவேளைப் பாடாதிருந்தது பிழையென் றுணர்ந்து அவரைப்பாடி உய்யலாம் எனத் தேர்ந்து பாட முயன்ற போது முருகவேளே "உலகம் உவப்ப" என்று அடி எடுத்துக் கொடுக்க, நக்கீரரும் "திருமுருகாற்றுப்படை" என்னும் அருமைப் பாடலைப் பாடினர். தமிழ் முருகன் அப் பாடலைக் கேட்டு மிக உவந்து தமது திருக்கை வேலால் குகையைப் பிளந்து அந்தப் பெண் பூதத்தைக் கொல்வித்து புலவரைக் குகையினின்றும் மீட்டனர். இவ் வரலாற்றின் விரிவைத் திருப்பரங்குன்றத்துப்

வளர்கின்ற (தினைப்)புனத்தில் காவலிருந்த குற மங்கையின் (வள்ளியின்) கொங்கை மீதிருந்த மணிமாலை புதைந்த புயங்கள் (விளங்கும்) வேளே!

அலைகளிலே தவழ்ந்து சூல் (கருப்பம்) நிறைந்த சங்கங்கள் மிக ஒலித்து வந்து தாமரை மலர் மேலே—

வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்க (அந்த) இசையைக் கேட்டுக்கொண்டே துயில்கொள்ளும் அருமை நகராம் திருச்சேந்தூரில் வந்து அமர்ந்துள்ள பெருமாளே!

(நான் செயலழிந்து உழன்று திரிவேனோ!)

92

வயது முதிர்ந்து (மூத்து), காது கேட்குஞ் சத்தியை இழந்து, செவிடாகி), பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, செயல்கள் தடுமாறி—

கொடிய கோபச் சொற்கள் வரும் குரலைக்காட்டி, வெளிப் படுகின்ற மூக்குர்சளியும் நெஞ்சுக்) கோழையும்;

புராணத்திற் காண்க. திருப்புகழ் 156, 208, 805, என்னுள்ள பாடல்களிலும், வேல் வகுப்பு, பூதவேதாள வகுப்பு, வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு, புய வகுப்பு என்னும் வகுப்புக்களிலும், கந்தரந்தாதி 51-ம் பாடலிலும் காணலாம். திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழ் செங்கீரைப் பருவம் 3-ஆம் செய்யுளிலும், திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் சிறு தேர்ப்பருவம் 2-ஆம் செய்யுளிலும், தணிகைப் பிள்ளைத் தமிழ்-முத்தப்பருவம்-10-ஆம் செய்யுளிலும், 'முருகரும் தமிழும்' என்னும் எனது நூலிலும் காணலாம்.

4. பக்கம் 214:—இளை = ஈளை : கோழை.

கோப்புக் கட்டி[1]யி ளைப்பிச் செற்றிடு
கூட்டிற்[2] புக்குயி ரலையாமுன்-

[3]கூற்றத் தத்துவ நீக்கிப் பொற்கழல்
கூட்டிச் சற்றருள் புரிவாயே;

[4]காப்புப் பொற்கிரி கோட்டிப் பற்றலர்
காப்பைக் [5]கட்டவர் குருநாதா-

காட்டுக் குட்குற வாட்டிக் குப்பல
காப்புக் குத்திர மொழிவோனே-

வாய்ப்புற் றத்தமிழ் [6]மார்க்கத் திட்பொருள்
[7]வாய்க்குச் [8]சித்திர முருகோனே-

வார்த்தைச் சிற்பர தீர்த்தச் சுற்றலே
வாய்க்குட் பொற்பமர் பெருமாளே. (எஎ)

---

1. இளைபிச்சு எற்றிடு கூட்டில்=துன்பம் சிதைந்து வருத்தும் உடலில். இளைப்பி செற்றிடு=துன்பம் உண்டாக்கி வருத்தும் எனலுமாம்.

2. புக்கு உயிர் அலையாமுன்=புகுந்து உயிரை வதைப்பதற்கு முன்.

3. கூற்றத் தத்துவம்=உடல்வேறு உயிர்வேறாகக் கூறுபடுத்தும் யமவேதனைத் தன்மை.

4. காப்புப் பொற்கிரி-மேரு. இது பூமிக்கு இருசு எனப்படும். "மேருத்தாலென்று நடு நட்டு"—மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்; செங்கீரை.—ந

5. கட்டவர் களைந்தவர்.

6. மார்க்கம்=அகப்பொருட்டுறை. (இலக். விளக்கம் 583 உரை)

7. வாய்=வாய்மை (மெய்ம்மை)

8. சித்திரம்=இரகசியம் "பகைவெல் சித்திரம்"—பெருங்கதை-உஞ்சை 37-43.

கோத்ததுபோல ஒன்று சேர்ந்து, துன்பம் உண்டாக்கி வருத்தும் இவ் வுடலிற் புகுந்து (என்) உயிர் அலைவதற்கு முன்னம்—

கூற்றுவன் (என் உயிரை விடுவிக்கும்) செய லமைப்பை நீக்கி, (உனது) அழகிய திருவடியில் (என்னைச்) சேர்த்து சற்று அருள் புரிவாயே ;

(பூமி நிலைத்து நிற்கக்) காவலா யிருக்கின்ற பொன்மலையை (மேருவை) வளைத்துப், பகைவர்களுடைய அரணைக் (காப்பு மதிலை) அழித்தவராம் சிவபிரானுக்குக் குருநாதனே !-

காட்டுக்குள் குறவாட்டியாம் வள்ளியிடம் பலவாறுகக், காத்துப் புரப்பதைக் குறிக்கும் [1](என்னை நீ காத்தருள் என்னும்) வஞ்சகச் சொற்களைச் சொன்னவனே !

[2]செழிப்புற்ற தமிழ் அகப்பொருள் துறையின் திண்ணிய (உறுதியான) பொருளின் வாய்மைக்கு [அகப்பொருள் துறையின் உண்மை விளக்கத்துக்கு], (உருத்திர சன்மராய் உதவிய) ரகசிய (அல்லது அழகிய) முருகனே !

சொல்லுக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாத கடவுளே ! (புனித) தீர்த்தமாய்ச் சுற்றியுள்ள கடலின் கரையில் (திருச்செந்தூரில்) அழகுடன் அமர்ந்துள்ள பெருமாளே !

(கூற்றத் தத்துவம் நீக்கிக் கழல் கூட்டி அருள் புரிவாயே !)

---

1. வள்ளியிடம் இங்ஙனம் முருகவேள் கூறியதை "ஆவி உய அருள்பாராய்" என வரும் 209-ஆம் பாடலையும் "மனம் பரதவிக்க மால் தரலாமோ" என வரும் 1154-ஆம் பாடலையும் பார்க்க.

2. இறையனுரைகப் பொருளுக்கு உரை கண்டு, தாம் தாம் கண்ட பொருளே சரியான பொருள் என்று சங்கப் புலவர்கள் கலகமிட, முருகவேள் சிவபிரானது மொழிப்படி உருத்திர சன்மர் என்னும் பெயருடன் ஊமைப் பிள்ளையாய் வணிகர் குலத்தில் தோன்றி, சங்கத்தில் வீற்றிருந்து, புலவர்களின் உரையைத் தனித் தனியே கேட்டு, (நக்கீரர்) உரையை வியந்து தெளிவித்த வரலாறு இங்குக் குறித்துளது போலும். இவ் வரலாற்றின் விரிவை 'சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த திருவிளையாடலிலும்', குறிப்பைத் திருப்புகழ் 126, 350, 991, 1055 எண்ணுள்ள பாடல்களிலும் காணலாம்.

93. இறைவனுடன் ஒன்றாகி நிற்றல்

மூளும்வினை சேர மேல்கொண்டி டாஐந்து
பூதவெகு வாய மாயங்கள் தானெஞ்சில்
மூடிநெறி நீதி யேதுஞ்செ யாவஞ்சி யதி[1]பார-

மோகவினை வான போகஞ்செய் வேனண்டர்
தேடஅரி தாய [2]ஞேயங்க ளாய்நின்ற
மூலபர யோக மேல்கொண் டிடாநின்ற துளதாகி;

நாளுமதி வேக கால்கொண்டு தீயண்ட
[3]வாசியன லூடு போயொன்றி வானின்க
[4]ணாமமதி மீதி லூறுங்க லாஇன்ப அமுதூறல்-

நாடியதன் மீது போய்நின்ற ஆநந்த
மேலைவெளி யேறி நீயின்றி நானின்றி
நாடியினும் வேறு தானின்றி வாழ்கின்ற
தொருநாளே;

காளவிட மூணி [5]மாதங்கி வேதஞ்சொல்
பேதைநெடு நீலி பாதங்க ளால்வந்த
காலன்விழ மோது சாமுண்டி பாரம்பொ டனல்வாயு-

1. அதிபாரம்=கொங்கையைக் குறிக்கும். "அதிபாரவிதமுமுடை மாதர்" கணபதி துதி 4-ஆம் பாடல்.

2. ஞேயம்=ஞானத்தினால் அறியப்படு பொருள்.

3. வாசி=சுவாசம்.

4. நாமம்=நினைவு. 'நாமவெள்ளத்து நடுவட் டோன்றிய'—பரிபாடல் 3-92.

5. மாதங்கி=மதங்க முனிவர் தவஞ் செய்து சத்தியைப் பெண்ணாகப் பெற்று மாதங்கி எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தார் என்ப (மதங்கர்) பாணர் குலத்தில் தோன்றியவள் எனலுமாம். "மதங்கர் குலப் பெண்களிற் றோன்றிய எம்பெருமாட்டி" அபிராமி. யந்தாதி 70. 11.

93

ஊண்டு வருகின்ற வினைகள் சேர்ந்து மேல்கொண்டு (என்னைப் பிடிக்க) (நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு எனப்படும்) ஐந்து பூதங்களாற் பலவகையான மாயங்கள் (என்) உள்ளத்திற் குவிய, நெறியான செயல், நீதியான செயல் என்பன ஒன்றும் (நான்) செய்யாமல், வஞ்சிக்கொடி போன்ற (மாதர்களின்) அதிபாரமான (கொங்கைகளின் மீது)—

மோகங் கொண்ட நினைவு உள்ளவனாய் (அவர்களுடன்) போகத்தை அனுபவிப்பேன்; (அத்தகைய நான்) தேவர்கள் தேடுதற்கு அரிதானதும், ஞானத்தினால் அறியப்படும் பொருளாய் நின்றுள்ளதும், பிராண வாயு) மூலாதாரத்தினின்று மேலே உள்ள ஆதாரங் களிற் செலுத்தப்படும் யோக நெறியை மேற் கொண்டு, அந்நிலையிலேயே இருந்து;

நாள்தோறும் மிக்க வேகமாகச் செல்லும் (அப் பிராண) வாயுவின் சேர்க்கையால் எழுகின்ற சிவாக்கினிச் சுவாலை வீச, அந்த பிராண வாயுவுடனும் சிவாக் கினியுடனும் (ஆறு ஆதாரங்களின் வழியே) (கபாலம் வரையில்) போய்ச் சேர்ந்து (தியானத்தில் ஒன்றி) வானிடத்தே (மேலைச் சிவ வீதியிலே) நிறைந்த சந்திரமண்டலத்தின் மீதிருந்து ஊறுகின்ற கலை இன்ப அமுத ஊறலை—

நாடியாய்ந்து, அந்நிலைக்கும் மேலே போய் நிற்கின்ற ஆனந்த மயமான பர ஆகாச வெளியில் ஏறிச் சேர்ந்து, நீ-நான் என்னும் வேற்றுமை யில்லாததும் நாடிப் பார்க்கின் இன்னும் வேறு எதுவும் இல்லா ததுமான (சூனிய) நிலையில் (எல்லா மிழந்த நிலையில்) வாழும் படியான (பாக்கிய) நிலைமையைப் பெறுகின்ற ஒருநாளும் உண்டோ!

கரிய விடத்தை உண்டவள், மாதங்கி, வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பேதை, பெருமை வாய்ந்த நீலி (நீல நிறம் உடையவள்), கிரகபாதங்களின்படி (கோள் முறைப்படி) ஆயுள் நாள் முடிந்தமையால்) வந்த காலன் விழும்படி உதைத்து மோதிய துர்க்கை, நிலம், (அம்பு) நீர், அவையுடன் நெருப்பு, காற்று,—

காதிமுதிர் வான மேதங்கி வாழ்வஞ்சி
[1]ஆடல்விடை யேறி பாகங்கு லாமங்கை
காளிநட மாடி நாளன்பர் தாம்வந்து தொழுமாது;

வாளமுழு தாளு மோர்தண்டு மாய்தங்கு
சோதிமணி மார்ப மாலின்பி ளுளின்சொல்
வாழுமுமை மாத ராள்மைந்த னேயெந்தை
யிளையோனே-

மாசிலடி யார்கள் வாழ்கின்ற வூர்சென்று
தேடிவினை யாடி யேயங்ங னேநின்று
வாழுமயில் வீர னேசேந்தில் வாழ்கின்ற
பெருமாளே. (எஅ)

94. வீடு பெற

வஞ்சங்கொண் டுந்திட ராவண
னும்பந்தென் திண்பரி தேர்கரி
[2]மஞ்சின்பண் புஞ்சரி யாமென வெகுசேனை-

வந்தம்பும் பொங்கிய தாகள
திர்ந்துந்தன் சம்பிர தாயமும்
வம்புந்தும் பும்பல பேசியு மெதிரே[3]கை;

மிஞ்சென்றுஞ் சண்டைசெய் போதுகு
ரங்குந்துஞ் சுங்கனல் போலவெ
குண்டுங்குன் றுங்கா டார்மர மதும்வீசி-

---

1. 'ஆடலேறுடை அண்ணல்' = தேவாரம் - சம்பந்தர் II—107-11.

2. வஞ்சம் கொண்டும் திட ராவணனும் எனப் பிரித்துக் கொள்க.

3. கை=சேனை. "கை வகுத்து" தணிகைப்புரா—சீபரி-467.

(யாவையும்) அழித்து முற்படும் வானம்-(ஆதிய இப் பஞ்ச பூதங்களிலே) தங்கி வாழ்கின்ற வஞ்சிக் கொடி போன்றவள், ஆடல் புரியவல்ல விடையின் மேல் வரும் சிவபிரானுடைய பாகத்தில் விளங்குகின்ற மங்கை, காளி, நடனி, நாள்தோறும் அன்பர்கள் வந்து தொழுகின்ற மாது;

சக்ரவாளகிரியால் சூழப்பட்ட பூவுலகம் முழுமையும் (காத்து) ஆளும், ஒப்பற்ற, குளிர்ந்த, துழாய் மாலை தங்கும் (மார்பனும்), சோதி மணியாகிய கவுத்துவ மணி அணிந்த மார்பனும் ஆகிய திருமாலின் பின்னாள் (தங்கை), இனிய சொல்லை வழங்கும் உமை மாது-(அத்தகைய தேவியின்) மைந்தனே! எந்தையே! இளையோனே—

குற்றமற்ற அடியார்கள் வாழ்கின்ற ஊர்களுக்குப் போய் (அவர்கள் இருக்கும் இடத்தைத்) தேடி, (அவர்களுடன்) விளையாடி, அங்கேயே நின்று, வாழ்கின்ற மயில்வீரனே! திருச்செந்தூரில் வாழ்கின்ற பெருமாளே!

(வேறு தானின்றி வாழ்கின்ற தொருநாளே)

94

வஞ்சக எண்ணங்கொண்டவனாய், வலிமை வாய்ந்த ராவணன், பந்து போல (வேகமாகச் செல்லும்) வலிய குதிரை, தேர், யானை, மேக ஒழுங்குக்குச் சரியான அனேகம் சேனை இவைகளுடன்-

வந்து, அம்பின் (கூட்டங்கள்) நிறைந்து எழ, எதிர்த்துத் தனது சாமர்த்தியப் பெருமைப் பேச்சும், வீண் பேச்சும், இழிவான பேச்சும் பல பேசி, எதிரில் உள்ள சேனையுடன்)-

மிகவும், நாள்முழுதும், சண்டை செய்தபோது, (எதிரில் உள்ள) குரங்குச் (சேனைகள்) நிலைபெற்ற நெருப்புப் போலக் கோபங்கொண்டு, மலைகளையும், கரடு முரடான மரங்களையும் (பிடுங்கி) வீசி-

மிண்டுந்[1] துங் கங்களி ஞலெத
கர்ந் தங்கள் கங்கர மார்பொடு
மின்சந் துஞ் சிந்தமி சாசரர் வகைசேர;
வுஞ்சண்டன் தென்றிசை நாடிவி
ழுந்தங்குஞ் சென்றெம தூதர்க
ளுந்துந்துந் தென்றிட வேதசை நிணமூளை-
உண்டுங்சண் டுஞ்சில கூளிகள்
டிண்டிண்டென் றுங்குதி போடவு
யர்ந்தம்புங் கொண்டுவெல் மாதவன் மருகோனே;
தஞ்சந்தஞ் சஞ்சிறி யேன்மதி
கொஞ்சங்கொஞ் சந்துரை யேயருள்
தந்தென்றின் பந்தரு வீடது தருவாயே-
சங்கங்கஞ் சங்கயல் சூழ்தட
மெங்கெங்கும் பொங்க[2]ம காபுரி
தந்தங்குஞ் சேந்திலில் வாழ்வுயர் பெருமாளே. (எக)

95. காலன் வரும் தினத்தில் திருவடியைப் பெற

வஞ்சத் துடனொரு நெஞ்சிற் பலநினை
வஞ்சிக் கொடியிடை மடவாரும்-
[3]வந்திப் புதல்வரும் [4]அந்திக் கிளைஞரு
மண்டிக் கதறிடு வகைகூர;
[5]அஞ்சக் கலைபடு பஞ்சிப் புழுவுடல்
அங்கிக் கிரையென வுடன்மேவ-
அண்டிப் பயமுற வென்றிச் சமன்வரும்
அன்றைக் கடியிணை தரவேணும்;

---

1. துங்கங்கள் = மலைகள். 2. இன்றும் இப் புனிதத்தைத் திருச்செந்தூர் ஆலயத்தில் அருச்சகர் "இலை விபூதியை" ஆசார மாகக் கொடுப்பதிற் காணலாம்.

3. வந்தி = வணங்கும். 4. அந்தி = நெருங்கிய.

5. அஞ்சக் கலைபடு = அம்சம் கலைபடு = தத்துவப் பகுதிகள் பிரிபட்டுப் போகின்ற.

பேர்த்து எடுக்கப்பட்ட மலைகளினாலே நொறுக்கி, அங்கம் (உடம்பு), கம்(தலை), கரம் (கை), மார்பு இவைகளுடன் ஒளிவிடும் உடற் பொருத்தங்களையும் சிதற அடித்து அரக்கர்களுடைய இனம் முழுமையும்;

யமனுடைய தெற்குத் திசையை நாடி விழவும், அங்குப் போயும், எமதூதர்கள் தள்ளு, தள்ளு, தள்ளு என்று கூறும்படியாக, மாமிசம், கொழுப்பு, மூளை (இவைகளை)-

உண்டும், பார்த்தும், சில பேய்கள் டிண்டிண்டென்று குதித்துக் கூத்தாடவும், சிறந்த அம்புகளைக் கொண்டு வென்ற திருமாலின் மருகனே!

(பெருமானே!) அடைக்கலம், அடைக்கலம், சிறியேனுடைய அறிவு அற்பம், அற்பம், துரையே! அருள் பாலித்து எப்போது இன்பம் தருகின்ற (மோக்ஷ) வீட்டைத் தருவாய்!

சங்கமும், தாமரையும், மீன்களும் உள்ள குளங்கள் பல இடங்களிலும் பொலிய, மகா பரிசுத்தம் துலங்கும் (திருச்)செந்தூரில் வாழ்ந்து ஓங்கும் பெருமானே!

(என்று இன்பந்தரு வீடது தருவாய்)

95

வஞ்சகத்தையும் அதனுடன் ஒப்பற்ற நெஞ்சிற் பலவித எண்ணங்களையும் (கொண்ட) வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையை உடைய மாதர்களும்-

வணங்கும் புதல்வர்களும், நெருங்கிய சுற்றத்தாரும் ஒன்று கூடிக் கதறுகின்ற செய்கை மிகுதியாக,

(உடலின், அம்சங்கள் (தத்துவப் பகுதிகள்) கலந்து பிரிபட்டுப் போகின்ற பஞ்சு போன்ற புழுவுடல் நெருப்புக்கு இரையென உடனே செல்லும்படி-

நெருங்கிப் பயப்படும்படி வெற்றி பொருந்திய யமன்வரும் அந்த நாளில் (உனது) திருவடியிணையைத் தர வேணும்:

கஞ்சப் பிரமனை அஞ்சத் துயர்செய்து
கன்றச் சிறையிடு [1]மயில்வீரா-

கண்டொத் தனமொழி அண்டத் திருமயில்
[2]கண்டத் தழகிய திருமார்பா;

செஞ்[3]சொற் புலவர்கள் சங்கத் தமிழ்தெரி
செந்திற் பதிநக ருறைவோனே-

செம்பொற் குலவட குன்றைக் கடலிடை
சிந்தப் பொரவல பெருமாளே. (அய)

96. திருவடியைப் பெற

வந்து வந்து முன்த வழ்ந்து
[4]வெஞ்சு கந்த யங்க நின்று
[5]மொஞ்சி மொஞ்சி யென்ற ழுங்கு ழந்தையோடு-

---

1. சிறையிடும் அயில்வீரா=எனப்பிரிக்க. பிரமனை முருகன் கைவேலே சிறையிலிட்டது—"விடவசனஞ்சில பறையும் விரிஞ்சன் விலங்கது கால்பூண்டு தன் மேல்தீர்ந்தனன் வேல்வாங்கவே"—வேல்வாங்கு வகுப்பு. "தலராசி தந்தானைச் சிறையிட்டவேல்"—கந்தரந்தாதி 14. 2. கண்டத்து=கண் தத்து.

3. திருச்செந்தூர் சங்கத்தமிழ் கண்டது—உதாரணம்:
"உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச்சீரலைவாய்"—நக்கீரர் [திருமுருகாற்றுப்படை
"திருமணி விளக்கி னலைவாய்ச் செருமிகு சேஎய்"—பரணர் அகநானூறு 266
"வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தில், நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்துறை"—மதுரை மருதன் இளநாகனார் புறநானூறு 55.
"நெடுவேல் திகழ்பூண் முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்"
—தொல்-களவு-சூ 23-ந: பையுண்மாலை.
"சீர்கெழு செந்திலும்...நீங்கா இறைவன்" சிலப். 24.

4. வெஞ் சுகம்=விருப்பமாகிய இன்பம்.

5. மொஞ்சி=முலை.

தாமரையில் (வீற்றிருக்கும்) பிரமன் அஞ்சும்படி அவனுக்குத் துயர் உண்டாக்கி (அவனது) மனம் நோவ (அவனைச்) சிறையிலிட்ட வேல்வீரனே!

கற்கண்டுக்கு ஒப்பான மொழியை உடைய தேவர்குலத்து அழகிய மயில் போன்ற தேவசேனையின் பார்வை பாய்கின்ற அழகிய திருமார்பனே!

செஞ்சொற் புலவர்களுடைய சங்க காலத்துத் தமிழைப் பெற்ற திருச் **சேந்தூர்ப்பதி** யென்னும் நகரில் உறைபவனே!

செம்பொன்னாய்ச், சிறந்து, வடக்கே இருந்த கிரௌஞ்ச மலையைக் கடலிடையே சிதறும்படி போர் செய்ய வல்ல பெருமாளே!

(சமன்வரும் அன்றைக் கடியிணை தரவேணும்)

96

அடிக்கடி வந்து, முன்னே தவழ்ந்து, விரும்பத் தக்க இன்பம விளங்க நின்று, பாச்சி பாச்சி என்று அழுகின்ற குழந்தையும்-

மண்ட லங்கு லுங்க அண்டர்
விண்ட லம்பி ளந்தெ ழுந்த
செம்பொன் மண்ட பங்க ளுப்ப யின்றவீடு;

ஒரந்த ஊந்த குந்த ளந்த
மைழந்து குங்கு மந்த யங்கு
கொங்கை வஞ்சி தஞ்ச மென்று மங்குகாலம்-

[1]கொங்[2]க டம்பு [3]கொங்கு பொங்கு
பைங்க டம்பு தண்டை கொஞ்சு
செங்ச தங்கை தங்கு பங்க யங்கள்தாராய்;

சந்த டர்ந்தெ ழுந்த ரும்பு
[4]மந்த ரஞ்செ ழுங்க ரும்பு
[5]கந்த ரம்பை [6]செண்ப தங்கொள் செந்தில்வாழ்வே-

தண்க டங்க டந்து சென்று
[7]பண்க டங்க டர்ந்த [8]இன்சொல்
திண்பு னம்பு குந்து கண்டி றைஞ்சுகோவே;

---

1. கொங்கு=கோங்கு.

2. அடம்பு=ஒருவித கொடிப்பூ.

3. கொங்கு பொங்கு=வாசனை மிகுந்த.

4. மந்தரம்=மந்தாரம்.

5. கந்த ரம்பை=கந்த அரம்பை = கிழங்கோடு கூடிய வாழை. 6. செண்=சேண்.

7. பண்க டங் கடர்ந்த=பண்கள்-தங்கு-அடர்ந்த.

8. இன்சொல்=இன்சொலுடைய வள்ளியம்மை.

பூதலமே (தாங்க முடியாது) குலுங்க, தேவர்கள் வாழும் விண்ணுலகம் வரையும் அளாவி எழுந்த செம் பொன் மண்டபங்களுடன் கூடிய வீடும்;

பூங்கொத்துகள் கூடிய கூந்தல் தழைந்து, குங்குமம் விளங் கும் கொங்கையை யுடைய வஞ்சிக்கொடி (போன்ற மனையாளுமே) (நமக்கு) ஆதரவு (பற்றுக்கோடு) என் றிருந்த (அறிவு) மங்குகின்ற சமயத்தில் (இறக்கும் போது)

கோங்கு, அடம்பு என்னும் கொடிப்பூ, மணம் மிக்க பசிய கடம்பு, தண்டை, கொஞ்சுவதுபோல ஒலிக்கின்ற செவ்விய சதங்கை இவைகள் தங்கும் தாமரை மலர் போன்ற (உனது) திருவடிகளைத் தந்தருளு வாயாக;

சந்தனமரம், அடர்த்தியாய்த் தோன்றி அரும்புவிடும் மந்தாரம், செழிப்புள்ள கரும்பு, கிழங்கோடு கூடிய வாழை (இவைகள்) வான் இடத்தை அளாவும் திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே!

குளிர்ந்த காட்டைக் கடந்து போய்ப், பலவித பண் இசை கள் தங்கி நெருங்கியன போன்ற இனிய சொற்களை உடைய (வள்ளியம்மை யிருந்த) திண்ணிய (தினைப்) புனத்திற் சென்று (அந்த அம்மையாரைக்) கண்டு வணங்கிய தலைவனே!

அந்த கன்க லங்க வந்து
[1]கந்த ரங்க லந்த [2]சிந்து
ரஞ்சி றந்து வந்[3]த லம்பு ரிந்தமார்பா-

அம்[4]பு னம்பு குந்த நண்பர்
சம்பு நன்பு ரந்த ரன்[5]த
ரம்ப லும்பர் [6]கும்பர் நம்பு தம்பிரானே. (அக)

97. அன்பு உற

வரியார் கருங்கண் மடமாதர்-
மகவாசை தொந்த மதுவாகி-
இருபோது நைந்து மெலியாதே;
இருதாளி னன்பு தருவாயே-
பரிபால னஞ்செய் தருள்வோனே;
பரமேசு ரன்ற னருள்பாலா-
அரிகேச வன்றன் மருகோனே-
அலைவா யமர்ந்த பெருமாளே. (அஉ)

---

1. கந்தரம்=(அன்பர்களுடைய இருதயமாகிய)குகை.

2. சிந்துரம்=தெய்வயானை யம்மை. 3. அலம்=திருப்தி.

4. புனம் புகுந்த நண்பர்=அரண்யவாசிகளாகிய தபோதனர்கள்: நாரதர் எனலும் பொருந்தும். 56, 75, 152, 1261 என்னுள்ள பாடல்களைப் பார்க்கவும்.

5. தரம் பலும்பர்=தரம் பல் உம்பர்=தரம் பெற்ற பலவும்பர்கள். 6. கும்பர்=கும்பமுனி.

யமன் (கிட்ட நெருங்குவதற்கு) கலங்கி அஞ்சும்படியாக, (அருள் கூர்ந்து) வந்து (அன்பர்களுடைய இருதய) குகையிற் கலந்து (வீற்றிருந்தருளும்) தெய்வயானை யம்மை சிறப்புடன் மகிழ்ந்து திருப்தியுடன் பொருந்தும் திருமார்பனே!

அழகிய (தினைப்)புனத்தில் (உன் பொருட்டுப்) புகுந்த உனது நண்பராம் (நாரதரும்), சிவனும், நல்ல இந்திரன் முதலான சிறப்புற்ற பல தேவர்களும், கும்ப முனிவராம் (அகத்தியரும்) விரும்புகின்ற தம்பிரானே!

(சதங்கை தங்கு பங்கயங்கள் தாராய்)

97

ரேகைகள் உள்ள கரிய கண்களை உடைய மடப்பம் பொருந்திய மாதர்கள்,

குழந்தைகள் (என்கின்ற) ஆசையாகிய பந்தத்திலே (கட்டிலே) பட்டவனுகி;

(பகல் - இரவு) என்கின்ற இரண்டு பொழுதுகளிலும் மனம் நைந்து போய் மெலிவு அடையாமல்—

(உனது) இரண்டு திருவடிகளின்மீது அன்பைத் தந்தருளுவாயாக;

காத்து அளித்து அருள்வோனே!

பரமசிவன் தந்தருளிய குழந்தையே!

ஹரிகேசவராம் திருமாலின் மருகனே!

அலைவாய் (என்கின்ற) திருச் செந்தூரில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(உன் இருதாளின் அன்பு தருவாயே)

98. திருவடியைப் பெற

விந்ததி னூறி வந்தது காயம்
வெந்தது கோடி யினிமேலோ-
விண்டுவி டாம லுன்பத மேவு
விஞ்சையர் போல அடியேனும் ;

வந்துவி நாச முன்கலி தீர
வண்சிவ ஞான வடிவாகி-
வன்பத மேறி யென்களை யாற
வந்தருள் பாத மலர் தாராய் ;

எந்தனு ளேக செஞ்சுட ராகி
[1]யென்கணி லாடு தழல்வேணி-
எந்தையர் தேடு மன்பர்ச காய
ரெங்கள் சுவாமி யருள்பாலா ;

[2]சுந்தர ஞான மென்குற மாது
தன்றிரு மார்பி லணைவோனே-
சுந்தர மான செந்திலில் மேவு
கந்தசு ரேசர் பெருமாளே. (அரு)

---

1. "ஆறு திரு எழுத்தும் கூறு நிலைகண்டு நின்தாள் புகழுநர் கண்ணுட் பொலிந்தோய்"—கல்லாடம்
"கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே மணியாடுபாவாய்" அப்பர்—VI-47-1.
"கண்ணின் மிசை நண்ணி"—சம்பந்தர் 3-73-4.

2. 'சுந்தர...மாது' என்றதனால் வள்ளியின் பழைய நிலைப் பெயராகின்ற 'சுந்தரவல்லி' என்பது நினைவூட்டப்பட்டது. ஞான மென் குறமாது—'ஞான குறமாதை'—திருப்புகழ் 987.

98

சுக்கிலத்தில் ஊறிவந்த உடல் (கோடி), வெந்த (உடல் கோடி இனி மேலாவது—

(உன்னை விட்டு) நீங்காமலிருப்பதற்கு உன்னுடைய திருவடியை விரும்புகின்ற கற்றோர் (புலவர்) போல அடியேனும்;

(நல்வழிக்கு) வந்து, நாசமும் பழைய வினை என்கின்ற கேடும் திரும்படி வளப்பம் பொருந்திய சிவஞான வடிவை அடைந்து—

நிலையான பதவியை அடைந்து (பிறப்பு - இறப்பு) என்னும் எனது களைப்பு நீங்க (நீ) வந்து திருவருளைப் பாலிக்கும் உனது திருவடி மலரைத் தந்தருளுவாயாக;

எனது உள்ளத்து உள்ளே ஒப்பற்ற ஒரு செஞ்சோதியாக விளங்கி, எனது கண்களிற் பொலிந்து திகழும், நெருப்பு நிறமான சடைகளை யுடைய,

எனது தந்தையும், (தம்மைத்) தேடுகின்ற அன்பர்களுக்கு உதவுபவரும், எங்கள் சுவாமியுமான சிவபிரான் அருளிய குழந்தையே!

அழகும், ஞானமும், மென்மையும் உடைய குறமாது (வள்ளியின்) திருமார்பில் அணைபவனே!

அழகுள்ள திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் கந்தனே! தேவேந்திரர்களுக்குப் பெருமாளே!

(பாதமலர் தாராய்)

99. திருவடியைப் பெற

வெஞ்ச ரோருக மோகடு நஞ்ச மோகய லோநெடு
வின்ப சாகர மோவடு வகிரோமுன்-

வெந்து போன புராதன[1] சம்ப ராரி புராரியை
வென்ற சாயக மோ[2]கரு விளையோகண்;

தஞ்ச மோயம தூதுவர் நெஞ்ச மோவெனு மாமத
சங்க மாதர் பயோதர மதில்சூழ்கு-

சங்கை யோவிரு கூதள கந்த மாலிகை தோய்தரு
தண்டை சேர்கழ லீவது மொருநாளே;

பஞ்ச பாதக தாருக தண்ட னீறெழ வானவர்
பண்டு போலம ராவதி குடியேறப்-

பங்க யாசனர் கேசவ ரஞ்ச லேயென மால்வரை
பங்க நீறெழ வேல்விடு மிளையோனே;

செஞ்ச டாடவி மீமிசை கங்கை மாதவி தாதகி
திங்கள் சூடிய நாயகர் பெருவாழ்வே-

செண்ப காடவி நீடிய துங்க மாமதிள் சூழ்தரு
*செந்தில் மாநகர் மேவிய பெருமாளே. (அச)

---

1. சம்பரன்=மன்மதனாற் கொல்லப்பட்ட அசுரன். சம்பரனுக்கு அரி (பகைவன்) சம்பராரி (காமன்). புராரி=திரிபுரங்களுக்குப் பகைவன் (சிவன்)

2. "கண்ணெனக் கருவிளை மலர்"—ஐங்குறுநூறு 464.

3. ஓவிரு=ஓவ இரு; ஓவ=நீங்க.

*'சிங்கை மாநகர்' (பா-வே). சிங்கை என்பது காங்கேயம்—941-942 பாடல்களைப் பார்க்க.

99

விரும்பத் தக்க தாமரை மலரோ, கொடிய நஞ்சமோ கயல்மீனோ, பெரிய இன்பக் கடலோ, மாவடுவின் பிளவோ, முன்னே-

வெந்து போன பழைய மன்மதன் சிவபிரான்மீது விட்டு வென்ற அம்போ, காக்கணம் (காக்கட்டான்) மலரோ-(அக்)கண்கள்

(யாரும்) அடைக்கலம் புகும் இடமோ! யமதூதுவர்களுடைய நெஞ்சமோ; என்னும்படியான அழகிய, பெருமை தரக்கூடிய, சேர்க்கையையே (நாடும் பொது) மகளிருடைய கொங்கைகளில் மூழ்குகின்ற

எண்ணங்கள் அழிய, (உனது) இரண்டு கூதள மலர்களின் நறுமண மாலை தோய்ந்துள்ள தண்டைகள் விளங்கும் திருக் கழலை (நீ) அளிப்பதாகிய ஒரு நாளும் (அடியேனுக்குக்) கிடைக்குமா?

(கொலை, பொய், களவு, கள்ளுண், குரு நிந்தை எனப்படும்) ஐந்து பெரும் பாதகங்களையும் செய்தவனாகிய தாரகாசுரன் என்னும் யமன் பொடியாம் படியும், தேவர்கள் தாம் முன்பு இருந்த படியே அமராவதி என்னும் தங்கள் ஊரில் குடியேறவும்—

தாமரை ஆசனத்துப் பிரமனும், திருமாலும் (முருகவேள் நமக்குத் துணை செய்வார்) அஞ்சாதீர்கள் என்று (தேவர்களுக்குத் துணிவு) கூற, மாயையில் வல்ல மலையாம் கிரௌஞ்சம் பங்கப்பட்டு (கேடு அடைந்து) பொடியாகும்படி வேலைச் செலுத்திய இளையோனே!—

செவ்விய சடைக் காட்டின் மேலே கங்கை, குருக்கத்தி, ஆத்தி, நிலா, இவைகளைச் சூடிய தலைவர் (சிவபிரான்) அருளிய பெருமை வாய்ந்த குழந்தையே!

செண்பக வனங்கள் நிறைந்துள்ளதும், உயர்ந்த சிறந்த மதில்கள் சூழ்ந்துள்ளதுமான **(திருச்) செந்தூர்** மாநகரில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(தண்டை சேர் கழலீவதும் ஒரு நாளே!)

—o—

மூன்ருவது திருப்பதி

திருவாவினன்குடி-பழநி.

[ரெயில்வேஸ்டேஷன். மதுரை ஜில்லா திண்டுக்கல்லிலிருந்து 35-மைல். வையாபுரி, ஷண்முக நதி, முதலிய தீர்த்தங்கள் உள. திருவாவினன்குடி கோயில் மலையடிவாரத்தில் இருக்கின்றது. பழநியாண்டவர் கோயில் மலைமேலிருக்கின்றது. பழநி ஊரிலும் சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி கோயில் இருக்கின்றது. பழநிக்குச் **சிவகிரி, சிவமலை** எனவுந் திருநாமங்கள் உண்டு. "படிக்கின்றிலை பழநித் திருநாமம் படிப்பவர்தாள் முடிக்கின்றிலை" [கந்தரலங்காரம்-75], "சிவமயமாம் நின் பழநி" [156], "பதினுலுலகோர் புகழ் பழநி" [170], "காசியின் மீறிய பழநியங்கிரி" [194], "அதிசய மநேக முற்ற பழநிமலை" [214] என்பவற்ருல் இத்தலத்துப் பெருமை விளங்கும். கிரிப்பிரதக்ஷணம் வரலாம். ஸ்தல புராண முண்டு.]

1. திருவாவினன்குடி

100. அருள் பெற

நாத விந்துக லாதீ நமோநம
வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம
ஞான பண்டித ஸாமீ நமோநம வெகுகோடி-

நாம சம்புகு மாரா நமோநம
போக அந்தரி பாலா நமோநம
*நாக பந்தம யூரா நமோநம பாருரா;

சேத தண்டவி நோதா நமோநம
கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம
தீர சம்ப்ரம வீரா நமோநம [1]கிரிராஜ

---

*'நாக மஞ்சு மயூரா நமோநம'—(பா-வே)

1. கிரி ராஜன்=குறிஞ்சி வேந்தன்.

100

நாதம் விந்து எனப்படும் கலைகளுக்கு மூலப் பொருளே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; வேதங்கள், மந்திரங்கள் இவைகளின் வடிவாய் விளங்குபவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; ஞான பண்டித சாமியே உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; †பலகோடிக் கணக்கான—

திருநாமங்களை உடைய சிவபிரானது மைந்தனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; (உயிர்களுக்குப்) ‡ போகத்தை ஊட்டும் பராகாச வடிவியாம் தேவி பார்வதியின் பாலனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன் - பாம்பைக் காலில் அடக்கிக் கட்டியுள்ள மயில் வாகனனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன் – அன்னியராம் சூராதிகளைச்—

சேதித்து (அழித்துத்) தண்டித்த திருவிளையாடலைப் புரிந்தவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; இசை யொலி காட்டும் கிண்கிணியை அணிந்த திருப் பாதங்களை உடையவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; ஆண்மை நிறைந்த வீரனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; மலைகளுக்கு வேந்தனே!

---

* நாதம்—லிங்கம், விந்து—பீடம். நாதவிந்துகலாதி—என்பது இறைவன் பஞ்சமூர்த்தியாய்ப் பஞ்ச கிருத்தியத் தலைவராய்த் திகழ்வதைக் குறிக்கின்றது.

'விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்
விந்துவதே பீடம்; நாதம் இலிங்கமாம்,
அந்த இரண்டையும் ஆதார தெய்வமாய்
வந்த கருவைந்துஞ் செய்யும் மவையைந்தே"—திருமந்திரம் 1757.

† "ஈறிலா ஞானப் பேராயிரம் பேரினன்'—சம்பந்தர் III-26-5.

'எண்ணாயிரங்கோடி பேரார் போலும்' அப்பர் VI-21-8.

‡ 'போகமே அரும்போகஞ் செய்யும் அருளே"—அபிராமி அந்தாதி 36.

தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம
தூய அம்பல லீலா நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம அருள் தாராய்

ஈத லும்பல [1]கோலால பூஜையும்
ஓத லுங்குண ஆசார நீதியும்
ஈர முங்குரு சீர்பாத சேவையு மறவாத-

ஏழ்த லம்புகழ் காவேரி யால்விளை
சோழ மண்டல மீதே மநோகர
[2]ராஜ கெம்பிர நாடாளு நாயக வயலூரா;

[3]ஆத ரம்பயி லாரூரர் தோழமை
சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில்
ஆடல் வெம்பரி மீதேறி மாகயி லையிலேகி-

ஆதி யந்தவு லாவாசு பாடிய
சேரர் கொங்கு[4]வை காவூர் நனாடதில்
ஆவினன் குடி வாழ்வான தேவர்கள்
பெருமாளே. (௧)

---

1. கோலாகலம் என்பது கோலாலம் என்றாயிற்று; கோலாகலம்=சம்ப்ரமம்.

2. ராஜகெம்பிர நாடு—பாடல் 390 பார்க்க. இந்நாடு சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதி—தக்க யாகப் பரணி-பக்கம் 381.

3. **இந்தக் குறிந்துள்ள வரலாறு:**
ஆயிரத்து நூற்று முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தவரும், தேவாரம் பாடினவருமான ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திப் பெருமானுக்கு மிக உகந்த நண்பர் **சேரமான் பெருமாள்** என்னும் சேர அரசர். குடிகள் கழறுவன (சொல்வன) எல்லாம் தாம் இருந்த இடத்தே தமக்குத் தெரியும்படியான வரத்தை இவர் பெற்றிருந்ததால் இவருக்குக் "கழறிற்றறிவார் நாயனார்" என்றும் பெயர். இறைவன் அனுப்பின வெள்ளை யானையின் மீது சுந்தரர் கயிலைக்குச் சென்றபொழுது தமது நண்பராம் சேரனை அவர் நினைத்தார். இதை அறிந்த சேரமான் உடனே ஒரு குதிரையின் மீதேறிச் சுந்தரர் ஏறிச் செல்லும் யானையை வலம்செய்து, சுந்தரருக்கு முன்னே கயிலையை அடைந்தார். இறைவனது ஆணையின்றிச் சென்றபடியாற் சேரமான் கயிலை வாயிலில் தடைபட்டு நிற்க வேண்டி-

திரு விளக்குகள் காட்டும் மங்களகரமான ஜோதியே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; பரிசுத்தமான பர வெளியில் விளையாடுபவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன், தேவயானையைப் பக்கத்திற் கொண்டவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; (உனது) திருவருளைத் தந்தருளுக.

(இரப்போர்க்கு, ஈதல் (கொடுத்தல்), பலவித விசேட பூஜைகள், (நூல்களை) ஓதல்,(நல்ல) குணம்,ஆசாரம், நீதி, கருணை, குருவின் அழகிய பாதசேவை—ஆகிய இவைகளை மறவாத (சோழ மண்டலத்தில்) உள்ளதும்,

ஏழு பூமியில் உள்ளோரும் புகழ்கின்ற காவேரி நதியால் செழிப்புற்று வளம் பெருகும் சோழமண்டலத்தில் உள்ளதுமான மனதுக்கு இன்பகரமான ராஜ கெம்பீரம் என்னும் நாட்டுப் பகுதியை ஆண்டருளும் நாயகனே! வயலூர் (அண்ணலே)!

(தம்மாட்டு) அன்புவைத்த திருவாரூரர் என்னும் (சுந்தர மூர்த்திப் பெருமானது) நட்பைக் கூடினவராய், அவருடன் *முன்பொருநாள், ஆடலில் வல்ல, விரும்பத் தக்க குதிரை மீதேறி மகா கயிலைக்குப் போய் (அங்கே)—

'ஆதி உலா' என்னும் அழகிய (கயிலாய ஞான) உலாவை ஆசுகவியாகப் பாடின சேரர் பெருமானும் சேரமான் பெருமானுக்கு உரித்தான கொங்கு மண்டலத்து வைகாவூர் என்னும் நாட்டுப் பகுதியில் இருக்கும் (திரு) ஆவினன்குடி என்னும் தலத்தில் வாழ்வு கொண்டிருக்கும் தேவர்கள் பெருமாளே!

(அருள் தாராய்)

---

* கி. பி. 825-ல் என்ப.

101. அருள் பெற

போத கந்தரு கோவே நமோநம
நீதி தங்கிய தேவா நமோநம
பூத லந்தனை யாள்வாய் நமோநம பணியாவும்-
பூணு கின்றபி ரானே நமோநம
வேடர் தங்கொடி மாலா நமோநம
போத வன்புகழ் ஸாமீ நமோநம அரிதான;

வேத மந்திர ரூபா நமோநம
ஞான பண்டித நாதா நமோநம
வீர கண்டைகொள் தாளா நமோநம அழகான-
மேனி தங்கிய வேளே நமோநம
வான பைந்தொடி வாழ்வே நமோநம
வீறு கொண்டவி சாகா நமோநம அருள்தாராய்;

பாத கஞ்செறி சூராதி மாளவெ
கூர்மை கொண்டயி லாலே பொராடியெ
பார அண்டர்கள் வானுடு சேர்தர அருள்வோனே-
பாதி சந்திர னேசூடும் வேணியர்
சூல சங்கர னார்கீத நாயகர்
பார திண்புய மேசேரு சோதியர் கயிலாயர்;

வந்தது. அங்ஙனம் தடைபட்டு நின்ற காலத்தை வீணாக்காது, "திருக் கயிலாய ஞான உலா" என்னும் ஒரு பிரபந்தத்தை ஆசுகவி யாகப் பாடிச், சுந்தரர் வந்தபின் அவர் உதவியால் இறைவ னுடைய சந்நிதியை அடைந்து, அங்கே அந்த உலாவை அரங்கேற் றினர். இவ்வரலாற்றின் விரிவைப் பெரிய புராணத்திற் பார்க்க. தமிழ் மொழியில் உள்ள உலாக்களில் இதுவே காலத்தில் முந்திய தால் 'ஆதி உலா' என்றும், கயிலாயத்திற் பாடப்பட்டபடியாலும், கயிலை வள்ளலின் உலாவைக் கூறினபடியாலும் 'கயிலாய ஞான உலா' என்றும் இவ்வுலா பெயர் பெறும்.

4. (வைகாவூர்) ஆவினன்குடி நாடு கொங்கு நாட்டெல்லைக் குட்பட்டது. கொங்கு மண்டல சதகம் பக்கம் ௬.

101

ஞானோபதேசத்தைத் தந்த தலைவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன்- வணங்குகின்றேன்; நீதிக்கு இருப்பிடமாகும் தேவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; பூமண்டலத்தை ஆள்பவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்—அணிகலங்கள் யாவையும்—

அணிகின்ற பெருமானே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; வேடர் குலக் கொடியாம் வள்ளியிடம் ஆசை பூண்டவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; (தாமரை) மலரில் வீற்றிருப்பவனும் பிரமன் புகழ்கின்ற சாமியே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன், அருமையான;

வேத மந்திரங்களின் வடிவு கொண்டவனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; ஞான பண்டித நாதனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; வீரக்கழலை அணிந்த திருவடியாய்! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; அழகான—

திருமேனி விளங்கும் வேளே! உன்னை வணங்குகின்றேன்—வணங்குகின்றேன்; தேவருலகில் வளர்ந்த அழகிய தோள்வளை அணிந்த தேவ சேனைக்கு நாயகனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; வெற்றிப் பொலிவு கொண்ட விசாகனே! உன்னை வணங்குகின்றேன், வணங்குகின்றேன்; உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

பாதகம் நிறைந்த சூரனுதியர் இறந்து படும்படி கூரிய வேலாயுதத்தாலே போர் செய்து பெருமை பொருந்திய தேவர்கள் வானுலகிற் சேரும்படி அருள் புரிந்தவனே!

பாதி நிலவை அணிந்த சடையினர், சூலப்படை ஏந்திய சங்கரனுர், இசைத் தலைவர், கனத்த திண்ணிய புயங்களைக் கொண்ட ஒளியினர்; கயிலாய மலையினர்;

ஆதி சங்கர னார்பாக மாதுமை
கோல அம்பிகை மாதா மநோமணி
ஆயி சுந்தரி தாயான நாரணி அபிராமி-

ஆவல் கொண்டு*வி ரூலே சிராடவெ
கோம ளம்பல சூழ்கோ யில்மீறிய
ஆவி னன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமாளே. (2)

102. பெண் மாயை விலக.

வார ணந்தனை நேரான மாமுலை
மீத ணிந்திடு பூணார மாரொளி
வால சந்திர னோராக மாமுக மெழில்கூர.

வார ணங்கிடு சேலான நீள்விழி
யோலை தங்கிய வார்காது வாவிட
வான இன்சுவை மேலான வாயித ழமுதூறத்;

தோர ணஞ்செறி தார்வாழை யேய்தொடை
மீதில் நின்றிடை நூல்போலு லாவியெ
தோகை யென்றிட வாகாக வூரன நடைமானார்-

தோத கந்தனை மாமாயை யேவடி
வாக நின்றதெ னாஆய வோர்வது
தோணி டும்படி நாயேனுள் நீயருள் தருவாயே;

கார ணந்தனை யோராதி சாசரர்
தாம டங்கலு மீறுக வானவர்
காவ லிந்திர னுடாள வேயயில் விடும்வீரா-

* விருலே=வீருலே.

ஆதி சங்கரனார் (எனப்படும் சிவபிரானது) பாகத்தில் விளங்கும் மாது, உமையம்மை, அழகிய அம்பிகை, மாதா, மனோமணி, ஆயி, சுந்தரி, (உயிர்கட்குத்) தாயான நாரணி, அழகி—(ஆகிய பார்வதி தேவி)

ஆசை பூண்டு பெருமையுடனே (உன்னைச்) சீராட்ட, அழகு பல கொண்ட திருக்கோயில் சிறந்து விளங்கும் **திருவாவினன்குடியில்** வாழ்வு கொண்டிருக்கும் தேவர்கள் பெருமாளே!

(அருள் தாராய்)

102

யானைக்கு ஒப்பான பெரிய கொங்கைகளின் மேலே அணிந்துள்ள அணிகலனும் முத்து மாலையின் பேரொளியும், இள நிலாவுக்கு ஒப்பான சிறந்த முகமும் அழகு மிக்குப் பொலியவும்,

நீண்ட, (காண்போர்க்கு) வருத்தம் தரவல்ல, சேல்மீன் போன்ற பெரிய கண்கள் ஓலை பூண்டுள்ள நீண்ட காதுகளைத் தாவி நிற்கவும், தேவரது இனிய அமுதத்தினும் மேலான வாயிதழ்கள் அமுதூறவும்;

(அலங்கார) தோரணத்துக்குப் பயன்படும் குலை தள்ளிய வாழையை நிகர்க்கும் தொடை மேலே விளங்கும் இடையானது நூலுக்கு ஒப்பாக விளங்கவும்—உலாவி, மயில் என்று சொல்லும்படி, அழகாக ஊர்ந்து செல்லும் அன்னத்துக்கு ஒப்பான நடையுடன் விளங்கும் மாதர்களின்—

வஞ்சகச் செயலை மகா மாயையே வடிவுகொண்டு நிற்கின்றதென ஆய்ந்து அறியும் அறிவு (எனக்கு) விளங்கும்படி அடியேனுடைய உள்ளத்தில் நீ அருள் பாலிப்பாயாக;

(ஏன் நம்மீது முருகவேள் படையெடுத்து வந்துள்ளார் என்னும்) காரணத்தை ஆய்ந்து அறியாத அசுரர்கள் எல்லாரும் முடிந்தழிய, தேவர்களுக்குக் காவலாய் நிற்கும் இந்திரன் தனது நாட்டை ஆள, வேலைச் செலுத்திய வீரனே!—

கார்வி டந்தனை யூறுக வானவர்
வாழ்த ரும்படி மேனுளி லேமிசை
காள கண்டம காதேவ ஞர்தரு முருகோனே

ஆர ணன்றனை வாதாடி யோருரை
ஓது கின்றென வாராதெ னுவவ
ஞண வங்கெட வேகாவ லாமதி விடும்வேலா

ஆத வன்கதி ரோவாது லாவிய
கோபு ரங்கிளர் மாமாது மேவிய
ஆவி னன்குடி யோனேசு ராதிபர் பெருமாளே. (௩)

103. ஞானிகளோடு இணங்க.

மூல மந்திர மோத லிங்கிலை
யீவ திங்கிலை நேய மிங்கிலை
மோன மிங்கிலை ஞான மிங்கிலை மடவார்கள்

மோக முண்டதி தாக முண்டப
சார முண்டப ராத முண்டிடு
மூக னென்றொரு பேரு முண்டருள் பயிலாத;

கரிய நஞ்சை உணவாகத், தேவர்கள் வாழும்படி முன்னுளில் உண்ட கரிய கழுத்தை உடைய மகா தேவனுர் தந்தருளிய முருகனே !

(வேதம் படித்த) பிரமனுெடு வாதாடி, ஒரு சொல்லுக்குப் (பிரணவத்துக்கு) உரை ஓதுக என்று (அவனைக்) கேட்க, அவன் பொருள் வாராது என்று கூறி (விழித்து நிற்க), அவனது ஆணவம் (நான் என்னும் செருக்கு) அழிய அவனைச் சிறையிலிட்ட வேலனே !

சூரியனது கிரணங்கள் நீங்காது (எப்போதும்) வீசுகின்ற கோபுரம் விளங்குவதும், லக்ஷ்மி தேவி விரும்பி வாசம் செய்வதுமான (திரு) **ஆவினன்குடியில்** வீற்றிருப்பவனே ! தேவர் தலைவர்களின் பெருமாளே !)

(மானுர் மாயைவடிவெனத் தோணிடும்படி நீ அருள் தருவாயே !);

103

மூல மந்திர மாகிய (ஆறெழுத்தை ஓதுவது என்பது இங்கே (என்னிடத்தில் கிடையாது ; ஈதல் (கொடுத்தல்) என்பது இங்கே (என்னிடத்தில்) கிடையாது ; அன்பு என்பது இங்கே (என்னிடத்தில்) கிடையாது ; (மனத்தை அடக்கும்) மௌன நிலை என்பது இங்கே (என்னிடத்தில்) கிடையாது ; ஞானம் என்பது இங்கே (என்னிடத்தில்) கிடையாது ; மாதர்கள் மீது

மோகம் என்பது உண்டு ; அதில் மிக்க தாகம் (வேட்கை) உண்டு ; அதனுல் செய்த அபசாரம் உண்டு ; அதனுல் வந்த அபராதம் உண்டு : (எல்லாரும்) இட்ட பேர் 'மூகன்' (கீழ்மகன்) என்று ஒரு பேரும் உண்டு (அல்லது பன்றி உருக்கொண்டு வந்த *மூகன் என்னும் அசுரன் இவன் என்கின்ற பேரும் உண்டு) ; (உனது) திருவருளிற் பயிலாத—

---

* அருச்சுனனது தவத்தைச் சோதிக்க வந்த வேட உருக் கொண்ட சிவபிரானுலும் அருச்சுனனுலும் கொல்லப்பட்ட (பன்றி உருவங் கொண்ட) அசுரன், **மூகன்** (மூகாசுரன்.)

கோல முங்குண வீன துன்பர்கள்
[1]வார்மை யும்பல வாகி வெங்தெழு
கோர கும்பியி லேவி ழுந்திட நினைவாகிக்-

கூடு கொண்டுழல் வேனை யன்பொடு
ஞான நெஞ்சினர் பாலி ணங்கிடு
கூர்மை தந்தினி யாள வந்தருள் புரிவாயே;

பீலி வெந்துய [2]ஆலி வெந்தவ
சோகு வெந்தமண் மூகர் நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது கொண்டரு ளெழுதேடு-

பேணி யங்கெதி ராறு சென்றிட
மாற னும்பிணி தீர வஞ்சகர்
பீறு வெங்கழு வேற வென்றிடு முருகோனே;

ஆல முண்டவர் சோதி யங்கணர்
பாக மொன்றிய வாலை யந்தரி
ஆதி யந்தமு மான சங்கரி குமரேசா-

ஆர ணம்பயில் ஞான புங்கவ
சேவ லங்கொடி யான பைங்கர
ஆவி னன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமாளே. (ச)

---

1. வார்மை=ஒழுக்கம்.
2. ஆலி=குண்டிகை நீர்.

விளையாட்டுக் கோலமும், குணம் இழிவான துன்பச் செயலாளர்களின் ஒழுக்கமும் பலகூடி, வெந்து எழுகின்ற கோரமான [1]கும்பி பாகம் என்னும் நரகத்திலே விழுவதற்கே நினைவுகொண்டு—

இந்தக் கூடாகிய உடலைச் சுமந்து கொண்டு திரிகின்ற என்மீது அன்புவைத்து, ஞான நெஞ்சங் கொண்ட (பெரியோர்களுடன்) சேரும்படியான நுண்ணறிவை (எனக்குத்) தந்து இனி (என்னை) ஆளவந்து அருள் புரிவாயாக;

[2]மயிற் பீலியும் வெந்து, உயர்ந்துள்ள குண்டிகை நீரும் வெந்து கொதித்து, அசோகந் தளிர்களும் வெந்து (அந்த அவமானத்தால்) அமணர்கள் ஊமர்களாய் நெஞ்சிலே பயம் கொள்ளுமாறு வாது செய்து திருவருட் பெருக்கால் (பாசுரம்) எழுதின ஏடு—

[3]யாவரும் விரும்பும்படி அங்கு எதிர் ஏறி (வைகை) ஆற்றிற் செல்லவும், பாண்டியனும் நோய் தீர்ந்து குணம் பெறவும், (சமண) வஞ்சகர்கள் (உடலைக்)கிழிக்கின்ற கொடிய கழுமரத்தில் ஏறவும் வெற்றிகொண்ட முருகனே!

நஞ்சை உண்டவரும், முச்சுடர்களையும் அழகிய முக்கண்களிற் கொண்டவருமான சிவபிரானது பாகத்திற் பொருந்திய குமரி, பராகாச வடிவி, முதலும் ஈறுமாய் நிற்கும் சங்கரியின் குமரனும் ஈசனே!

வேதங்கள் (போற்றிப்) பயில்கின்ற ஞான 'குருவே! சேவற் கொடி கொண்ட திருக்கரத்தனே! திரு ஆவினன்குடியில் வாழ்வு கொண்டருளும் பெருமாளே!

(ஞான நெஞ்சினர் பாலிணங்கிட அருள் புரிவாயே)

---

1. கும்பி—கும்பிபாகம். இது ஏழு நரகங்களுள் ஒன்று: பாபம் செய்தவர்களைக் குயவனது சூளையிற் சுடுவது போல வாட்டுகின்ற நரகம்.

2. பாண்டியனுக்கு உற்ற சுரத்தின் வெப்பத்தால் அவன் அருகில் இருந்த சமணர்களின் மயிர்ப்பீலி, குண்டிகை நீர், அசோகந்தளிர் யாவும் வெந்து போயின என்பர்.

"பிண்டியும் தண்டும் பாயும் பீலியுங் குடையும் வெந்து [கையிற்
குண்டிகை நீரும் நின்று கொதித்திடக் கண்டார் குண்டர்"
—திருவாலவாயுடையார் புராணம் 37-63.

"ஆலி வெந்து, பீலி வெந்து பாயும் வெந்து பிண்டியேற மண்டவே"—தக்கயாகப் பரணி 176.

3-பக்கம் 247 பார்க்க.

104. பூஜை செய்ய.

வேயி சைந்தெழு தோள்கள் தங்கிய
மாதர் கொங்கையி லேமு யங்கிட
வீணி லுஞ்சில பாத கஞ்செய அவமேதான்-

வீறு கொண்டுட னேவ ருந்தியு
மேயு லைந்தவ மேதி ரிந்துள
மேக வன்றறி வேக லங்கிட வெகுதூரம்;

போய லைந்துழ லாகி நொந்துபின்
வாடி நைந்தென தாவி வெம்பியெ
பூத லந்தனி லேம யங்கிய மதிபோகப்-

[1]போது கங்கையி னீர்சொ ரிந்திரு
பாத பங்கய மேவ ணங்கியெ
பூசை யுஞ்சில வேபு ரிந்திட அருள்வாயே;

தீயி சைந்தெழ வேயி லங்கையில்
ராவ ணன்சிர மேய ரிந்[2]தவர்
சேனை யுஞ்செல மாள வென்றவன் மருகோனே-

தேச மெங்கணு மேபு ரந்திடு
சூர்ம டிந்திட வேலின் வென்றவ
தேவர் தம்பதி யாள அன்புசெய் திடுவோனே;

ஆயி சுந்தரி நீலி பிங்கலை
போக அந்தரி சூலி குண்டலி
ஆதி யம்பிகை வேத தந்திரி யிடமாகும்-

---

1. "இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள"-அப்பர் V-91-6,
2. அவர்—இஃது ஒருமையிற் பன்மை.

104

மூங்கிலுக்கு ஒத்ததாய் எழுந்துள்ள தோள்களைக் கொண்ட மாதர்களுடைய கொங்கையைத் தழுவ வேண்டி, வீணாகச் சில பாதகச் செயல்களைச் செய்ய, பயனொன்றும் இல்லாமலே—

செருக்கு அடைந்து, வருந்தி, நிலை குலைந்து, வீணாகத் திரிந்து, நெஞ்சம் கவலைகொண்டு, அறிவு கலங்க, வெகுதூரம்—

போய் அலைந்து, திரிந்து, மனம் நொந்து, பின்பு வாடி, நைந்து, என்னுடைய ஆவி கொதித்து வாட (இப்) பூமியிலே ஆசை மயக்கம் கொண்ட புத்தி (என்னை விட்டு) விலகிப்போய்—

மலரையும் கங்கை நீரையும் நிரம்பப் பெய்து (உனது) இரண்டு பாத தாமரைகளை வணங்கியே பூஜை சில (நான்) செய்யும்படி அருள் புரிவாயே:

நெருப்புப் பற்றி எழும்படி இலங்கையில் ராவணனுடைய தலைகளை அரிந்து அவனுடைய சேனைகள் தொலைந்து அழிய வென்ற திருமாலின் மருகனே!

அண்டம் எல்லாவற்றையும் ஆண்டுவந்த சூரன் மாள வேல் கொண்டு வென்றவனே! தேவர்கள் தங்களுடைய ஊரை ஆளும்படி (அல்லது தேவர்களின் தலைவனும் இந்திரன் ஆளும்படி) அன்பு கொண்டவனே!

ஆயி (தாய்), சுந்தரி (அழகி), நீலி (நீலநிறம் படைத்த காளி), பிங்கலை (பொன்னிறம் படைத்தவள்), (உயிர்களுக்குப்) போகத்தை ஊட்டும் பராகாச வடிவினள், திரிசூலத்தைத் தரித்தவள், சுத்த மாயையாம் சத்தி, ஆதி, அம்பிகை. வேதநாற் பொருளானவள், (ஆகிய பார்வதி) இடது பாகத்தில் அமரும்—

செ. 103. 3. சமணரொடு வாது செய்து, சம்பந்தப் பெருமான் "வாழ்க அந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரம் எழுதின ஏடு வைகையாற்றில் எதிரேறி வெற்றி பெற்ற லீலையும், பாண்டியனது வெப்பு நோயும் கூனும் தீர்ந்த வகையும், சமணர் கழு ஏறினதுமான விவரங்கள் இங்குக் குறிக்கப்பட்டன. இதன் விரிவை பெரிய புராணத்திலும் திருவிளையாடற் புராணத்திலுங் காண்க.

ஆல முண்டா ணரி றைஞ்சவொர்
போத கந்தனை யேயு கந்தருள்
ஆவினன் குடி மீதி லங்கிய பெருமாளே. (ரு)

104—1. ஆண்டருள

* நாவி லங்கதின் மேல்வி நாயகன்
மூவி ரண்டினில் மேவு பூமக
ணுத னுந்†தச மீது மாவிரு சடமீதே.

நாம சங்கா ஞர்து வாதச
நாவி லங்கதி சேரா **
** கண்டமி லாட மாயதி நெறிபோய ;

** ** **

மூது ணர்ந்ததி யான பூரண
ஞான முண்டக மீதி லேறிய
மோன சுந்தர யோக நாயக எனையாள்வாய் ;

கால கண்டக லோக பாரண
தாரு கன்பொடி யாக மால்வரை
‡கால வந்திட வீறு மாகள முதுபேய்கள்.

காக ளங்கள் தடாரி பேரிகை
தாரை பம்பை மலாரி யாகுளி
காய வண்ட மெலா முலாவிட விளையாடி ;

* 'நாலு கங்களின்—(பா-வே)
† "சத மீது"—(பா-வே)
‡ 'காலறுந்திட'—(பா-வே)

நஞ்சு உண்ட சிவபிரான் வணங்க ஒரு ஞானோபதேசத்தை மகிழ்ந்து அவருக்கு உபதேசித் தருளிய (பெருமாளே)! திருவாவினன்குடி என்னும் தலத்தில் விளங்குகின்ற பெருமாளே!

(பூசையும் சிலவே புரிந்திட அருள்வாயே!)

104—1

(குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும மத்தியில் உள்ள) நான் கிதழ்த் தாமரையான மூலாதாரத்தில் வீற்றிருக்கும் விநாயக மூர்த்தியும், (மூலாதாரத்துக்கும் நாபிக்கும் இடையே) ஆறு இதழ்த் தாமரையான சுவாதிஷ்டானத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனும், (சுவாதிஷ்டானத்துக்கு மேலே நாபிப் பிரதேசத்தில்) பத்து இதழ்த் தாமரையாம் மணிபூரகத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமாலும்—(அதற்கு மேலே) இரண்டு ஆறு (அதாவது பன்னிரண்டு) இதழ்த் தாமரையாம்—

(அநாகதமாம் (இருதய ஸ்தானத்தில்) வீற்றிருக்கும்) புகழ் கொண்ட ருத்திரனும், அநாகதத்துக்கு மேலே (12+4) பதினாறு இதழ்த் தாமரை வடிவதாய் அடி நாவில் (விசுத்தியில்) இருக்கும் மகேசுரனும் (இரண்டு இதழ்த் தாமரையாம் ஆஞ்ஞையில் இருக்கும் சதாசிவனுமாக). ஆறு ஆதார வழியே போய்—

முற்றும் உணர்ந்த தியான மூர்த்தியான நிலையில் ஞான தாமரை யாசனத்தின் மீதே விளங்குகின்ற மௌன சுந்தர ரூபியான யோக நாயகனே! என்னை ஆண்டருளுவாயாக;

காலத்தை வென்றவனே! லோகங்களைத் திருப்தி செய்பவனே! தாரகாசுரன் அழியவும், மாயைகள் செய்ய வல்ல (கிரௌஞ்ச) மலை தனது மாயைகள் வெளிப்பட்டு அழிய வந்திடவும், ஓங்கி யெழும் பெரும் போர்க்களத்தில் பழைய பேய்கள்,

எக்காளங்கள், உடுக்கை, முரசு, நீண்ட ஊது குழல், பறை, மல்லரிப் பறை, சிறு பறை, இவையெலாம் பொங்கி எழ, அண்டமெல்லாம் உலாவி விளையாடி—அல்லது—ஆகாய அண்ட மெல்லாம் முழங்க விளையாடி

ஆல சுந்தரி காளி யோகினி
பூத சங்கமொ டாட மாதிரை
ஆழி வெந்திட நீடு வேல்விடு முருகோனே-

ஆசை கொண்டொரு வேட மோகினி
பாத பங்கய மீது வீழ்திரு
ஆவி னன்குடி மேவு தேவர்கள் பெருமாளே.

105. நன்றி பாராட்டல்

கோல குங்கும கற்புர மெட்டொன்
றுன சந்தன வித்துரு மத்தின்
கோவை செண்பக தட்பம கிழ்ச்செங் கழுநீரின்-

கோதை சங்கிலி யுற்றக ழுத்தும்
பூஷ ணம்பல வொப்பனை மெச்சுங்
கூறு கொண்டப ணைத்தனம் விற்கும்
பொதுமாதர் ;

பாலு டன்கனி சர்க்கரை சுத்தந்
தேனை னும்படி மெத்தரு சிக்கும்
பாத கம்பகர் சொற்களி லிட்டம் பயிலாமே-

பாத பங்கய முற்றிட வுட்கொண்
டோது கின்றதி ருப்புகழ் நித்தம்
பாடு மன்பது செய்ப்பதி யிற்றந் தவனீயே ;

தால முன்புப டைத்தபிர புச்சந்
தேக மின்றிம திக்கவ திர்க்குஞ்
சாக ரஞ்சுவ றக்கிரி யெட்டுந் தலைசாயச்-

நஞ்சை உண்ட சுந்தரி, காளி, யோகினி (எனப்படும் துர்க்கை) பூத கூட்டங்களொடு ஆட, பெரிய அலை வீசும் கடல் வெந்து போம்படி நீண்ட வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய முருகனே!

ஆசைகொண்டு ஒப்பற்ற வேடர் குலத்து (மயக்கவல்ல அழகியாம்) வள்ளியின் பாத தாமரைகளின் மீது வீழ்ந்து வணங்கிய (பெருமாளே)! திரு ஆவினன் குடியில் வீற்றிருக்கும் (திரு ஆவினன்குடியை விரும்பும்) தேவர்கள் பெருமாளே!

(எனை ஆள்வாய்).

105

அழகிய குங்குமம், பச்சைக் கற்பூரம், நவமணிகள், தக்க சந்தனம், பவள வடங்கள், செண்பகப் பூ, குளிர்ந்த மகிழம் பூ, செங்கழுநீர்ப் பூ, (இவைகளால் ஆய)—

மாலை, சங்கிலி இவைகள் விளங்கும் கழுத்தொடு கூடியவராய், அணிகலன்களையும், பலவித அலங்காரங்களையும் மெச்சும் படியான தன்மையிற் கொண்ட (தமது) பருத்த கொங்கைகளை விற்கின்ற பொது மகளிருடைய—

பால், பழம், சர்க்கரை, பரிசுத்தமான தேன் என்று சொல்லும் படியாக அதிகமாக ருசிக்கின்றவையும், பெரும் பாவமே தருகின்றவையுமான சொற்களில் (நான்) விருப்பங் கொள்ளாமல்—

*(உனது) பாத தாமரைகளை (என் நெஞ்சிற்) பொருந்த உட்கொண்டு, (நான்) கூறிவரும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களை தினந்தோறும் (தவறாமல்) பாடவேண்டும் என்ற அன்பை **வயலூரில்** (எனக்குத்) தந்தவன் நீயே!

உலகத்தை முன்பு படைத்த பிரபுவாகிய பிரமன் (தனது ஐயம் தீர்ந்து உண்மைப் பொருளை இவரால் அறிந்தேன் என்று உன்னை) மதிக்கவும், முழங்குகின்ற கடல் வற்றிப்போகவும், மலைகள் எட்டும் (எட்டுத் திசைகளில் உள்ள மலைகள்) நிலை குலையவும்—

---

* இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

சாடு குன்றது பொட்டெழ மற்றுஞ்
சூர னும்பொடி பட்டிட யுத்தஞ்
சாத கஞ்செய்தி ருக்கைவி திர்க்குந் தனிவேலா;

ஆல முண்டகண் மூத்தினி லக்குந்
தேவ ரென்புநி ரைத்தெரி யிற்சென்
றூடு கின்றத கப்பனு கக்குங் குருநாதா-

ஆட கம்புனை பொற்குடம் வைக்குங்
கோபு ரங்களி னுச்சியு டுத்தங்
காவி னன்குடி வெற்பினி னிற்கும் பெருமாளே.

106. அருள் பெற

[1]அபகார நிந்தைபட் டுழலாதே-
அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே;

உபதேச மந்திரப் பொருளாலே-
உனைநானி னைந்தருட் பெறுவேனோ;

இபமாமுகன் தனக் கிளையோனே-
இமவான்ம டந்தையுத் தமிபாலா;

ஜெபமாலை தந்த சற் குருநாதா-
திருவாவினன்குடிப் பெருமாளே. (எ)

---

[1] 'அபசார நிந்தை' என்று சில பிரதிகளிலிருந்தபோதிலும், 'அபகாரநிந்தை' என்றே பழம் பிரதிகள் பலவற்றிலும் உள்ளது.

(யாவரையும் சூழ்ச்சியிற்) கொன்ற கிரவுஞ்ச மலை தூளாகவும், சூரன் பொடி படவும், போரிற் பயிற்சி கொண்ட திருக்கையை அசைத்துச் செலுத்திய ஒப்பற்ற வேலனே!

நஞ்சம் உண்ட கழுத்தில் ருத்ராக்ஷ மாலைகளையும், தேவர்களுடைய எலும்பு மாலைகளையும் வரிசையாக அணிந்து, (சுடுகாட்டு) எரியிடையே சென்று ஆடுகின்ற தந்தையாம் சிவபிரான் மகிழுங் குருநாதனே!

பொன்னால் அலங்கரிக்கப் பட்ட அழகிய கலசங்கள் வைத்துள்ள கோபுரங்களின் உச்சியில் நக்ஷத்திரங்கள் தங்குகின்ற திரு ஆவினன்குடி மலையினில் நின்று விளங்கும் பெருமாளே!

(திருப்புகழ் நித்தம் பாடும் அன்பு தந்தவன் நீயே.)

106

தீமைகள் செய்ததனால் நிந்தனைகளுக்கு ஆளாகி அலையாமலும்,

(நன்னெறியை) அறியாத (கைக்கொள்ளாத) வஞ்சகர்களுடன் இணங்குவதைக் கருதாமலும்,

(நீ எனக்கு அருளிய) உபதேச மந்திரப் பொருளையே துணையாகக் கொண்டு,

உன்னை நான் நினைந்து (உனது திரு) அருளைப் பெற மாட்டேனோ!

யானையின் சிறந்த முகத்தையுடைய கணபதிக்குத் தம்பியே!

இமய ராஜன் மகளாம் (பார்வதி என்கின்ற) உத்தமியின் பிள்ளையே!

*ஜெபமாலை (ஒன்றை எனக்குத்) தந்த சற்குரு நாதனே! திரு ஆவினன்குடிப் பெருமாளே!

(உனை நான் நினைந்து அருள் பெறுவேனோ!)

---

* இது அருணகிரியாரின் வரலாற்றைக் குறிக்கும்.

107. புகழ

இனயா யெழுந்துவெற் பெனவே யுயர்ந்துகற்
 புர[1]மா ரணந்துளுத் திடுமானர்-
கனிவா யுகந்துசிக் கெனவே யணைந்துகைப்
 பொருளே யிழந்துவிட் டயர்வாயே;
மனமே தளர்ந்துவிக் கலுமே யெழுந்துமட்
 டறவே யுலர்ந்துசுக் கதுபோலே-
வசமே யழிந்துவுக் கிடுநோய் துறந்துவுவப்
 பெனவே நினைந்துனைப் புகழ்வேனோ;
புனவேடர் தந்தபொற் குறமாது இன்புறப்
 புணர்காதல் கொண்டஅக் கிழவோனே-
புனலேழு மங்கவெற் பொடுசூர் சிரங்கள்பொட்
 டெழவே லெறிந்தவுக் கிரவீரா;
தினமேவு குங்குமப் புயவாச கிண்கிணிச்
 சிறுகீத செம்பதத் தருளாளா-
சிவலோக சங்கரிக் கிறைபால பைங்கயத்
 திருவா வினன்குடிப் பெருமாளே. (அ)

---

[1] மாரணம்=மந்திரவித்தையால் மரணத்தை உண்டுபண்ண எழும் கொலைக் கருவி; அஃதாவது இங்கே கொங்கை.

107

கனத்துடன் (பாரமாய்) எழுந்து, மலைபோல உயர்ந்து, பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய அணிந்து, மரணத்தைத் தரவல்ல மந்திர வித்தை கொண்டது போலச் செழிப்புடன் வளரும் கொங்கைகளை உடைய) மாதர் களின்—

(கொவ்வைக்) கனிபோன்ற (செவ்) வாயை மகிழ்ந்து, (அவர்களை) விடாது உறுதியாக அணைந்து, கைப் பொருள் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டுத், தளர் வடைந்து;

மனம் தளர்ந்து, விக்கல் எழுந்து, அளவின்றி (உடல்) அழி வுற்றுச், சுக்குபோலாகி,

என்வசம் அழிந்து (மயக்க அறிவு கொண்டு), மெலிவு தரும் நோயை (நான்) விலக்கி, (எனக்கு உள்ள) சேமநிதி (நீயே) என உணர்ந்து உன்னைப் புகழ மாட் டேனோ!

தினைப்புனத்து வேடர் தந்த அழகிய குறமகளாம் (வள்ளி) இன்பங் கொள்ளும்படி அவளைச் சேர்வதற்குக் காதல் கொண்ட அந்தக் கிழவனே! (அந்தக் கிழ வேடம் பூண்டவனே! அல்லது அந்த உரிமை கொண்டவனே)!

கடலேழும் மங்கிப்போக, மலையொடு (ஏழுகிரியோடு) சூர னுடைய தலைகள் பொடி பட வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய பெருங் கோப வீரனே!

நித்தமும் விரும்பத்தக்க குங்குமம் ஆதிய பூசப்பட்ட தோள் மணங் கொண்டவனே! கிண்கிணிகள் மெல்லிய இசைகளைக் காட்டும் செவ்விய திருவடிகளை உடைய அருளாளனே (கிருபாகர மூர்த்தியே)!

சிவலோகத்தில் உள்ள சங்கரிக்கு இறைவனும் சிவ னுடைய பிள்ளையே! பசிய நீர்நிலைகளையுடைய திருவாவினன்குடிப் பெருமாளே!

(வைப்பெனவே நினைந்து உனைப் புகழ்வேனோ!)

108. பெண்கள் மயக்கு அற

காரணிந்தவரைப் பாரடர்ந்துவினைக்
காதல் நெஞ்சயரத் தடுமாறிக்-

கானரப் புதிரத் தோல்வழும்புறுபொய்க்
காயமொன்றுபொறுத் தடியேனும்;

தாரிணங்கு குழற் கூரணிந்தவிழிச்
சாபமொன்றுநுதற் கொடியார்தம்-

தாள்பணிந்தவர் பொற் றோள்விரும்பிமிகத்
தாழ்வடைந்துலையத் தகுமோதான்;

சூரனங்கம் விழத் தேவர் நின்று தொழத்
தோயமுஞ்சுவறப் பொரும்வேலா;

தூய்மைகொண்டகுறத் தோகை நின்றபுனச்
சூழ்பெருங்கிரியிற் றிரிவோனே-

ஆரணன்கருடக் கேதனன் தொழமுற்
றாலமுண்டவருக் குரியோனே-

ஆலையும்பழனச் சோலையும்புடைசுற்
றாவினன்குடியிற் பெருமாளே. (சு)

108

மேகங்களை அணிந்த மலைகள் உள்ள (இப்)பூமியில் மேல் மேலும் செறிவுற்றுப் பொருந்தி (அடிக்கடி பிறந்து) வினையைப் பெருக்கும் காதல் கொண்ட நெஞ்சம் சோர்ந்து தடுமாறி—

வாயு, நரம்பு, ரத்தம், தோல், கொழுப்பு (இவைகளோடு கூடிய) பொய்யான (இந்த) உடல் ஒன்றைச் சுமந்து, அடியேனாகிய நான்,

மாலை சேர்ந்த கூந்தலையும், கூர்மைகொண்ட கண்களையும், வில்லுக்கு ஒப்பான நெற்றியையும் உடைய கொடி போன்ற மகளிருடைய (அல்லது பொல்லாராம் மகளிருடைய)—

தாள்களை வணங்கி, அவர்களுடைய அழகிய தோள்களை விரும்பி, மிகவும் கீழான நிலையை அடைந்து அழிந்து போவது தக்கதாமோ!

சூரனுடைய உடல் அழிந்து போகவும், தேவர்கள் நின்று தொழவும், (கடல்) நீர் வற்றவும் போர் செய்த வேலனே!

பரிசுத்தம் கொண்ட குற மயிலாம் வள்ளி நின்ற (தினைப்) புனங்கள் சூழ்ந்த பெரிய மலையாம் (வள்ளி மலையில்) திரிந்தவனே!

(வேதப்) பிரமனும், கருடக் கொடியோனும் (திருமாலும்) தொழ, முழு நஞ்சை உண்ட சிவபிரானுக்கு உரியவனே!

வேள்விச் சாலைகளும், வயல்களும், சோலைகளும் பக்கங்களிற் சூழ்ந்துள்ள திரு ஆவினன்குடியிற் பெருமாளே!

(நான் தாழ்வடைந்து உலையத் தகுமோ!)

109. ஞானம் பெற

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்த்ரமிரு
செவிமீதி லும்பகர்செய் குருநாத-

சிவகாம சுந்தரிதன் வரபால கந்தநின
செயலேவி ரும்பியுளம் நினையாமல்;

அவமாயை கொண்டுலகில் விருதாவ லைந்துழலு
மடியேனை அஞ்சலென வரவேணும்-

அறி[2]வாக மும்பெருக இடரான துந்தொலைய
அருள்ஞான இன்பமது புரிவாயே;

நவநீத முந்திருடி உரலோடெ யொன்றுமரி
ரகுராமர் சிந்தைமகிழ் மருகோனே-

நவலோக முங்கைதொழு நிசதேவ லங்கிருத
நலமான விஞ்சைகரு விளைகோவே;

[1]தெவயானை யங்குறமின் மணவாள சம்ப்ரமுறு
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர் வடிவேலா-

---

1. தெவயானை=தேவயானை. 2. ஆகம்=மனம்.

109

சிவபிரானது மனங் குளிரும்படியாக உபதேச மந்திரத்தை அவரது இரு செவிகளிலும் (அல்லது- *அவரது பெருமை பொருந்திய செவியில்) சொன்ன குரு நாதனே !

சிவகாம சுந்தரியாம் (பார்வதியின்) மேன்மை பொருந்திய பிள்ளையே ! கந்தனே ! உனக்கு (அடிமை செய்யும்) தொண்டையே விரும்பி உள்ளத்தில் நினையாமல்—

கேடு தரக் கூடிய மாயையிற் பட்டு உலகிலே வீணுக அலைந்து திரியும் அடியேனை, 'அஞ்சாதே' எனக் கூறியருள (நீ) வரவேணும் ;

அறிவு மனத்திற் பெருகி வரவும், இடர்களானவை தொலையவும், உனது திரு அருளாற் பெறக்கூடிய ஞான இன்பத்தைத் தந்து உதவியருளுக;

வெண்ணெயைத் திருடி உடலுடன் கட்டுப்பட்ட அரி, ரகு ராமராம் திருமால் உள்ளம் மகிழும் மருகனே !

[1]நவகண்ட பூமியில் உள்ளவர்கள் யாவரும் கைதொழுது வணங்கும் உண்மைத் தெய்வமே! அலங்காரமான, நலம் தருவதான மாய வித்தையால் பிறப்புத் தோற் றங்கள் (பலவற்றைத்) தோற்றுவிக்கும் தலைவனே !

தேவயானை, அழகிய குறமின்னுள் (வள்ளி) இவ்விருவருக் கும் மணவாளனே ! நிறைவு உற்ற திறல் வாய்ந்த வீரனே ! மிக்க ஒளிவீசும் கூரிய வேலாயுதனே !

---

* இரு செவி-இருமை—செவி, இருமை—பெருமை. 'பரமன திருசெவி களிகூர உரை செயும் ஒரு மொழி'-திருப்புகழ் 270.

'குருபர நாதனுகி யரனெரு காதில் ஓது—முருகோனே—திருப்புகழ் 1276.

(ஒரு—ஒப்பற்ற) 'தெக்ஷண செவிதனிலே போதனை யருள் குருநாதா' —திருப்புகழ் 1146.

* தெக்ஷண செவி—வலது காது. உபதேசம் பெறுபவர் கிழக்கு முக்மாக இருப்பாராதலின்—தெக்ஷண செவி—வலது காது ஆயிற்று

1. நவலோகம்—பூமியின் பிரிவாய் அமைந்துள்ள ஒன்பது கண்டங்கள்; அவைதாம்—வடபால் விதேகம், தென்பால் விதேகம், கீழ்பால் விதேகம், மேல்பால் விதேகம், வடபாலிரே வதம், தென்பாலிரேவதம், வடபாற் பரதம், தென்பாற் பரதம், மத்திம கண்டம்—எனப் பிங்கல நிகண்டு கூறும்.

"நவகண்ட பூமிப் பரப்பை வலமாக வந்தும்'—தாயுமானவர் சின்மயா—11.

திருவாவி னன்குடியில் வருவேள்ச வுந்தரிக
செகமேல்மெய் கண்டவிறல் பெருமாளே. (கO)

110. மயில்மீது காட்சி பெற

[1]பகர்தற்கரி தான செந்தமி ழிசையிற்சில பாட லன்பொடு
பயிலப்பல காவி யங்களை யுணராதே-
பவளத்தினை [2]வீழி யின்கனி யதனைப்பொரு வாய் மடந்தையர்
[3]பசலைத்தன மேபெ றும்படி விரகாலே ;
[4]சகரக்கடல் சூழு மம்புவி மிசையிப்படி யேதி ரிந்துழல்
சருகொத்துள மேய யர்ந்துடல மெலியாமுன்-
தகதித்திமி தாகி ணங்கிண எனவுற்றெழு தோகையம்பரி
தனிலற்புத மாக வந்தருள் புரிவாயே ;
[5]நுகர்வித்தகமாகுமென்றுமை மொழியிற்பொழிபாலை யுண்டிடு
நுவல்மெய்ப்புள பால னென்றிடு மிளையோனே-

---

1. "செப்பரிய தண்டமிழ்"—தேவாரம்-சம்பந்தர்-II-54-11.

2. "வீழியின்கனிவாயொரு மெல்லியல்" —கம்ப ராமாயணம்—நீர்விளையாட்டு—28.

3 பசலை=தேமல் "பசலைசேர் முலை மங்கையர்" —கந்த புராணம்—இரணியன் யுத்தம்—56.

4. சகரக் கடல்=சாகரம் "சகரர் தொட்டலாற் சாகரம் எனப் பெயர் தழைப்ப"—கம்ப ராமா—அகலிகை—43.

சகரர்=அறுபதினாயிரவர் — பூமியைத் தோண்டி கபிலரது கோபத் தீயால் இறந்து பகீரதனால் நற்கதி பெற்றவர்கள்.

5. ஞானசம்பந்தர் உமை முலைப் பாலுண்ட வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்திற் காண்க.

"எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தருளி
'உண்ணடிசில்' என ஊட்ட உமையம்மை"-பெரிய புரா. திருஞான—68.

சம்பந்தர் ஞானமும் வாய்மையும் புகழும் உடையார், "மெய்ப்புள பாலன்"-என்பதற்குச் சான்று :—

"ஞானமார் ஞான சம்பந்தன்"-தேவாரம்-சம்பந்தர்-3-35-11
"நீடு புகழ் ஞான சம்பந்தன்" —ஷை— 3-69-11.
"சம்பந்தன் வாய்மைத்து இவை சொல்ல" — ஷை 1-82-11.
"ஞானசம்பந்தன் வாய்மை பண்ணிய அருந்தமிழ்—3-3-11.
"ஞானசம்பந்தன் பொய்யிலி"—3-104-11.

திரு ஆவினன்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள வேளே! அழகனே! [1]உலகில் உண்மைப் பொருளைக் கண்டு தெரிவித்த திறம் வாய்ந்த பெருமாளே!

(அருள் ஞான இன்பமது புரிவாயே)

110

சொல்லுதற்கு அருமையான செந்தமிழ் இசையிலே சில பாடல்களை அன்பொடு பயிலுதற்கு வேண்டிப் பல நூல்களையும் படித்து உணராமல்—

பவளத்தையும் வீழிப் பழத்தையும் நிகர்க்கும் வாயையுடைய மாதர்களின் தேமல் பரந்த கொங்கையைப் பெற விரும்பி ஊக்கத்துடனே;

சகர புத்திரர்களால் ஏற்பட்ட கடல் சூழ்ந்த அழகிய (இப்) பூமியில் இவ்வாறு நான் திரிந்து, அலைந்து, சருகு போன்று உள்ளம் சோர்வுற்று உடல் மெலிவதற்கு முன்னே—

'தக தித்திமி தா கிணங்கிண' என்னும் ஒலியுடன் வருகின்ற கலாபங்கொண்ட குதிரையாம் மயில்மீது அற்புதமாக எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிவாயே!

'உண்ணுக, இது ஞானத்தைத் தரும்' என்று உமையம்மை மொழிந்து (பொற் கிண்ணத்திற்) பொழிந்து தந்த பாலை உண்டவனும், சொல்லப்படும் மெய்ப்பு (வாய்மை, புகழ்ச்சி) நிறைந்தவனுமான குழந்தை என்று பாராட்டப்படும் இளையோனே!

---

1. இது உருத்திர சன்மராய் முருகவேள் சங்கத்தார் கலகம் தீர்த்த திருவிளையாடலைக் குறிக்கலாம். 92-ஆம் பாடலைப் பார்க்கவும்.

[1] நதிவைத்தகராமலைந்திடு களிறுக்கருளேபு ரிந்திட
நொடியிற்பரி வாக வந்தவன் மருகோனே ;

[2] அகரப்பொருளாதி யொன்றிடு முதலக்கரமானதின் பொருள்
அரனுக்கினி தாமொ ழிந்திடு குருநாதா-

அமரர்க்கிறை யேவ ணங்கிய பழநித்திரு வாவி னன்குடி
அதனிற்குடி யாயி ருந்தருள் பெருமாளே. (கக)

111. பொதுமகளிர்மேல் மயக்கம் அற.

வஞ்சனை மிஞ்சிய மாய வம்பிகள்
வந்தவர் தங்களை வாதை கண்டவர்
வஞ்சண முந்தெரி யாம லன்புகள் பலபேசி-

மஞ்சமி ருந்தநு ராக விந்தைகள்
தந்தக டம்பி களுற வுண்டிடு
மண்டைகள் கண்டித மாய்மொ ழிந்திடு
முரையாலே ;

சஞ்சல முந்தரு மோக லண்டிகள்
இன்சொலபு ரிந்துரு காத தொண்டிகள்
சங்கம மென்பதை யேபு ரிந்தவ னயராதே-

தங்களில் நெஞ்சக மேம கிழ்ந்தவர்
கொஞ்சிந டம்பயில் வேசை முண்டைகள்
தந்தசு கந்தனை யேயு கந்துடல் மேலிவேனோ ;

---

1. முதலை, இடங்கர்—கரா (ம்) —இவை மூன்றும் (முதலையின்) சாதி விசேடம். "கொடுந்தாள் முதலையும் இடங்கரும் கராமும்"—குறிஞ்சிப் பாட்டு 257. கரா—ஆண்முதலை (பிங்கலம்) இந்திரத்துய்மன் அகத்தியர் இட்ட சாபத்தால் கஜேந்திரன் என்னும் யானையாயினவன். சாபத்தால் வேற்றுருக் கொண்டிருந்த முதலையின் வாயிற் கஜேந்திரன் சிக்கிக் கொண்டு, திருமாலை எண்ணி ஓலமிட, அவர் உடனே வந்து சக்கரத்தை ஏவி முதலையைக் கொல்வித்து யானையை மீட்ட வரலாறு இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. அகரப்பொருளாதி ஒன்றிடு முதலக்கரம்=அகார உகார மகாராதிகள் அடங்கிய பிரணவம்.

நுனிக் கூர்மை கொண்ட (வாயை உடைய) ஆண் முதலை வலித்துப் போரிட்ட யானைக்கு (கஜேந்திரனுக்கு) அருள் புரிதற்பொருட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதில் அன்புடனே வந்த திருமாலின் மருகனே!

அகார, உகார, மகாராதிகள் அடங்கிய முதலெழுத்தாம் (ஓம் என்னும்) பிரணவத்தின் பொருளைச் சிவபிரானுக்கு இனிமையாக உபதேசித்த குருநாதனே!

தேவர்களுக்குத் தலைவனும் இந்திரன் வணங்கிப் (பூசித்த) **பழநித் திருவாவினன்குடியிற்** குடியாக வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(தோகையம் பரிதனில் அற்புதமாக வந்தருள் புரிவாயே)

111

வஞ்சனை மிகுந்த மாய வம்பு செய்வோர், (தம்மிடம்) வந்தவர்களைத் துன்புறுத்துவோர், (உண்மைக்) காதல் இல்லாமல் அன்பு வார்த்தைகள் பலபேசிக்—

கட்டிலில் அமர்ந்து கலவி வேடிக்கைகளைத் தந்த பொல்லார்கள், இதழ் ஊறலை உண்ணும் வேசையர், கண்டிப்புடன் பேசுகின்ற வார்த்தைகளால்;

கவலையைத் தருகின்ற மோகத் துர் நடத்தையர், இனிமையான சொற்களை (வெளியிற்) பேசி. உள்ளத்தில் உருக்கம் இல்லாத வேசையர் - (இத்தன்மையரது) இணக்கத்தையே விரும்பினவனாய் நான் மறவாமல் (எப்போதும்)

அவர்களிடத்தேயே உள்ளம் களிப்புக் கொண்டவனாய், அவர்கள் கொஞ்சியும், நடம் புரிந்தும் வேசை முண்டைகளாய்த் தந்த சுகத்தையே விரும்பி உடல் மெலிந்து போவேனோ!

[1]கஞ்சன்வி டுஞ்சக டாசு ரன்பட
வென்றுகு[2] ருந்தினி லேறி மங்கையர்
கண்கள்சி வந்திட வேக லந்தரு முறையாலே-
கண்டும கிழ்ந்தழ காயி ருந்திசை
கொண்டுவி ளங்கிய நாளி லன்பொடு
கண்குளி ருந்திரு மால்ம கிழ்ந்தருள்
மருகோனே ;
குஞ்சர வஞ்சியு மான்ம டந்தையு
மின்பமி குந்திட வேய ணைந்தருள்
குன்றென வந்தருள் நீப முந்திய மணிமார்பா-
கொந்தவி ழுந்தட மேநி ரம்பிய
பண்பு தருந்திரு வாவி னன்குடி
குன்றுக ளெங்கினு மேவ ளர்ந்தருள் பெருமாளே
(கஉ)

(ii) சிவகிரி

112. பொது மகளிர் உறவு அற.

கிறுத்த குழலணி மலரணி பொங்கப்
பதித்த சிலைநுத லணி[3]தில தம்பொற்
கணைக்கு நிகர்விழி சுழலெழு கஞ்சச்
[4]சிரமான-

1. நந்தகோபாலரது வீட்டில் ஒரு சகடத்தின் (வண்டியின்) கீழ்க் கோடியிற் கிருஷ்ண பகவான் பள்ளிகொண்டிருந்தபோது கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரன் ஒருவன் அந்த வண்டியிற் புகுந்து அவரைக் கொல்லவர அவர் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் அவ் வண்டியை உதைத்த மாத்திரத்தில் அது கவிழ அசுரன் மாண்டான் என்பது வரலாறு.

2. நீராடியிருந்த கோபிகாஸ்திரீகளின் ஆடையுடன் கண்ணபிரான் குருந்த மரத்தில் ஏறிய திருவிளையாடல்.

3. திலதம்=சுட்டி, பொட்டு.

4. சிரம்=கமுகு.

கம்ஸன் விட்ட சகடாசுரன் மாளும்படி வென்று, குருந்த மரத்தில் ஏறி, கோபிகாஸ்திரீகளின் கண்கள் சிவக்கும்படி அவர்ளுடன் ஊடாடி அரிய வகைகளால்—

(அவர்களைப்) பார்த்தும், மகிழ்ந்தும், அழகாய் (உடன்) இருந்தும், இசைபாடி (அல்லது புகழுடன்) விளங்கின நாள்களில் அவர்கள் மீது அன்புடன் கண் குளிர்ந்த திருமால் மகிழ்ந்தருளும் மருகனே !

யானை (ஐராவதம் வளர்த்த) வஞ்சிக் கொடி போன்ற தேவ சேனையையும், மான் (பெற்ற) மடந்தையாம் வள்ளியையும் இன்பம் பெருகவே அணைந்தருளும் மலை போல வந்தருளிய, கடப்ப மாலை முற்பட்டு விளங்கும், அழகிய மார்பனே

பூங்கொத்துக்கள் மலரும் நீர் நிலைகள் நிரம்பிய அழகு விளங்கும் **திரு ஆவினன்குடியில் (உள்ள)** குன்றுகளின் **எல்லா** இடத்திலுமே விளங்கி வீற்றருளும் பெருமாளே !

(வேசை)கள்...சுகந்தனையே யுகந்து உடல் மெலி வேனோ).

112.

கரிய கூந்தலில் அணியப்பட்ட மலர் வரிசை விளங்க, வில்லைப் போன்ற நெற்றியிற் பதித்துள்ள அழகிய பொட்டும் ஒளி பொருந்திய அம்புக்கு ஒத்துச் சுழற்சி கொண்டெழும் தாமரைக் கண்களும் கமுகுக்கு ஒத்த.

கழுத்தி லுறுமணி வளைகுழை மின்கக்
குவட்டு முலையசை பட இடை யண்பைக்
கமைத்த கலையிறு குறுதுவள் வஞ்சிக்
கொடிபோலச் ;

சிறுத்த களமிகு மதமொழு கின்சொற்
குயிற்க ளெனமட மயிலெகி னங்கட்
டிருக்கு நடைபழ கிகள்கள பங்கச் சுடைமாதர்

1திகைத்த தனமொடு பொருள்பறி யொண்கட்
2குவட்டி யவர்வலை யழலுறு பங்கத்
திடக்கு தலைபுலை யவர்வழி யின்பைத் தவிர்வேனோ ;

பறித்த 3விழிதலை மழுவுழை செங்கைச்
செழித்த சிவபர னிதழிநல் தும்பைப்
4படித்த மதியற லரவணி சம்புக் குருநாதா—

பருத்த அசுரர்க ளுடன்மலை துஞ்சக்
கொதித்த அலைகட லெரிபட செம்பொற்
படைக்கை மணியயில் விடுநட னங்கொட் கதிர்வேலா

தெறித்து விழியர வுடல்நிமி ரம்பொற்
5குவட்டொ டிகைகிரி பொடிபட சண்டச்
சிறப்பு மயில்மிசை பவுரிகொ ளும்பொற் றிருபாதா—

சிறக்கு மழகிய திருமகள் வஞ்சிக்
குறத்தி மகளுமை மருமகள் கொங்கைச்
சிலைக்கு ளணைகுக 6சிவமலை கந்தப் பெருமாளே. (13)

---

1. திகைத்த தனமொடு—(ஆடவரைத்) திகைப்பித்த தன்மையோடு

2. குவட்டி — இது கோட்டி என்பதன் மரூஉ.

3. விழி தலை—விழிகளோடு கூடிய பிரமகபாலம்.

4. படித்த—படிந்த; அஃதாவது அமைந்த- அறல்—நீர்(கங்கை)

5. குவட் டொ டிகைகிரி—குவட்டு ஒள் திகைகிரி.

6. சிவமலை—இடும்பன் காவடியாகக் கொண்டு வந்த சிவமலை சத்திமலைகளுள்—முருகன் வீற்றிருக்கும் பழநிமலை—சிவமலை

கழுத்தில் உள்ள மணியும், வளைகளும், குழைகளும் ஒளிவீச, மலையன்ன கொங்கைகள் அசைய, இடையானது அதன் அருகில் உள்ள பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலுக்கு அமைத்த சேலை இறுகக் கட்டப்பட்டதால் நெளிகின்ற வஞ்சிக்கொடிபோலத் (துவள)—

மெல்லிய கழுத்திலிருந்து பொங்கி எழும் (காம) மதம் ஒழுகும் இன் சொற்கள் குயிலின் குரல் போல் ஒலிக்க, அழகிய மயில், அன்னம் இவைகளின் நடைபோலக் காணப் படும் நடையைப் பழகுபவரும், கலவைச் சாந்து படும் ரவிக்கை (முலைக்கச்சு) அணிந்தவருமான மாதர்கள்—

ஆடவரைத் திகைப்பிக்கும் ஆற்றலோடு (அவர்களுடைய) பொருளைப் பறிக்கும் ஒளி பொருந்திய கண்களை வளைத்துத் தம்முடைய வலையாகிய நெருப்பு ஒத்த இடரில் திடமாக வீழ்தலைப் புரியவல்ல இழிந்த தன்மையருமான மாதர்கள் - (ஆகிய இவருடைய) வழியிற் (செல்வதாற்) கிடைக்கும் இன்பத்தை ஒழியேனோ !

பறிக்கப்பட்ட விழியொடுகூடிய பிரம கபாலம், மழு, மான் (இவைகளை ஏந்திய) திருக்கைகள் விளங்கும் சிவ பிரானுக்கு-கொன்றை, நல்லதும்பை, பொருந்திய நிலா, (கங்கை) நீர், பாம்பு இவைகளை அணிந்த சம்புவுக்குக்-குருநாதனே !

பருத்த அசுரர்களுடன் (கிரௌஞ்சம், எழுகிரி ஆகிய) மலைகள் மடியவும், கொதித்த அலை வீசும் கடல் எரியவும், செவ்விய அழகிய படைகளை ஏந்தும் திருக்கரத்தினின்று மணிகட்டிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி (வெற்றி) நடனங் கொண்ட கதிர்வேலனே !

(கண்) தெறித்து ஆதிசேடனது உடல் நிமிரவும், அழகிய ஒளி பொருந்திய சிகரங்களை உடைய ஒள்ளிய திசைக் கிரிகளும் பொடிபடும்படியாக வேகமாகச் செல்லும் சிறப்பு வாய்ந்த மயில் மீதேறி (உலகை) வலம் வந்த அழகிய திருப்பாதனே !

சிறந்த அழகு பொருந்திய லக்ஷ்மியின் மகள், வஞ்சிக் கொடிபோன்ற குறமகள், உமையின் மருமகள் - ஆகின்ற வள்ளியின் கொங்கை மலையை அணையுங் குகனே ! சிவமலையில் வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே !

(புலையவர் வழி இன்பத்தைத் தவிர்வேனோ)

113. நன்றி பாராட்டல்

தனந்த தனதன தனதன தனதன
தனந்த தனதன தனதன தனதன
தனந்த தனதன தனதன தனதன தனதான

குரம்பை மலசலம் வழுவளு நிணமொடு
எலும்பு அணிசரி தசையிரல் குடல் 1நெதி
குலைந்த செயிர்மயிர் குருதியொ டிவைபல கசுமாலக்-

2குடின்பு குதுமவ ரவர்கடு கொடுமையர்
இடும்ப ரொருவழி யிணையிலர் கசடர்கள்
குரங்க ரறிவிலர் நெறியிலர் மிருகணை விறலான;

சரம்ப ருறவனை நரகனை துரகனை
இரங்கு கலியனை பரிவுறு சடலனை
சவுந்த ரிகமுக சரவண பதமொடு மயிலேறித்-

3தழைந்த சிவசுடர் தனையென மனதினில்
அழுந்த வுரைசெய வருமுக நகையொளி
தழைந்த நயனமு மிருமலர் சரணமு மறவேனே;

4இரும்பை வகுளமொ டியைபல முகில்பொழி
லுறைந்த குயிலளி யொலிபர விடமயி
லிசைந்து நடமிடு மிணையிலி புலிநகர் வளநாடா-

இருண்ட குவடிடி பொடிபட வெகுமுக
டெரிந்து 5மகர 6மொ டிசைகரி 7குமுறுக
இரைந்த அசுரரொ டிபபரி யமபுரம் விடும்வேளே;

---

1. நெதி—நேதி. இது நியதி என்பதன் மரூஉ. நியதி—முறைமை.
2. குடின் புகுதும்—குடி புகுதும்.
3. இது அருணகிரியார் வரலாற்றைக் கூறும்.
4. இரும்பை—இருப்பை; அஃதாவது இலுப்பைமரம்.
5. மகரம்—மகரமீனுக் கிடமாகிய கடல்-இஃது ஆகுபெயர்.
6. ஓடிசை—ஒன்திசை 7. குமுறுக—குமுற.

113

கூடாகிய உடல் (அதில்) மலம், சலம், கெட்ட வழுக்குந் தன்மை உடைய கொழுப்புடன் எலும்பு, பொருந்திய சரிகின்ற சதை, ஈரல், குடல், முறை குலைந்த நோய்வாய்ப்பட்ட மயிர், ரத்தம் இவையொடு பல ஆபாசங்களிலும்—

குடி புகுந்துள்ள அவரவர் (ஐவர்) பொல்லாத கொடுமையாளர்கள், அகந்தை கொண்டவர்கள், ஒரு வழியிற் பொருந்திப் போகாதவர்கள், குற்றமுள்ளவர்கள், குரங்குபோலச் சேஷ்டை செய்பவர்கள், அறிவில்லாதவர்கள், ஒழுக்கம் இல்லாதவர்கள், மிருகத்துக்கு ஒத்த வலிமை வாய்ந்த—

விஷ குணங்கொண்டவர்களோடு உறவு கொண்டவனும், நரகத்துக்கு வாய்த்தவனும், மனம் போனவழி குதிரை போல ஓடுபவனும், அழுது ஏங்கும் வறியனும், உடலின்மேல் மிக்க அன்பு கொண்டவனும் (ஆகிய என் பொருட்டு) அழகிய முகத்தவனே! சரவணனே! (நீ) அழகொடு மயிலில் ஏறி—

செழிப்புடன் பூரித்த சிவ ஒளியை எனது மனத்தினில் அழுந்தும்படியாக உபதேசிக்க வந்த (திரு) முக நகை பூத்த ஒளியையும், குளிர்ந்த திருக் கண்களையும், இணை மலர்த் திருவடிகளையும் (நான்) மறவேன்.

இலுப்பை மரம், மகிழமரம் இவையொடுகூடிய மேகம் தங்கும் பல சோலைகளிலும் உறைகின்ற குயிலும் வண்டும் (பாட்டு) ஒலியைப் பரப்ப அதற்குத்தக மயில்கள் ஒத்து நடமிடுகின்ற இணையில்லாத புலி நகர் (சிதம்பரம்) உள்ள வளப்பம் பொருந்திய நாட்டுக்கு உரியவனே!

இருள் சூழ்ந்த மலையாம் கிரௌஞ்சம் இடிந்து பல சிகரங்களும் பொடியாக, மகர மீன் நிறைந்த கடல் தீக் கொள்ள, ஒள்ளிய திசைகளில் உள்ள (அஷ்ட) கஜங்களும் கலங்கிப் பிளிற, ஆர்ப்பரித்து வந்த அசுரர்களோடு அவர்கள் தம் யானைப் படைகளையும், குதிரைப் படைகளையும் யமலோகத்துக்கு அனுப்பின வேளே!

சிரம்பொ னயனொடு முநிவர்க ளமரர்கள்
அரம்பை மகளிரொ டரகர சிவசிவ
செயம்பு வெனநட மிடுபத மழகியர் குருநாதா—

செழும்ப வளவொளி நகைமுக மதிநகு
சிறந்த குறமக ளிணைமுலை புதைபட
செயங்கொ டணைகுக சிவமலை மருவிய
பெருமாளே. (14)

114. பொது மகளிர் மேல் மயல் அற

தனதனன தத்த தந்த தனதனன தத்த தந்த
தனதனன தத்த தந்த தனதான

களபமுலை யைத்தி றந்து தள்வநகை யைக்கொ ணர்ந்து
கயலொடுப கைத்த கண்கள் குழைதாவக்—

கரியகுழ லைப்ப கிர்ந்து மலர்சொருகு 1கொப்ப விழ்ந்து
கடியிருளு டுக்கு லங்க ளெனவீழ;

முழுமதி யெனச்சி றந்த நகைமுக மினுக்கி யின்ப
முருகிதழ்சி வப்ப நின்று விலைகூறி—

முதலுள து கைப்பு குந்து அழகுதுகி லைத்தி றந்து
முடுகுமவ நுக்கி ரங்கி மெலிவேனோ;

இளமதி கடுக்கை தும்பை அரவணி பவர்க்கி சைந்து
இனியபொரு ளைப்ப கர்ந்த குருநாதா—

இபமுகவ னுக்கு கந்த இளையவ மருக்க டம்ப
2எனதுதலை யிற்ப தங்க ளருள்வோனே;

---

1. கொப்பு—கோப்பு.
2. இது அருணகிரியார் வரலாற்றை கூறும்.

உயர்ந்த பொன் நிறங்கொண்ட பிரமனும், முனிவர்களும், தேவர்களும், அரம்பை மகளிரும் ஹரஹர சிவசிவ! சுயம்பு மூர்த்தியே! எனப் புகழத் (திரு) நடனம் செய்கின்ற திருவடி அழகராம் சிவனுக்குக் குருநாதனே!

செழித்த பவள ஒளியும், நிலவைப் (பழித்துச்) சிரிக்கும் சிரித்த முகமும் சிறப்புடன் அமைந்த குறமகளாம் வள்ளியின் இணைமுலைகள் (மார்பில்) அழுந்தும் வண்ணம் வெற்றிகொண்டு அவளை அணைந்த குகனே! சிவமலை மருவிய பெருமாளே!

(தழைந்த நயனமும் இருமலர் சரணமும் மறவேனே!)

114

கலவைச் சாந்து அணிந்த கொங்கையைத் திறந்து, முல்லை மலர் ஒத்த பற்களைக் காட்டி, கயல்மீனோடு மாறுபட்டு (விளங்கும்) கண்கள் (காதுகளில் உள்ள) குழைகளைத் தாவி எட்ட–

கறுத்த கூந்தலை வாரி ஒழுங்குபடுத்தி, மலர்கள்–சொருகப்பட்ட கட்டு கலைவதால்–இருளை நீக்கும் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களைப்போலச் சிந்த,

பூரண சந்திரன் போலச் சிறந்த ஒளி பொருந்திய முகத்தை மினுக்கி இன்பம் தரும் வாசனையுள்ள இதழ்கள் சிவக்கும்படி நின்று விலை பேசி–

(வந்தவனது) மூலதனமெல்லாம் தனது கையிற் புக வைத்த பின்னர் அழகிய புடைவையைத் திறந்து நெருங்கும் அவ் வேசையருக்கு ஈடுபட்டிரங்கி மெலிந்து நிற்பேனோ!

இளம்பிறை, கொன்றை, தும்பை, பாம்பு அணியும் சிவபிரானுக்கு இணங்கி (அவருக்கு) இனிமை வாய்ந்த (மூலப்) பொருளை உபதேசித்த குருநாதனே!

யானைமுகக் கணபதிக்குப் பிரியமான தம்பியே! வாசனையுள்ள கடப்ப மாலை அணிபவனே! எனது தலையிற் திருவடியைச் சூட்டினவனே!

[1]குழகென எடுத்து கந்த உமைமுலை பிடித்த ருந்து
குமர [2]சிவ வெற்ப மர்ந்த குகவேலா—
குடியொடு மிகச்செ றிந்த இதணுள புனத்தி ருந்த
குறவர்ம களைப்பு ணர்ந்த பெருமாளே. (15)

115. அருள் பெற

தந்தம் தந்தம் தந்தம் தந்தம்
தனதன தனதன தனதன தனதன
* * * * * * தனதான

[3]குன்றுங் குன்றுஞ் செண்டுங் கன்றும்
படிவளர் முலையினில் ம்ருகமத மெழுகியர்
இந்துஞ் சந்தந் தங்குந் தண்செங்
கமலமு மெனவொளிர் தருமுக வனிதையர்
கொஞ்சுங் கெஞ்சுஞ் [4]செஞ்சும் வஞ்சஞ்
சமரச முறவொரு தொழில்வினை புரிபவர் விரகாலும்—
கும்பும் பம்புஞ் சொம்புந் தெம்புங்
குடியென வளர்தரு கொடியவர் கடியவர்
எங்கெங் கெம்பங் கென்றென் றென்றுந்
தனதுரி மையதென நலமுட னணைபவர்
கொஞ்சந் தங்கின் பந்தந் தெந்தன்
பொருளுள தெவைகளு நயமொடு கவர்பவா
மயலாலும்;
என்றென் றுங்கன் [5]றுந்துன் புங்கொண்
டுனதிரு மலரடி பரவிட மனதினில்
நன்றென் றுங்கொண் டென்றுஞ் சென்றுந்
தொழுமகி மையினிலை யுணர்வினி னருள்பெற
இன்பும் பண்புந் தெம்புஞ் சம்பந்
தமுமிக வருள்பெற விடைதரு விதமுன மருள்வாயே;

---

1 குழகு—குழந்தை. 2. சிவவெற்பு என்பது பழநி.
3. குன்றுங் குன்றும்படி, செண்டுங் கன்றும்படி எனத் தனித் தனி இயைக்க
4 செஞ்சும்-செய்தும் என்பதன் மரூஉ.
5. கன்றுதலையுந் துன்பத்தையுங் கொண்டேன். கொண்டு—கொண்டேன்.

குழந்தை என்று எடுத்து மகிழ்ந்த உமையின் திரு முலைகளைப் பற்றிப் (பால்) உண்ட குமரனே! சிவமலையில் அமர்ந்த குகனே! வேலனே!

சிறு குடிசைக்கு (அயலே) மிகவும் நெருங்கி நின்ற பரண் அமைந்த (தினைப்) புனத்திலிருந்த குறவர் மகள் (வள்ளியைப்) புணர்ந்த பெருமாளே.

(வேசையர்க்கு இரங்கி மெலிவேனோ!)

115

குன்றும் குன்றும்படியும் செண்டும் கன்றும்படியும் வளர்கின்ற முலையில் கஸ்தூரிக் கலவை பூண்பவர்; நிலாப் போலவும் அழகு தங்கும் குளிர்ந்த செந்தாமரை போலவும் விளங்குகின்ற முகத்தை உடைய மாதர்கள்; கொஞ்சுதல், கெஞ்சுதல் செய்து வஞ்சகமாக ஒற்றுமை வரும்படியான ஒப்பற்ற செயல்களைப் புரிபவர் - (ஆகிய வேசையர் தம்) சூழ்ச்சியாலும்—

கும்பல் கூடியிருத்தல், வேடிக்கை, அழகு, அகம் பாவம் (இவ் விலக்கணங்கள்) தம்முட் குடியாக வளர்ந்துள்ள பொல்லார்கள், கடுமையுள்ளவர்கள், எங்கே எங்கே எமக்கு (உரிய) பங்கு என்று அடிக்கடி கூறி எப்போதும் தமக்குச் சொந்தமென நலம் பேசி அணைபவர்; கொஞ்சமே உள்ள இன்பத்தைத் தந்து எனக்குள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் நய (வஞ்சனையால்) கவர்ந்து கொள்பவர்கள் (ஆகிய வேசையர் மீதுள்ள) காம இச்சையாலும்—

எஞ்ஞான்றும் மனம் கன்றி நொந்து போதலையும் துன்பத்தையும் கொண்டு (ள்ள) நான் உனது அழகிய இணை மலரடிகளைப் பரவுதல் நல்லதென்று மனத்தினில் அறிந்து, என்றும் (உனது திருக்கோயிலுக்குச்) சென்று தொழுகின்ற பெருமையின் பண்பை என் அறிவினில் நின் அருளால் நான் பெறவும், (அங்ஙனம் உணர்வதால்) இன்பமும், நற்பண்பும், உற்சாகமும் சேர்ந்து நிரம்பும்படியான அருளைப்பெறவும், நீ அனுமதிக்கும்படியான வழியை முன்னதாக அருள்புரிவாயாக:

1எங்குங் கஞ்சன் வஞ்சன் கொஞ்சன்
அவன்விடு மதிசய வினையுறு 2மலகையை
வென்றுங் கொன்றுந் துண்டந் துண்டஞ்
செயுமரி யொருமுறை யிரணிய வலனுயிர்
நுங்குஞ் சிங்கம் 3 வங்கந் தன்கண்
துயில்பவ 4 னெகினனை யுதவிய கருமுகில்
மருகோனே ;

5ஒன்றென் றென்றுந் துன்றுங் குன்றுந்
தொளைபட மதகரி முகனுடல் நெரிபட
டுண்டுண் டுண்டுண் டிண்டிண் டிண்டிண்
டிடியென விழுமெழு படிகளு மதிர்பட
ஒண்சங் கஞ்சஞ் சஞ்சஞ் சஞ்சென்
றொலிசெய மகபதி துதிசெய அசுரரை யடுவோனே ;
உந்தன் தஞ்சந் தஞ்சந் தஞ்சஞ்
சிவனருள் குருபர வெனமுநி வரர்பணி
யுந்தொந் தந்தொந் தந்தொந் தந்தென்
றொலிபட நடமிடு பரனரு ளறுமுக
உண்கண் வண்டுங் கொண்டுங் தங்கும்
விரைபடு குரவல ரலர்தரு மெழில்புனை புயவீரா ;
6அன்றென் றென்றுங் கொண்டன் பின்றங்
கடியவர் தமையிகழ் சமணர்கள் கழுவினில்
அங்கஞ் சிந்தும் பங்கந் துஞ்சும்
படியொரு தொகுதியி னுரைநதி யெதிர்பட
அன்பின் பண்பெங் குங்கண் டென்பின்
அரிவையை யெதிர்வர விடுகவி புகல்தரு
திறலோனே—

---

1. எங்கும் என்பது குறுகிற்று.

2 விஷப்பால் ஊட்டிக் கண்ண பிரானைக் கொல்லும்படி கம்சனால் அனுப்பப்பட்ட பேய் (அரக்கி); 'பேய் மகள் கொங்கை நஞ்சுண்ட பிள்ளை' பெரிய திருமொழி 3-3-2.

3, தோணிபோற் கடலிற் கண்வளர்பவன் ; வங்கம்-தோணி.

4. எகினன்—அன்னவூர்தியாகிய பிரமன்.

5. ஒன்றென்ற என்றுந் துன்றுங் குன்று—ஒன்றாகிய சூரிய மண்டலத்தை யளாவுங் கிரவுஞ்ச கிரி ; என்று—சூரியன்.

6. அன்றென்ற ஒன்றுங்கொண்டு அன்பின்று—பிறபதங்கள் முத்திவழியன்று என்ற ஒன்றைமாத்திரங்கொண்டு அன்பில்லாமல்; அத்திநாத்தி யென்ற ஒன்றையே கொண் டென்றாலும் பொருந்தும்.

கவலை கொண்டு ஏங்கியிருந்த கம்ஸனும் வஞ்சகன், அற்பன் - அனுப்பின அதிசயச் செயலை உடைய (பூதனை என்னும்) பேயை வென்று, கொன்று, துண்டம் துண்டமாகச் செய்த ஹரி; ஒரு காலத்தில் இரணியன் என்னும் வலியவனுடைய உயிரை உண்ட (நர) சிம்ம வடிவினர், (ஆதிசேஷனும்) தோணி மீது (கடலில்) துயில் கொள்பவர், அன்னவாகனம் கொண்ட பிரமனை ஈன்ற கரிய மேகம் போன்றவர் - ஆன - திருமாலின் மருகனே!

ஒன்ருகிய சூரிய மண்டலத்தை அளாவும் கிரவுஞ்ச மலை தொளைபட, யானை முகத்தைக் கொண்ட தாரகாசுரனது உடல் நெரிபட்டழிய, டுண்டுண் டுண்டுண்...டிடி என்று விழும்படியான நிலையில் ஏழு புவனங்களும் அதிர்ச்சி கொள்ள, ஒள்ளிய சங்கம் சஞ்சஞ் சஞ்சஞ் என்று ஒலிக்க, வேள்வித் தலைவனுன இந்திரன் துதிசெய்ய - அசுரரை அட்டவனே!

'நீயே தஞ்சம்-தஞ்சம்-தஞ்சம் (முக்காலும் தஞ்சம்) சிவன் அருளிய குருமூர்த்தியே'! என்று முனிவர்கள் பணியும் - தொம்தம் தொம்தம் என்னும் ஒலிபரவ நடம் செயும் சிவன் அருளிய அறுமுகனே! (தேன்) உண்ணும் இடத்தில் வண்டுகளைக் கொண்டு விளங்கும் வாசனை வீசும் குரா மலர்கள் மலரும் அழகு கொண்ட புயங்களை உடையவீரனே!

பிற மதங்கள் முத்திவழி அன்று என்ற ஒன்றை மாத்திரம் கொண்டு (அல்லது -* அத்திநாத்தி என்ற ஒன்றையே கொண்டு,) அன்பில்லாமல் அங்கு அடியவர்களை இகழ்ந்த சமணர்களைக் கழுவினில் (அவர் தம்) உடல் சிந்தும்படியும், குறைபட்டு அவர்கள் இறந்து போம்படியும் செய்தும், ஒரே வெள்ளமாய் நுரைத்து வந்த (வைகை) ஆற்றில் (ஏடு) எதிரேறவும் செய்து, அத்தகைய செயல்களால் அன்பின் (சிவத்தின்) தன்மையை எங்கும் பரவச் செய்து, எலும்பினின்றும் (பூம்பாவை என்னும் பேருடைய) பெண் எதிர் தோன்றச் செய்த ("மட்டிட்ட புன்னை" என்ற) திருப்பதிகத்தைத் திருவாய் மலர்ந்த சமர்த்தனே!

---

*இது அமணர்களது மூல மந்திரம். இதன் பொருள்-உள்ளது உண்டு - இல்லாதது இல்லை.

சம்பந்தரோடு செய்த வாதில் சமணர்கள வைகை யாற்றில் எழுதி இட்ட மந்திரம். பெரியபுராணம் - சம்பந்தர் 814.

அண்டங் கண்டும் பண்டுண் டும்பொங்
    கமர்தனில் விஜயவ னிரதமை நடவிய
துங்கன் வஞ்சன் சங்கன் மைந்தன்
    தருமகன் 1முநிதழல் வருதக 2இவர்வல
அங்கங் கஞ்சஞ் சங்கம் பொங்குங்
    கயநிறை வளமுறு சிவகிரி மருவிய பெருமாளே. (16)

116. ஆண்டருள

தனனத் தனதன தானன தானன
தனனத் தனதன தானன தானன
தனனத் தனதன தானன தானன தனதான

கலகக் கயல்விழி போர்செய 3வேள்படை
    நடுவிற் புடைவரு பாபிகள் கோபிகள்
    கனியக் கனியவு மேமொழி பேசிய விலைமாதர்—

கலவித் தொழிலை மேயினி தாமென
    மனமிப் படிதின மேயுழ லாவகை
    கருணைப் படியெனை யாளவு மேயருள் தரவேணும்;

4இலவுக் கிளையெனும் வாய்வளி நாயகி
    குழையத் தழுவிய மேன்மையி னாலுயர்
    இசைபெற் றருளிய காமுக னாகிய வடிவோனே—

இதமிக் கருமறை வேதிய ரானவர்
    புகலத் தயவுட னேயருள் மேன்மைகள்
    இசையத் தருமநு கூலவ சீகர முதல்வோனே;

நிலவைச் சடைமிசை யேபுனை காரணர்
    செவியிற் பிரணவ மோதிய தேசிக
    நிருதர்க் கொருபகை யாளியு மாகிய சுடர்வேலா—

---

1. முநி—நாரதமுநி. 2. இவர் வல—ஏறி நடத்தவல்ல.
3. வேள்படை—மகளிர்.
4. இலவுக் கிளை யெனும்—இலவ மலருக்கு உறவு (ஒப்பு) ஆகிய.

அண்டங்களை (ப் புரத்தல்) கண்டும், முன்பு ஒருகால் அவைகளை உண்டும், முடுகிவந்த போரில் அருச்சுனனது தேரைப் (பாகனாக இருந்து) நடத்திய பரிசுத்த மூர்த்தி, (வஞ்சர்க்கு) வஞ்சன், சங்க பாணி (ஆகிய) திருமாலின் மைந்தனாகிய பிரமன் ஈன்ற மைந்தனாகிய நாரத முனிவர் (செய்த) (வேள்வித்) தீயில் எழுந்த ஆட்டுக் கடாவை ஏறி நடத்தவல்ல (பெருமாளே)! (தன் இடத்தே) அல்லது அடையாள உறுப்பாக) தாமரையும் சங்கும் பொலிந்து விளங்கும் தடாகங்கள் நிறைந்த வளப்பத்தைப் பெற்ற சிவகிரியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

அருள்பெற......அருள்வாயே.

116

கலகத்தைத் தரும் கயல் மீன் போன்ற விழி போர் செய்ய, மகளிர் கூட்டத்தின் மத்தியிலும் பக்கத்திலும் வருகின்ற பாவிகள், கோபக் காரிகள், இனிக்கப் பேச்சுக் களைப் பேசும் விலை மாதர்களுடைய (பொது மகளிருடைய)

கலவிச் செயல்களின் இன்பமே இனிமையானதென்று மனம் இப்படி நாள்தோறும் அலையாதபடி, (உனது) கருணை வழியே என்னை ஆண்டருள அருள்புரிவாயாக;

இலவ மலருக்கு ஒப்பு ஆகிய வாயிதழை உடைய வள்ளி நாயகி மனம் உருகத் தழுவியு சிறப்பினால் உயர்ந்த புகழைப்பெற்ற காமுகன் என வேடங் கொண்ட அழகனே!

இன்ப மிகுந்த அரிய வேதங்களைக் கற்ற மறையோர் கள் (வேதங்களைச்) சொல்ல அன்புடனே (அவர்களுக்கு) அருட் செல்வங்களை இசைந்து தருகின்ற அநுகூலனே! மனதைக் கவர்பவனே! முதல்வோனே!

நிலவைச் சடையின்மேல் அணிந்துள்ள மூலப்பொரு ளாம் (சிவனது) செவியிற் பிரணவப் பொருளை ஓதிய குரு மூர்த்தியே! அசுரர்களுக்கு ஒரு பகையாளியாய் வந்த ஒளி வேலனே!

நிமலக் குருபர ஆறிரு பார்வையும்
அருளைத் தரஅடி யார்தமை நாடொறும்
நிகரற் றவரென வேமகிழ் கூர்தரு முரியோனே;

பலவிற் கனிபணை மீறிய மாமர
1முருகிற் கனியுட னேநெடு வாளைகள்
பரவித் தனியுதிர் சோலைகள் மேவிய வகையாலே-

பழனத் துழவர்க ளேரிட வேவிளை
கழனிப் புரவுகள் போதவு மீறிய
பழநிச் சிவகிரி மீதினி லேவளர் பெருமாளே. (17)

117. துதிப்பாட்டு

தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
தனனத் தனதன தனதன தந்தத்
தனனத் தனதன தனதன தந்தத் தனதான

புடவிக் கணிதுகி லெனவள ரந்தக்
2கடலெட் டையுமற் குடிமுனி யெண்கட்
புனிதச் சததள நிலைகொள்சயம்புச் சதுர்வேதன்-

புரமட் டெரியெழ விழிகனல் சிந்திக்
கடினத் தொடுசில சிறுநகை கொண்டற்
புதகர்த் தரகர பரசிவ னிந்தத் தனிமூவ-

ரிடசித் தமுநிறை தெளிவுற வும்பொற்
செவியுட் பிரணவ ரகசிய மன்புற்
றிடவுற் பனமொழி யுரைசெய் குழந்தைக் குருநாதா

எதிருற் றசுரர்கள் படைகொடு சண்டைக்
கிடம்வைத் திடஅவர் குலமுழு தும்பட்
டிடவுக் கிரமொடு வெகுளிகள் பொங்கக் கிரியாவும்;

பொடிபட் டுதிரவும் விரிவுறு மண்டச்
சுவர்விட் டதிரவு முகடுகி ழிந்தப்
புறமப் பரவெளி கிடுகிடெ னுஞ்சத் தமுமாகப்-

1. முருகு—வாசனை. 2. கடல் எட்டு—எட்டுத் திக்கிலு முள்ள கடல்.

பரிசுத்த குருபரனே! பன்னிரு திருக்கண்களும் அருளையே பாலிக்க அடியார்களை நாள்தோறும் ஒப்பிலா தவரெனவே (ஆக்கி) மகிழ்ச்சி மிகக் கொள்ளும் உரிமை வாய்ந்தவனே!

பலாப்பழங்கள், கொம்புகள் பெரிதாய் வளர்ந்த மா மரங்களின் நறுமணக் கனிகளுடனே, நீண்ட வாளை மீன்கள் பரவிப் (பாய்தலால்) தனித்தனி உதிர்கின்ற சோலைகள் பொருந்தி உள்ள தன்மையாலே—

வயலில் உழவர்கள் ஏரிட்டு விளைகின்ற கழனிகளின் செழுமைகள் மிக்கு மேம்படும் பழநிச் சிவகிரியின் மீதே வீற்றிருந்தருளும் பெருமாளே!

(ஆளவுமே அருள் தரவேணும்)

117

பூமிக்கு உடுக்கப்படும் ஆடையென (அல்லது - பூமியின் அழகிய ஆடையென) ப் பரந்துள்ள அந்த எட்டுத் திக்கிலும் உள்ள கடலை ஒட்டக் குடித்த முனி (அகத்தியர்), எட்டுக் கண்களை உடையவரும் சுத்தமான நூற்றிதழ்த் தாமரையில் நிலையாக இருப்பவருமான பிரமனும் நான்கு வேதத்தோன்—

(திரி) புரங்கள் அழிந்து எரி கொள்ளும்படி (திருக்கண் தீயை வீசி வன்மையுடன் சற்று அற்பப் புன்னகையைக்கொண்ட அற்புதத்தலைவரும் ஹரஹர மூர்த்தியுமாய பரமசிவன் - ஆக இந்த ஒப்பற்ற மூவர்

தமது சித்தம் நிறைந்து தெளிவுறும் வண்ணம் அவர்களது அழகிய செவிகளில் பிரணவ ரகசியப் பொருளை அன்பு கொள்ளும்படி (உனது திருவாயினின்றும்) தோன்றிய (உபதேச) மொழிகளை உரைத்த குழந்தைக் குருநாதனே!

எதிர்த்து வந்து அசுரர்கள் தமது படை கொண்டு சண்டைக்கு இடம் தந்ததால், அவர்களது குலம் முழுதும் அழிதர, உக்கிரமாகக் கோபம் பொங்க மலைகள்யாவும்—

பொடிபட்டு உதிர, விரிந்த அண்டச் சுவர்கள் பிளவு விட்டு அதிர்ச்சி கொள்ள, அண்டத்து உச்சி கிழிபட்டு அதற்கு அப்பாலுள்ள ஆகாய வெளியெலாம் கிடு கிடு என்று சத்தப் படும்படி—

பொருதுக் கையிலுள அயில்நிண முண்கக்
குருதிப் புனலெழு கடலினு மிஞ்சப்
புரவிக் கனமயில் நடவிடும் விந்தைக் குமரேசா;

படியிற் பெருமித தகவுயர் செம்பொற்
கிரியைத் தனிவலம் வரஅர னந்தப்
[1]பலனைக் கரிமுகன் வசமரு ளும்பொற் பதனாலே—

பரன்வெட் கிடவுள் மிகவும்வெ குண்டக்
கனியைத் தரவிலை யெனஅருள் செந்திற்
பழநிச் சிவகிரி தனிலுறை கந்தப் பெருமாளே. (18)

(iii) வீரை நகர்[2]

118. பொது மகளிர் மயல் அற

தான தனதன தான தனதன
தான தனதன தனதான

ஆதா ரிகள்புரி கோலா கலவிழி
யாலே யமுதெனு மொழியாலே—
ஆழ்சீ ரிளநகை யாலே துடியிடை
யாலே மணமலி குழலாலே;

சூதா ரிளமுலை யாலே யழகிய
தோடா ரிரு[3]குழை யதனாலே—

சோரா மயல்தரு மானா ருறவிடர்
சூழா வகையருள் புரிவாயே;

போதா ரிருகழல் சூழா ததுதொழில்
பூணா தெதிருற மதியாதே—

போரா டியஅதி சூரா பொறுபொறு
போகா தெனஅடு திறலோனே;

---

1. பலன்—பழம்.
2. வீரை. வீரையூர் என்னும் பேருள்ள சிவஸ்தலம் ஒன்று திருப்பெருந்துறைக்கு மேற்கே 10-நாழிகை தூரத்தில் உளது.
3. குழை—செவி. திருப்புகழ் 24-ன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

சண்டை செய்து, கையில் உள்ள வேல் (பகைவர்தம்) கொழுப்பை உண்ண, ரத்தநீர் ஏழு கடலினும் அதிகமாகப் (புரண்டு ஓட), குதிரையாம் பருத்த மயிலை நடத்திச் செலுத்தின அற்புத குமரேசனே!

பூமியில் மேன்மையும் தகுதியும் மிக்க செம்பொன்மலையாம் மேருவைத் தனித்து (நீ) வலம் வர, சிவன் அந்தப் பழத்தை யானைமுகன்(கணபதி) வசம் தந்த தன்மையாலே—

(அந்த) சிவனார் வெட்கங் கொள்ள, உள்ளத்தில் மிகக் கோபங்கொண்டு அந்தப் பழத்தைத் தரவில்லையென்று, அருள்பாலிக்கும் திருச்செந்தூரிலும் பழநிச் சிவகிரியிலும் வந்து) வீற்றிருக்கும் கந்தப் பெருமாளே!

118

டம்பப் பேச்சுப் பேசும் (பொது மகளிர்) காட்டும் ஆடம்பரக் கண்களாலும், (அவரது) அமுதம் போன்ற மொழியாலும்—

ஆழ்ந்த அழகிய இள நகையாலும், துடி போன்ற இடையாலும், வாசனை நிறைந்த கூந்தலாலும்—

சூதாடு கருவிபோன்ற இள முலையாலும், அழகிய தோடணிந்த இரு செவிகளாலும்—

சோரா வகைக்கும், மயக்கம் தரும் மாதர் தம் உறவால் வரும் இடர் சூழா வகைக்கும் (அல்லது-சோர்ந்து, மயக்கம் தரும் மாதர் தம் உறவால்வரும் இடர் என்னைச் சூழா வகைக்கு) அருள்புரிவாயாக.

மலர் நிறைந்த இணையடிகளைச் சிந்தியாமலும், (சிந்திக்கும்) அந்தப் பணியை மேற் கொள்ளாமலும் எதிரேவர யோசியாமலே—

போர் செய்ய வந்த அதி சூரனே! பொறு, பொறு, போகாதே எனக்கூறி (அவனை) அழித்த திறமை வாய்ந்தவனே!

வேதா வுடனெடு மாலா னவனறி
யாதா ரருளிய குமரேசா—

வீரா புரிவரு கோவே பழநியுள்
வேலா இமையவர் பெருமாளே. (19)

119 திருவடியை மறவேன் என்பது

தான தனதனன தான தனதனன
தான தனதனன தான தனதனன
தான தனதனன தான தனதனன தனதான

கோல மதிவதனம் வேர்வு தர அளக
பாரம் நெகிழவிழி வேல்கள் சுழல நுவல்
கோவை யிதழ்வெளிற 1வாய்மை பதறியிள
முகையான—

கோக னகவுபய மேரு முலையசைய
நூலி னிடைதுவள வீறு பறவை வகை
கூற யினியகள மோல மிடவளைகள் கரமீதே ;

காலி னணிகனக நூபு ரமுமொலிக
ளோல மிடஅதிக போக மதுமருவு
காலை வெகுசரச லீலை யளவுசெயு மடமாதர்—

காதல் புரியுமநு போக நதியினிடை
வீழு கினுமடிமை மோச மறவுனது
காமர் கழலிணைக ளான தொருசிறிது மறவேனே ;

ஞால முழுதுமம ரோர்கள் புரியுமிக
லாக வருமவுணர் சேர வுததியிடை
நாச முறஅமர்செய் வீர தரகுமர முருகோனே—

நாடி யொருகுறமின் மேவு தினைசெய்புன
மீதி லியலகல்கல் நீழ லிடைநிலவி
நாணம் வரவிரக மோது மொரு 2சதுர புரிவேலா ;

---

1. வாய்மை—சொல்.
2. சதுரபுரி —சதுரகிரி என்றால் கொல்லிமலை யாகும்,

பிரமனும், நீண்ட திருமாலும் அறியாதவராகிய சிவபிரான் அருளிய குமரேசனே!

வீராபுரியில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவனே! **பழநியுள்** வேலனே! தேவர் பெருமாளே!

(இடர் சூழா வகை அருள் புரிவாயே).

119

அழகிய நிலாப் போன்ற முகம் வேர்வை உற, கூந்தற் பாரம் நெகிழ, விழியாம் வேல்கள் சுழல, உவமை கூறப் படும் கொவ்வைக்கனி போன்ற இதழ் வெளுக்க, சொற்கள் பதற, இளமையுள்ள மொட்டு நிலையில் இருக்கும்—

தாமரை போன்ற இரண்டு மேரு (போன்ற) முலைகள் அசைய, நூல் போன்ற இடை துவள, விளங்கும் (புறு, கிளி, முதலிய) பறவை வகைக் குரல்களை (புட் குரலை) இனிமை காட்டும் கண்டம் (தொண்டை) வெளிவிட, வளையல்கள் கைம் மேலே ஒலி செய்ய:

காலில் அணிந்துள்ள பொற் சிலம்பின் ஒலிகள் சப்திக்க, அதிக போகத்தை அனுபவிக்கும்போது, பலவித காம லீலைகளைப் (பெற்ற பொருளுக்குத் தக்கவாறு) அளந்து காட்டும் அழகிய (பொது) மகளிர் மீது -

காதல் புரிகின்ற அநுபோகம் என்னும் ஆற்று வெள்ளத்திடையே (நான்) விழ்ந்தாலும் அடிமை ஏமாறுது உனது அழகிய (விரும்பத்தக்க கழலிணைகளை) ஒரு சிறிது கூட மறவேன்:

பூமி முழுமையும் தேவர்களோடு செய்யும் போர் நிறையும்படி வந்த அவுணர் யாவரும் ஒருமிக்கக் கடலிடையே அழியும்படி போர் புரிந்த வீரத்தை உடையவனே! குமரனே! முருகோனே!

தேடிச்சென்று ஒரு குறப்பெண் இருந்த தினை வளரும் புன மீது ஒழுங்கு மிக்க மலைக்கல்லின் நீழலிலே இருந்து நாணம் எழக் காமதாபத்தை (வள்ளிபாற்) சொன்ன ஒப்பற்ற சாமர்த்தியச் செயலைப் புரிந்த வேலனே! (அல்லது-ஒப்பற்ற சமர்த்தனே! விளங்கும் வேலனே! அல்லது சதுரகிரி வேலனே!)

மேலை யமரர்தொழு மானை முகரரனை
யோடி வலம்வருமுன் மோது திரைமகர
வேலை யுலகைவல மாக வருதுரக மயில்வீரா—

வீறு [1]கலிசை வரு சேவ கனதிதய
மேவு முதல்வ வயல் வாவி புடைமருவு
வீரை வருபழநி ஞான மலையில்வளர் பெருமாளே. (20)

120 அன்பு பெற

தானதன தந்த தானதன தந்த
தானதன தந்த தானதன தந்த
தானதன தந்த தானதன தந்த தனதான

சீயுதிர மெங்கு மேய்புழுநி ரம்பு
மாயமல பிண்ட நோயிடுகு ரம்பை
தீநரிகள் [2]கங்கு காகமிவை தின்ப தொழியாதே—

தீதுளகு ணங்க ளேபெருகு தொந்த
மாயையில்வ ளர்ந்த தோல்தசையெ லும்பு
சேரிடுந ரம்பு தானிவைபொ திந்து நிலைகாணு;

ஆயதுந மன்கை போகவுயி ரந்த
நாழிகையில் விஞ்ச ஊசிடுமி டும்பை
யாகியவு டம்பு பேணிநிலை யென்று மடவார்பால்—

ஆசையைவி ரும்பி யேவிரக சிங்கி
தானுமிக வந்து மேவிடம யங்கு
மாழ்துயர்வி ழுந்து மாளுமெனை யன்பு புரிவாயே;

மாயைவல கஞ்ச னல்விடவெ குண்டு
பார்முழுது மண்ட கோளமுந டுங்க
வாய்பிளிறி நின்று மேகநிகர் தன்கை யதனாலே—

---

1 கலிசைவரு சேவகன் என்பதும் காவேரி சேவகன் என்று பின்வரும் செய்யுட்களில் வருவனவும் கலிசை யென்னும் பதியில் அக்காலத்து அதிபனாயிருந்த ஓ ரன்பன்

2. கங்கு—கழுகு.

மேலுலகத்துத் தேவர்கள் தொழும் ஆனைமுகக்கடவுள் சிவனை ஓடி வலம் வரும் முன்பே, மோதுகின்ற அலைகளை யும் மகர மீன்களையும் உடைய கடல் சூழ்ந்த உலகை வலம் வந்த குதிரையாம் மயில் வீரனே!

விளங்குகின்ற கலிசை என்னும் பதியில் வாழும் பராக்ரம சாலியின் (கலிசைச் சேவகனது) நெஞ்சத்தில் வீற் றிருக்கும் முதல்வனே! வயல்களும், நீர் நிலைகளும் பக்கங் களிற் பொருந்தியுள்ள வீரை என்னும் ஊரில் எழுந்தருளி யுள்ள பழநியாம் ஞானமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கழலிணைகள்...ஒரு சிறிதும் மறவேனே).

120

சீ(ழ்) ரத்தம் எங்கும் பொருந்தி வரும் புழுக்கள் நிரம்பிய மாய மல பிண்டம், நோய்க்கு இருப்பிடமாம் கூடு ஆகிய இவ்வுடலைத் தீயும், நரிகளும், கழுகுகளும், காகங் களும் ஆய இவை தின்பது நீங்காது,

தீமை உள்ள குணங்களே பெருகும் சம்பந்தம் உளள் மாயையில் வளர்ந்த தோல், சதை, எலும்பு சேர்ந்துளள் நரம்பு ஆகிய இவைகள் நிறைந்து நிலை காண முடியாதது

ஆன இந்த (உடம்பு)- யமனது கையில் உயிர் போய்ச் சேர அந்த வேளையில் மிக ஊசிப் போகும் துன்பஞ் சேர்ந்த உடம்பு - இத்தகைய உடம்பை விரும்பி அது நிலையுள்ள தென்று (கருதி) மாதர்களிடத்தே –

ஆசையை வைத்து விரும்பி, காம விஷம் மிக ஏறிச் சேர்வதால் மயக்கங்கொண்டு ஆழ்ந்த துயர்க் (கடலில்) விழுந்து மாண்டு போகின்ற என் மீது அன்பு புரிந்தருளு வாயாக;

மாயைவல்ல கம்சனால் விடப்பட்டு, கோபமுடன் வந்து, உலக முழுவதும், அண்ட கோளமும் நடுங்கும்படியாய், வாய் பிளிறி வந்து, மேகம் போன்ற கறுத்த தன் துதிக் கையால்–

வாரியுற அண்டி வீறெடுமு ழங்கு
நீரைநுகர் கின்ற கோபமொடெ திர்ந்த
1வாரண இரண்டு கோடொடிய வென்ற நெடியோனும்;

வேயினிசை கொண்டு கோநிரைபு ரந்து
மேயல்புரி செங்கண் மால்மருக துங்க
வேலகிர வுஞ்ச மால்வரையி டிந்து பொடியாக—

வேலைவிடு கந்த காவிரிவி ளங்கு
2கார்கலிசை வந்த சேவகன்வ ணங்க
வீரைநகர் வந்து வாழ்பழநி யண்டர் பெருமாளே. (21)

121. அடிய ரோடு கூட

தான தனதனன தான தனதனன
தான தனதனன தனதான

சீற லசடன் வினை காரன் முறைமையிலி
தீமை புரிகபடி பவநோயே—

தேடு பரிசிகன நீதி நெறிமுறைமை
சீர்மை சிறிதுமிலி எவரோடுங்;

கூறு மொழியதுபொய் யான கொடுமையுள
கோள னறிவிலியு னடிபேணுக்—

கூள னெனினுமெனை நீயு 3னடியரோடு
கூடும் வகைமையருள் புரிவாயே;

மாறு படுமவுணர் மாள அமர்பொருது
வாகை யுளமவுலி புனைவோனே—

மாக முகடதிர வீசி சிறைமயிலை
வாசி யெனவுடைய முருகோனே;

வீறு கலிசைவரு சேவ கனதிதய
மேவு மொருபெருமை யுடையோனே!

---

1 கம்ஸன் அனுப்பின யானையின் கொம்பைக் கண்ணபிரான் முறித்த லீலை—"கேசவன்...வேழ மருப்பை ஒசித்தான்"...திருவாய் மொழி 1-9-2, 'கான ஆனையின் கொம்பினைப் பீழ்ந்த கள்ளப் பிள்ளை'—சுந்தரர் தேவாரம்—வாளொளி புற்றூர்

2 கார்—நீர், அழகு

3 இவ்வேண்டுகோள் அருணகிரியார்க்குப் பலித்தது என்பது "போதமிலேனை அன்பாற் கெடுதலிலாத் தொண்டரிற் கூட்டியவா!" எனவரும் கந்தரலங்காரத்தால் (100)-அறிகின்றோம்.

(எல்லாவற்றையும்) வாரும்படியாக நெருங்கி, கர்வத்துடன் முழக்கமிட்டு நீரை உண்ணும் கோபத்தோடெதிர்ந்த (குவலாய பீடம் என்னும்) யானையின் இரண்டு கொம்புகள் ஒடிய வென்ற நெடியோனாகிய திருமாலின்—

புல்லாங் குழலின் இன்னிசை கொண்டு பசுக் கூட்டங்களைக் காத்து மேயவிட்ட செங்கண் மாலின் மருகனே! பரிசுத்தமான வேலனே! கிரவுஞ்சம் என்னும் பெரிய மலை (மாயம் வல்ல மலை) இடிந்து பொடியாகும்படி—

வேலை ஏவிய கந்தனே! காவிரியாற்றின் பொலிவுள்ள நீர் (சூழ்ந்த) கலிசை என்னும் ஊரில் வந்த சேவகன் (பராக்ரமன்) வணங்க வீரை நகரில் எழுந்தருளியுள்ள பழநிப் பெருமாளே! தேவர் பெருமாளே!

(எனை அன்பு புரிவாயே)

121

சீறிவிழும் (பெருங்கோபக்) குணமுடைய அசடன், தீவினை புரிபவன், ஒழுக்கம் இல்லாதவன், தீமை புரியும் வஞ்சகன், பிறவி நோயையே (அல்லது பாவ நோயையே)

தேடும் தன்மையுடையவன், பெருமை, நீதி, நெறி நேர்மை, சிறப்பு-(இவை) சிறிதேனும் இல்லாதவன்-எவரோடும்

பேசும் பேச்சிற் பொய் என்னும் கொடுமையைக் கொண்ட தீயோன், அறிவில்லாதவன், உன் திருவடியைப் போற்றி விரும்பாத

குப்பை (பயனற்றவன்)-என நான் இருந்தபோதிலும் என்னை நீ (பொருட்படுத்தி) உன் அடியார் கூட்டத்துடன் கூட்டிவைக்கும் வழியை (எனக்குத்) தந்து அருள்புரிவாயாக.

எதிர்த்து (விரோதித்து) வரும் அசுரர்கள் மாளும்படி போர் செய்து வெற்றிக் கிரீடம் அணிந்தவனே!

ஆகாயத்தின் உச்சி (அண்டமுகடு) அதிரும்படி வீசும் சிறகுகளைக் கொண்ட மயிலைக் குதிரையாக உடைய முருகனே!

விளங்கும் கலிசை ஊரில் வாழும் சேவகனது (கலிசைச் சேவகனது) உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் ஒப்பற்ற பெருமையை உடையவனே!

வீரை யுறைகுமர தீர தரபழநி
வேல இமையவர்கள் பெருமாளே. (22)

122. ஈடேற

தானதன தானதன தானான தானதன
தானதன தானதன தானான தானதன
தானதன தானதன தானான தானதன தனதான

தோகைமயி லேகமல மானேயு லாசமிகு
காமதுரை யானமத வேள்பூவை யேயினிமை
தோயுமநு போகசுக லீலாவி நோதமுழு
துணர்தேனே—

சூதனைய சீதஇள நீரான பாரமுலை
மீதணைய வாருமிதழ் தாரீரெ னணைமொழி
சோர்வதிலை யானடிமை யாவேனு மாணைமிக
மயலானேன்;

ஆகமுற வேநகம தாலேவி டாதஅுடை
யாளமிட வாருமென வேமாத ரார்களுட
னைசொலி யேயுழலு மாபாத னீதியிலி
யுனையோதேன்—

ஆமுனது நேயஅடி யாரோடு கூடுகில
னீறுநுதல் மீதிடலி லாமூட னேதுமிலி
யாயினுமி யானடிமை யீடேற வேகழல்கள் தருவாயே;

மாகமுக டோடகில பாதாள மேருவுட
னேசுழல வாரியது வேதாழி யாவமரர்
1வாலிமுத லானவர்க ளேனோர்க ளாலமுது
கடைநாளில்—

---

1 வாலியுங் கடல் கடைந்தான்... 918, 956-திருப்புகழ் பார்க்க- "அமுதம் இன்னங் கடைந்திட ஒரு வாலிக்கு வாலில்லையோ"— செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்—69

வீரை என்னும் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் குமரனே! தீரம் (தைரியம்) கொண்டவனே! பழநி வேலனே! தேவர்கள் பெருமாளே!

(அடியரோடு கூடும் வகையை யருள்புரிவாயே.)

122

கலாப மயிலே! தாமரையில் வீற்றிருக்கும் மானே (இலக்குமியே)! உல்லாசம் மிகுந்த காம துரையாம் மன்மத வேளுக்கு உகந்த நாகணவாய்ப் புள்ளைப்போன்றபாவையே! இனிமை நிரம்பிய அநுபோக சுக (காம) லீலை விநோதங்கள் முழுமையும் அறிந்துள்ள தேன் என இனிப்பவளே!

சூதாடு கருவி போன்ற குளிர்ந்த இளநீர் போன்ற பார முலைகளின் மீது (நான்) அணையும்படி வாரும்; வாயிதழை உண்ணத்தாரும், இது என் ஆணைமொழி யாகும்; சோர்வே இல்லாமல் நான் உமக்கு அடிமை யாவேன்; உம் மீது ஆணை; (உம் மீது) மிகவும் காம மயக்கம் கொண்டுள்ளேன்;

(எனது) தேகத்தில் அழுந்திப் படியும்படியாக (உமது நகத்தால் என்றும் அழியாத அடையாளத்தை இட வாரும் என்றெல்லாம் மாதர்களுடன் ஆசை மொழிகளைக் கூறித் திரிகின்ற மகா பாதகன், நீதியில்லாதவன் ஆகிய (நான்) உன்னை ஓதுவதில்லை;

உனக்கு ஆன, அன்புபூண்டவராம் அடியாரோடு கூடுவ தில்லை; திருநீற்றை நெற்றி மீது இடுதல் இல்லாத மூடன் - எவ்வித நற்குணமும் இல்லாதவன் நான் - ஆயினும் அடியேன் ஈடேறுமாறு உனது திருவடியைத் தந்தருளு வாயாக:

அண்ட முகடுமுதல் அகில பாதாளம் வரையும் மேரு மலை அங்ஙனே சுழலக் கடலே தாழியாக (கடையும் பானை யாக)த் தேவர்கள் வாலி முதலானவருடனும், மற்றவர் களுடனும் அமுது கடைந்த நாளில்—

வாருமென வேயொருவர் நோகாம லாலவிட
மீசர்பெறு மாறுதவி யேதேவர் யாவர்களும்
வாழஅமு தேபகிரு மாமாய னரினிய மருகோனே ;

மேகநிக ரானகொடை மானய காதிபதி
1வாரி 2கலி மாருதக ரோ 3பாரி மாமதன
வேள் கவிசை வாழவரு காவேரி சேவகன துளமேவும்-

வீரஅதி சூரர்கிளை வேர்மாள வேபொருத
தீரகும ராகுவளை சேரோடை சூழ்கழனி
வீரைநகர் வாழ்பழநி வேலாயு தாவமரர்
பெருமாளே. (23)

123. வீணர் உறவு அற

தான தானதனத் தந்த தானன
தான தானதனத் தந்த தானன
தான தானதனத் தந்த தானன தனதான

3பாரி யானகொடைக் கொண்ட லேதிரு
வாழ்வி சாலதொடைத் திண்பு யாஎழு
பாரு மேறுபுகழ்க் கொண்ட நாயக அபிராம-

பாவ லோர்கள்கிளைக் கென்றும் வாழ்வருள்
சீல ஞாலவிளக் கின்ப 4சீவக
பாக சாதனவுத் துங்க மானத எனவோதிச்;

சீர தாகஎடுத் தொன்று மாகவி
பாடி னலுமிரக் கஞ்செ யாதுரை
சீறு வார் கடையிற் சென்று தாமயர் வுறவீணே-

---

1 வாரி—செல்வம் 2 கலி—தழைப்பு, கடல்

3 பாரி...கடைஎழுவள்ளல்களில் ஒருவன். முல்லைக் கொடி தன்தேரைத் தடுக்க அது வேண்டிற்றாகக் கருதித் தனது பெரிய தேரை அதற்குக் கொடுத்தவன்; (சிறுபாணாற்றுப் படை—89-91) "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை" (சுந்தரர் தேவாரம்—திருப்புகலூர்)

4 சீவகன்—சீவக சிந்தாமணிக் கதாநாயகன்

வாருங்கள் எனக்கூறி ஒருவரும் மனம் நோகாத வண்ணம் ஆலகால விடத்தைச் சிவபிரான் பெறும்படித் தந்து, தேவர்கள் யாவரும் வாழ அமுதை அத் தேவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்த மஹாமாய மூர்த்தியாம் (திருமாலுக்கு) இனிமைதரும் மருகோனே !

மேகத்துக்கு ஒப்பான கொடைப்பெருமை வாய்ந்த நாயகத் தலைவனும், தனது செல்வத் தழைப்பை (நிறைவை) அல்லது செல்வக் கடலை), வாயு வீசுவது போல விரைந் தளிக்கும் கொடைத்திறங் கொண்ட கரங்களை உடைய பாரிவள்ளல் போன்றவனும், சிறந்த மன்மதவேள் போன்ற அழகனுமான கலிசையில் வாழும் **காவேரி சேவகனுடைய** உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும்—

வீரனே ! பெருஞ்சூரர் சுற்றத்தையெல்லாம் வேரோடு மாளப் போர் செய்த தீரனே ! குமரனே ! குவளை மலர்கள் மலரும் ஓடை சூழ்ந்த கழனிகளை உடைய **வீரை நகரில்** வாழ்கின்ற **பழநி** வேலாயுதனே ! தேவர் பெருமாளே !

(அடிமை ஈடேறவே கழல்கள் தருவாயே.)

123

பாரி வள்ளல் போன்ற கொடை மேகமே ! இலக்குமி வாசம் செய்யும் பெரிய மாலையைப் புனைந்த திண்ணிய புயங்களை உடையவனே ! ஏழு லோகங்களிலும் எட்டியுள்ள புகழைக் கொண்ட நாயகனே ! அழகனே !

பாட வல்ல புலவர் கூட்டத்துக்கு என்றும் வாழ்வை அருளும் சீல ஞால விளக்கே (நல்லொழுக்கம் வாய்ந்த பூ மண்டல விளக்கே !) இன்பம் தரும் ஜீவகனே ; இந்திரன் போல உயர்ந்த அரசே ! என்றெல்லாம் கூறி-

சீராக எடுத்தமைத்து ஒரு அருமையான பாடலைப் பாடினாலும் இரங்காமல் மொழிகளைச் சீறி உரைப்போரது கடைவாயிலிற் சென்று தாம் சோர்வு அடையும்படி வீணுக-

சேய பாவகையைக் கொண்டு போயறி
யாம லேகமிற் சிந்து வார்சிலர்
1சேய ளுர்மனதிற் சிந்தி யாரநு துறலாமோ;

ஆரு நீர்மைமடுக் கண்க ராநெடு
வாயி னேர்படவுற் றன்று மூலமெ
ளுர வாரமதத் தந்தி தானுய அருள்மாயன்-

ஆதி நாரணனற் சங்க பாணிய
னோது வார்களுளத் தன்பன் மாதவ
னுன நான்முகனற் றந்தை சீதரன் மருகோனே;

வீர சேவகவுத் தண்ட தேவகு
மார ஆறிருபொற் செங்கை நாயக
வீசு தோகைமயிற் றுங்க வாகன முடையோனே-

வீறு காவிரியுட் கொண்ட சேகர
னுன சேவகனற் சிந்தை மேவிய
வீரை வாழ்பழநித் துங்க வானவர்
பெருமாளே. (24)

(iv) பழநி

124. நற்கதி பெற

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

அணிபட் டணுகித் திணிபட் டமனத்
தவர்விட் டவிழிக் கணையாலும்-

அரிசுற் றுகழைத் 2தவர்பெற் றவளத்
தவன்விட் டமலர்க் கணையாலும் ;

---

1. சேயளுர் - குழந்தை அறிவினர், தூரநிற்பவர் எனவும், சேயை - முருகவேளை (மனதிற் சிந்தியாதவர்) எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'வணங்கித் துதிக்க அறியா மனிதர் (கந்தரலங்காரம் (88).

2 தவர்—வில்

செம்மை வாய்ந்த பா மாலை வகைகளைக் கொண்டு போய், அறியாமலே, நிலப் பிளப்பிற் கொட்டுவது போலக் கொட்டி இறைத்து வீணுகச் சிந்தி விடுவோர் சிலர்— (இரப்போர்க்குத்) தூர நிற்பவரும், (இரப்போரிடம் இரக்கம் சிறிதும் மனத்திற் சிந்திக்காதவர்களுமான மாக்களுக்கு அருகே சேரலாமோ! (சேரக்கூடாது—என்றபடி).

நிறைந்த நீருள்ளதான கரிய மடுவின் முதலையின் பெரிய வாயில் நேராக அகப்பட்டு அன்று 'மூலமே' என்று பேரொலி செய்த மத யானை (கஜேந்திரன் பிழைக்கும் வண்ணம் அருளிய மாயவன்-

ஆதி நாராயணன், நல்ல (பாஞ்ச சன்னியம் என்னும்) சங்கத்தை ஏந்திய கையன், துதிப்போரது உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்பன், மாதவன், யாவர்க்கும் இனிய பிரமனது நல்ல தந்தை),(அல்லது மகா தவனுகிய பிரமனது தந்தை இலக்குமியை (மார்பகத்தே) கொண்டவன்-ஆகிய திருமாலின் மருகனே!

வீரம், பராக்ரமம், உக்கிரம் உள்ள தெய்வக் குமாரனே! பன்னிரு அழகிய செங்கை நாயகனே! வீசுங் கலாப மயிலாம் பெருமை வாய்ந்த வாகனத்தை உடையவனே!

விளங்கும் காவிரியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (கலிசையூர்த்) தலைவனுன பராக்ரமனுடைய (கலிசைக் காவேரி சேவகனுடைய) நல்ல மனத்தில் வீற்றிருக்கும் (பெருமாளே)! வீரையில் வீற்றிருக்கும் பழநிப் (பெருமாளே)! சிறந்த தேவர் பெருமாளே!

(மனதிற் சிந்தியார் அருகு உறலாமோ)

124

வரிசையாய் நின்று, சமீபித்து, திண்ணிய மனத்தினராம் (பொது மகளிர்) செலுத்தின பார்வையாகின்ற அம்பினுலும்,

வண்டுகள் மொய்த்துச் சுற்றும் கரும்பு வில்லைப் பெற்ற செல்வத்தனும் காமன் செலுத்திய மலர்ப் பாணங்களாலும்—

பிணிபட் டுணர்வற் றவமுற் றியமற்
பெறுமக் குணமுற் றுயிர்மாளும்—

பிறவிக் கடல்விட் டுயர்நற் கதியைப்
பெறுதற் கருளைத் தரவேணும்!'

கணிநற் சொருபத் தையெடுத் துமலைக்
கனியைக் 1கணியுற் றிடுவோனே—

கமலத் தயனைப் ப்ரணவத் துரையைக்
கருதிச் சிறைவைத் திடுவோனே;

2 பணியப் பணியப் பரமர்ப் பரவப்
பரிவுற் றொருசொற் பகர்வோனே—

பவளத் தவளக் கனகப் புரிசைப்
பழநிக் குமரப் பெருமாளே. (25)

125. பெண்களின் இணக்கம் அற

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

இருசெப் பெனவெற் பெனவட் டமுமொத்
திளகிப் புளகித் திடுமாதர்—

3இடையைச் சுமையைப் பெறுதற் குறவுற்
றிறுகக் குறுகிக் குழல்சோரத்;

தருமெய்ச் சுவையுற் றிதழைப் பருகித்
தழுவிக் கடிசுற் றணைமீதே—

4சருவிச் சருவிக் குனகித் தனகித்
தவமற் றுழலக் கடவேனோ

---

1. கணி—கண்ணி—கருதி. 2. பணி அப்பு அணி அப் பரமர்.

3. இடை யைச் சுமை—இடைக்கு அழகிய சுமையாக வுள்ள ஸ்தனம்.

4. சருவி—சரசஞ் செய்து.

மன நோய் அடைந்து, அறிவு போய், கேடு உற்று இயமனை அடையச் செய்யும் அத் (தீய) குணங்களையே அடைந்து (இவ்) வுயிரானது மாண்டு போம் (இவ்வாறு வரும்)

பிறவிக் கடலினின்றும் நீங்கி உயர்ந்த நல்ல கதியை (நான்) பெறுவதற்கு (உனது) திருவருளைத் தந்தருள வேண்டும்.

வேங்கை மரத்தின் நல்ல உருவை எடுத்து மலைக் கன்னியாகிய வள்ளியை (அடைய) நினைத்து (அவளிடம் நின்றவனே!

தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை - அவன் பிரணவப் பொருளுக்கு உரை சொல்ல மாட்டாமைக்காகச் சிறையில் வைத்தவனே!

பாம்பையும், (கங்கை) நீரையும் அணிந்துள்ள அந்த பரசிவன் பரவித் துதிக்க, (அவரிடம்) அன்பு பூண்டு ஒப்பற்ற (உபதேசச்) சொல்லைச் சொன்னவனே!

பவள நிறம், வெண்ணிறம், பொன் நிறம் உள்ள மதில்கள் சூழ்ந்த பழநியிற் குமரப் பெருமாளே!

(நற்கதியைப் பெறுதற் கருளைத் தரவேணும்)

125

இரண்டு சிமிழ் போலவும் மலை போலவும் (தோன்றி) வட்ட வடிவினதாய் இளகிப் புளகங் கொள்ளும் - பெண்களுடைய (அல்லது - அழகிய)

இடைக்கு அழகிய சுமையாக உள்ள (அல்லது இடையின் சுமையாக உள்ள) கொங்கையைப் பெறுதற் பொருட்டு (அம்மாதர்களிடம்) நட்பு பூண்டு நெருங்கி அணுகி, அவர்களுடைய கூந்தல் சோர்ந்து விழ—

(அவர்கள்) தருகின்ற உடல் இன்பத்தை அடைந்து (அவர்தம்) இதழ் நீரை உண்டு (அவர்களைத்) தழுவி, மணங்கமழும் பாயலின் மேலே—

சரச லீலைகளைச் செய்து செய்து, கொஞ்சிப் பேசி, உள்ளம் களித்துத் தவநிலையை விட்டொழிந்து திரியக் கடவேனோ!

அரிபுத் திரசித் தஜனுக் கருமைக்
குரியத் [1]திருமைத் துனவேளே—

அடல்குக் குடநற் கொடிபெற் றெதிருற்
றசுரக் கிளையைப் பொருவோனே;

பரிவுற் றரனுக் கருணற் பொருளைப்
பயனுற் றறியப் பகர்வோனே—

[2]பவனப் புவனச் செறிவுற் றுயர்மெய்ப்
பழநிக் குமரப் பெருமாளே. (26)

126. பெண்கள் மீதுள்ள மயக்கு அற

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனனத் தனனத் தனதான

[3]கடலைச் சிறைவைத் துமலர்ப் பொழிலிற்
ப்ரமரத் தையுடற் பொறியிட் டுமடுக்
கமலத் தைமலர்த் திவிடத் தையிரப் பவனாணுக்—

கருதிச் சருவிக் கயலைக் கயமுட்
படுவித் துழையைக் கவனத் தடைசிக்
கணையைக் கடைவித் துவடுத் தனையுப் பினின்மேவி;

அடலைச் செயல்சத் தியையக் கினியிற்
புகுவித் துயமப் ப்ரபுவைத் துகைவித்
தரிகட் கம்விதிர்த் துமுறித் துமதித் தசகோரம்—

அலறப் பணிரத் நமணிக் குழையைச்
சிலுகிட் டுமையிட் டொளிவிட் டுமருட்
டுதலுற் றபொறிச் சியர்கட் கடையிற் படுவேனோ;

---

1 "மதனனுக்கும் சதுமுகற்கும் மைத்துனன்காண் அம்மே!" —திருமலையாண்டவர் குறவஞ்சி 52 (2).

2 பவனப் புவனம்—வாயு மண்டலம்.

3 அருமையான "கண் வர்ணனைப் பாடல்" இது.

திருமாலின் மகனான காமனுக்கு அருமையான அழகிய மைத்துன வேளே!

வெற்றியுள்ள கோழியின் நல்ல கொடியை ஏந்தி, எதிர்த்து வந்த அசுரர் கூட்டத்தைப் பொருதவனே!

அன்பு பூண்டு சிவனுக்கு அருள் பாலிக்கும் நல்ல பிரணவப் பொருளை - அதன் பயனை உணர்ந்தறியும் வகையில் - உபதேசித்தவனே!

வாயு மண்டலம் வரையும் நிறைந்து (புகழால்) உயர்ந்த மெய்ம்மை விளங்கும் **பழநிக்** குமரப் பெருமாளே!

(தவம் அற்று உழலக் கடவேனோ!)

126

[குறிப்பு:—கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறப்படும்-கடல், வண்டு, தாமரை, விஷம், கயல் மீன், மான், அம்பு, மாவடு, வேல், யமன், வாள்-சகோரப் பறவை என்பன எங்ஙனம் கண்ணுக்கு உவமை ஆகா, ஒவ்வொரு உவமைக்கும் யாது குறையுளது என்பதை இப்பாடலின் முதல் நான்கு அடிகள் விளக்குகின்றன.]

கடலை ஒரு எல்லையைத் தாண்டாதவாறு சிறைப் படுத்தி நிறுத்தி, மலர்ச் சோலையில் உள்ள வண்டுகளின் உடலில் (தண்டனையிற் பெற்ற தழும்புகள் போல) வரி ரேகைகளை அமைத்து, மடுவில் உள்ள தாமரையை மலரச் செய்து வாட வைத்து, விஷத்தைப் பலியேந்தி உண்ணும் சிவபிரானுக்கு ஊணாகக்—

கருதி வைத்து, போராடுங் கயல் மீனைக் குளத்திற் புக வைத்து, மானைக் காட்டில் அடையச்செய்து, பாணத்தை (உலையிற்) கடைய வைத்து, மாவடுவை உப்பினில் ஊறவைத்து—

வெற்றிச் செயல் கொண்ட வேற்படையை நெருப்பிற் புக வைத்துக் காய்ச்சி, யமப் ப்ரபுவை உதைபட்டு நசுங்க வைத்து, ஒளி வீசும் வாளை ஆட்டமுற்று முறிய வைத்து, மதிக்கப்படும் சகோரப் பக்ஷியை (நிலா முகிப் புள்ளை)

அலறும்படிப் பண்ணி, (இங்ஙனம் இவைகளை ஜெயித்து அடக்கி) ரத்ன மணிக்குழையொடு சண்டையிட்டு, மை அணிந்தும் ஒளி வீசியும், மருட்டுதல் செய்யும் மனத்தினராம் (மாதர்களின் கடைக்கண்ணிற் படுவேனோ!

1சடிலத் தவனிட் டவிசிட் டகுலத்
தொருசெட் டியிடத் தினுதித் தருள்வித்
தகருத் ரஜன்மப் பெயர்செப் பியிடப் பரிவாலே

2சநகர்க் குமகஸ்த் யபுலஸ்த் யசநற்
குமரர்க் குமநுக் க்ரக 3மெய்ப் பலகைச்
4சதுபத் துநவப் புலவர்க் கும் 5விபத் தியில்ஞான;

படலத் துறுலக் கணலக் ய 6 தமிழ்த்
த்ரயமத் திலகப் பொருள்வ்ருத் தியினைப்
7பழுதற் றுணர்வித் தருள்வித் தகசற் குருநாதா—

பவளக் கொடிசுற் றியபொற் கமுகிற்
றலையிற் குலையிற் பலமுத் துதிர்செய்ப்
பழநிப் பதிவெற் பினில்நிற் குமரப் பெருமாளே.

---

1 இறைவன் ஆணைப்படி முருகவேள் மதுரையில் வணிகர் குலத்தில் ருத்ர ஜன்மர் என்னும் பெயருடன் ஊமைப் பிள்ளையாய் உதித்து 'இறையனுர் அகப்பொருள்' என்னும் நூலின் உண்மைப்பொருளைச் சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதிமரும் உணரும்படிவைத்து, அவர்களுடைய கலகத்தைப் போக்கின திருவிளையாடல் இங்குக் குறிக்கப்பட்டுளது. இதன் விரிவைத் திருவிளையாடற் புராணத்திற் 'சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த திருவிளையாடலிற்' காண்க.

2 சநகர்க்கும் என்பது முதலாகக்கூறிய இவர்களே சநகாதி நால்வர்.

3 மெய்ப்பலகை—சங்கப் பலகை.

4 சது பத்து நவப் புலவர்-சங்கத்தார் நாற்பத் தொன்பதின்மர்.

5 விபத்தி யில்—வேற்றுமை யில்லாத.

6 தமிழ்த் த்ரய மத்தில்—தமிழ்த்திரயம் அதில் (முத்தமிழில்.)

7 பழுதற்று—பழுதற.

குறிப்பு.

விநாயகர் துதியில் விநாயகரை "முத்தமி ழடைவினை * * முற்பட எழுதிய முதல்வன்" என்றார்; இங்கே முருகக்கடவுளை "தமிழ்த் த்ரயத்து அகப்பொருள் வ்ருத்தியினை உணர்வித்தருள் வித்தக சற்குருநாதன்" என்றார். இவற்றால் தமிழ் மற்றப்பாஷைகள் போலாகாது ஆதியாவுள்ள தெய்வபாஷை யென்பதும், அது கடவுளரெல்லாம் பயின்றுள்ளது என்பதும் வெளியாகின்றன.‡

[—தொடர்ச்சி - பக்கம் 299, 300-ல் பார்க்க.]

சடா மகுடத்தவனாகிய சிவபிரான் ஆணையிட்டபடி மேன்மையுற்ற குலத்தில் ஒரு செட்டியிடத்தே தோன்றி, அருளும் ஞானமும் கொண்ட ருத்ர ஜன்மன் என்னும் பெயருடன் அன்புடனே—

சனகர், அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், சநற்குமரர் என்னும் முநிவர்களுக்கு அருள் பாலித்தவனே! உண்மைப் புலமையைத் தெரிவிக்கும் சங்கப் பலகையில் வீற்றிருந்த (நான்குபத்து ஒன்பது) நாற்பத் தொன்பது புலவர் களுக்கும்-வேறுபாடு இல்லாத வழியில் * ஞானப்

பகுதியின் வழியே உள்ள இலக்கண இலக்கிய முத் தமிழில் அகப்பொருள் விளக்கத்தைக் குற்றம் அற உணர்வித்தருளிய ஞான மூர்த்தியே! சற்குரு நாதனே!

பவளக்கொடி சுற்றிய அழகிய கமுக மரத்தின் உச்சிக் குலையினின்றும் பல முத்துக்கள் (உதிருவதுபோல அரும்புகள்) உதிர்கின்ற பழநிப் பதி மலையில் வீற் றிருக்கும் குமரப் பெருமாளே!

(பொறிச்சியர் கட்கடையிற் படுவேனோ)

---

* இதனால் தமிழ் அகப்பொருளுக்கு - ஞானார்த்தமும் உண்டு என்னும் அருமை விஷயம் அறியக் கிடக்கின்றது.

---

‡ஆரியமும் தமிழுமே ஆதியிற் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்ட பாஷைகள். அவ்விரு பாஷைகளிலும் எல்லாப் பொருள்களும் உண்டு என்பதற்கு மேற்கோள்:—

திருமூலர் திருமந்திரம்

"ஆரியமுந் தமிழும் முடனே சொலிக்
காரிகை யார்க்குங் கருணைசெய் தானே" எனவும்,

"அவிழ்க்கின்ற வாறும் அதுகட்டு மாறும்
சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்ற வாறும்
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனுமிவ் விரண்டும்
உணர்த்தும் அவனை யுணர லுமாமே," எனவும்

கூறியிருத்தல் காண்க. இவ்வுண்மை யுணராதார் தமிழ் அகஸ்தியரா லுண்டாக்கப்பட்டதென்றும் அது வடமொழிபோற் சிறந்ததன் றென்றுங் கூறுவர். அகஸ்தியர் ஆதிகாலத்தில் தாம் சிவபெருமா னால் உணர்ந்த தமிழைத் தமது மாணாக்கர் வாயிலாக உலகத்திற் பரவச்செய்தவரே யன்றித் தமிழை உண்டாக்கினவரல்லர் என்பதை ‡

127. அகப்பொருள் (நற்றயிரங்கல்)

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

தகைமைத் தனியிற் பகைகற் றுறுகைத்
தநுமுட் டவளைப் பவனாலே—

தரளத் திரளிற் புரளக் கரளத்
தமரத் திமிரக் கடலாலே;

1உகைமுத் தமிகுத் ததெனப் பகல்புக்
கொளிமட் குமிகைப் பொழுதாலே—

உரையற் றுணர்வற் றுயிரெய்த் தகொடிக்
குனநற் 2பிணையற் றரவேணும்;

3திகைபத் துமுகக் கமலத் தனைமுற்
சிறையிட் டபகைத் திறல்வீரா;

திகழ்கற் பகமிட் டவனக் கனகத்
திருவுக் குருகிக் குழைமார்பா;

பகலக் கிரணப் 4பரணச் சடிலப்
பரமற் கொருசொற் பகர்வோனே—

5பவனப் புவனச் செறிவுற் றுயர் மெய்ப்
பழநிக் குமரப் பெருமாளே. (28)

---

1 உற்கை யென்பது உகையென்றாயிற்று; உற்கை—நக்ஷத்திரம். 2 பிணையல்—மாலை. 3 திகை பத்து முக—திகை பத்தும் உக—பத்துத் திக்கும் கலங்கும்படி. 4 'பவளச்'—என்றும் பாடம். 5 'பழனப் பொழில்சுற் றுறுபொற் றணிகைப் பதியிற் குமரப் பெருமாளே'—என்றும் பாடம்.

---

‡ "ஆதியிற் றமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதூஉம்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே" என்னும் தொல்காப்பியப் பாயிர முகத்தா லுணர்க. 'அசலமேந்தி பெருந் தமிழ்' என்பர் பழநிப் புராணமுடையார் நூற்பெயர்ச் செய்யுளில். அசலமேந்தி - மேருவை வில்லாக ஏந்தின சிவபிரான்.

127

தக்க தனி நிலையில் அவள் மீது பகைமை பூண்டு தன் கையில் உள்ள வில்லை நன்ருக வளைக்கும் மன்மதனாலும்—

முத்தின் குவைகள் புரள்கின்றதும், நஞ்சின் பிறப்புக்கு இடமானதும், ஒலிப்பதும், இருள் நிறத்ததுமான கடலாலும்—

நக்ஷத்திரங்கள் முத்துக்கள் நிறைந்ததுபோல நிரம்பித் தோன்ற பகற் பொழுது போய், ஒளி மங்கி, மிஞ்சி நிற்கும் (இரவுப்) பொழுதாலும்.

உரையற்றும், உணர்வு அற்றும், உயிர் இளைத்து நிற்கும் கொடி போன்ற (எனது) மகளுக்கு உனது நல்ல மாலையைத் தந்தருள வேணும்.

திசை பத்துங் கலங்கும்படி அல்லது திசை பத்தையும் (பார்க்கவல்ல) முகங்களைக் கொண்ட பிரமனை முன்பு சிறையிட்ட பகைமைத் திறத்தைக் கொண்ட வீரனே!

விளங்கும் கற்பக மரங்கள் நிறைந்த சோலையுள்ள பொன்னுலகத்து இலக்குமி (தேவசேனை) மீது (மனம்) உருகிக் குழைந்தணைத்த மார்பனே!

ஞாயிறுபோல ஒளி கொண்ட பாரச் சடையினனும் பரமனுக்கு ஒப்பற்ற உபதேசச் சொல்லைச் சொன்னவனே!

வாயு மண்டலம் வரையும் நிறைந்து (புகழால்) உயர்ந்த மெய்ம்மை விளங்கும் பழநிக் குமரப் பெருமாளே!

(உன நற் பிணையல் தரவேணும்)

128, உபதேசம் பெற

தனனத் தனனத் தனனத் தனனத்
தனனத் தனனத் தனதான

புடைசெப் பெனமுத் தணிகச் சறவுட்
பொருமிக் கலசத் திணையாய—

புளகக் களபக் கெருவத் தனமெய்ப்
புணரத் தலையிட் டமரேசெய் ;

அடைவிற் றினமுற் றவசப் படுமெற்
கறிவிற் பதடிக் கவமான—

அசடற் குயர்வொப் பதில்நற் க்ருபையுற்
றடிமைக் கொருசொற் புகல்வாயே ;

குடமொத் தகடக் கரடக் கலுழிக்
குணமெய்க் களிறுக் கிளையோனே—

குடிபுக் கிடமிட் டசுரப் படையைக்
குறுகித் தகரப் பொரும்வேலா ;

படலைச் செறிநற் கதலிக் குலையிற்
பழமுற் றொழுகப் புனல்சேர்நீள்—

பழனக் கரையிற் கழைமுத் துகுநற்
பழநிக் குமரப் பெருமாளே, (29)

129. திருவடியைப் பெற

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

கரிய பெரிய எருமை கடவு
கடிய கொடிய திரிசூலன்—

கறுவி யிறுகு கயிறொ டுயிர்கள்
கழிய முடுகி யெழுகாலந் ;

திரியு நரியு மெரியு முரிமை
தெரிய விரவி யணுகாதே—

128

பருத்துள்ள சிமிழ் போன்று, முத்து (மாலை) அணிந்த ரவிக்கை கிழியும்படி உள்ளே விம்மி, கலசத்துக்கு ஒப்பாகிப்—

புளகங் கொண்டு, (சந்தனக்) கலவை பூண்டு, செருக்குற்ற கொங்கை சேர் உடலைப் புணர முனைந்து நின்று, (கலவைப்) போர் புரிகின்ற—

ஒழுக்க முறையைத் தினமுங் கொண்டு மயக்கம் பூணும் என்மீது, அறிவு இல்லாத பயனிலியான (என்மீது), வீணை-

அசடனாகிய (என்மீது),—உயர்வு ஒப்பு இல்லாத (உனது) கிருபையைக் காட்டி—அடிமையாம் எனக்கு ஒரு உபதேசச் சொல்லைப் புகன்றருளுவாயாக,

குடம் போன்ற மத்தகக் கதுப்பினின்றும் மதநீர் கலங்கல் நீர் போல ஒழுகும் (யானைமுகக் கடவுளுக்குத் தம்பியே!) குணமும் மெய்ம்மையும் கொண்ட யானைமுகக் கடவுளுக்குத் தம்பியே!

(தேவர்கள் பொன்னுலகிற்) குடி புக, மிண்டு (நெருங்கி வந்த) அசுரர் படைகளை நெருங்கி அப் படைகள் நொறுங்கி ஒழியப் போர் புரிந்த வேலனே!

பரந்து அடர்ந்துள்ள நல்ல வாழைக் குலையில் பழங்கள் முதிர்ந்து (தேன்) ஒழுக, நீர் சேர்ந்த நீண்ட—

வயற் கரையில் மூங்கில்களின் முத்து உதிரும் நல்ல பழநிக் குமரப் பெருமாளே.

(அடிமைக் கொரு சொற் புகல்வாயே)

129

கறுத்த பெரிய எருமையைச் செலுத்தும் கடுமையும் கொடுமையுங் கொண்ட முத்தலைச் சூலம் ஏந்திய யமன்—

கோபித்து, நெருக்கி அழுத்தும் பாசக்கயிறு கொண்டு உயிர் நீங்கும்படியாக முடுகி எழுந்து வரும் போது—

திரிகின்ற நரியும் எரியும் உரிமை காட்டி நெருங்கி அணுகாமல்

செறிவு மறிவு முறவு மனைய
திகழு மடிகள் தரவேணும்;

பரிய வரையி னரிவை மருவு
பரம ரருளு முருகோனே;

பழன முழவர் கொழுவி லெழுது
பழைய பழநி யமர்வோனே;

அரியு மயனும் வெருவ வுருவ
அரிய கிரியை யெறிவோனே—

அயிலு மயிலு மறமு நிறமும்
அழகு முடைய பெருமாளே. (30)

130. அறிவைப் பெற

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

தமரு மமரு மனையு மினிய
தனமு மரசும் அயலாகத்—

தறுகண் மறலி முறுகு கயிறு
தலையை வளைய எறியாதே;

கமல விமல மரக தமணி
கனக மருவு மிருபாதங்—

கருத அருளி யெனது தனிமை
கழிய அறிவு தரவேணும்;

குமர 1சமர முருக பரம
குலவு பழநி மலையோனே—

2கொடிய பகடு முடிய முடுகு
குறவர் சிறுமி மணவாளா;

1 'சமர புரியின் முருக' என்றும் பாடம். 'செரு மிகுசேஎய்,
'பகைவர் ஓடு கழற் கம்பலை கண்ட செருவெஞ் சேஎய்'
—புறநானூறு 14, 120.

2 கொடிய பகடு—மதயானை

என் நிறைவும் அறிவும் உறவும் போன்ற (உனது) விளக்கம் உற்ற திருவடிகளைத் தந்தருள வேண்டும்,

பருத்த மலையாம்(இமகிரியின்) பெண்ணை (பார்வதியை) மணந்த பரமசிவன் அருளிய முருகோனே (குழந்தையே)!

வயலில் உழவர்கள் ஏர்க்கால் கொண்டு அழுந்திப் பதிய உழுகின்ற பழைய பழநியில் வீற்றிருப்பவனே!

திருமாலும் பிரமனும் அஞ்சி நிற்க, உருவிச் செல்லும் படி அருமை வாய்ந்த கிரௌஞ்ச மலைமீது (வேலாயுதத்தைச்) செலுத்தியவனே!

வேலும், மயிலும், அறமும், நிறமும் (ஒளியும்) அழகும் கொண்ட பெருமாளே!

(திகழும் அடிகள் தரவேணும்)

130

சுற்றத்தாரும் உள்ள இல்வாழ்க்கையும் இனிமை தரும் செல்வமும் ஆட்சியும் (என்னை) விட்டு விலகும்படி—

கடுமை-கொண்ட யமன் திண்மை கொண்ட (பாசக் கயிற்றை (என்) தலையைச் சுற்றி எறியாதவாறு—

தாமரை போன்றதும், சுத்தமானதும், மரகதம் போலவும், மணி போலவும், பொன் போலவும் அருமை வாய்ந்த (உனது) இரண்டு திருவடிகளைத்—

தியானிக்கும் கருத்தை (எனக்கு) அருளி என்னுடைய தனிமை (திக்கற்ற நிலை) நீங்கும் வண்ணம் அறிவைத் தந்தருள வேண்டுகின்றேன்;

குமரனே! போர் வல்ல முருகனே! பரமனே! விளங்கும் பழநி மலையோனே!

கொடிய மத யானையை (வள்ளி தன்னை அணைய வேண்டும் என்னும் கருத்து நிறைவேற) முடுகி எதிர் வரும்படிச் செய்த (குறச் சிறுமி) மணவாளனே!

அமர ரிடரு மவுண ருடலு
மழிய அமர்செய் தருள்வோனே—

அறமு நிறமு மயிலு மயிலு
மழகு முடைய பெருமாளே. (31)

131. அடிமை யாக

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

திமிர வுததி யனைய நரக
செனன மதனில் விடுவாயேல்—

செவிடு குருடு வடிவு குறைவு
சிறிது மிடியு மணுகாதே ;

அமரர் வடிவு மதிக குலமு
மறிவு நிறையும் வரவே நின் —

அருள தருளி யெனையு மனதொ
டடிமை கொளவும் வரவேணும் ;

சமர முகவெ லசுரர் தமது
தலைக ளுருள மிகவேநீள்—

சலதி யலற நெடிய பதலை
தகர அயிலை விடுவோனே ;

1 வெமர வணையி னினிது துயிலும்
விழிகள் நளினன் மருகோனே—

மிடறு கரியர் குமர பழநி
விரவு மமரர் பெருமாளே: (32)

131—1. பெண்கள் மயல் அற :

தனன தனன தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

குழல்கள் சரிய மொழிகள் பதற விழிக ளுலவு
கொலைகள் செயவெ களவோடே—

---

1 வெம் அரவணை.

தேவர் வருத்தமும் அசுரர் உடலும் அழியும்படி போர் செய்தருளியவனே !

அறமும் நிறமும் வேலும் மயிலும் அழகும் உடைய பெருமாளே !

(அறிவு தரவேணும்)

131

இருண்ட கடல் போன்றதும், நரகத்துக்கு ஒப்பானதும் ஆன பிறப்பு என்பதில் நீ (என்னை) விழும்படிச் செய்தால்-

செவிடு, குருடு, உறுப்புக் குறைவு, சிறிதேனும் வறுமை என்பன (என்னை) அணுகாதபடியும்—

தேவர்களுக்கு உள்ள உருவ லக்ஷணமும், உயர்ந்த குடிப்பிறப்பும், அறிவும், நீதி ஒழுக்கமும் எனக்கு வருமாறு உனது—

திருவருளைப் பாலித்து, என்னையும் (நீ) உனது மனம் வைத்து அடிமை கொள்ள வந்தருள வேணும் ; (அல்லது) என்னையும் (ஒரு நிலையில் இல்லாத என்) மனத்தையும் (உன் வசப்படுமாறு) அடிமை கொள்ள வந்தருளவேணும் ;

போர் முகத்தில் வெல்லப்பட்ட அசுரர்களின் தலைகள் உருள, மிகவும் பெரிய

கடல் அலறும்படி, நீண்ட (கிரௌஞ்ச) மலை பொடியாகும்படி வேலைச் செலுத்தியவனே !

கொடிய (அல்லது விரும்பத்தக்க) பாம்பணையில் இனிமையுடன் துயில் கொள்ளும் தாமரைக் கண்ணனது (திருமாலின்) மருகனே !

கண்டங் கறுத்த சிவபிரானது குமரனே ! பழநியில் வந்து பரவும் தேவர் தம் பெருமாளே !

(அடிமை கொளவும் வரவேணும்)

131-1

கூந்தல் சரிய, மொழிகள் பதற, கண்கள் உலவிக் கொலைத் தொழிலைக் காட்டக், களவு எண்ணத்துடன்

குலவு கிகிகி கிகிகி எனவு மிடறி லொலிகள்
குமுற வளையி ஞெலி மீற ;

இளநி ரெனவு முலைக ளசைய உபய தொடையும்
இடையு மசைய மயில்போலே ;

இனிய அமுத ரசமும் வடிய உபரி புரிவர்
இடரில் மயலில் உளர்வேனோ.

மிளிரு மதுர கவிதை யொளிரும் 1அருண கிரிசொல்
விஜய கிரிசொல் அணிவோனே ;

விமலி அமலி நிமலி குமரி கவுரி தருணி
2விபின கௌமனி யருள்பாலா.

பழைய மறையின் முடிவி லகர மகர உகர
படிவ வடிவ முடையோனே.

பழன வயல்கள் கமுகு கதலி 3பனசை யுலவ
பழநி மருவு பெருமாளே, (32)

132. மயில் மேற் காட்சி பெற

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

நிகர நறுமலர் பொதுளிய குழலியர்
கலக கெருவித விழிவலை படவிதி
தலையி லெழுதியு மனைவயி னுறவிடு வதனாலே—

தனயர் அனை தமர் மனைவியர் சிநேகிதர்
சுரபி விரவிய வகையென நினைவுறு
4தவன சலதியின் முழுகியெ யிடர்படு துயர்தீர ;

---

1 அருணகிரியார் வாக்கு என்பதில் இந்த அடி ஐயத்தை எழுப்புகின்றது.

2 'புறங்காட்டிடை நேரிழையோடும் -ஆடி' சம்பந்தர் தேவாரம். தென் குரங்காடுதுறை. 3 பனசம்—பலா. 4 தவனம்—ஆசை

குலவுதல் செய்து, கிகிகி கிகிகி எனக் கண்டத்து ஒலிகள் (புட்குரல்கள்) குமுறி எழ, வளையல்களின் ஒலி மேலெழ—

இளநீர் போன்ற முலைகள் அசைய, இரண்டு தொடைகளும் இடையும் அசைய, மயில் போல நடித்து,

இனிய அமுத ரசம் (இதழ்களினின்றும்) வடிய மேலே கலவிகளைப் புரிபவராம் (வேசையர்களால் வரும்) இடரிலும் மயக்கிலும் பட்டு அழிவேனோ!

விளங்கும் சுவை நிரம்பிய பாடல்கள் பொலிவுறும் அருணகிரி சொன்ன வெற்றிமலையன்ன புகழ் (மாலையை) அணிவோனே!

விமலி, அமலி, நிமலி, குமரி, கவுரி, இளமை உடையாள், சுடுகாட்டில் ஆடுபவள் அருளிய குமரனே!

பழைமையான வேத முடிவில் அகர, மகர, உகர (ஓம் என்னும் பிரணவ) ரூபவடிவை உடையவனே!

கழனி வயல்களும், கமுகும், வாழையும், பலாவும் விளங்கும் பழநியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வேசையரால் வரும்—இடரில் மயலில் உளர்வேனோ).

132

மயிர்ச் சாந்தும், மணமுள்ள மலர்களும் நிறைந்த கூந்தலை உடைய (பொது) மகளிரின் குழப்பந்தரும், செருக்கு உற்ற கண்வலையிற்பட, விதி தலையில் எழுதப் பட்டு, இல்வாழ்க்கையில் இருக்கவேண்டி அமைந்தபடியால்,

மக்கள், தாய், சுற்றத்தார், மனைவியர், நண்பர், பசு முதலாய பல வகைய சிந்தனை வர, ஆசைக் கடலில் முழுகி இடர் உறுகின்ற துயரம் நீங்க—

அகர முதலுள பொருளினை யருளிட
இருகைக் குவிசெய்து ஞருகிட வுருகியெ
அரக ரெனவல னிடமுற எழிலுன திருபாதம்—

அருள அருளுடன் மருளற இருளற
கிரண அயில்கொடு 1 குருகணி கொடியொடு
அழகு பெறமர கதமயில் மிசைவர இசைவாயே;

சிகர குடையினி னிரைவர இசைதெரி
சதுரன் 2விதுரனில் வருபவ னளையது
திருடி யடிபடு சிறியவ னெடியவன் மதுசூதன்—

திகிரி வளைகதை வசிதநு வுடையவ
னெழிலி வடிவின னரவுபொன் முடிமிசை
திமித திமிதிமி யெனநட மிடுமரி மருகோனே;

பகர புகர்முக மதகரி 3யுழைதரு
வனிதை வெருவமுன் வரஅருள் புரிகுக
பரம குருபர இமகிரி தருமயில் புதல்வோனே—

பலவின் முதுபழம் விழைவுசெய் தொழுகிய
நறவு நிறைவயல் கமுகடர் பொழில்திகழ்
பழநி மலைவரு புரவல அமரர்கள் பெருமாளே. (33)

133. திருவடியைப் பெற

தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன
தனன தனதன தனதன தனதன தனதான

முருகு செறிகுழல் முகிலென நகில்நறு
முளரி முகையென இயலென மயிலென
முறுவல் தளவென நடைமட வனமென
இருபார்வை—

1 குருகு—கோழி 2 விதுரன்-(இவர்)திருதராட்டிரன் பாண்டு இவர்கட்குத் தம்பி. துரியோதனனிடம் தூது சென்ற போது கண்ணபிரான் விதுரன் வீட்டில் தங்கினர். 3 உழை தரு வனிதை—வள்ளியம்மை.

அகர எழுத்தை முதலாகக் கொண்ட (பிரணவப்) பொருளை (நீ) உபதேசித்தருளவும், இரு கைகளையும் குவித்து உள்ளம் உருக உருகி, ஹரஹர எனக்கூறி (உனது) வலப்புறத்தும் இடப்புறத்தும் (இருபுறமும் இருந்து) போற்றுவதால் அழகிய (உனது) இரண்டு திருவடிகளை

(நீ) தந்தருளவும், அங்ஙனம் பெற்ற அருட் பேற்றால் எனது மயக்கமும் அஞ்ஞானமும் நீங்க ஒளி வீசும் வேலும் கோழிக் கொடியும் விளங்க, அழகாக மரகத மயில் மீது வர (நீ) இசைந்தருளுக;

(கோவர்த்தன) கிரியாம் குடையின் கீழே பசுக்கூட்டம் வந்து சேரக் (குழல்) இசையைக் காட்டிய சமர்த்தன்! விதுரனுடைய வீட்டுக்கு (உகந்து) வந்தவன், வெண்ணெய் திருடி அடிபட்ட சிறியவன், (திரிவிக்ரம ரூபங்கொண்ட) பெரியவன், மது என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன்–

சக்கரம், சங்கு, கதை, வாள், வில், என்னும் பஞ்சாயுதங்களை உடைய மேகவடிவினன், (காளிங்கன் என்னும்) பாம்பின் அழகிய முடியின் மீது திமித திமி திமி என நடனம் செய்தவன்-ஆகிய திருமாலின் மருகனே!

அழகிய புள்ளியைக் கொண்ட (திரு) முகத்தை உடைய மதகரியாக வந்த (கணபதியை) மான் பெற்ற மங்கையாம் வள்ளி அஞ்சும்படி முன்னே வரச்செய்தருளிய குகனே! பரமனே! குருபரனே! இமயமலை தந்த மயில் போன்ற பார்வதியின் புதல்வனே!

பலாவின் பழுத்த பழத்தினின்றும் கனிந்து ஒழுகிய தேன் நிறைந்த வயல்களும், கமுகமரங்களும் அடர்ந்த சோலைகள் விளங்கும் பழநிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள அரசே! தேவர்கள் பெருமாளே!

(மயில் மிசைவர இசைவாயே)

133

வாசனை நிறைந்த கூந்தல் மேகம் எனவும், கொங்கை மணமுள்ள தாமரை எனவும், சாயல் மயில் எனவும், பற்கள் முல்லை எனவும், நடை மடப்பம் பொருந்திய அன்னத்தின் நடை எனவும், இரு கண்களும்–

முளரி மடலென இடைதுடி யதுவென
அதர மிலவென அடியிணை மலரென
மொழியு மமுதென முகமெழில் மதியென
மடமாதர் ;

உருவ மினையன எனவரு முருவக
வுரைசெய் தவர்தரு கலவியி னிலவிய
வுலையின் மெழுகென வுருகிய கசடனை யொழியாமல்—

உவகை தருகலை பலவுணர் பிறவியி
னுவரி தனிலுறு மவலனை யசடனை
உனது பரிபுர கழலிணை பெற அருள் புரிவாயே ;

அரவ மலிகடல் விடமமு துடனெழ
அரிய யனு 1நரை யிபன்முத லனைவரும்
அபய மிகவென அதையயி லிமையவ னருள்பாலா—

அமர்செய் நிசிசர ருடலவை துணிபட
அவனி யிடிபட அலைகடல் பொடிபட
அமரர் சிறைவிட அடலயில் நொடியினில்
விடுவோனே ;

பரவு புனமிசை யுறைதரு குறமகள்
பணைகொ ளணிமுலை முழுகுப னிருபுய
பணில சரவணை தனில்முள ரியின்வரு
முருகோனே—

பரம குருபர எனும்முரை பரசொடு
பரவி யடியவர் துதிசெய மதிதவழ்
பழநி மலைதனி லினிதுறை யமரர்கள்
பெருமாளே. (34)

---

1 நரை யிபன்—வெள்ளையானையை யுடைய தேவேந்திரன்.

தாமரை இதழ்கள் எனவும், இடை துடி எனவும், வாய் இதழ் இலவ மலர் எனவும், அடியிணைகள் மலர் எனவும், மொழி அமுதெனவும், முகம் அழகிய திங்கள் எனவும்-இவ்வாறு அழகிய மாதர்களின்—

உருவங்களை இவை இவை என்று உருவகப் படுத்திப் புகழ்ந்து அவர்கள் தரும் கலவி இன்பத்திற் பொருந்தி உலையில் அகப்பட்ட மெழுகு போல உருகிய குற்ற முள்ளவனுக்கு, எப்போதும்

இன்பம் தரும் கலைகள் பலவற்றையும் உணருதற்கு இடமான பிறவிக் கடலிற் கிடக்கும் குற்றமுள்ளவனுக்கு, மூடனுக்கு,—உன்னுடைய சிலம்பணிந்த கழலிணைகளைப் பெறுமாறு—அருள்புரிவாயாக :

ஒலி மிகுந்த கடலில் விஷம் அமுதுடன் தோன்ற, திருமால்—பிரமன், வெள்ளையானையை உடைய தேவேந்திரன் முதலான எல்லோரும் அபயம் என மிகவும் ஓலமிட, அந்த விஷத்தை உண்ட தேவர் அருளிய பாலனே !

போர் செய்த அசுரர்களின் உடல்கள் துணிபட்டு விழ, பூமி இடியுண்ண, அலைகடல் பொடிபட, தேவர்கள் சிறையினின்றும் மீள, சத்திவேலை ஒரு நொடியிற் செலுத்தியவனே !

போற்றிச் சென்ற திருப்புனத்தின் மீது இருந்த குறப் பெண்ணின் (வள்ளியின்) பருத்த அழகிய முலைகளில் முழுகிய பன்னிரு தோளனே ! சங்குகள் விளங்கும் சரவண மடுவில் தாமரையில் எழுந்தருளிய முருகனே ! (குழந்தையே) !

பரம ! குருபர ! என்னும் புகழ்மொழிகளால் போற்றி செய்து அடியார்கள் துதிசெய்யத், திங்கள் தவழும் **பழநி** மலையில் இனிதாக உறைகின்ற தேவர் பெருமாளே !

(கழலிணை பெற **அருள் புரிவாயே**)

134. மாதர் மீது மையலற

தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத் தனதான

கனத்திறுகிப் பெருத்திளகிப்
பணைத்துமணத் திதத்துமுகக்
கறுப்புமிகுத் தடர்த்துநிகர்த் தலமேராய்—

கவட்டையுமெத் தடக்கிமதர்த்
தறக்கெருவித் திதத்திடுநற்
கலைச்சவுளித் தலைக்குலவிக் களிகூருந் ;

தனத்தியர்கட் கிதத்துமிகுத்
தனற்குண்மெழுக் கெனப்புவியிற்
றவித்திழிசொற் பவக்கடலுற் றயர்வாலே ;

சலித்தவெறித் துடக்குமனத்
திடக்கனெனச் சிரிக்கமயற்
சலத்தின்வசைக் கிணக்கமறக் கடவேனோ ;

புனத்தின்மலைக் குறத்தியுயர்த்
திருக்குதனக் குடத்தினறைப்
புயத்தவநற் கருத்தையுடைக் குகவீரா—

பொருப்பரசற் கிரக்கமொடுற்
றறற்சடிலத் தவச்சிவனிற்
*புலச்சிதனக் கிதத்தைமிகுத் திடுநாதா ;

சினத்தெதிர்துட் டரக்கர்தமைத்
திகைத்துவிழக் கணப்பொழுதிற்
சிதைத்திடுநற் கதிர்க்கைபடைத் துடையோனே—

செருக்கொடுநற் றவக்கமலத்
தயற்குமரிக் கருட்புரிசைத்
திருப்பழநிக் கிரிக்குமரப் பெருமாளே. (35)

---

* புலச்சி—ஞானமயமானவள்.

134

பாரமுள்ளதாய், அழுத்தமுள்ளதாய், பெருத்ததாய், நெகிழ்ச்சியுள்ளதாய், எழுச்சி உள்ளதாய், மணங்கொண்ட தாய், இதம் தருவதாய், நுனி கறுப்பு நிறம் மிகுத்த தாய், பரப்புள்ளதாய், மேரு (மலை) இடத்தை ஒப்பதாய் அல்லது-ஒளி கொண்ட இடம் அழகுள்ளதாய்)

கபடத்தை மிகவும் உள்ளடக்கியதாய், செழிப்புள்ள தாய், மிக்க ஆடம்பரமுள்ளதாய், இன்பம் தருமாறு அணியப்பட்ட நல்ல ஆடையையும், கழுத்து அணியை யும் (சங்கிலியையும்) மேற் பூண்டதாய்—இன்பமிகும்–

கொங்கைகளை உடைய பொது மகளிர்தம் கண்களுக்கு (மகளிர்க்கு) இன்பத்துடன் ஈடுபட்டு, நெருப்பிற்பட்ட மெழுகு போலப் பூமியில் தவிப்புண்டு இழிவான சொல் லுக்கு இடமான பிறவிக் கடலிற் பட்ட சோர்வினால்–

அலுப்புற்ற வெறியிற் கட்டுண்ட மனங்கொண்ட இடக்கன் (இவன்) என்று (உலகோர்) சிரிக்க (வேசையர் தம்) மயக்குக்கும், கோபத்திற்கும், பழிப்புக்கும் இணக்கம் உற்றவனாகக் கடவேனோ!

தினைப்புனத்திலிருந்த (வள்ளி) மலைக் குறத்தியாம் (வள்ளியின்) சிறந்த கண்களும் கொங்கைக் குடங்களும் படும் மணங்கொண்ட புயத்தனே! நல்ல எண்ணத்தை உடைய குக வீரனே!

மலையரசனும் இமவானிடத்தில் அன்புடன் சென்ற [அல்லது மலையரசனும் நம்பிராஜன் மீது கிருபை பூண்டு] [கங்கை] நீர் அணிந்த சடையினனும் அந்த சிவன் போல- ஞானமயத்தளாம் வள்ளியின் பால் இன்ப இச்சை மிகவும் கொண்ட நாதனே! அல்லது, சிவனிடத்துள்ள ஞான மயத்தளாம் பார்வதிக்கு இன்பம் மிகத் தரும் நாதனே!

கோபத்துடன் எதிர்த்த துஷ்ட அரக்கர்கள் திகைப் புண்டு விழ, ஒரு க்ஷணப் போதில் அவர்களை அழித்திட்ட நல்ல ஒளி வீசும் கைப் படையாம் (வேலை) உடையவனே!

களிப்புடன் நல்ல தவம் நிறைந்த தாமரைப் (பீடத்துப்) பிரமனுக்கும் திருமாலுக்கும் அருள் பாலித்த பெருமாளே! மதில் சூழ்ந்த திருப் பழநி மலைக் குமரப் பெருமாளே!

(மயலுக்கு இணக்க முறக் கடவேனோ).

135. பிரசித்தம் உற

தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத்
தனத்த தனத் தனத்த தனத் தன தான

குறித்தமணிப் பணித்துகிலைத்
திருத்தியுடுத் திருட்குழலைக்
குலைத்துமுடித் திலைச்சுருளைப் பிளவோடே—

[1]குதட்டியதுப் புதட்டைமடித்
தயிற்பயிலிட் டழைத்துமருட்
கொடுத்துணர்வைக் கெடுத்துநகக் குறியாலே ;

பொறித்ததனத் தணைத்துமனச்
செருக்கினர்கைப் பொருட்கவரப்
புணர்ச்சிதனிற் பிணிப்படுவித் திடுமாதர்—

புலத்தலையிற் செலுத்துமனப்
பரமத்தையறப் ப்ரசித்தமுறப்
புரித்தருளித் திருக்கழலைத் தருவாயே ;

[2]பறித்ததலைத் திருட்டமணக்
குருக்களசட் டுருக்களிடைப்
பழுக்களுகக் கழுக்கள்புகத் திருநீறு—

பரப்பிய [3]தத் திருப்பதிபுக்
கனற்புனலிற் கனத்தசொலைப்
பதித்தெழுதிப் [4]புகட்டதிறற் [5]கவிராசா ;

---

* 1. குதட்டிய துப்பு உதட்டை எனப் பிரித்துக் கொள்க.

2 சமணக் குருக்கள்மார் தமது தலை மயிரைப் பறித்துவிடுதல் வழக்கம்-'முகரேர் மயிர் கடிந்த செய்கையார்'-தேவாரம்-சம்பந்தர் I-59-10

3 தத் திருப்பதி—அந்தத் திருப்பதி ; மதுரை.

4. புகட்ட—புகவிட்ட.

5. கவிராஜர்—சம்பந்தர் சமணரைக் கழுவிலேற்றிய திருவிளையாடல் இங்குக் குறிக்கப்பட்டுளது. சமணரொடு செய்த வாதத்தில்*

135

கருதிய ரத்னுபரணங்களையும் ஆடைகளையும் (முறையே) சரிப்படுத்தி உடுத்து, இருண்ட கூந்தலைக் கலைத்து, முடித்து, வெற்றிலைப் பாக்குப் பிளவுடன்–

மெல்லுகின்ற பவளம் போன்ற உதட்டை மடித்து, வேல் போன்ற கண்ணால் நெருக்கி அழைத்து, (காம) மயக்கைக் கொடுத்து, நல்லுணர்வைக் கெடுத்து, நகக் குறியாலே,

அடையாளம் இடப்பட்ட கொங்கையில் அணைத்து மனம் கர்வங் கொண்டவராய், (தம்மிடம் வந்தவர்களிடம் உள்ள) கைப் பொருளைக் கவரும் பொருட்டுக் கலவிச் சேர்க்கையிற் கட்டுப் படுத்துகின்ற (பொது) மகளிர்–

இடத்தே செலுத்துகின்ற மன மயக்கம் ஒழியவும், கீர்த்தி உறவும், அன்பு கூர்ந்தருளி (உனது) அழகிய திருவடியைத் தந்தருளுக!

(தமது) தலைமயிரைப் பறித்து விடும் கள்ள நெஞ்சுடைய சமணக் குருக்களாம் அசட்டுப் பேர்வழிகளுடைய விலா எலும்புகள் முறிந்து விழக் கழுமரங்களில் ஏறும்படி திருநீற்றை (விபூதியை).

பரவ வைத்த அந்தத் திருப்பதியாம் மதுரையில் நெருப்பிலும் நீரிலும் பெருமை வாய்ந்த திருப்பதிகம் பொறித்தெழுதப்பட்ட (ஏடுகளைப்) புகவிட்ட திறமை வாய்ந்த கவிராஜனே!

---

* நெருப்பில் இட்ட ஏடு வேகாமலும், ஓடுகின்ற நீரில் இட்ட ஏடு ஓடு நீரை எதிர்த்துச் செல்லவும் வைத்த திருஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருப்பதிகங்களின் மேன்மை இங்கு பாராட்டப்பட்டுளது. சம்பந்தர் முருகவேளின் கூறு என்பது அருணகிரியாரது கொள்கை.

செறித்தசடைச் சசித்தரியத்
தகப்பன் 1மதித் துகப்பனெனச்
2சிறக்கவெழுத் தருட்கருணைப் பெருவாழ்வே!

3 திகழ்ப்படு 4 செய்ப் பதிக்குளெனைத்
தடுத்தடிமைப் படுத்தஅருட்
டிருப்பழநிக் கிரிக்குமரப் பெருமாளே. [36]

136. மயல் அற

தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன தந்ததான

கலவியி லிச்சித் திரங்கி நின்றிரு
கன தனம் விற்கச் சமைந்த மங்கையர்
கயல்கள் சிவப்பப் பரிந்து நண்பொடு மின்பமூறிக்—

கனியித ழூற்றுற் றருந்தி யங்குறு
மவச மிகுத்துப் பொருந்தி யின்புறு
கலகம் விளைத்துக் கலந்து மண்டணை 5யங்கமீதே;

குலவிய நற்கைத் தலங்கொ டங்கணை
கொடியிடை மெத்தத் துவண்டு தண்புயல்
குழலள கக்கட் டவிழ்ந்து பண்டையி
லங்கம்வேருய்க்—

---

1. மதித்து உகப்பன் என என்று பிரித்துக்கொள்க.
2. சிறக்க எழுத்து அருள் — சிறப்புறும்படி பிரணவத்தை யுபதேசஞ்செய்த.
3. 'திசைக்கருணைப் பதிக்கு ளெனைத்' என்றும் பாடம்.
4. செய்ப்பதி—வயலூர்.
5. அங்கம்—கட்டில்.

நெருங்கி அடர்ந்த சடையில் நிலவை அணிந்த அந்த தந்தை (சிவபிரான்) பாராட்டி மகிழ்வான் என்று சிறப்புறும் வகையில் பிரணவத்தை அவருக்கு உபதேசம் செய்த கருணைப் பெருமாளே!

விளக்க முறும் வயலூரில் என்னைத் தடுத்தாட் கொண்டு அடிமை ஆக்கிய அருட் பெருமாளே! திருப் பழநி மலைக் குமரப் பெருமாளே!

(ப்ரசித்த முறத் திருக்கழலைத் தருவாயே).

136

கலவி இன்பத்தில் ஆசைப்பட்டு, பரிந்து நின்று இரண்டு பருத்த கொங்கைகளை விற்பதற்கு ஒருப்பட்டு நிற்கும் வேசையராம் (மங்கையர்களின்) கயல் மீன் போலும் கண்கள் சிவக்கும்படி (அவர்கள் மீது) அன்பு பூண்டு நட்புடன் இன்பத்தில் அழுந்தி—

(கொவ்வைக்) கனி போலும் இதழ் (அமுதத்தை பருகிப் பருகி (அடிக்கடி உண்டு), அச்செயல்களால் வரும் தன் வசம் இழத்தல் அதிகப்பட்டு (காம லீலைகளிலேயே பொருந்தி இன்புறுகின்ற குழப்பங்களை உண்டுபண்ணி கூடி நெருங்கி அணைகின்ற கட்டிலின் மேல்—

குலவுகின்ற நல்ல கைகளோடும் அங்கு அணைந்து கொடி போலும் இடை துவள, குளிர்ந்த மேகம் போன்ற கூந்தற் கட்டு அவிழ, முன்பிருந்த உடற் பொலிவு வேறுபட—

குறிதரு வட்டத் தடர்ந்த சிந்துர
முகதல முத்துப் பொலிந்தி லங்கிட
கொடிய மயற்செய்ப் பெருந்த டந்தனில் மங்கலாமோ ;

இலகிய சித்ரப் புனந்த னிந்துறை
குறமகள் கச்சுக் கிடந்த கொங்கைமி
னினிதுறு பத்மப் பதம்ப ணிந்தருள் கந்தவேளே-

எழுகடல் வற்றப் பெருங்கொ டுங்கிரி
யிடிபட மிக்கப் ப்ரசண்டம் விண்டுறு
மிகலர்ப தைக்கத் தடிந்தி லங்கிய செங்கைவேலா ;

பலவித நற்கற் படர்ந்த சுந்தரி
பயில்தரு வெற்புத் தருஞ்செ ழுங்கொடி
பணைமுலை மெத்தப் பொதிந்து பண்புறு
கின்றபாலைப்-

பலதிசை மெச்சத் தெரிந்த செந்தமிழ்
பகரென இச்சித் துகந்து கொண்டருள்
பழநியில் வெற்பிற் றிகழ்ந்து நின்றருள்
தம்பிரானே. [37]

137. மாதர் நட்பு அற

தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன
தனதன தத்தத் தனந்த தந்தன தந்ததான

முகிலள கத்திற் கமழ்ந்த வண்பரி
மள அலர் துற்றக் கலந்தி டந்தரு
முகிழ்நுதி தைத்துத் துயர்ந்த மங்கைய ரங்கமீதே-

குறியாக, வட்டமாக, நெருக்கமாக இட்ட குங்குமப் பொட்டுள்ள முகத்தில் முத்துக்கள் போல (வேர்வைத் துளிகள்) பொலிந்து விளங்கத், தீய (காம) மயக்கை உண்டு பண்ணும் பெருங் குளத்தில் [அல்லது பெரிய வழியில் (இடத்தில்) மழுங்கிப் போகலாமா !

விளங்கும் அழகிய (தினைப்) புனத்தில் தனித்திருந்த குறமகள், ரவிக்கை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய மின்னொளி போன்றவள் – (ஆகிய) வள்ளியின் இனிமையுள்ள தாமரை (யொத்த) பாதங்களிற் பணிந்தருளிய கந்த வேளே)

ஏழு கடலும் வற்ற, பெரிய பொல்லாத கிரவுஞ்ச மலை இடிபட, மிகுந்த வேகத்துடன் வெளிப்பட்டு வந்த பகைவர்களாம் அசுரர்கள் பதைக்க, அழிவு செய்து விளக்கமுற்ற செங்கை வேலனே !

பல விதமான சிறந்த கற்புக் குணங்கள் நிறைந்த அழகியும், நெருக்கமுள்ள (இமய)மலை யீன்ற செழிப்புள்ள கொடி போன்றவளுமான (பார்வதி தேவி) பருத்த கொங்கையில் மிக்கு நிறைந்த குணமுள்ள பாலை–

பல திசையில் உள்ளவர்களும் மெச்சிப் புகழும்படியாகச் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளைப் பாடுக என்று கூறிக் கொடுக்க – அந்தப் பாலை விருப்பமுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உட்கொண்டருளிய (தம்பிரானே)! பழநியில் மலைமீது விளங்கி நின்றருளும் தம்பிரானே !

(மயல் தடந்தனில் மங்கலாமோ)

137

மேகம் போன்ற கூந்தலில் உள்ள வாசனை வீசும் நல்ல மண மலர்கள் நெருங்கும்படிச் சேர்ந்து, இடம் பெறும்படி விளங்கும் நக நுனியால் (குறிகளை) அழுந்தப் பதித்துத் – தான் தொடர்ந்துள்ள மங்கையர்களின் உடலின் மேலே –(உடலின் மேலே நகக் குறியைப் பதித்து)-

மூகம்வெயர் வுற்றுப் பரந்து செங்கயல்
விழியிணை செக்கச் சிவந்து குங்கும
ம்ருகமத மத்தத் தனங்க ளின்மிசை யெங்குமேவி ;

உகவுயி ரொத்துப் புயங்க ளின்புற
வுறவினை யுற்றுத் திரண்டு கொங்கள
வுறுமணை யுற்றுத் திரங்கு மஞ்சமி லொன்றிமேவி—

ஒளிதிகழ் பத்மக் கரங்க ளின்புற
முறுவளை யொக்கக் கலின்க லென்கவு
முயர்மய லுற்றுற் றிரங்கு மன்பதோ ழிந்திடாதோ ;

செகமுழு தொக்கப் பயந்த சங்கரி
அடியவர் சித்தத் துறைந்த சம்ப்ரம
சிவனொரு பக்கத் துறைந்த மங்கைசு மங்கைநீடு—

திகழ்வன பச்சைப் பசங்கி * யம்பண
கரதலி கச்சுற் றிலங்கு கொங்கையள்
திருவரு ணற்பொற் பரந்தி டும்பரை யண்டமீதே ;

பகலிர வற்றிட் டுயர்ந்த அம்பிகை
திரிபுரை முற்றிட் டிரண்டொ டொன்றலர்
பரிவுற வொக்கச் செயும்ப ரம்ப்ரமி யன்புகூரும்—

பதிவ்ரதை மிக்கச் சிறந்தெ ரிந்தருள்
பகிரதி வெற்பிற் பிறந்த பெண்தரு
பழநியில் வெற்பிற் றிகழ்ந்து நின்றருள்
தம்பிரானே. (38)

---

* அம்பணம்—ஒருவகை யாழ்.

முகத்தில் வெயர்வு உற்றுப் பரவ, செங்கயல் மீன் போன்ற கண் இணைகள் செக்கச் சிவக்க, குங்குமம், கஸ்தூரி அணிந்து செருக்குள்ள கொங்கைகளின் மேலெல்லாம் பொருந்தி—

வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் உயிரே போலும் (இவர்கள் எனக் கருதி, அவ் வேசையரோடு) புயங்கள் இன்புறும்படியாகச் சம்பந்தம் செய்து, திரண்டுள்ளதும் வாசனை கலந்துள்ளதுமான படுக்கையில் அமர்ந்து சுருக்கங் கொள்ளும் கட்டிற் படுக்கையிற் பொருந்தி யிருந்து—

ஒளி விளங்கும் தாமரை யன்ன கரங்களின் மேலுள்ள வளைகள் ஒருங்கே கலின்கல் என்று ஒலி செய்ய, மிக்க மோகம் கொண்டு அவர்களுக்காக இரக்கம் காட்டும் அன்பு ஒழியாதோ!

உலகம் முழுதும் ஒரு சேர ஈன்ற சங்கரி, அடியார்களுடைய உள்ளத்தில் உறைகின்ற சிறப்பு வாய்ந்துள்ள சிவ பிரானது ஒரு புறத்தே இடங் கொண்டுள்ள மங்கை, நல்ல மங்கை, பெரிதும்—

விளங்கும் அழகிய பச்சைப் பசேல் என்ற நிறம் உடையவள், யாழ் ஏந்திய கரத்தினள், ரவிக்கை பொருந்தி விளங்கும் கொங்கையை உடையவள், திருவருள் என்கிற நல்ல செல்வத்தைப் பரப்பிப் பாலிக்கும் பராசக்தி, அண்டங்களுக்கு அப்பால்—

பகலும் இரவும் அற்றுப் போன உயர்ந்த (இடத்தில் உள்ள) அம்பிகை, திரிபுரை (மும்மூர்த்திகளுக்கும் உயர்ந்தவள்), அங்ஙனம் உயர்ந்தவளாய், மூவரும் அல்லரான (அவர்களுக்கு மேம்பட்ட மூர்த்தியான) சிவபிரான அன்பு கொள்ளும்படி பொருந்தித் (தவம்) செய்த (அல்லது யாவும் செயும்) பரதேவதை, அன்பு மிக்க—

பதிவ்ரதை, சிறந்த (சிவபிரானது) சிரசில் விளக்க முற்றருளும் கங்கா நதி (உற்பத்தியாகும்) மலையில் (இமய மலையில்) உதித்த பெண்ணாகிய பார்வதி தந்தருளிய தம்பிரானே! பழநி மலைமீது விளங்கி நின்றருளும் தம்பிரானே!

(மயலுற் றிரங்கும் அன்பதொழிந்திடாதோ)

138. திருவடி பெற

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

அவனிதனி லேபி றந்து மதலையென வேத வழ்ந்து
அழகுபெற வேந டந்து இளைஞோனாய்—
அருமழலை யேமி குந்து குதலைமொழி யேபு கன்று
அதிவிம தாய்வ ளர்ந்து பதினாறாய்;

சிவகலைக ளாக மங்கள் மிகவுமறை யோது மன்பர்
திருவடிக ளேநி னைந்து துதியாமல்—
தெரிவையர்க ளாசை மிஞ்சி வெகுகவலை யாயு ழன்று
திரியுமடி யேனை யுன்ற னடிசேராய்;

மவுனவுப தேச சம்பு மதியறுகு வேணி தும்பை
மணிமுடியின் மீத ணிந்த மகதேவர்—
மனமகிழ வேய ணைந்து ஒருபுறம தாக வந்த
மலைமகள்கு மார துங்க வடிவேலா;

பவனிவர வேயு கந்து மயிலின்மிசை யேதி கழ்ந்து
படியதிர வேந டந்த கழல்வீரா—
பரமபத மேசெ றிந்த முருகனென வேயு கந்து
பழநிமலை மேல மர்ந்த பெருமாளே. (39)

139. மதி கெடாதிருக்க

தனதனன தான தந்த தனதான

உலகபசு பாச தொந்த மதுவான—
உறவுகிளை தாயர் தந்தை மனைபாலர்;

138

பூமியிலே பிறந்து, குழந்தை எனத் தவழ்ந்து, அழகு பெறும் வகையில் நடை பழகி, இளைஞனாய்—

அரிய மழலைச் சொல்லே மிகுந்து வர, மழலை மொழிகளையே பேசி, அதிக விதமாக (வயதுக்கு ஒப்ப) வளர்ந்து (வயதும்) பதினாறு ஆக—

சைவ நூல்கள், ஆகமங்கள், மிக்க வேதங்கள்—இவைகளை ஓதுகின்ற அன்பர்களுடைய திருவடிகளையே நினைந்து போற்றாமல்—

மாதர்கள் மீது ஆசை மிக்கு, (அதனால்) மிக்க கவலையுடன் அலைந்து திரிகின்ற அடியேனை உனது (திரு) வடிகளிற் சேர்த்தருளுக;

"சும்மா இரு" என்னும் மௌன உபதேசத்தை (சனகாதி நால்வர்க்குச்) செய்த சம்பு, திங்கள்—அறுகு—(கங்கை) நீர்—தும்பை இவைகளை அழகிய முடியின் மேல் அணிந்துள்ள மகாதேவர்—

மனம் மகிழும்படியாக அவரை அணைந்து அவரது ஒரு புறத்தில் (இடது புறத்தில்) இடங் கொண்டுள்ள மலைமகளாம் (பார்வதியின்) குமாரனே! பரிசுத்தமான கூர் வேலனே!

திருவுலா வர விரும்பி மயிலின் மேல் ஏறி விளங்கி உலகு அதிர வலம் வந்த கழல் வீரனே!

மோக்ஷ வீட்டிற் பொருந்தி விளங்கும் முருகன் என அமர்ந்து, மகிழ்ச்சியுடன் பழநிமலை மேல் அமர்ந்த பெருமாளே!

(அடியேனை உன்றன் அடி சேராய்)

139

உலகத்தில் உயிர், பாசம், சம்பந்தப்பட்டதான—
உறவினராம் சுற்றத்தார், தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள்—

மலசலசு வாச சஞ்ச லமதாலென்-
மதிநிலைகெ டாம லுன்ற னருள்தாராய்;

சலமறுகு பூளை தும்பை யணிசேயே-
சரவணப வாமு குந்தன் மருகோனே;

பலகலைசி வாக மங்கள் பயில்வோனே-
பழநிமலை வாழ வந்த பெருமாளே. (40)

140. அரகர சிவாய எனக் கூற

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

கருவினுரு வாகி வந்து வயதளவி லேவ ளர்ந்து
கலைகள்பல வேதெ ரிந்து மதனாலே-

கரியகுழல் மாதர் தங்க ளடிசுவடு மார்பு தைந்து
கவலைபெரி தாகி நொந்து மிகவாடி;

அரகரசி வாய வென்று தினமுநினை யாமல் நின்று
*அறுசமய நீதி யொன்று மறியாமல்-

அசனமிடு வார்கள் தங்கள் மனைகள் தலை வாசல் நின்று
அநுதினமு நாண மின்றி யழிவேனோ;

உரகபட மேல்வ ளர்ந்த பெரியபெரு மாள ரங்கர்
உலகளவு மால்ம கிழ்ந்த மருகோனே-

உபயகுல தீப துங்க விருதுகவி ராஜ சிங்க
உறை †புகலி யூரி லன்று வருவோனே;,

---

* சைவம், வைணவம், சாக்தம், சௌரம், காணபத்தியம் கௌமாரம் என்பன ஆறு சமயங்கள். சைவம்—சிவனைப் பரதெய்வ மாகக் கொள்ளும்; வைணவம்-திருமாலைப் பரம்பொருளாகக் கொள் ளும்; சாக்தம்-சத்தியைப் பரதேவதையாகக் கொள்ளும்; சௌரம்-சூரியனை வழிபடும் சமயம்; காணபத்தியம்-கணபதியை முதற் கடவுளாக வழிபடும் சமயம்; கௌமாரம்-முருகக்கடவுளைப் பரம் பொருள் என்று வழிபடும் சமயம்.

† புகலியூர்—ஸ்ரீகாழி.

மலம், ஜலம், மூச்சு (முதலிய) சஞ்சலங்களால் எனது—

புத்தி நிலை கெடாதவாறு உனது திரு அருளைத் தந்தருளுக

கங்கை நீர், அறுகம்புல், பூளை என்கிற செடிப் பூ, தும்பை – இவைகளை அணியும் சிவ பிரானது குமாரனே !!

சரவண பவனே ! திருமால் மருகனே !

பல கலைகளாலும், சிவாகமங்களாலும் போற்றப் படுபவனே !

பழநிமலையில் வாழ வந்து (வீற்றிருக்கும்) பெருமாளே.

(மதி நிலை கெடாமல் உன்றன் அருள் தாராய்)

140

கருவில் உருவாகி வந்து தோன்றி, வயதுக்கு ஒத்தபடி வளர்ந்து, கலைகள் பலவும் அறிந்து மன்மதனது சேஷ்டையால்—

கறுத்த கூந்தலை உடைய பெண்களின் அடிச் சுவடு மார்பில் புதைய அழுந்தி, கவலைகள் அதிகமாகி நொந்து மிகவும் வாடி—

“ஹர ஹர சிவாய” என நாள் தோறும் நினையாது நின்று ஆறு சமயங்களின் 'உண்மை ஒன்றும் அறியாதவனாய்—

உணவு தருவோரது மனைகளின் முன் வாயிலில் நின்று நாள் தோறும் வெட்கமின்றி அழிந்து போவேனோ ;

பாம்பின் படத்தின் மேல் (கண் வளரும்) துயிலும் பெருமை வாய்ந்த பெருமாள், சீரங்கத்தில் இருப்பவர், உலகை அளந்தவர் ஆகிய திருமால் மகிழும் மருகனே !

(தாய், தந்தை எனும்) இரண்டு குலத்து வழியிலும் விளக்கமுற்ற பரிசுத்தனே ! வெற்றிக் கவிராஜ சிங்கமே!! உறைவிடமாகச் சீகாழியில் அன்று (சம்பந்தமூர்த்தியாக) வந்து தோன்றியவனே !

பரவைமனை மீதி லன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற
பரமனரு ளால்வ ளர்ந்த குமரேசா—

பகையசுரர் சேனை கொன்று அமரர்சிறை மீள வென்று
பழநிமலை மீதில் நின்ற பெருமாளே. (41)

141. ஞானம் பெற

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

சுருளளக பார கொங்கை மகளிர்வச மாயி சைந்து
சுரதக்ரியை யால்வி ளங்கு மதனாலே—

சுருதியென வேநி னைந்து அறிவிலிக ளோடி ணங்கு
தொழிலுடைய யானு மிங்கு னடியார்போல்;

அருமறைக ளேநி னைந்து மநுநெறியி லேந டந்து
அறிவையறி வால றிந்து நிறைவாகி—

அகிலபுவ னாதி யெங்கும் வெளியுறமெய்ஞ் ஞான இன்ப
அமுதையொழி யாத ருந்த அருள்வாயே;

பருதிமகன் வாசல் மந்த்ரி அநுமனொடு நேர்ப ணிந்து
*பரிதகழை யாமுன் வந்து பரிவாலே—

பரவியவி பீஷ ணன்பொன் மகுடமுடி சூட நின்ற
படைஞரொடி ராவ ணன்ற னுறவோடே;

எரிபுகுத மாறி லண்டர் குடிபுகுத மாறு கொண்ட
ரகுபதியி ராம சந்த்ரன் மருகோனே—

இளையகுற மாது பங்க பழநிமலை நாத கந்த
இமயவள்த னல்ம கிழ்ந்த பெருமாளே. (42)

---

* பரி த கழையா முன்—பரிவு தக அழையாமுன்—அன்புடன் அழைக்குமுன்.

பரவை நாச்சியாரின் மனை வாசலில் அன்று ஒரு காலத்தில் தூது நடந்த பரமன் திருவருளால் வளர்ந்த குமரேசனே!

பகையாய் நின்ற அசுரர்களுடைய சேனைகளை மடிவித்துத் தேவர்கள் சிறையினின்றும் மீளும்படி வென்று **பழநி**மலை மீதில் (வந்து) நின்ற பெருமாளே!

(நாணமின்றி அழிவேனோ)

141

சுருண்ட கூந்தற் பாரத்தையும் கொங்கையையும் கொண்ட மகளிர் வசமாக மனம் ஒருப்பட்டு, காம லீலைகளை விளக்கும் காம சாஸ்திரத்தையே—

வேதமெனப் (பாராட்டி) நினைத்து, அறிவில்லாதவர்களோடு இணங்கும் செய்கைகளை உடைய நானும் இங்கு உன் அடியார் போல—

அரிய வேதங்களையே (உண்மையாக) நினைத்து, மநு தர்ம சாஸ்திர வழியிலேயே நடந்து, அறிவு இன்னது என்பதை அறிவு கொண்டு அறிந்து, பூரணமாய்,

சகல புவனங்கள் ஆதிய தலங்கள் எங்கும் வெளிப்பட்டு விளக்கம் உற மெய்ஞ்ஞான இன்ப அமுதத்தை ஓய்வின்றிப் பருக அருள்வாயாக.

சூரியன் மகனான சுக்கிரீவனுடைய அரண்மனை வாயில் மந்திரியாகிய அநுமனுதவியுடன் வந்து தன்னை நேராகப் பணிந்து, தான் அன்புடன் அழைக்கு முன்னமே பத்தியுடனே—

(தன்னைப்) போற்றின வீபிஷணன் பொன் மகுடம் முடியிற்சூட, பகைத்து நின்ற சேனையுடன் இராவணனும் அவன் உறவினர்களும்—

எரிபட்டு அழிய, (அன்பு) மாறுதல் இல்லாத தேவர்கள் (தமது பொன்னுலகிற்) குடிபுக-மாறு(பகைமை) பூண்ட ரகுபதி (ரகு குலத்தில் வந்த தலைவன்) இராமசந்திர மூர்த்தியினுடைய மருகனே!

இளைய குறமகள் வள்ளியின் பங்கனே! **பழநி**மலை நாதனே! கந்தனே! இமையவள் (பார்வதி) மகிழ்கின்ற பெருமாளே!

(ஞான அமுதை அருந்த அருள்வாயே)

142. ஆண்டருள

தனதனன தான தந்த தனதனன தான தந்த
தனதனன தான தந்த தனதான

வனிதையுடல் காய நின்று வுதிரமதி லேயு ருண்டு
வயிறில்நெடு நாள லைந்து புவிமீதே-

மனிதருரு வாகி வந்து அநுதினமு மேவ ளர்ந்து
வயது பதினாறு சென்று வடிவாகிக் ;

கனகமுலை மாதர் தங்கள் வலையில்மிக வேயு ழன்று
கனிவதுட னேய ணைந்து பொருள்தேடிக்-

கனபொருளெ லாமி ழந்து மயலில்மிக வேய லைந்த
கசடனெனை யாள வுன்ற னருள்தாராய் ;

புனமதனில் வாழு கின்ற வநிதைரகு நாதர் தந்த
புதல்வியித ழூற லுண்ட புலவோனே-

பொருமதனை நீறு கண்ட அரியசிவ னூரு கந்த
புதியமயி லேறு கந்த வடிவேலா ;

பனகமணி மாம தங்கி குமரிவெகு நீலி சண்டி
பரமகலி யாணி தந்த பெருவாழ்வே-

பகையசுரர் மாள வென்று அமரர்சிறை மீள வென்று
பழநிமலை மீதி னின்ற பெருமாளே. (43)

143. பிறப்பு இறப்பு அற

தனதனன தந்த தந்த தனதனன தந்த தந்த
தனதனன தந்த தந்த தனதான

மருமலரி னன்து ரந்து விடவினைய ருந்த அந்தி
1மதியொடுபி றந்து முன்பெய் வதையாலே-

---

1. மதியொடு—மதிபோல.

142

பெண்ணின் உடலம் காய நின்ற ரத்தத்திலே உருண்டு, (அவள்) வயிற்றில் நெடுநாள் அலைபட்டுப் (பின்னர்) பூமியில்–

மனித உருவுடன் வந்து நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வயது பதினாறு முடிந்து அழகனாகி–

பொன்னிறத்த கொங்கைகளை உடைய (பொது) மகளிரின் வலையில் மிகவும் அலைப்புண்டு, அன்புடனே (அவர்களை) அணைந்து (அவர் பொருட்டுப்) பொருள் தேடிப்–

பெரும் பொருள் எல்லாவற்றையும் இழந்து காம மயக்கில் மிகவும் அலைந்த குற்றமுள்ளவனும் என்னை ஆள உனது திருவருளைத் தந்தருளுக.

தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற மங்கை, ரகு நாதர் (திருமால்) தந்த புதல்வி - வள்ளி - இதழ் ஊறலை உண்ட அறிஞனே (அல்லது தேவனே)!

(புட்ப பாணத்தோடு) போர் செய்த காமனைச் சாம்ப ராகச் செய்த அருமை வாய்ந்த சிவனார் மகிழ்ந்த புது மயில் ஏறும் கந்தனே! வடிவேலனே!

பாம்பணி பூண்ட சிறந்த பார்வதி (மதங்க முனிவரின் புதல்வி - மாதங்கி), குமரி, மிக்க நீலி, சண்டி (துர்க்கை) பரம கல்யாணி தந்த பெருவாழ்வே!

பகையாய் நின்ற அசுரர்களது சேனைகளை மடிவித்து, தேவர்கள் சிறையினின்றும் மீளும்படி வென்று பழநிமலை மீதில் வந்து நின்ற பெருமாளே!

(எனை ஆள உன்றன் அருள்தாராய்)

143

வாசனையுள்ள தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் அனுப்ப, செய்த வினையின் பயனை அனுபவிக்க, முடிவான (பத்தாவது) மாதத்திற் பிறந்து (அல்லது மாலை மதி போன்ற வடிவுடன் பிறந்து) முன்செய்த கொடுவினைகளால்–

வகைதனைம றந்தெ ழுந்து முலைதனைய ருந்தி யந்த
மதலையென வந்து குன்றின் வடிவாகி;

இருமயல்கொ டுந்து வண்டு பொதுவையர கம்பு குந்து
இரவுபகல் கொண்டொ டுங்கி யசடாகும்—

இருவினைபொ திந்த இந்த ஜனனமர ணந்து றந்து
னிணையடிவ ணங்க என்று பெறுவேனோ;

திருவொடுபெ யர்ந்தி ருண்ட வனமிசைந டந்தி லங்கை
திகழெரியி டுங்கு ரங்கை 1நெகிழாத—

திடமுளமு குந்தர் கஞ்சன் வரவிடுமெல் வஞ்ச கங்கள்
செறிவுடன றிந்து வென்ற பொறியாளர்;

2பரிவொடும கிழ்ந்தி றைஞ்சு மருதிடைத வழ்ந்து நின்ற
பரமபத நண்ப ரன்பின் மருகோனே—

பதுமமிசை வண்ட லம்பு சுனை பலவி ளங்கு துங்க
பழநிமலை வந்த மர்ந்த பெருமாளே. (44)

144. அழுது புகழ் சொல்லும் அருளைப் பெற

தனதனன தனன தந்த தனதனன தனன தந்த
தனதனன தனன தந்த தனதான

விரைமருவு மலர ணிந்த கரியபுரி குழல்ச ரிந்து
விழுவதன மதிவி ளங்க அதிமோக—

விழிபுரள முலைகு லுங்க மொழிகுழற அணைபு குந்து
விரகமயல் புரியு மின்ப மடவார்பால்;

---

1. நெகிழாத—நெகிழவிடாத.

2. நளகூபரன், மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் மதுபானஞ் செய்து ஜலக்ரீடை செய்து ஆடையின்றி நாரதர் முன்னிலையில் இருந்ததால் மரம்போல நிற்கும் நீங்கள் மரங்களாவீர் என அவரால் சபிக்கப்பெற்றனர்-அவர்களும் மருத மரமாயினர். உரலிற் கட்டப்பட்ட கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து இந்த இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவிலே செல்ல, மரங்கள் இரண்டும் முறிந்து விழுந்தவுடன் இருவரும் சாபம் தீர்ந்து, கண்ணனைப் பரிவொடு மகிழ்ந்து இறைஞ்சிச் சென்றனர்-என்பது வரலாறு.

வந்த வகையை மறந்து, எழுந்து, முலையுண்டு அழகிய குழந்தையாக வளர்ந்து, மலைபோன்ற பருத்த வடிவை அடைந்து,

பெருத்த (காம) மயக்குடன் வாடி, பொது மகளிருடைய வீடுகளிற் புகுந்து இரவும் பகலும் (அதே வேலையாயிருந்து) ஒடுங்கி மூடனாகும்—

நல்வினை தீவினை இரண்டும் மூடிய இந்த பிறப்பு இறப்பு என்பவற்றை விட்டு உனது இணையடிகளை வணங்கும் பேற்றை என்று பெறுவேனோ !

இலக்குமியாம் சீதையுடன் (அயோத்தி நகரை விட்டு) நீங்கி, இருள் சூழ்ந்த காட்டில் நடந்து, இலங்கையை விளங்கும் எரிக்கு (இரை) இட்ட குரங்காம் அநுமனைக் கைவிடாத—

தீரமுள்ள ஸ்ரீராமர், கஞ்சன் அனுப்பின நய வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளைக் கூர்மையாக உணர்ந்து (அவைகளை) வென்ற அறிவாளர்,

அன்புடன் மகிழ்ந்து வணங்கும் மருத மரங்களின் இடையே தவழ்ந்து நின்றவரும் பரம பதத்திலிருக்கும் நண்பருமான திருமாலின் மருகனே !

தாமரையின் மீது வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சுனைகள் பல விளங்கும் பரிசுத்தமான **பழநிமலை** மீது அமர்ந்த பெருமாளே !

(ஜனன மரணம் துறந்து...வணங்க என்று பெறுவேனோ)

144

மணங் கமழும் மலர்களை அணிந்த கரிய, சுருள் உள்ள கூந்தல் சரிந்து விழ, முகம் திங்கள் போல விளங்க, அதிக காம மயக்கத்தைத் தரவல்ல—

கண்புரள, முலை குலுங்க, மொழி குழற, படுக்கையிற் புக்கு, காம மோகச் செயல்களைச் செய்யும் இன்ப மாதர்களிடத்து—

இரவுபக லணுகி நெஞ்ச மறிவழிய வுருகு மந்த
இருளகல வுனது தண்டை யணிபாதம்-

எனதுதலை மிசைய ணிந்து *அழுதழுது னருள்வி ரும்பி
யினியபுகழ் தனைவிளம்ப அருள்தாராய் ;

அரவில்விழி துயில்மு குந்த னலர்கமல மலர்ம டந்தை
அழகினொடு தழுவு கொண்டல் மருகோனே-

அடலசுர ருடல்பி ளந்து நிணமதனில் முழுகி யண்ட
அமரர்சிறை விடுப்ர சண்ட வடிவேலா ;

பரவைவரு விடம ருந்து மிடறுடைய கடவுள் கங்கை
படர்சடையர் விடைய ரன்ப ருளமேவும்-

பரமரரு ளியக டம்ப முருக அறு முகவ கந்த
பழநிமலை தனில மர்ந்த பெருமாளே, (45)

145. அகப்பொருள்—நற்றயிரங்கல்

தனதனன தனதன்ன தானன தனதனன
தனதனன தனதனன தானன தனதனன
தனதனன தனதனன தானன தனதனன தனதான

இரவியென வடவையென ஆலால விடமதென
உருவுகொடு ககனமிசை மீதேகி மதியும்வர
இரதிபதி கணைகள்[1]ளொரு நாலேவ விருதுகுயி
லதுகூவ-

எழுகடலின் முரசினிசை வேயோசை விடையின்மணி
யிசைகுறுகி யிருசெவியி னூராச முறுவதென
இகல்புரிய மதன[2]குரு வோராத அணையர்கொடு
வசைபேச ;

---

* 'அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே'—திருவாசகம்-சதகம்-90.

1. கொல்லும் குணமுடைய ஐந்தாவது பாணம் தவிர, ஏனைய பாணங்கள் நான்கு. பாடல் 19-ன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க. 'நீல அம்பொன்றொழிய நின்ற நாலம்பு செயும் சீலமுங்கண் டெவ்வெவர்க்கும் செப்புவாள்' பூவண நாதர் உலா-424.

2. குரு-பாரம்.

இரவும் பகலும் நெருங்கிச் சென்று, நெஞ்சு அறிவு அழிந்து போகும்படி உருகும் அந்த அஞ்ஞானம் நீங்க உனது தண்டை அணிந்த திருவடியை—

என்னுடைய தலைமீது அணிந்து, அழுது அழுது உனது திருவருளையே விரும்பி, இனிமையான உனது திருப்புகழைச் சொல்லத் திருவருளைத் தந்தருளுக.

பாம்பிற் கண்துயில் கொள்ளும் திருமால், மலர்ந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் (லக்ஷ்மி) தேவி அழகுடன் தழுவும் மேக நிறத்தினர்-(அவரது) மருகனே!

வலிமை பொருந்திய அசுரர்களுடைய உடல்களைப் பிளந்து அவ்வுடற் கொழுப்பில் முழுகி விண்ணுலகத்துத் தேவர்களின் சிறையை ஒழித்த வீரம் வாய்ந்த கூரிய வேலனே!

கடலில் தோன்றிய விஷத்தை உண்ட கண்டத்தை உடைய கடவுள், கங்கை படர்ந்த சடையர், ரிஷப வாகனத்தர், அன்பர்கள் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும்

பரமர் — (அவர்) அருளிய கடம்ப! முருக! அறுமுகவ! கந்த! பழநிமலையில் அமர்ந்தருளும் பெருமானே!

(அழுதழுது - புகழ் விளம்ப - அருள்வாயே)

145,

சூரியன் என்று கூறும்படியும், வடவாக்கினி என்று சொல்லும்படியும், ஆலகால விஷம் இது என்னும்படியும் உருவு எடுத்துக் கொண்டு, ஆகாயத்தின் மேலே செல்வதாய் நிலவும் வர, இரதி கணவனும் காமன் (தனது) பாணங்களில் (முதல்) நாலு பாணங்களையும் பிரயோகிக்க, (அவனது) வெற்றிச் சின்னமாம் (எக்காளமாகிய) குயில் கூவ—

எழு கடலாகிய (அவனது) முரச வாத்தியத்தின் இசையும், புல்லாங் குழலின் இசையும், விடையின் (மாடுகளுடைய) (கழுத்திற் கட்டி யிருக்கும்) மணிகளின் ஓசையும் குறுகி இரு செவிகளிலும் இருப்புச் சலாகை பாய்வது போலப் பகைமைப் போர் காட்ட, (இந்தக்) காம வேதனைப் பாரத்தை உணராத தாய்மார் பொல்லாத வசைச் சொற்களைப் பேசிக் கொள்ள—

அரஹரென வநிதைபடு பாடோத அரிதரிது
அமுதமயி லதுகருதி யாரோடு மிகல்புரிவள்
அவசமுற அவசமுற 1ஆரோமல் தரவுமிக
2மெலிவாளுள்-

அகுதியிவள் தலையில்விதி யானலும் விலகரிது
அடிமைகொள வுனதுபரம் ஆருத வொருதனிமை
யவளையணை தரஇனிதி 4னேகார பரியின்மிசை
வருவாயே ;

நிரைபரவி வரவரையு ளோர்சீத 5மருதிநெடு
பொருசகடு வுதையதுசெய் தாமாய 6மழைசொரிதல்
நிலைகுலைய மலைகுடைய தாவேகொள் கரகமலன்
மருகோனே-

நிருமலிய திரிநயனி 7வாள்வீச வருகுமரி
கவுரிபயி ரவியரவ பூணி திரிபுவனி
நிபுடமலை யரசனருள் வாழ்வான புரணவுமை
யருள்பாலா ;

பரவைகிரி யசுரர்திரள் மாசேனை தவிடுபொடி
படஅமரர் துயரகல வேலேவி யமர்பொருத
பதுமகர தலமுருக நால்வேத கரணிக
மயில்வீரா-

---

* 1. ஓமல்—ஊர் பேச்சு.

2. சந்திரன்-காமன்-குயில்-கடல் ஓசை, புல்லாங்குழல் ஓசை, விடையின் (மாட்டின்) மணி ஓசை, மகளிர் வசைப்பேச்சு—இவை காம மிக்கார்க்கு வேதனை விளைப்பன-கந்தபுராணம்-குமாரபுரிப் படலம். 26-53 செய்யுள்களைப் பார்க்க.

3. அகுதி—திக்கற்றவள்.

4. ஒகாரம்—குறி அறிதற்கு உரியனவாம் பஞ்ச பட்சிகளின் எழுத்துக்களுள் ஓகாரம் மயிலைக் குறிக்கும்; அ-ஆ; இ-ஈ; உ-ஊ எ-ஏ; ஒ-ஓ- என்ற எழுத்துக்களால் முறையே குறிக்கப்படுவன—வல்லூறு, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில் என்ற ஐந்து புட்கள்.

5. மருதிடைத் தவழ்ந்தது—சகடு உதைத்தது—பாடல் 143, 111-கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

6. ஆயர்கள் மழை வேண்டி இந்திரனை ஆராதிக்க, இந்திரனது செருக்கை அடக்கவேண்டிக் கண்ணபிரான் அந்த ஆரா*

ஹரஹர என்று (உன்னையே நினைந்து) இப் பெண் படுகின்ற பாடு சொல்லும் தரமல்ல (சொல்வது மிகக்கஷ்டம், கஷ்டம்); அமுதமும் மயிலும் போன்ற (என் மகள்) இந்த நிலை யெல்லாம் கருதி, எல்லாரோடும் பகைமைப் போர் போர் புரிவாள்; மயக்கம் ஏற, மயக்கம் ஏற, நிறைய ஊர் பேச்சுக்களும் பிறக்க, (இவள் மிகவும்) மெலிந்து போனாள்.

(இவள்) திக்கற்றவள், (இவள்) தலைவிதி இங்ஙனம் இருந்த போதிலும் (இவள்) உன்னை விட்டு விலகல் அரிது விலகமாட்டாள்); (அல்லது இவளை நீ விலக்கல் அரிதாகும்.) - ; (இவளை) அடிமை கொள்வது உனது பாரம்; பொறுக்க முடியாத (ஒரு) தன்னந் தனியளாம் இவளை அணைய (முருகா! நீ) இனிமையுடன் ஓகார உருவமுள்ள மயில் என்னுங் குதிரை மீது வந்தருளுக.

பசுக்கள் கூட்டமாய் வர மலை நிழலிலே, ஒப்பற்ற குளிர்ச்சி தரும் மருத மரத்தோடு பொருதற்கு வந்த சகடு (வண்டியை) உதை செய்து, மாயமாகத் (திடீரென வந்த) மழை பொழிதல் நிலை குலையும்படி (கோவர்த்தன) மலையைக் குடையாகவே எடுத்துப் பிடித்த தாமரை யன்ன திருக்கரங்களை உடையவனாகிய கண்ணபிரானது (திருமாலின்) மருகனே!

நிர்மலி, முக்கண்ணி, ஒளி வீச எழுந்தருளும் குமரி, கவுரி, பயிரவி, பாம்பை ஆபரணமாக பூண்டுள்ள நாரி (தேவி), மூவுலகங்களுக்கும் தலைவி, நெருக்க முள்ள (இமய) மலை யரசன் வளர்த்தருளிய மகளாம் ஒளி நிறைந்த உமையாள் அருளிய பாலனே!

கடலும், மலையும், அசுரர் கூட்டமாம் பெரிய சேனைகளும் தவிடு பொடியாகவும், தேவர்களுடைய துயரம் நீங்கவும், வேலாயுதத்தைச் செலுத்திப் போர் செய்த தாமரை போன்ற கைகளை உடைய முருக! நான்கு வேதங்களையும் வல்ல(ஞான)ஒளியினருக்கு அணிகலமாக விளங்குபவனே!! மயில் வீரனே!

---

*தினையைத் தடுக்க, இந்திரன் கோபித்து எல்லா மேகங்களையும் ஏவிக் கண்ணபிரான் மேய்க்கும் பசுக்களுக்கு இடையூறு செய்யக், கண்ணபிரான் கோவர்த்தனம் என்னும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா உயிர்களையும் காத்தருளினர்— என்பது வரலாறு. 7. வாள்—ஒளி.

பனிதம்ருக மதகளப சேருர வளருமுலை
வநிதைகுற மகள்மகிழும் லீலாவி தரமதுர
பநுவல்தரு **பழநி**வரு கோலாக லவவமரர்
பெருமாளே. (46)

146. பிறவி யற

தனதனன தாஞன தானதன தந்த
தனதனன தாஞன தானதன தந்த
தனதனன தாஞன தானதன தந்த தனதான

இருகனக மாமேரு வோகளப துங்க
கடிகடின பாடீர வாரமுத கும்ப
மிணைசொலிள நீரோக ராசல இரண்டு குவடேயோ-

இலகுமல ரேவாளி யாகியஅ நங்க
ணணிமகுட மோதானெ னுமிகவ ளர்ந்த
இளமுலைமி னார்மோக மாயையில்வி ழுந்து
தணியாமல்;

பெருகியொரு காசேகொ டாதவரை 1யைந்து
தருவைநிக ரேயாக வேயெதிர்பு கழ்ந்து
பெரியதமி ழேபாடி நாடொறுமி ரந்து நிலைகாணுப்-

பிணியினக மேயான பாழுடலை நம்பி
உயிரையவ மாய்நாடி யேபவ நிரம்பு
பிறவிதனி லேபோக மீளவுமு ழன்று திரிவேனோ;

கருணையுமை மாதேவி காரணிய நந்த
சயனகளி கூராரி சோதரி2பு ரந்த
கடவுளுடன் வாதாடு காளிமலை மங்கை யருள்பாலா-

---

1. ஐந்து தரு—கற்பக விருக்ஷங்கள் ஐந்து—(விநாயகர் துதி 2-ன் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க).

2. புராந்தகக் கடவுள் என்பது புரந்த கடவுள் என்றாயிற்று.

பச்சைக் கற்பூரம், கஸ்தூரி இவைகளின் கலவைச் சேறு நிரம்ப வளர்கின்ற கொங்கையை உடைய மங்கை - குற மகளாம் (வள்ளி) மகிழும் லீலைகளைச் செய்தவனே! விதரண மான (வாக்கு வல்லமை நிறைந்த), சுவை நிரம்பிய, திரு நெறித் தமிழாம் நூலை (தேவாரத்தை) (உலகுக்குத்) தந்த (பெருமாளே)! பழநியில் எழுந்தருளியுள்ள (பெருங்) கோலப் பெருமாளே! தேவர் பெருமாளே!

(ஓகார பரியின் மிசை வருவாயே)

·146.

இரண்டு பொன் மயமான பெரிய மேரு மலையோ! கலவை பூசியுள்ள உயர்ந்த குடமோ! வன்மை வாய்ந்த தாய், பச்சைக் கற்பூரம் அணிந்ததாய், கச்சு [ரவிக்கை] அணிந்ததாய் உள்ள அமுத குடமோ; (அல்லது நிறைந்த அமுத குடமோ)! இணையெனக் கூறப்படும் இளநீரோ! துதிக்கையை உடைய மலை எனப்படும் யானை போன்ற இரண்டு குன்றுகளோ! (அல்லது யானையோ! இரண்டு குன்றமோ)!

விளங்கும் மலர்களையே பாணங்களாகக் கொண்ட மன்மதனுடைய அழகிய கிரீடமோ தான் என்று சொல்லும்படி மிக வளர்ந்துள்ள இள முலைகளை உடைய மின்னார் (பொது மகளிரின்) மோக மாயையில் விழுந்து (அம் மோகம்) குறைவு படாமல் (பொது மகளிர்களுக்குப் பின்னும் கொடுக்கப் பொருள் வேண்டி)—

தாராள மனத்துடன் ஒரு காசு கூட கொடாத லோபிகளை (நீங்கள்) (கொடையிலே) - பஞ்ச தருக்களையும் (கற்பக விருக்ஷங்கள் ஐந்தையும்) நிகர்ப்பீர்கள் என்று எதிரிலே புகழ்ந்து, பெரிய தமிழ்ப் பாக்களையே (அவர் மீது) பாடி நாள் தோறும் இங்ஙனம் இரந்து நிலை காண முடியாத—

பிணிக்கு உள்ளாகிப் பாழான இவ்வுடலை நம்பி உயிரைப் பயனிலதாகக் கருதிப், பாவ வினை நிரம்பியுள்ள பிறவியிற் சேரவே பின்னும் அலைந்து திரிவேனோ!

கருணை (நிறைந்த) உமை, மகாதேவி, எவைக்கும் காரணமானவள், ஆதிசேடன் மேல் துயில் மகிழ்ச்சியுடன் கொள்ளும் அரியின் (திருமாலின்) சகோதரி, திரிபுரத்தை எரித்த கடவுளுடன் வாதாடிய காளி, (இமய) மலையின் குமாரி அருளிய பாலனே!

கருடனுடன் வீருன கேதனம்வி ளங்கு
மதிலினெடு மாமாட மேடைகள்து லங்கு
கலிசைவரு 1காவேரி சேவகனொ டன்பு
புரிவோனே ;

பரவையிடை யே2பாத காசுரர் விழுந்து
கதறியிட வேபாக சாதனனு நெஞ்சு
பலிதமென வேயேக வேமயிலில் வந்த குமரேசா-

பலமலர்க ளேதூவி யாரணந வின்று
பரவிமைய யோர்சூழ நாடொறுமி சைந்து
பழநிமலை மீதோர்ப ராபரனி றைஞ்சு பெருமாளே. (47)

147. உபதேசம் பெற

தனதனன தனனதன தத்தத் தனத்ததன
தனதனன தனனதன தத்தத் தனத்ததன
தனதனன தனனதன தத்தத் தனத்ததன தனதான

சிறுபறையு முரசுதுடி சத்தக் 3கணப்பறையு
மொகுமொகென அதிரவுட னெட்டிப் பிடித்துமுடி
சிறுகயிறு நெடிதுகொடு கட்டிட் டிழுக்கஇனி
யணுகாதே-

சிலதமர்க ளுறவுகிளை கத்திப் பிதற்றியெடு
சுடலைதனி லிடுகனலை யிட்டுக் கொளுத்துபுனல்
திரைகடலில் முழுகெனவு ரைக்கப் படிக்குடிலை
யொழியாதே ;

மறைமுறையி னிறுதிநிலை முத்திக் கிசைத்தபடி
உடலுயிர்கள் கரணவெளி பட்டுக் குணத்திரயம்
வழிபடவும் நினதடிமை யிச்சைப் படுத்துவது
மொருநாளே-

வருதுரக மயில்மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தமிட
ஒருபதுட னிருபுயமு மட்டுத் தொடைக்கிசைய
மனமகிழ இனியமொழி செப்பிச் சிவந்தபத மருள்வாயே;

---

1. காவேரி சேவகன்—119-ஆம் பாடலைப் பார்க்க.
2. பாதகாசுரர்—பாதக அசுரர்.
3. கணப்பறை—அதமக் கருவி (புறமுழவு)—சிலப்பதிகார உரை.

கருடனுடன் போட்டியிடுவது போல உயரத்திற் பறக்கும் கொடிகள் பிரகாசிக்கும் மதிலும், பெரிய மாட மேடைகளும், விளங்குகின்ற கலிசை என்னும் ஊரில் உள்ள காவேரி சேவகனோடு அன்பு பூண்டவனே!

கடலிடையே இருந்த பாதக அசுரர்கள் விழுந்து கதறவும், இந்திரன் தனது உள்ளத்து எண்ணம் பலித்த தென்றே செல்லவும், மயில்மேல் எழுந்தருளி வந்த குமரேசனே!

பல மலர்களைத் தூவி, வேதங்களை ஓதித் துதித்து, தேவர்கள் சூழ நாள்தோறும் மகிழ்ந்து பழநிமலை மேலே ஒப்பற்ற பராபரன் (சிவபிரான்) வணங்குகின்ற பெருமாளே!

(பிறவிதனிலே - உழன்று திரிவேனை)

147

சிறு பறையும், முரசும், துடியும், சத்தம் செய்கின்ற பறையும், மொகுமொகென்று பேரொலி செய்யும்படி, உடனே (யமதூதர்கள்) எட்டிப் பிடித்துத் (தலை) முடியைச் சிறிய (பாசக்) கயிற்றால் நெடுநேரம் கட்டி இழுக்க, இனிப் (பிழைப்பது அரிது—பயனில்லை என்று கருதி) தூரத்திலிருந்தே—

சில உறவினர்கள் - சுற்றத்தார்கள் கூச்சலிட்டுப் பிதற்றி (உடலை) எடுத்துக் கொண்டுபோய்ச் சுடலையில், வைக்க வேண்டிய தீயை வைத்துக் கொளுத்திய (பின்பு), நீரில் - அலை வீசும் கடலில் - முழுகுங்கள் எனச் சொல்லும் படிக்குள்ள இவ்வுடல் எடுத்தல் நீங்காதோ!

வேத நூல்களில் முடிவாகச் சொல்லப்பட்ட நிலையாம் முத்தி பெறுதற்குச் சொல்லிய வழிப்படி, உடலும் - உயிர்களும், இந்திரியங்களும் பரவெளியிற் சம்பந்தப் பட்டு, (அதனால்) முக்குணங்களும் வழிப்பட்டு ஒழுக, உனது அடிமையாகிய எனக்கு (உன்மீது) இச்சை வரும்படி (நீ) என்னை ஆண்டருளும் ஒரு நாளுங் கிடைக்குமோ!

நீ ஏறி வரும் குதிரையாம் மயில், மணிகள் சத்தம் செய்யும்படி நடனம் செய்ய, ஒரு பத்துடன் இரண்டு (பன்னிரண்டு) புயங்களும் மணம் கமழும் மாலைக்குப் பொருந்தி விளங்க, மனம் மகிழ, இனிய மொழியைக் கூறி, (உனது) சிவந்த பாதங்களை அருள்வாயே!

நறையிதழி யறுகுபல புட்பத் திரட்களொடு
சிறுபிறையு மரவுமெழி லப்புத் திருத்தலையி
னளினமுற அணிசடையர் மெச்சிப் ப்ரியப்படவு
மயிலேறி—

[1]நவநதிகள் குமுகுமென வெற்புத் திரட்சுழல
[2]அகிலமுத லெழுபுவன மெத்தத் திடுக்கிடவும்
[3]நவமணிகள் உரகனுடல் கக்கத் துரத்திவரு
முருகோனே;

குறவர்முனை கெடமனது வெட்கப் படக்குடிலில்
மலையிலெழு தினைபிதணில் வைத்துச் சிறுக்கியிரு
குவிமுலையு மணியிடையு மெச்சிப் புணர்ச்சிசெயு
மணவாளா—

குறுமுநிவ னிருபொழுதும் அர்ச்சித்து முத்திபெற
அறிவுநெறி தவநிலைகள் செப்புத் தமிழ்க்கினிய
குருகுமர **பழநி**வளர் வெற்புத் தனிற்றிகழு
பெருமாளே. (48)

148. ஆண்டருள

தனதனன	தானந்த	தத்ததன	தானதன	
தனதனன	தானந்த	தத்ததன	தானதன	
தனனதன	தானந்த	தத்ததன	தானதன	தனதான

சுருதிமுடி மோனஞ்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ
சமயவடி வாய்வந்த அத்துவித மானபர
சுடரொளிய தாய்நின்ற நிட்களசொ ரூபமுத
லொருவாழ்வே—

துரியநிலை யேகண்ட முத்தரித யாகமல
மதனில்விளை யாநின்ற அற்புதசு போதசுக
சுயபடிக மாவின்ப பத்மபதமே அடைய உணராதே;

---

1. நவநதிகள்—கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி, கோதாவரி, சோணை, துங்கபத்திரை; சோணை-பாடலி புத்திரத்துக்கு அருகில் கங்கையோடு கலக்கும் ஒரு நதி.
2. ஏழுலகம்—பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சன லோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம்.
3. நவமணிகள்—கோமேதகம், நீலம் பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம்.

மணமுள்ள கொன்றை, அறுகு, பல மலர்க் குவியல்களோடு சிறு பிறை, பாம்பு, அழகிய (கங்கை) நீர் - இவை (தமது) சிறந்த சிரசில் இனிது விளங்க அணிந்துள்ள சடையராம் (சிவபிரான்) மெச்சிப் பிரியப்பட, மயிலில் ஏறி·

(அந்த மயில்) நவ நதிகளும் குமுகுமு என்று கலங்க, மலைக் கூட்டங்கள் சுழற்சியுற, பூலோகம் முதலான ஏழு உலகங்களும் மிகவும் திடுக்கிட, நவமணிகளையும் பாம்பு தனது உடலினின்றும் கக்கத் துரத்தி வரும் முருகனே!

குறவர்களுடைய துணிவு அழிய, மனது வெட்கப்பட, குடிசையிலும், மலையில் உள்ள தினைப்புனத்துப் பரணிலும் இருந்த (வள்ளிப்) பெண்ணின் இரண்டு குவிந்த கொங்கைகளையும் அழகிய இடையையும் பாராட்டிப் புணர்ந்த மணவாளனே!

அகத்திய முனிவர் (காலை மாலை) இரு போதிலும் அருச்சித்து முத்தி அடையும்படி (அவருக்கு) அறிவு வழியையும் (ஞான மார்க்கத்தையும்) தவ நிலைகளையும் சொல்லிய - தமிழுக்கு இனிய குருவே! குமரனே! பழநியில் உள்ள மலையிலே விளங்கும் பெருமாளே!

(இனிய மொழி செப்பிச் சிவத்த பதம் அருள்வாயே)

148

வேத முடிவாய் மோன நிலையைக் காட்டுகின்ற அறிவு மயமாம் பரம ஞான் சிவ சமய வடிவாய் விளங்கி எழுந்தருளும் - இரண்டற்ற, பரஞ்சுடர் ஒளியாய் நிற்கின்ற களங்கமில்லாத சொரூபமுள்ள, முதன்மையான ஒப்பற்ற வாழ்வே!

தன் மயமாய் நிற்கும் உயர்ந்த யோக நிலையைக் கண்ட முத்திக்கு உரிய பெரியோரது உள்ளத் தாமரையில் உண்டாகின்ற அற்புதமான மெய்ஞ்ஞான சுகமதாய், சுயஞ்சோதியாய், ஸ்படிகம் போல (மாசற்ற) பேரின்ப நிலையரயுள்ள (உனது) தாமரை யன்ன பாதங்களைச் சேர அறியாது—

கருவிலுரு வேதங்கு சுக்கிலநி தானவளி
பொருமஅதி லேகொண்ட முக்குணவி பாகநிலை
கருதவரி யாவஞ்ச கக்கபட மூடியுடல் வினைதானே—

கலகமிட வேபொங்கு குப்பைமல வாழ்வுநிஜ
மெனவுழலு மாயஞ்செ னித்தகுகை யேஉறுதி
கரு1தசுழ மாமிந்த மட்டைதனை யாள உன தருள்தாராய்;

ஒருநியம மேவிண்ட சட்சமய வேதஅடி
முடிநடுவு மாயண்ட முட்டைவெளி யாகியுயி
ருடலுணர்வ தாயெங்கு2 முற்பனம தாகஅம
ருளவோனே—

3உததரிச மாமின்ப புத்தமிர்த போகசுக
முதவுமம லாநந்த சத்திகர 4மேவுணர
வுருபிரண வாமந்த்ர கர்த்தவிய மாகவரு
குருநாதா;

பருதிகதி ரேகொஞ்சு நற்சரண நுபுரம
தசையநிறை பேரண்ட மொக்கநட மாடுகன
பதகெருவி தாதுங்க வெற்றிமயி லேறுமொரு
திறலோனே—

பணியுமடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள தாகநவில்
5சரவணப வாவொன்று வற்கரமு மாகிவளர்
பழநிமலை மேனின்ற சுப்ரமணி யாவமரர்
பெருமாளே. (49)

---

1. அசுழம்—நாய்.
2. உற்பனம்—தோற்றம்.
3. உத தரிச மாம்—ஜலத்தோற்றம் போல ஊறுகின்றதாகிய.
4. மேவு உணர் அ உரு பிரணவ மந்த்ரம்—பொருந்திய அறிவுருவ மாகிய அந்தப் பிரணவ மந்திரம்.
5. பழநிமலை—' சரவணபவா ' என்னும் ஆறெழுத்து ஒன்றும் மலை—அதாவது பழநிமலை சடாக்ஷர மலையாம்; ஆதலினன்றே ' சிவமயமாம் நின் பழநி ' எனத் திருப்புகழிலும் (156)—' படிக்கின்றிலை பழநித் திருநாமம் ' எனக் கந்தரலங்காரத்திலும் சுவாமிகள் பாராட்டியுள்ளார். சடாக்ஷரத்தை ஓதும் பலன் பழநித் திரு நாமத்தை ஓதுவதால் கிட்டும் என்க.

கருவில் உருவாய்த் தங்கியுள்ள சுக்கிலத்தொடு ஆதி காரணமாயுள்ள (பிராண) வாயு வந்து பூரிக்க - அத்தகைய சேர்க்கையால் வந்த—(சத்துவ, ராஜஸ, தாமதம் எனப் பட்ட) மூன்று குணங்களின் வேறுபட்ட நிலையும், எண்ணு தற்கு அரிதான வஞ்சகமும், சூதும், மூடி, உடலில் வினைகள்

கலகப் போர் செய்ய, மேலெழுந்து வரும் குப்பை போல, மாசு உள்ள, (இவ்) வாழ்வை மெய்யென்று திரி பவனும், மாயத்தின் பிறப்பிடமாம் குகைபோன்ற (இவ் வுடல்) நிலையுள்ளதென்று எண்ணுகின்ற நாயுமாகிய இந்த மூடனை ஆண்டருள நீ அருள் புரிவாயாக!

ஒப்பற்ற விதி முறைகளை வெளியிடுகின்ற ஆறு சமயங் களுக்கும், வேதங்களுக்கும் அடியும், முடியும், நடுவுமாய் விளங்கி, அண்டமாகிய முட்டையினின்றும் வெளிப்பட்டு உயிரென்றும், உடல் என்றும், உணர்வு என்றும் வகைப் பட்டு எங்கும் தோற்றமதாய் அமர்தல் உள்ளவனே!

ஜலத்தோற்றம் போல ஊறுகின்றதாகிய இன்பகர மான, புதிய அமுத போக சுகத்தைத் தருகின்ற மாசற்ற ஆனந்தனே! சக்தி வேலைக் கையி லேந்தியவனே! பொருந் திய அறிவுருவமாகிய அந்தப் பிரணவ மந்திரத்துக்குத் தலைமைப் பொருளாக எழுந்தருளியுள்ள குருநாதனே!

சூரியனது ஒளி கொஞ்சுவது போல ஒளி வீசும் அழகிய காலின் பாத கிண்கிணி அசைய, நிறைந்த பெரிய அண்டங்களில் எல்லாம் நடனம் செய்கின்ற பெருமை தங்கிய திருவடிகளை உடையவனே! செருக்கும், உயர்ச்சி யும், ஜெயமும் கொண்டுள்ள மயிலேறும் ஒப்பற்ற ஆற்றல் உடையவனே!

பணிகின்ற அடியார் தமது உள்ளத்தில் மெய்ப் பொரு ளாகக் கருதிப் போற்றி செய்யும் சரவணபவா என்னும் ஆறெழுத்துக்கள் பொருந்திய வலிய பேரொளியாகி வளர் கின்ற பழநிமலை மேல் வீற்றிருக்கின்ற சுப்பிரமணியனே! தேவர் பெருமாளே!

(இந்த மட்டைதனை ஆள உனதருள் தாராய்)

149. மயில் மீது வருக

தனதனன தத்தான தானன தானதன
தனதனன தத்தான தானன தானதன
தனதனன தத்தான தானன தானதன தனதான

தலைவலி 1மருத்தீடு காமாலை சோகைசுரம்
விழிவலி வறட்சூலை காயாசு வாசம்வெகு
சலமிகு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணி யணுகாதே—

2தலமிசை யதற்கான பேரோடு கூறியிது
பரிகரி யெனக்காது கேளாது போலுமவர்
சரியும்வய துக்கேது தாரீர்சொ லீரெனவும்
விதியாதே ;

உலைவறவி ருப்பாக நீள்காவின் வாசமலர்
வகைவகை யெடுத்தேதொ டாமாலி காபரண
முனதடியி னிற்சூட வேநாடு மாதவர்க
ளிருபாதம்—

உளமது தரித்தேவி ணவோடு பாடியருள்
வழிபட எனக்கேத யாவோடு தாளுதவ
உரகம தெடுத்தாடு 3மேகார மீதின்மிசை வரவேணும் ;

அலைகட லடைத்தேமகா கோர ராவணனை
மணிமுடி துணித்தாவி யேயான ஜானகியை
அடலுட னழைத்தேகொள் மாயோனை மாமனெனு
மருகோனே—

---

1. மருத்தீடு—296-ஆம் செய்யுளைப் பார்க்க.

2. 'தவிர்வகை யதற்கான' 'பரிகரியெனிற்' 'தானீர் சொலீர்'—எனவும் பாடம். 3 மேகாரம்—மயில். 'மேகார வாசி மிசை வருவாயே' என்றும் பாடம்.

149

தலைவலி, வசிய மருந்திடுதலால் வரும் நோய், காமாலை, சோகை (ரத்தமின்மை), சுரம், கண்ணோய், வறட் சூலைவலிப்பு—வறள் வலிப்பு எனப்படும் வயிற்றுவலி, காசம் (ஈளை நோய்) - அதன் காரணமான மூச்சு வேதனை- நீர் சம்பந்தமான மிக்க நீர் கோத்தல் - நீரிழிவு - என்னும் நோய்கள், கொடிய விஷ சம்பந்தமான நோய்கள், பிரபஞ்ச மாயையால் வரும் விகாரமான பிணிகள் (என்னை) அணுகாத படிக்கும்—

பூமியில் அந் நோய் போகவேண்டி அதற்கான பேர்களோடு (நோய் வேதனையைக்) கூறி, இது நீங்குதற்கு வழி யாது என்று கேட்க, (அவர்கள்) காது கேளாது போலப் போகின்றவர்கள் (சிலர்), மிக மூத்த வயதாய் விட்டதே (உங்களுக்கு), என்னதான் கொடுப்பீர்கள், சொல்லுங்கள் (என்பவர் சிலர்) - என்றெல்லாம் பிறர் கூறும்படியான விதியை என் தலையில் எழுதிவிடாத படிக்கும்—(நான்)

ஊக்கக் குறைவு இன்றி (ஊக்கத்துடன்), விருப்புடன், பெரிய பூந்தோட்டத்தில் உள்ள மணமுள்ள மலர்களை வகை வகையாக எடுத்துத் தொடுத்து மாலை வகைகளில் ஆபரணங்கள் போல அமைத்து உனது திருவடியிற் சூடுதற்கே மனம் நாடுகின்ற சிறந்த தவ சிரேஷ்டர்களுடைய இரண்டு பாதங்களையும்—

உள்ளத்தில் தரித்தே, ஆய்ந்த அறிவுடன் பாடி, (உனது) திரு அருளால் (உன்னை) வழிபடுதற்கு என்மீது அன்பு கூர்ந்து (உனது) தாளை உதவ—பாம்பை எடுத்து (உதறி) ஆடும் மயில்மீது வந்தருள வேணும்.

அலைகடலை அடைத்து மகா கோரமான ராவணனுடைய மணி முடிகளை அறுத்துத் தள்ளி, உயிருக்கு ஒப்பான சீதாபிராட்டியைத் தனது (புய) வலியால் அழைத்துக் கொண்ட மாயவனை (திருமாலை) மாமன் என அழைக்கும் மருகனே!

அறுகினை முடித்தோனை யாதார மானவனை
மழுவுழை பிடித்தோனை 1மாகாளி நாணமுனம்
அவைதனில் நடித்தோனை மாதாதை யேனனவும்
வருவோனே ;

பலகலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை
யிருசரண வித்தார வேலாயு தாவுயர்செய்
பரண்மிசை குறப்பாவை தோள்மேவ மோகமுறு
மணவாளா—

பதுமவய லிற்பூக மீதேவ ரால்கள்துயில்
வருபுனல் பெருக்காறு காவேரி சூழவளர்
பழநிவரு கற்பூர கோலாக லாவமரர்
பெருமாளே. (50)

150. வாழ்வு பெற

தனன தானன தானா தானா
தனன தானன தானா தானா
தனன தானன தானா தானா தனதான

கலக வாழ்விழி வேலோ சேலோ
மதுர வாய்மொழி தேனோ பாலோ
கரிய வார்குழல் காரோ கானோ துவரோவாய்-
களமு நீள்கமு கோதோள் வேயோ
உதர மானது மாலேர் பாயோ
களப வார்முலை மேரோ கோடோ இடைதானும் ;
இழைய தோமலர் வேதா வானோ
னெழுதி னிலை யோவாய் பேசி
ரிதென மோனமி னரே பாரீ ரெனமாதர்—

1. "கொடிய வெஞ்சினக் காளி இக் குவலயம் முழுதும் முடிவு செய்வனென் றெழுந்த நாள் ** அவள் செருக்கு அழிவுற, அழியாக் கடவுள் ஆடலால் வென்றதோர் வடவனம்" (வடவனம்-- திருவாலங்காடு)—கந்தபுராணம்—வழிநடைப் படலம்.

அறுகம் புல்லை முடித்தவனும், உயிர்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமானவனும், மழு, மான் இவைகளை ஏந்தியவனும், மஹாகாளி வெட்கப்படும்படி முன்பு சபையில் (திருவாலங் காட்டில்) நடித்தவனும் ஆகிய சிவபிரானைச் சிறப்புற்ற தந்தையே என்றழைக்க வந்தவனே!

பல கலைகளைப் படித்து ஓதும் கவிகளுடைய நாவில் உறைகின்ற இரண்டு திருவடிகளை (அல்லது பெருமை வாய்ந்த திருவடிகளை) உடைய புலவரேறே! வேலாயுதனே! உயரத்திற் கட்டப்பட்ட பரண்மீதிருந்த குறப் பெண் (வள்ளியின்) தோளைச் சேர்வதற்கு ஆசை கொண்ட மணவாளனே!

தாமரை மலர்கின்ற வயலிலும், கமுக மரத்தின் மீதும் வரால் மீன்கள் துயிலும்படி வருகின்ற நீர்ப் பெருக்கை உடைய ஆறாகிய காவேரி சூழ விளங்கும் பழநியில் எழுந் தருளியுள்ள பச்சைக் கற்பூரம் ஆதிய மணங்கள் கமழும் அலங்கார ஆடம்பரனே! தேவர் பெருமாளே!

(மோகர மீதின் மிசை வரவேணும்)

150

கலக்கம் தரும் வாள் போன்ற விழி வேலோ அல்லது சேல் மீனோ! இனிய வாய்ச்சொல் தேனோ பாலோ! கறுத்த நீண்ட கூந்தல் (கரிய) மேகமோ! (இருண்ட) காடோ! பவளமோ வாய்—

கழுத்து நீண்ட கமுகோ! தோள் மூங்கிலோ! வயிறு னது திருமால் பள்ளிகொள்ளும் அழகிய பாயாகிய ஆலிலையோ! கலவை பூசின கச்சணிந்த கொங்கை மேரு மலையோ! யானையின் தந்தமோ—இடைதான்

நூலோ! மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் (இடையை) எழுதினனோ இல்லையோ! வாய் திறந்து பேசுங்கள்! இதென்ன மௌனம் சாதிக்கிறீர்களே! மின் போன்ற பெண்மணிகளே பாருங்கள் — என்றெல்லாம் மாதர்களுடைய—

இருகண் மாயையி லேமூழ் காதே
யுனது காவிய நூலா ராய்வே
னிடர்ப டாதருள் வாழ்வே நீயே தரவேணும் ;

அலைவிலா துயர் வானோ ரானோர்
நிலைமை யேகுறி வேலா சீலா
அடியர் பாலரு ளீவாய் 1நீபார் மணிமார்பா—

அழகு லாவுவி சாகா வாகா
ரிபமி னுள்மகிழ் கேள்வா தாழ்வா
ரயலு லாவிய சீலா கோலா கலவீரா ;

வலபை கேள்வர்பி னானய் கானார்
குறவர் மாதும ணாளா நாளார்
2வனச மேல்வரு தேவா மூவா மயில்வாழ்வே—

மதுர ஞானவி னோதா நாதா
பழநி மேவுகு மாரா தீரா
மயுர வாகன தேவா வானோர் பெருமாளே. [51]

151. திருவடியைச் சிந்திக்க

தந்தத் தனதன தனனா தனனா
தந்தத் தனதன தனனா தனனா
தந்தத் தனதன தனனா தனனா தனதான

கொந்துத் தருகுழ லிருளோ புயலோ
விந்தைத் தருநுதல் சிலையோ பிறையோ
கொஞ்சிப் பயில்மொழி அமுதோ கனியோ
விழிவேலோ—

கொங்கைக் குடமிரு கரியோ கிரியோ
வஞ்சிக் கொடியிடை துடியோ 3பிடியோ
கொங்குற் றுயரல்கு லரவோ ரதமோ எனுமாதர் ;

திந்தித் திமிதிமி திமிதா திமிதோ
தந்தித் திரிகிட கிடதா எனவே
சிந்திப் படிபயில் நடமா டியபா விகள்பாலே—

---

1 நீபார்—நீபம் ஆர்.

2 வனசம்—சரவணப் பொய்கையி லுள்ள பதுமப் பாயல்.

3 'ஒரு பிடி நுசுப்பினளை'—சிந்தாமணி 613. 'ஒருபிடி நுசுப்பினர்'—பெருங்கதை 2.3.216.

இரண்டு கண்ணெனும் மாயையில் (நான்) முழுகாமல் உன்னுடைய பிரபந்த நூல்களை ஆராய்வேன் - இடர்கள் எவையும் என்னைப் பீடியாத வகைக்கு (திரு) அருள் (நிறைந்த) வாழ்வை நீயே (தயை புரிந்து - எனக்குத்) தரவேணும்.

அலைச்சல் இல்லாதபடி உயர்ந்த தேவர்களுடைய நிலைமையைக் கவனித்துப் பரிபாலிக்கும் வேலனே! சீலனே! அடியார் மாட்டுத் திருவருள் பாலிப்பவனே! கடப்ப மாலை அணிந்த அழகிய மார்பனே!

அழகு பொலியும் விசாகனே! அழகு நிறைந்துள்ள யானையால் வளர்க்கப்பட்ட தேவசேனை மகிழ்கின்ற கணவனே! (உன்னைப்) பணிந்து தாழ்பவர்களுடைய அருகிலே உலவும் சீலனே! ஆடம்பர வீரனே!

வல்லபையின் கணவனான கணபதிக்குப் பின் வந்தவனே (தம்பியே)! காட்டில் வளர்ந்த குறப்பெண் (வள்ளியின்) மணவாளனே! புதிய தாமரை மலர் மீது எழுந்தருளின தேவனே! முதுமை அறியாத மயில் வாழ்வே!

இனிய ஞான விநோதனே! நாதனே! பழநிமலையில் வீற்றிருக்கும் குமரனே! தீரனே! மயில்வாகனக் கடவுளே! தேவர் பெருமாளே!

(இடர்படா தருள் வாழ்வே நீயே தரவேணும்)

151. திருவடியைச் சிந்திக்க

பூங்கொத்துக்கள் உள்ள கூந்தல் இருளோ மேகமோ! விசித்திரமான நெற்றி வில்லோ பிறையோ! கொஞ்சிப் பேசும் மொழி அமுதமோ பழமோ! கண் வேலாயுதமோ—

கொங்கைக் குடங்கள் இரண்டு யானையோ மலையோ! வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடை துடியோ (உடுக்கையோ), ஒரு பிடியில் அடங்கும் அளவினதோ! வாசனை கொண்டு உயர்ந்த அல்குல் பாம்போ, தேரோ! என உவமை கூறத் தக்க மாதர்கள்—

'திந்தித் திமிதிமி......திரிகிட கிடதா' என்று "சிந்து" எனப்படும் இசைப் பாவை இவ்வண்ணம் பயின்று அதற்குத் தக்கபடி நடமாடும் பாவியராம் வேசையரிடத்தே—

சிந்தைத் தயவுகள் புரிவே னுனையே
வந்தித் தருள்தரு மிருசே வடியே
சிந்தித் திடமிகு மறையா கியசீ ரருள்வாயே ;

1வெந்திப் புடன்வரு மவுணே சனையே
துண்டித் திடுமொரு கதிர்வே லுடையாய்
வென்றிக் கொருமலை யெனவாழ் மலையே
தவவாழ்வே—

விஞ்சைக் குடையவர் தொழுவே வருவாய்
கஞ்சத் தயனுட னமரே சனுமே
விந்தைப் பணிவிடை புரிபோ தவர்மே
லருள்கூர்வாய் ;

தொந்திக் கணபதி மகிழ்சோ தரனே
செங்கட் கருமுகில் மருகா குகனே
சொந்தக் குறமகள் கணவா திறல்சேர் கதிர்காமா-

சொம்பிற் பலவள முதிர்சோ லைகள்சூழ்
இஞ்சித் திருமதிள் புடைசூ ழருள்சேர்
துங்கப் பழநியில் முருகா இமையோர் பெருமாளே. (52)

152. திருவடியைச் சிந்திக்க

தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன தனதான

ஆல காலமெ னக்கொலை முற்றிய
வேல தாமென மிக்கவி ழிக்கடை
யாலு மோகம்வி ளைத்துவி தத்துட னினைஞோரை—

ஆர வாணைமெ யிட்டும றித்துவி
கார மோகமெ ழுப்பிய தற்குற
வான பேரைய கப்படு வித்துதி விதமாகச் ;

1. வெந்திப்பு—பெந்திப்பு : கட்டு.

மனம் அன்பு கூர்ந்த செயல்களைச் செய்யும் நான் உன்னையே வணங்கித் திருவருளைப் பாலிக்கும் உனது இரண்டு சேவடிகளையும் தியானிக்க விசேடித்துள்ள ரகசியமான சிறப்புப் பொருளை உபதேசித் தருள்வாயாக.

மனக்கொதிப்புடன் வந்த (அல்லது உறவினராம் கட்டுடன் வந்த) அசுரேசனும் சூரனைத் துண்டித்த ஒப்பற்ற ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தை உடையவனே! வெற்றிக்கே ஒரு மலை இவர் எனச் சொல்லும்படி வாழ்கின்ற மலையே! தவத்தினர்க்கு வாழ்வே!

மாய வித்தை வல்ல (திருமால்)-[அல்லது – பதினெண் கணத்தருள் ஒருவராம் விஞ்சையர் – வித்தியாதரர்; அல்லது ஞானிகள்] தொழ வருபவனே! தாமரை மலரில் உள்ள பிரமனும் தேவர் தலைவனும் இந்திரனும் அழகிய பணிவிடைகளைச் செய்யும்போது அவர்பால் அருள் மிகக் கொள்பவனே!

தொந்திக் கணபதி மகிழும் சகோதரனே! சிவந்த கண்களை உடையவரும் கரிய மேகம் போன்றவருமான திருமாலின் மருகனே! குகனே! உனக்குச் சொந்தமாம் குறமகள் வள்ளியின் கணவனே! திறமை வாய்ந்த கதிர்காம வாசனே!

அழகு வாய்ந்த பல வளங்கள் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்ததும், கோட்டைத் திருமதில் ஆதிய மதில்கள் சுற்றியுள்ளதும், அருள் பாலிப்பதும், பெருமை வாய்ந்ததுமான பழநியில் வீற்றிருக்கின்ற முருகனே! தேவர் பெருமாளே!

(சேவடியே சிந்தித்திட மறையாகிய சீர் அருள்வாயே)

152. திருவடியைச் சிந்திக்க

ஆலகால விஷம் எனவும், கொலைத்தொழில் முற்றிய வேற்படை எனவும், கூறத்தக்க மிகக் கொடிய கண்ணின் கடையாலும் (கடைக் கண்ணாலும்), காம இன்பத்தை விளைவித்து பலவித வகையில் இளைஞர்களை—

நிரம்ப ஆணைகளை உண்மைபோல உரைத்து, (வழி) மறித்துப், பொல்லாத மோகத்தை உண்டுபண்ணி, அதற்கு வசப்பட்ட பேர்வழிகளைத் (தங்கள்) கைவசப் படுத்திப் பலவிதமாக,

சால மாலைய ளித்தவர் கைப்பொருள்
மாளவே சிலு கிட்டு மருட்டியெ
சாதி பேதம றத்தழு வித்திரி மடமாதர்—

தாக போகமொ ழித்துஉ னக்1கடி
யானென் 2வேள்விமு கத்தவ முற்றிரு
தாளை நாளும்வ ழுத்திநி னைத்திட அருள்வாயே;

வால மாமதி மத்தமெ ருக்கறு
கா றுபூளை த ரித்தச டைத்திரு
வால வாயன ளித்தரு ளற்புத முருகோனே—

மாய மாைெட ரக்கரை வெற்றிகொள்
வாலி மார்புதொ ளைத்திட விற்கொடு
வாளி யேவிய மற்புய னச்சுதன் மருகோனே:

நாலு வேதந விற்றுமு றைப்பயில்
வீணை நா தனு ரைத்தவ னத்திடை
நாடி யோடிகு றத்தித னைக்கொடு வருவோனே—

நாளி கேரம்வ ருக்கைப ழுத்துதிர்
சோலை சூழ்பழ நிப்பதி யிற்றிரு
ஞான பூரண சத்திதரித்தருள் பெருமாளே. (53)

153. பொதுமகளிர் உறவு அற

தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன
தான தானன தத்தன தத்தன தனதான

ஓடி யோடி யழைத்துவ ரச்சில
சேடி மார்கள் பசப்பஅ தற்குமு
ஞேதி கோதி முடித்தவி லைச்சுரு ள்துகோதி—

நீடு வாச நிறைத்தஅ கிற்புழு
கோட மீது திமிர்த்தத னத்தினில்
நேச மாகி யணைத்தசி றுக்கிக ளுறவாமோ;

1 அடியா னென்—அடியா னென. 2 வேள்வி—ஆராதனை.

நிரம்பக் காம மயக்கத்தைத் தந்து, அவர்களுடைய கையில் உள்ள பொருள் அத்தனையும் வற்றிப் போம்படி, சண்டையிட்டும் மயக்கியும் சாதிபேதமின்றித் தழுவித் திரி கின்ற பேதைமை கொண்ட மாதர்களின் மீதுள்ள

காம ஆசையை ஒழித்து உனக்கு அடியானென ஆராதனை ஆதிய தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு (உனது) இருதாளை நாள்தோறும் போற்றி நினைக்கும் வண்ணம் அருள் புரிவாயாக.

முற்றாத சிறந்த திங்களையும் (இளம் பிறையையும்), ஊமத்தம், எருக்கு, அறுகு, (கங்கை) ஆறு, பூளைப்பூ— இவைதமைச் சூடியுள்ள சடையைக் கொண்ட மதுரைப் பிரான் (சொக்கேசர்) அளித்தருளிய அற்புத முருகனே!

மாய மானாக வந்த மாரீசனாதிய அரக்கர்களை வெற்றி கொண்டவரும், வாலியின் மார்பைத் தொளைக்கும் வண்ணம் வில் ஏந்தி அம்பை எய்தியவரும், மற்போருக்குப் பொருந்திய புயத்தை உடையவருமான திருமாலின் மருகனே!

நான்கு வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட முறையின்படி பயிலும் வீணா நாதனாகிய நாரதர் குறிப்பிட்டுரைத்த காட்டினிடையே (வள்ளிமலைக் காட்டில்) தேடி ஓடி (வள்ளிக்) குறத்தியைக் கொண்டு வந்தவனே!

தென்னையும் பலாவும் பழுத்து உதிர்க்கும் சோலை சூழ்ந்த பழநிப் பதியில் அழகிய ஞான பூரண சத்தியாம வேற்படையைத் தரித்தருளும் பெருமாளே!

(தாளை நாளும் வழுத்தி நினைத்திட அருள்வாயே)

153. பொது மகளிர் உறவு அற

ஓடி ஓடி அழைத்து வரவும், சில சேடியர்கள் பசப்பவும் (இன்முகம் காட்டி ஏய்க்கவும்), அதற்கு முன்னே கூந்தலைச் சிக்கெடுத்து வாரி முடித்தும், வெற்றிலைச் சுருளை ஒழுங்கு படுத்தியும்

மிக்க மணம் நிறைத்துச் சேர்க்கப்பட்ட அகில், புனுகு சட்டம் ஆதிய வாசனைப் பண்டங்கள் கலந்து வழிய மேலே அடரப் பூசப்பட்ட (தமது) கொங்கைகளின் மீது ஆசையுடன் அணைத்த பொது மகளிருடைய உறவு ஆமோ (ஆகாது என்றபடி).

நாடி வாயும் வயற்றலை யிற்புன
லோடை மீதி னிலத்ததி வட்கையி
ஞுத கீத மலர்த்துளி பெற்றளி யிசைபாடுங்--
கோடு லாவிய முத்துநி ரைத்தவை
காவுர் நாடத னிற்பழ நிப்பதி
கோதி லாதகு றத்திய ணைத்தருள் பருமாளே. (54)

154. பிறவி அலற

தனனத்தத் தனனத் தத்தத்
தனனத்தத் தனனத் தத்தத்
** ** ** தனதான

சகடத்திற் குழையிட் டெற்றிக்
குழலுக்குச் சரம்வைத் தெற்றிப்
புளகித்துக் குவளைக் கட்பொற்
கணையொத்திட் டுழலச் சுத்தித்
தரளப்பற் பவளத் தொட்டக்
1களபப் பொட் டுதலிட் டத்திக் குவடான--
தனதுத்திப் படிகப் பொற்பிட்
டசையப் 2பெட் பசளைத் துப்புக்
கொடியொத்திட் டிடையிற் பட்டைத்
தகையிற்றொட் 3டுகளப் பச்சைச்
சரணத்துக் கியலச் சுற்றிச்
சுழலிட்டுக் கடனைப் பற்றிக் கொளுமாதர்;
சுகமுற்றுக் கவலைப் பட்டுப்
பொருள்கெட்டுக் கடைகெட் டுச்சொற்
குளறிட்டுத் தடிதொட் டெற்றிப்
பிணியுற்றுக் 4கசதிப் பட்டுச்
சுகதுக்கத் திடர்கெட் டுற்றுத்
தளர்பட்டுக் கிடைபட் டுப்பிக் கிடைநாளிற்--

---

1 களப அப்பு ஒட்டுதல் இட்ட அத்திக் குவடான எனப் பிரிக்க. 2 பெள்—விரும்பத்தக்க. 3 உகளம்—இரண்டு.
4 கசதி—கஸ்தி: வருத்தம்.

தேடி வாய்த்த (கிடைத்த) வயலிடத்தும், நீரோடை மீதும், நிலத்தில் திளைத்து இன்புறத்தக்க இடத்தும், நாத கீதம் செய்து மலரில் உள்ள சிறிதளவுத் [தேனை] உண்டு வண்டுகள் இசை பாடும்—

(வைகாவூர் நாட்டில்), சங்குகளில் (அல்லது நீர்க்கரையில்) கிடந்து அசையும் முத்து வரிசைகளைக் கொண்ட வைகாவூர் நாட்டில், உள்ள **பழநிப் பதியில்,** குற்றமிலாத குறத்தி (வள்ளியை) அணைத்தருளிய பெருமாளே!

(சிறுக்கிகள் உறவாமோ)

154

சக்கரம் போல வட்ட வடிவுள்ள குழையைப் பூண்டு [கண்டோர் மனத்தைத்] தாக்கியும், கூந்தலிற் பூமாலை வைத்துக் [கண்டோர் மனத்தைத்] தாக்கியும், புளகாங்கிதம் கொண்டு, குவளை மலர் போன்ற கண்கள் அழகிய அம்புக்கு ஒப்பெனும்படிச் சுழல, மாசு இல்லாத [அல்லது சங்கு போல வெண்மை பூண்ட] முத்துக்கள் போன்ற பற்கள் பவளத்தை ஒத்த இதழுக்கு அணித்தாக விளங்க, [சந்தனக்] கலவை அப்பி ஒட்டுதலுற்ற [அப்பப் பட்ட] யானை போன்றதும் மலை போன்றதுமான்

கொங்கை தேமலுடன் ஸ்படிகத்தின் அழகைப் பூண்டு அசைய, விரும்பத்தக்க பசளைக் கொடியையும் பவளக் கொடியையும் நிகர்க்கும் இடையிற் பட்டாடையைத் தக்கபடி எடுத்து, இரண்டு பசிய பாதங்கள் வரையிற் பொருந்தச் சுற்றி வளைய உடுத்துத் தங்கள் கடனை [தாங்கள் பெற வேண்டிய பொருளை]க் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் [பொது] மகளிரின்—

சுகத்தைப் பெற்றுப், [பின்னர்] கவலைப்பட்டு, [இருந்த] பொருளெல்லாம் அழிந்து போக, முட்ட முடியக் கெட்டு, மொழியுங் குளறிப்போய், தடி கொண்டு நடக்க வேண்டி வந்து, தத்தித் தத்தி நடந்து, நோயுற்று, வேதனைப்பட்டு, சுக துக்கமாகிய குப்பைமேடு [அல்லது சுக துக்கங்களால் வரும் சஞ்சலங்கள்] குலைந்து போன நிலையை அடைந்து [அதாவது பிரக்ஞை—[உணர்ச்சி] அற்றுத் தளர்ச்சி அடைந்து [படுக்கை] இடமாய், உடல் வீக்கங் கொண்டு கிடக்கும் நாளிலே—

சுழலர்ச்சக் கிரியைச் சுற்றிட்
டிறுகக்கட் டுயிரைப் பற்றிக்
கொளுகப்[1]பற் பலரைக் கட்டிக்
கரம்வைத்துத் தலையிற் குத்திச்
சுடுகட்டைச் சுடலைக் கட்டைக்
கிரையிட்டுப் பொடிபட் டுட்கிச் சடமாமோ ;

திகுடத்திக் குகுடட் டுட்டுட்
டமடட்டட் டமடட் டிக்குட்
டிமிடிட்டிட் டிமிடிட் டிக்குத்
தொகுதொக்குத் தொகுதத் தொக்குச்
செகணக்கச் செகணச் செக்குத்
தகுடத்தத் தகுடத் தட்டுட் டிடிபேரி—

திமிலைக்கைத் துடிதட் டெக்கைப்
பகடிட்டுப் பறையொத் தக்[2]கட்
டிகையெட்டுக் கடல்வற் றித்[3]தித்
தரவுக்கக் கிரியெட் டுத்தைத்
தியருக்குச் சிரமிற் றுட்கச்
சுரர் [4]பொற்புச் சொரியக் கைத்தொட்டிடும் வேலா ;

பகலைப்பற் சொரியத் தக்கற்
பதிபுக்கட் டழலிட் டுத்திட்
புரமட்கிக் கழைவிற் புட்பச்
சரனைச்சுட் டயனைக் கொத்திப்
பவுரிக்கொட் பரமர்க் குச்சற்
குருவொத்துப் பொருளைக் கற்பித் தருள்வோனே—

---

1 பற்பலரை—பற்பலர் ; ஐ-சாரியை.

2 கண் திகை யெட்டு—இட மகன்ற எட்டுத் திக்கும்.

3 தித் தர—தீத் தர : தீயைத் தர.

4 பொற் பு—பொற் பூ : கற்பகப் பூமாரி.

சுழன்று திரிந்து வரும் [கால தூதர்கள்] சக்கிரியால் [பாம்பு போன்ற பாசக் கயிற்றால்] சுற்றிட்டு, அழுத்தமாகக் கட்டி [என்] உயிரைப் பற்றிக் கொண்டு போகும்போது, பற்பலர் [உற்றார்-உறவினர்] [உயிர் பிரிந்த] என் உடலைக் கட்டி அணைத்தும், கைகளால் தலையில் அடித்துக் கொண்டும் [துன்பத்தைக் காட்டிச்,] சுடவேண்டிய என் உடற் கட்டையைச் சுடலையில் [அடுக்கி வைத்துள்ள] விறகுக் கட்டைகளுக்கு இரையாக ஆக்கி [ஈற்றில்] பொடிபட்டுச் சாம்பலாய் ஒழிந்து போகும் என அஞ்சத்தக்க இந்த உடல் விரும்பத் தக்கது ஆமா? [விரும்பத் தகாது என்றபடி].

திகுடத்திக் குகுடட் டுட்டுட்—தகுடத் தட்டுட் என இடி போல முழங்கும் பேரி வாத்தியம்.

திமிலை என்னும் பறை, சிறிய உடுக்கை, தட்டி எழுகின்ற ஒலி வன்மை கொண்ட பறை—இவையெலாம் முழங்க, இடம் அகன்ற திசைகள் எட்டிலும் உள்ள கடல் வற்றித் தீயைத் தர [தீயைக் கக்க] தளர்ந்து அஷ்ட பர்வதங்களும் [எண் கிரிகளும் நிலைகுலைய], அசுரர்கள் தலை முறிந்து அஞ்சத், தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி சொரியத் திருக் கரத்தில் எடுத்த வேலாயுதனே :

சூரியனுடைய பற்களைத் தகர்த்தும், தக்கனது தலைநகரில் [வேள்விச் சாலையிற்] புகுந்து, அங்கே அவனைக் கொன்று, [அவன் தலையை] நெருப்பில் இட்டும், திண்ணிய திரிபுரத்தை அழித்தும், கரும்பு வில்லையும் மலர்ப் பாணத்தையும் கொண்ட மன்மதனைச் சுட்டெரித்தும், பிரமனது தலையைக் கொத்தி [அரிந்தும்], நடனம் கொண்ட பரமேசனுக்குச் சற்குருவாய் அமைந்து [பிரணவப்] பொருளை அவருக்கு உபதேசித் தருளியவனே!

பவளப்பொற் கிரிதுத் திப்பொற்
1றனகொச்சைக் கிளிசொற் பற்றிப்
பரிவுற்றுக் கமலப் புட்பத்
திதழ்பற்றிப் புணர்சித் ரப்பொற்
படிகத்துப் பவளப் பச்சைப்
பதமுத்துப் பழநிச் சொக்கப் பெருமாளே. (55)

155. ஞானம் பெற.

தத்தத்தத் தத்தத் தத்தன
தத்தத்தத் தத்தத் தத்தன
தத்தத்தத் தத்தத் தத்தன தனதான

முத்துக்குச் சிட்டுக் குப்பிமு
டித்துச்1சுக் கைப்பிற் சுற்றியு
முற்பக்கத் திற்பொற் புற்றிட நுதல்மீதே-
முக்யப்பச் சைப்பொட் டிட்டணி
ரத்நச்சுட் டிப்பொற் பட்டிவை
முச்சட்டைச் சித்ரக் கட்டழ கெழிலாடத்;
தித்திக்கச் சொற்சொற் றுப்பிதழ்
நச்சுக்கட் 2கற்புச் சொக்கியர்
செப்புக்கொக் கக்கச் சுப்பெறு தனமேருத்-
திட்டத்தைப் பற்றிப் பற்பல
லச்சைக்குட் பட்டுத் தொட்டுயிர்
சிக்கிச்சொக் கிக்கெட் டிப்படி யுழல்வேனோ;
3மெத்தத்துக் கத்தை தித்தி
னிச்சித்தத் திற்பத் தத்தொடு
மெச்சிச்சொர்க் கத்திற் சிற்பா மருள்வாயே-

---

1 சுக்கை—பூமாலை. 2 கற்பு—கற்பனை.
3 மெத்த துக்கத்தை தித்தி யினி சித்தத்தில் பத்தத்தொடு என்று பிரித்துக் கொள்க.

பவளப் பொன்மலை போலத் தேமலுடன் அழகிய கொங்கைகளையும், கொச்சை மொழியையும் [திருந்தாப் பேச்சையும்] உடைய கிளி போன்ற வள்ளியின் சொற்களில் ஆசை வைத்துப் பற்றி, அன்பு பூண்டு, அவளது தாமரைப் பூப் போன்ற இதழமுதைப் பற்றி உண்டு, சேர்ந்து, களித்த [பெருமாளே!] [அல்லது களித்த அழகனே!] [அழகிய] பொன்னும், பளிங்கும், பவளமும், மரகதமும், இன்ப முத்தும் [போல மனதுக்கு இனிய] பழநிச் சொக்கப் பெருமாளே!

[இச் சடம் ஆமோ!]

155

முத்துக் குச்சு அணிந்து, அதில் குப்பி என்ற ஆபரணத்தைத் (திருகு பில்லை போன்ற) சடை யணியை முடித்துப், பூமாலையைப் பின்னர்ச் சுற்றி, முன் புறத்தில் அழகு விளங்க நெற்றியின் மேல்—

சிறந்த பச்சை நிறப் பொட்டை இட்டு அணிகலமாம் ரத்னச் சுட்டி, அழகிய பட்டுச் சேலை ஆகிய இவைகளை ஒழுங்காகவும், விசித்திரமாகவும் அணிந்து, நல்ல பேரழகு பொலிய—

இனிமை தரும்படி சொல்லும் சொல், பவளம் போன்ற இதழ், விஷத்தைக் கக்கும் கண், கற்பனை உரைகள் இவை தமைக் கொண்டு மயக்குவிப்போரது சிமிழை ஒத்ததும், ரவிக்கை அணிந்ததுமான கொங்கை யாகிய மேரு மலையைத்—

திடமாக (செவ்வையாக)ப் பற்றிப் பல விதமான நாணம் கொள்ளத்தக்க (வெட்கப் படும்படியான) செயல்களுக்கு உட்பட்டு மேற் கொண்டு, உயிர் சிக்கி (மாட்டிக் கொண்டு) மயங்கிக் கேடுற்று இவ்வண்ணம் திரிவேனோ!—

(இங்ஙனம்) அதிகமான துக்கத்தை அநுபவித்த நான் இனி மேல் மனத்தில் உண்மையுடன் (நன்றி யறிவுடன்) உன்னை மெச்சிப் புகழ்ந்து சொர்க்கத்திலும் (தேவ ருலகினும்) மேம்பட்ட ஞான வீட்டைப் (பெறுமாறு) அருள்வாயாக.

வித்தைக்குக் கர்த்ருத் தற்பர
முக்கட்சித் தர்க்குப் புத்திர
விச்சித்ரச் செச்சைக் *கத்திகை புனைவோனே ;

நித்யக்கற் பத்திற் சித்தர்க
ளெட்டுத்திக் குக்குட் பட்டவர்
நிஷ்டைக்கற் புற்றப் பத்தர்கள் அமரோரும்—

நெட்டுக்குப் புட்பத் தைக்கொடு
முற்றத்துற் றர்ச்சிக் கப்பழ
நிக்குட்பட் டத்துக் குற்றுறை பெருமாளே. (56)

156. பழநியைத் தரிசிக்க.

தனதன தத்தா தத்தன தனதன தத்தா தத்தன
தனதன தத்தா தத்தன தனதான

அகல்வினை யுட்சார் 1சட்சம யிகளொடு 2வெட்கா தட்கிடு
மறிவிலி வித்தா ரத்தன மவிகார—

அகில்கமழ் கத்தூ ரித்தனி யணைமிசை கைக்கா சுக்கள
வருள்பவர் நட்பே கொட்புறு மொருபோதன் ;

பகலிர விற்போ திற் 3பணி பணியற விட்டா ரெட்டிய
பரமம யச்சோ திச்சிவ மயமாநின்—

பழநித னிற்போ யுற்பவ வினை 4விள கட்சேர் வெட்சிகு
ரவுபயில் நற்றாள் பற்றுவ தொருநாளே ;

---

* கத்திகை—பூமாலை.

1 சட் சமயம்—உட்சமயம் (6): வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம். புறச் சமயம் (6): உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்ச ராத்திரம், பாட்டாசாரியம்.

2 வெட்காதட்கிடும்—அஞ்சாது தடுத்து வாதஞ்செய்யும்.

3 பணி பணி—பணி பண்ணி—பணி செய்து "என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே" அப்பர். அறவிட்டார் அடியோடு பற்றுக்களை விட்டவர். அங்ஙனம் விட்டவரே திருவுடையார் —"விட்டோரை விடாஅள் திருவே, விடாஅ தோரிவள் விடப்பட்டோரே." புற நானூறு—358.

4 விள—விள்ள—நீங்க.

கல்விக்குத் தலைவனே! பரம்பொருளே! சிவனுக்குப் புத்திரனே! விசித்திரமான வெட்சிப் பூமாலையை அணிபவனே!

நித்ய பூமியில் உள்ள சித்தர்களும் (நித்ய சூரிகளும்), எட்டுத் திக்குகளின் எல்லைக்கு உட்பட்டவர்களும், தியானத்தில் சீலம் (அல்லது அன்பு) பூண்ட பக்தர்களும், தேவர்களும்–

நெடுந் தூரத்திலிருந்தும் மலர்களைக் கொண்டு வந்து சந்நிதானத்தில் (திரு முன்பில்) அடைந்து அருச்சனை செய்து துதித்து நிற்கப் **பழநிப்** பதியில் ஆட்சி பூண்டு உறைகின்ற பெருமாளே!

(சிற்பரம் அருள்வாயே)!

156

பரந்த வினை (வசத்திற்கு) உட்பட்ட ஆறுசமயத்தவரோடும் கூச்சமின்றி (அஞ்சாது) தடுத்து வாதம் செய்யும் அறிவிலியும், விரிந்து பரந்துள்ள கொங்கையை விகாரமற்ற (அழகிய)–

அகில், மணமுள்ள கஸ்தூரி, இவையுள்ள ஒப்பற்ற அணையில் (படுக்கையில்,) தாம் கையிற் பெற்ற பொருளின் அளவுக்குத்தக்கபடி அன்பு காட்டும் (இன்பம் தரும்)-வேசையருடைய நட்பிலே சுழற்சியுறும் ஓர் அறிவுடையவனுமான நான்–

பகற்போதிலும், இராப் போதிலும் (எப்போதும்) பணியைப் பண்ணி, (பற்றுக்கள் எல்லாவற்றையும்) முற்ற விட்டவர் எட்டிக்கண்ட பரமசொரூபமாய்ச், சோதி சொரூபமாய்ச், சிவ சொரூபமாயுள்ள உனது–

பழநிக்குப் போய்ப் பிறவி என்கின்ற வினை நீங்க, மது நிறைந்த வெட்சி, குரா என்னும் மலர்கள் நிரம்பியுள்ள [உனது] நல்ல திருவடியைப் பற்றும்படியான ஒரு நாள் [எனக்குக் கிடைக்குமா?]

1புகலிவ னப்பே றப்புகல் மதுரைமன் வெப்பா றத்திகழ்
2பொடிகொடு புற்பாய் சுற்றிகள் கழுவேறப்—

பொருதசமர்த்தா குத்திர 3துரகமு கக்கோ தைக்கிடை
புலவரில் நக்கீ ரர்க்குத வியவேளே ;

இகல்படு நெட்டூர் பொட்டெழ இளநகை யிட்டே சுட்டருள்
எழுபுவி துய்த்தார் மைத்துனர் மதலாய்வென்—

றிடரற 4முப்பால் செப்பிய கவிதையின் 5மிக்கா ரத்தினை
யெழுதி 6வனத்தே யெற்றிய பெருமாளே. (57)

157. உன்னையே நம்புவேன் எனல்

தனன தனதனன தந்தத்த தந்ததன
தனன தனதனன தந்தத்த தந்ததன
தனன தனதனன தந்தத்த தந்ததன தந்ததான

அதல விதல * முத லந்தத்த லங்களென
அவனி யென அமரர் அண்டத்த கண்டமென
அகில சலதியென எண்டிக்குள் விண்டுவென
அங்கிபாநு—

அமுத கதிர்களென அந்தித்த மந்த்ரமென
அறையு மறையென அருந்தத்து வங்களென
அணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொரு
சம்ப்ரதாயம் ;

---

1 புகலி-சீகாழி. சம்பந்தர் அவதரித்த தலம். 2 பொடி-திருநீறு.
3 துரக முகக் கோதை—கற்கிமுகி என்கின்ற ஒரு பூதம். [பாடல் 91 பார்க்க]. 4 முப்பால் செப்பிய கவிதை—திருக்குறள்.
5 மிக்க ஆரத்தினை—மேலாகிய தேவாரத்தை.
6 வனத்தே யெற்றிய—ஜலத்தில் எதிரேற விட்ட. இது "சமணரைக் கழுவேற்றிய திருவிளையாடல்". பாடல் 181-பார்க்க
சம்பந்தர் "முருகன் கூறு" என்பது அருணகிரியார் கொள்கை; கவிச் சக்ரவர்த்தி ஒட்டக் கூத்தருக்கும் இதுவே கொள்கை. தக்கயாகப் பரணி—169—221.

யாவராலும் பாராட்டப் படும் திருக் குறளினும் சம்பந்தப் பெருமான் அருளிய தேவாரம் மேம்பட்டது என்னும் அருமை விஷயத்தை இப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

* அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், மகாதலம், இரசாதலம், பாதாளம்—இவை கீழேழ் உலகங்கள் : † பக்கம் 365-பார்க்க.

சீகாழி என்னும் தலத்துக்கு அழகும் பெருமையும் பெருகவும், சரண் அடைந்த மதுரை மன்னன் (கூன் பாண்டியனது) சுரம் தணியவும், விளங்கும் திருநீற்றைக் கொண்டு புல்லாகிய பாய்களை உடுத்திருந்த சமணர்கள் கழுவில் ஏறவும்

வாதம் செய்து, வெற்றிபெற்ற சமர்த்தனே! வஞ்சனை எண்ணம் கொண்ட குதிரை முகம் கொண்ட பெண் (பூதத்தின்) வசத்தே அகப்பட்ட புலவராம் நக்கீரருக்கு உதவி புரிந்த வேளே!

பகைமை பூண்ட பெரிய ஊர்களாகிய திரிபுரங்கள் பொடியாகப் புன்னகை பூத்துச் சுட்டெரித்த சிவபிரானது- ஏழுலகங்களையும் உண்ட திருமாலின் மைத்துனருமான சிவபிரானது - குழந்தையே! வென்று,

(எழுந்த) இடர்கள் நீங்கும்படி—(அறம், பொருள், இன்பம் என்னும்) முப்பால் கூறும் திருக்குறளினும் மேலாகிய தேவாரத்தை ("வாழ்க அந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரத்தை) (ஏட்டில்) எழுதி, (வைகையாற்று வெள்ள) நீரில் எதிரேறவிட்ட பெருமாளே!

(பழநிதனிற்போய்......நற்றுள் பற்றுவ தொருநாளே)

157

அதலம், விதலம் முதலான அந்தக் (கீழ்) உலகங்கள் எனவும், (இப்) பூமி எனவும், தேவர் அண்டங்களான †(மேல்) உலகங்கள் எனவும், சகல கடல்கள் எனவும், எட்டுத் திசைகளிலுள்ள மலைகள் எனவும், அக்கினி, சூரியன்,

அமுதம் போலக் குளிர்ந்த கிரணங்களைக் கொண்ட சந்திரன், எனும் முச்சுடர்கள் எனவும், ஒன்றோடொன்று சந்தித்து ஒற்றுமைப்பட்ட மந்திரங்கள் எனவும், விசேடித்துச் சொல்லப்படும் மறை (வேதம்) எனவும், அரிய *தத்துவங்கள் (உண்மைப் பொருள்கள்) எனவும், அணுவுக்குள் அணு எனவும், (இவ்வகையாய் எங்கும்) நிறை பொருளாய் நின்றுள்ள ஒரு பேருண்மை—

---

† பூலோகம், புவ லோகம் சுவ லோகம், சன லோகம், தபோ லோகம், மகா லோகம், சத்திய லோகம்—இவை மேலேழ் உலகங்கள். * பக்கம் 366-பார்க்க.

உதய மெழஇருள்வி டிந்தக்க ணந்தனிலி
ருதய கமலமுகி ழுங்கட்ட விழ்ந்துணர்வி
லுணரு மநுபவம னம்பெற்றிடும்படியை வந்துநீமுன்—

உதவ இயலினியல் செஞ்சொற்ப்ர பந்தமென
மதுர கவிகளில்ம னம்பற்றி ருந்துபுகழ்
உரிய அடிமையுனை யன்றிப்ப்ர பஞ்சமதை
நம்புவேனோ ;

தததத தததததத தந்தத்த தந்தததத
திதிதி திதிதிதிதி திந்தித்தி திந்திதிதி
தகுகு தகுதகுகு தந்தத்த தந்தகுகு திந்திதோதி—

சகக சககெணக தந்தத்த குங்கெணக
டிடிடி டிடிடிடிடி டிண்டிட்டி டிண்டிடிடி
தகக தகதகக தந்தத்த தந்தகக என்றுதாளம் ;

பதலை திமிலைதுடி தம்பட்ட மும்பெருக
அகில நிசிசரர்ந டுங்கக்கொ டுங்கழுகு
பரிய குடர்பழுவெ லும்பைப்பிடுங்கரண துங்ககாளி—

பவுரி யிடநரிபு லம்பப்ப ருந்திறகு
கவரி யிடஇகலை வென்றுச்சி கண்டிதனில்
பழநி மலையின்மிசை வந்துற்ற இந்திரர்கள்
தம்பிரானே. (58)

158. போது மகளிர் மீதுள்ள ஆசை அற, திருவடியைப் பெற

தனதன தானத் தான தனத்தத்
தனதன தானத் தான தனத்தத்
தனதன தானத் தான தனத்தத் தனதான

அரிசன வாடைச் சேர்வை குளித்துப்
பலவித கோலச் சேலை யுடுத்திட்
டலர்குழ லோதிக் கோதி முடித்துச் சுருளோடே—

† தத்துவங்கள் 96 : (1) மூலப் பொருள்கள் 36 :—அசுத்த தத்துவம் 24, சுத்தா சுத்த தத்துவம் 7, சுத்த தத்துவம் 5.

(2) புற நிலைக் கருவி—60 :—பிருதிவியின் கூறு 5, அப்புவின் கூறு 5, தேயுவின் கூறு 5, வாயுவின் கூறு 5, ஆகாயத்தின் கூறு 5, வாயு—10 (தசவாயு), நாடி 10, வசனுதி 5, வாக்கு 4, குணம் 3, அகங்காரத் திரயம் (அல்லது எடணுத் திரயம்) 3: பின்னும் உண்†

உள்ளத்தில் தோன்றி விளங்க, அஞ்ஞானம் என்கின்ற இருள் ஒழிந்து, அந்த க்ஷணமே, இதய தாமரை எனப்படும் மொட்டு அங்கே கட்டு நீங்கி மலர்ந்து உணர்விலே உணரப்படும்படியான அநுபவ ஞானத்தை (என்) மனம் பெற்றிடும் வகையை (எதிர்தோன்றி) வந்து நீ முன்பு—

(எனக்கு) உதவியருள, உழுவலன்பால் அமையும் செஞ்சொற்களாலாய இசையுருப் பாக்களாம் மதுர கவிகளில் மனம் ஆசை வைத்து உன்னைத் (திருப்புகழ் என்னும் சந்தப்பாவால்) புகழும் உரிமைப் பாக்கியத்தைப் பெற்ற அடிமை யாகும் நான் * உன்னைவிட்டு உலக வாழ்வினை நம்புவேனோ (நம்பமாட்டேன் என்றபடி).

தகத தததகத தந்தத்த...தந்தகுகு திந்தி தோதி

சகக சகெகணக...தந்தத்த தந்தகக என்று தாளம், பதலை (ஒருகட் பகுவாய்ப் பறை), திமிலை (ஒருவகைப்பறை), உடுக்கை, தம்பட்டம் (ஒருவகைப் பறை) - இவையெல்லாம் பேரொலி செய்ய, எவ்விடத்துள்ள அசுரர்களும் நடுக்கங் கொள்ள, கொடிய கழுகுகள் பருத்த குடல்களையும், விலா எலும்புகளையும் பிடுங்க, ரணவெற்றிக் காளி—

மண்டலக் கூத்து ஆட, நரிகள் ஊளையிட, பருந்துகளின் சிறகுகள் கவரி (சாமரம்) வீசப், போரை வென்று, மயில்மேல், பழநிமலை மீது வந்து அமர்ந்துள்ள தம்பிரானே! இந்திரர்கள் தம்பிரானே!

‡‡ (உனையன்றிப் ப்ரபஞ்சமதை நம்புவேனோ!)

158

மஞ்சள் வாசனைக் கலவை (நீரிற்) குளித்துப், பலவித அலங்காரமான (அழகிய) புடவைகளை உடுத்து, மலரணிந்த கூந்தல் மயிரைச் சிக்கெடுத்து வகைப்படுத்தி முடித்து, சுருண்டுள்ள (அம்) மயிருடன்—

---

†ணிலைக்கருவிகள் 36) ஆத்ம தத்துவம் 24, வித்தியா தத்துவம் 7, சிவ தத்துவம் 5) : புற நிலைக் கருவிகள் 60; (பூத காரியம் 25, நாடி 10, வசனாதி 10, வாக்கு 4, குணம் 3, அகங்காரம் 3. அவத்தை 5).— எனவும் கூறுவர்.

* "உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்"— நக்கீரர்.

‡‡ 157-ம் பாடல்-அருணகிரியர் தமது சரிதம் கூறும் பாடல்.

அமர்பொரு காதுக் கோலை திருத்தித்
திருநுதல் நீவிப் பாளித பொட்டிட்
டகில்புழு காரச் சேறு தனத்திட் டலர்வேளின் ;

சுரத விநோதப் பார்வைமை யிட்டுத்
தருணக லாரத் * தோடைத ரித்துத்
தொழிலிடு தோளுக் கேறவ ரித்திட் டிளைஞோர்மார்—

† துறவினர் சோரச் சோரந கைத்துப்
பொருள்கவர் மாதர்க் காசைய ளித்தற்
றுயரற வேபொற் பாதமெ னக்குத் தருவாயே ;

கிரியலை வாரிச் சூரரி ரத்தப்
புணரியின் மூழ்கிக் கூளிக ளிக்கக்
கிரணவை வேல்புத் தேளிர்பி ழைக்கத்
தொடுவோனே—

கெருவித கோலப் பாரத னத்துக்
குறமகள் பாதச் சேகர சொர்க்கக்
கிளிதெய்வ யானைக் கேபுய வெற்பைத்
தருவோனே ;

பரிமள நீபத் தாரொடு வேட்சித்
தொடைபுனை சேவற் கேதன துத்திப்
பணியகல் பீடத் தோகைம யிற்பொற் பரியோனே—

பனிமல ரோடைச் சேலுக ளித்துக்
ககனம ளாவிப் போய்வரு வெற்றிப்
‡ பழநியில் வாழ்பொற் கோமள சத்திப் பெருமாளே.(59)

---

* தோடை—தொடை : மாலை.

† 'முநிவோரும் மாலாகி வாட நகைத்து' [362].
'நீத்து இலங்கு வரும் திகைத்திரங்க' [607].
'முநிவரும் மனவலி கரையும்' [921].
'துறந்தோர் உளத்தைப்...பதைக்கப் பதைக்க வதைக்கும் கண்ணார்'—கந்-அலங்-32.

‡ இந்தத் திருப்புகழ்ப் பாடலில் வேல், மயில், சேவல், தேவசேனை, வள்ளி யம்மை, கடம்பு, வெட்சி, திருவடி யாவும் வருகின்றன.

(நெருங்கிப்) பொருகின்ற காதுக்கு ஓலை (காதணியை)த் திருத்தி அணிந்து, அழகிய நெற்றியைச் சீர்பெறத் துடைத்துப் பச்சைக் கற்பூரம் (சந்தனம்) கலந்த பொட்டை யிட்டு, அகில், புனுகு சட்டம் இவை நிரம்பிய குழம்பைக் கொங்கையிற் பூசி (அப்பி), மலர்ப்பாணம் ஏந்திய காமனுடைய

(காம) சாத்திரத்திற் கூறியுள்ளபடி (காமத்தை எழுப்பும்) விநோதங்காட்டும் கண்களில் மையைப் பூசி, அப்போது மலர்ந்த செங்கழுநீர்ப் பூமாலையைச் சூடிக் (கலவித்) தொழில் செய்யும் தோளுக்குப் பொருந்தும் வகையில் நிரம்ப அலங்கரித்து, இளைஞர்கள் (முதல்)—

துறவினர் (வரையும்) உள்ளம் தளரத் தளர நகை புரிந்து, பொருளைக் கவர்கின்ற (பொது) மாதர்மேல் ஆசை வைத்தலாகிய துன்பம் நீங்குதற்கே (உனது) அழகிய திருவடியை எனக்குத் தந்தருளுக.

மலைகளிலும், அலைகடலிலும் இருந்த சூரர்களுடைய (அவுண வீரர்களுடைய) ரத்தக் கடலில் முழுகிய பேய்கள் களி கொள்ளுமாறு, ஒளிவீசும் கூரிய வேலாயுதத்தைத் தேவர்கள் பிழைத்து உய்யுமாறு செலுத்தினவனே!

செருக்கு (அடையத்தக்க) அழகிய, கனத்த கொங்கைகளை உடைய குறமகளின் பாத சேகர! (அடிகளைத் தலைமேற் சூடியுள்ளவனே)! தேவலோகத்துக் கிளி போன்ற தேவசேனைக்கே (உனது) புயமலையைத் தருபவனே!

நறுமணம் உள்ள கடப்ப மாலையோடு வெட்சி மாலையை அணிந்துள்ள சேவலங் கொடியனே! படத்திற் பொறிகளை உடைய பாம்பு அஞ்சி விலகும் ஆசனமாகிய 'கலாபமயில்' என்கின்ற அழகிய வாகனத்தைக் கொண்டவனே!

குளிர்ந்த மலர் ஓடையிற் சேல் மீன்கள் களிப்புக் கொண்டு ஆகாயம் வரையில் எட்டிப் பாய்ந்து திரும்பிவரும் பழநியில் வாழ்கின்ற ஒளியும் அழகும் பூண்ட *(ஞான) சக்தி (தரப்) பெருமாளே!

[மாதர்-ஆசை-அறப் பாதமெனக்குத் தருவாயே]

* ஞான பூரண சத்தி தரித்தருள் பெருமாளே' என்றார் பிறிதோரிடத்து (152)

159. வழிபட

தனத்த தானன தனதன தனதன தனதான

அருத்தி வாழ்வொடு * தனகிய மனைவியு முறவோரும்–
அடுத்த பேர்களு மிதமுறு மகவொடு வளநாடும் ;

தரித்த வூரு † மெ யெனமன நினைவது நினையாதுன்–
தனைப்ப ராவியும் வழிபடு தொழிலது தருவாயே ;

எருத்தி லேறிய இறையவர் செவிபுக வுபதேசம்–
இசைத்த நாவின இதணுறு குறமக ளிருபாதம் ;

பரித்த சேகர மகபதி தரவரு தெய்வயானை–
பதிக்கொ ளாறிரு புயபழ நியிலுறை பெருமாளே. (60)

160. முத்தி பெற

தனதன தனதத்த தனதன தனதத்த
தனதன தனதத்த தனதான

அறமிலா நிலைகற்று கொடியவேல் விழிவிட்டு
னறிவுதா னறவைத்து விலைபேசி–

அமளிமீ தினில்வைத்து பவளவா யமுதத்தை
யதிகமா வுதவிக்கை வளையாலே ;

உறவினா லுடலத்தை யிறுகவே தழுவிக்கொ
ளுலையிலே மெழுகொத்த மடவாரோ–

டுருகியே வருபெற்றி மதனநா டகபித்து
ஒழியுமா றொருமுத்தி தரவேணும் ;

---

* தனகல்—சிணுங்கிப் பேசுதல்.

† மெ யென—மெய் யென

159

ஆசை பூண்ட வாழ்க்கையும், உளக் களிப்பைத் தரும் (அல்லது சிணுங்கிப் பேசும்) மனைவியும், சுற்றத்தாரும்—

(தம்மை) அடுத்து நட்புப் பூண்டவர்களும், இன்பம் தரும் குழந்தையும், வளப்பமுள்ள நாடும்,

(தாம்) இருப்பிடமாகக் கொண்ட ஊரும்-ஆகிய இவையெல்லாம் மெய்யென்று என் மனம் எண்ணுவது அங்ஙனம் எண்ணங் கொள்ளாமல், உன்னைப்

போற்றி வழிபடும் பணியைத் தந்தருளுக.

இடப வாகனத்தில் ஏறும் (சிவபிரானது) செவியிற் புகும்படி உபதேசப் (பொருளை)ச்—

சொன்ன (திரு) நாவை உடையவனே! காவற் பரண் மீதிருந்த குறமகள் வள்ளியின் இரண்டு பாதங்களையும்

தாங்கும் திருமுடியை உடையவனே! (வேள்வி நாயகனை) இந்திரன் தர வந்த தேவசேனையின்

நாயகனே! கொண்ட பன்னிரு புயனே (பன்னிரண்டு புயங்களைக் கொண்டவனே)! பழநியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(வழிபடு தொழிலது தருவாயே)

160

அறவழி யல்லாத தொழில் (நிற்கும் நிலையை)க் கற்று, கொடுமை பூண்ட வேல் போன்ற கண்ணைச் செலுத்தி, உள்ளத்தில் அறிவு என்பதை நீக்கி-விலை பேசி-

(வந்தவரைப்) படுக்கையிற் சேர்த்துத், தமது பவளம் போன்ற சிவந்த வாய் அமுதத்தை அதிகமாகத் தந்து உதவி, (கை வளையாலே-வளைக் கையாலே) வளையல் அணிந்த கையாலே—

உறவு கூறி உடலை இறுகத் தழுவிக் கொண்டு உலையில் இட்ட மெழுகுபோல (உருக்கம் காட்டும்) மாதர்களோடு (கூடி)

உருகி வருகின்ற ஒழுக்கம்-காம நாடகம் என்கின்ற பித்த மயக்கம்-(என்னை விட்டுத் தொலையுமாறு (நீ எனக்கு ஒப்பற்ற முத்தி யின்பத்தைத் தந்தருள வேண்டும்.

மறவர்மா தொருரத்ந விமலகோ கநகத்தி
மயிலனுள் புணர்செச்சை மணிமார்பா—
மருள்நிசா சரன்வெற்பி லுருகிவீழ் வுறமிக்க
மயிலிலே றியவுக்ர வடிவேலா ;
பறைகள்பே ணியருத்ரி கரியகா ரளகத்தி
பரமர்பா லுறைசத்தி யெமதாயி—
பழையபார் வதிகொற்றி பெரியநா யகிபெற்ற
பழநிமா மலையுற்ற பெருமாளே. (61)

161. உனை ஏவர் புகழ்வார்?

தானதன தானதன தானதன தானதன
தானதன தானதன தந்ததான

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி—
ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும் ;
ஏறுமயில் வாகனகு காசரவ ணாஎனது
ஈசஎன மானமுன தென்றுமோதும்—
ஏழைகள் வியாகுலமி தேதெனவி னாவிலுனை
யேவர்புகழ் வார்மறையு மென்சொலாதே ;
நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவ வேலஅணி
நீலமயில் வாகவுமை தந்தவேளே—

வேடர் குலத்து மாது, ஒப்பற்ற ரத்னம் போன்ற பரிசுத்தமான இலக்குமி, மயில் போன்றவள்-ஆகிய-வள்ளி சேர்கின்ற வெட்சி மாலை புனைந்த அழகிய மார்பனே!

திகைத்து மயங்கி நின்ற அசுரன் (கிரௌஞ்சன், தாரகன் அல்லது சிங்க முகன்) மலைபோல உருகி விழ சிறந்த மயில் வாகனத்தில் ஏறிய உக்ர வடிவேலனே!

போர்ப் பறையை விரும்பும் ருத்ரி, கரிய மேகம் போன்ற கூந்தலை உடையவள், பரமர் பக்கத்தில் உறைகின்ற சத்தி, எமது தாய்—

பழைய பார்வதி, துர்க்கை, *பெரியநாயகி (என்னும் திரு நாமத்தை உடையவள்) பெற்ற பெருமாளே! **பழநி** மாமலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஒரு முத்தி தரவேணும்)

161

ஆறுமுகம், ஆறுமுகம், ஆறுமுகம், ஆறுமுகம், ஆறுமுகம், ஆறுமுகம் என்று (ஆறு முறை) கூறித் திருநீற்றை

உடலிற் பூசி அணியும் பெரிய தவசிகளுடைய பாத மலரைச் சூடுகின்ற அடியார்களின் திருவடியே துணையாம் என்று கடைப் பிடித்தும், நாள்தோறும்

ஏறுதற் கமைந்த மயில் வாகனனே! குகனே! சரவணனே! எனது ஈசனே! என் மானம் உனது மானமாம் (எனக்கு உற்ற பெருமை உனக்கு உற்ற பெருமையாம்) என்று கூறியும், உன்னை ஓதிப் புகழ்கின்ற—

ஏழை (அடியார்)கள் இறைவனே! (இந்த) வியாகுலம் [மனத்துயர்] இதேது [எனக்கு ஏன் இப்போது வந்தது] என்று [உன்னிடம்] முறையிட்டுக் கேட்டால்-பின்னர்-உன்னை யார்தான் புகழ்வார்கள்; மறை [வேதம்] தான் உன்னை என்ன சொல்லாது! [வேதந்தான் உன்னைப் புகழுமா?]

திருநீறு விளங்கும் பொன் போன்ற மேனியை உடையவனே! வேலனே! அழகிய நீல மயில் வாகனனே! உமை பெற்ற வேளே!

---

*பழநி ஊரின் மேற்குப் பாகத்தில் விளங்குவது (பார்வதிதேவி) **பெரியநாயகி** அம்மையின் திருக்கோயில்.

* நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாமடிய
நீடுதனி வேல்விடும டங்கல்வேலா;

சீறிவரு மாறவுண ஞவியுணு மானைமுக
தேவர்துணை வாசிகரி அண்டகூடஞ்-

சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம
தேவர்வர தாமுருக தம்பிரானே. (62)

162. பாசம் அகல; தமிழ்க்கவி கூறிப்பணிய

தத்தா தனத்ததன தத்தா தனத்ததன
தானத் தனந்தன தானத் தனந்தன
* * ** ** ** தன தன தான

இத்தா ரணிக்குள்மநு வித்தாய் முளைத்தழுது
கேவிக் கிடந்துமடி மீதிற் றவழ்ந்தடிகள்
தத்தா தனத்ததன இட்டே தெருத்தலையில்
ஓடித் திரிந்துநவ கோடிப் ப்ரபந்தகலை
யிச்சீர் பயிற்றவய தெட்டோடு மெட்டுவர
வாலக் குணங்கள்பயில் கோலப் பெதும்பையர்க
ளுடனுறவாகி-

இக்கார் சரத்துமத னுக்கே இளைத்துவெகு
வாகக் கலம்பவகை பாடிப் புகழ்ந்துபல
திக்கோடு திக்குவரை மட்டோடி மிக்கபொருள்
தேடிச் சுகந்த அணை மீதிற் றுயின்றுசுக
மிட்டா தரத்துருகி வட்டார் முலைக்குளிடை
மூழ்கிக் கிடந்துமய லாகித் துளைந்துசில
பிணியதுமூடிச்;

---

* நீசர்க டமோடு—நீசர்கள் தம்மோடு.

அசுரர்கள் தம்மோடு-எனது தீவினை யாவும்-மடிந் தொழிய நீண்ட ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய மடங்கல் [வடவைத் தீ அனைய] வேலை உடையவனே!

சீறிக் [கோபித்து வந்த] பகைவனை [கஜமுகாசுரன் என்னும்] அவுணனுடைய ஆவியை உண்ட ஆனைமுக தேவர் (விநாயக மூர்த்தியின்) சகோதரனே! மலை உச்சி ஆகாய முகட்டை-

எட்டும் அழகு நிறைந்த **பழநி**யில் வாழும் குமரனே! பிரமதேவருக்கு வரம் அருளிய மூர்த்தியே! முருகனே! தம்பிரானே!

(வியாகுலம் இதேதெனை வினவில் உனை ஏவர் புகழ்வார்)

162

இந்தத் தரணியில் (பூமியில்) மநுவின் வித்தாக (மனிதனாக)ப் பிறந்து, அழுது, பெருமூச்சு விட்டுத் திணறி, கிடந்து (தாயின்) மடிமேல், தவழ்ந்து, அடிகளைத் தத்தித் தத்தி நடந்து, தெருவில் ஓடி, ஒன்பது கோடிக் கணக்கான (அதாவது மிகப்பல), அல்லது புதிதாய்க் கோடிக் கணக்கில் நூற்கலைகளில் இங்கு சீராகப் பயிற்சி தரப் பெற, வயதும் எட்டுடன் எட்டு (பதினாறு) வர, பாலியத்துக்கு [இளமைக்கு] உரிய குணங்களிற் பயின்ற அழகிய இளம் பெண்களுடன் [பொதுமகளிருடன்] உறவு பூண்டு-

கரும்பு வில்லும், நிரம்ப [மலர்]ப் பாணங்களும் கொண்ட மன்மத சேஷ்டையால் சோர்வடைந்து [அல்லது காமனுக்குத் தோற்று], மிகவும் [நிரம்ப] கலம்பக வகையில் [பல திறப்பட்ட] பாடல் வகைகளிற் பாடிப் [பொருள் உள்ள வரைப்] புகழ்ந்து, பல திக்குகளிலும் [ஒரு திக்கிலிருந்து மற்றொரு திக்கு வரையும்] ஓடி, அதிகமாகப் பொருள் தேடி, நறுமணம் வீசும் படுக்கை மீது துயில் கொண்டு, சுகத்தைத் தந்து, ஆசையில் உருகி, வட்டவடிவுள்ள கொங்கைகளின் இடையே முழுகிக் கிடந்து, காம மயக்கத்தில் அழுந்தி வலியிழந்து சோர்வுற்றுச், சில பிணிகள் [வந்து] மூடி.

சத்தான புத்தியது கெட்டே கிடக்கநம
னோடித் தொடர்ந்துகயி றாடிக் கொளும்பொழுது
பெற்றோர்கள் சுற்றியழ வுற்றோர்கள் மெத்தஅழ
ஊருக் கடங்கலிலர் காலற் கடங்கவுயிர்
தக்கா திவர்க்குமய னிட்டான் விதிப்படியி
னாலைப் பழம்படியி னாலிற் றிறந்ததெ னெ
எடுமெனவோடிச்—

சட்டா நவப்பறைகள் கொட்டா வரிச்சுடலை
யேகிச் சடம்பெரிது வேகப் புடஞ்சமைய
இட்டே யனற்குளெரி பட்டா ரெனத்தழுவி
1 நீரிற் படிந்துவிடு பாசத் தகன்றுன து
சற்போ தகப்பதும முற்றே தமிழ்க்கவிதை
பேசிப் பணிந்துருத நேசத்தை யின்றுதா
இனிவரவேணும் ;

தித்தா திரித்திகுட தத்தா தனத்தகுத
தாதத் தனந்ததன தானத் தனந்ததன
செச்சே செகுச் செகுகு தித்தா திமித்ததிகு
தாதத்த செந்திகுத தீதத்த செந்தரிக
தித்தா கிடக்கணக டக்கா குகுக்குகுகு
தோதக் கணங்கணக கூகுக் கிணங்கிணென 2
ஒருமயிலேறித்—

---

1 நீரிற்படிந்து—பாசம் விடுதற்கு—
"ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே"
—திருமந்திரம் 145 ; திருப்புகழ் 85-ஆம் பாடலின் குறிப்பையும் பார்க்க [பக்கம் 201] .

2. இச் சந்த ஒலி மயிலின் நடன ஒலியைக் குறிக்கும்—திருப்புகழ் 41, 69, 110, 147, 148 பார்க்க.

நல்லறிவு கெட்டுக் கிடக்கும் பொழுது யமன் ஓடி வந்து ([என்னைத்] தொடர்ந்து பாசக் கயிற்றை ஆட்டி வீசி (என் உயிரைக்) கொண்டு போம் பொழுது, என்னைப் பெற்றவர்கள் என்னைச் சுற்றியழ, எனக்கு உற்றவர்கள் (வேண்டியவர்கள்) மிக அழ, ஊராரின் (நல்ல வழியில் இரு என்று) சொன்ன) சொல்லுக்கு அடங்காத இவர், (இப்போது) காலனுக்கு அடங்கும்படி இவர் உயிர் போய்விடும்; இவருக்குப் பிரமன் இட்ட விதிப்படியே-ஓலையில் முன் எழுதின எழுத்தின்படி-இன்று இறந்தது-எனக் கூறி, எடுங்கள் (பிணத்தை) எனக் கூற-(அயல் நின்றார்) ஓடிச் சென்று—

நன்றாக பல (அல்லது புதிய) பறைகளைக் கொட்டி அரிச் சுடலை (நெருப்பு எரியும் சுடுகாட்டுக்குப்)போய், உடல் நன்றாக வேகும்படி (எரிமுட்டைகளால்) மூடும்படி பிணத்தைச் சேர்த்து ,நெருப்பில் எரிபட்டார் எனத் (துயருடன்) கூறி ஒன்று கூடி நீரில் முழுகி (அதனுடன்) விடுபட்டுப் போகும் பாசத்தினின்றும் விலகி, உனது நல்ல ஞானத் திருவடித்) தாமரை மலரை அடைந்து, தமிழ்க் கவிகளை ஓதிப் பணிந்து உருகும்படியான அன்பை இன்று (அடியேனுக்குத்) தர, இனி வந்தருள வேண்டும்!

தித்தா திரித்திகுட தத்தா தனத்த குத

** **

தோதக் கணங் கணக கூகுக் கிணங் கிணென (ஒலிக்கும்படி) ஒப்பற்ற மயில் மீது ஏறி—

1 திட்டே ரதத்தசுரர் பட்டே விழப்பொருது
வேலைத் தொளைந்து 2 வரை யேழைப் பிளந்துவரு
சித்தா பரத்தமரர் கத்தா குறத்திமுலை
மீதிற் புணர்ந்துசுக லீலைக் கதம்பமணி
சுத்தா வுமைக்குமொரு முத்தாய் முளைத்த குரு
நாதக் குழந்தையென வோடிக் கடம்பமலர்
அணிதிருமார்ப!

3 மத்தா மதக்களிறு பிற்றா னுதித்தருக
னேதத் திலங்கையினி லாதிக்க முண்டதொரு
முட்டா ளரக்கர்தலை யிற்றே விழக்கணைக
ளேதொட்ட கொண்டலுரு வாகிச் சுமந்ததிக
மட்டார் மலர்க்கமல முற்றா சனத்திருவை
மார்பிற் புணர்ந்தரகு ராமற்கு மன்புடைய
மருமகனாகி-

வற்றா மதுக்கருணை யுற்றே மறைக்கலைக
ளோதித் தெரிந்துதமிழ் சோதித் தலங்கலணி
யத்தா பரத்தையறி வித்தாவி சுற்றுமொளி
யாகிப் ப்ரபந்தமணி வேல்தொட்ட மைந்தபுய
வர்க்கா மருப்புழுகு முட்டா திருப்பழநி
வாழ்வுக் குகந்தடிய 4 ராவிக்குள் நின்றுலவி
வருபெருமாளே. (63)

163. பொது மகளிர் இணக்கம் அற

தனதன தனதன தந்த தானன
தனதன தனதன தந்த தானன
தனதன தனதன தந்த தானன தனதான

இலகிய களபசு கந்த வாடையின்
ம்ருகமத மதனமி கிழ்ந்து பூசியெ
இலைசுருள் பிளவைய ருந்தி யேயபதை யிதமாகக்-

1 திட்டே ரதம்—திண்தேர் ரதம். 2 வரைஏழை—பக்கம் 117 குறிப்பைப் பார்க்க. 3 மத்தா—மத்த.

4 "ஈசனை எம்பிரானை விரும்பி வழிபட்டால் ஆவியுள் நீங்கலன் ஆதி மூர்த்தி"—சம்பந்தர். III-105-3.

திண்ணிய தேர்களாகிய ரதங்களில் இருந்த அசுரர்கள் இறந்து விழச் சண்டை செய்து, கடலைச் சுவறச் செய்து, மலை ஏழையும் பிளந்து நின்ற சித்த மூர்த்தியே! மேலுலகத்துத் தேவர்களுக்குத் தலைவனே! குறத்தி வள்ளியின் முலை மேற் சேர்ந்து சுக லீலைகளை (ஆடி) நறுமணம் அணிந்துள்ள பரிசுத்த மூர்த்தியே! உமையம்மைக்கு ஒரு முத்தென்ன முளைத்தும், குருநாதக் குழந்தையெனப் பேர் பெற்றும், ஓடி விளையாடிக் கடப்ப மலரை அணிந்துள்ள திருமார்பனே!

களிப்பு மதங்கொண்ட களிற்றின் (கஜமுகக் கடவுள் கணபதியின்) பின்பு உதித்த குகனே! குற்றச் செயல்கள் (நிறைந்த) இலங்கையில் தலைமை (உரிமை) கொண்ட ஒப்பில்லாத முட்டாள்களான அரக்கர்களின் தலைகள் அற்று விழ அம்புகளைச் செலுத்திய மேக நிறத்தை உடையவரும், தாங்கி நிரம்ப மணங் கொண்ட மலர்த் தாமரையை ஆசனமாகக் கொண்ட இலக்குமியை மார்பில் அணைத்த ரகுராமருக்கு அன்புடைய மருமகனுகி—

(உலகோர் மாட்டு) வற்ருத தேன் போன்ற கருணையைப் பூண்டு, வேத நூல்களை (ஓதாமல்) ஓதித் தெரிந்து, தமிழை ஆய்ந்து, மாலைகளைத் (தேவாரப் பாமாலைகளைத் தந்தைக்குச்) சூட்டிய அத்தனே! பரம்பொருளை இஃதென (உலகோர்க்கு) அறிவித்து, (அடியார்) ஆவியைச் சுற்றியுள்ள பேரொளியாய் அமைந்து, துதி நூல்களைப பெற்றணிந்த வேலாயுதத்தை ஏந்தி விளங்கும் புயக்கூட்டத்தை உடையவனே, வாசனையுள்ள புனுகு சட்டம் (அல்லது வாசனைப் பண்டங்கள்) தடைப்படுதல் இல்லாத (முட்டுப்பாடு இல்லாது எப்போதும் கமழும்) திருப் பழநியில் வீற்றிருப்பதில் மகிழ்ந்து அடியார்களின் ஆவிக்குள் நின்று உலவி வரும் பெருமாளே!

(தமிழ்க் கவிதை பேசிப் பணிந்துருகு நேசத்தைத் தர வரவேணும்)

163

விளங்கும் கலவைகளின் நறுமணம் வீசக், கஸ்தூரியை மகிழ்ச்சியுடன் பூசியும், வெற்றிலைச் சுருளையும், பாக்கின் பிளவையும் (வெட்டுப் பாக்கையும்) உண்டும், அதை இன்பகரமான பேச்சுடன்—

கலவியி லவரவர் தங்கள் வாய்தனி
விடுபவர் பலபல சிந்தை மாதர்கள்
கசனையை விடுவது மெந்த நாளது பகர்வாயே;

சிலைதரு குறவர்ம டந்தை நாயகி
தினைவன மதனிலு கந்த நாயகி
திரள்தன மதனில ணைந்த நாயக சிவலோகா—

கொலைபுரி யசுரர்கு லங்கள் மாளவெ
அயிலயி லதனையு கந்த நாயக
குருபர பழநியி லென்று மேவிய பெருமாளே. (64)

164. அகப்பொருள் (நற்றயிரங்கல்)

தனதனன தந்த தனதனன தந்த
தனதனன தந்த தனதான

இலகுகனி மிஞ்சு மொழியிரவு துஞ்சு
மிருவிழியெ னஞ்சு முகமீதே—

இசைமுரல்சு ரும்பு மிளமுலைய ரும்பு
மிலகியக ரும்பு மயலாலே;

நிலவிலுடல் வெந்து கரியஅல மந்து
நெகிழுமுயிர் நொந்து மதவேளால்—

நிலையழியு நெஞ்சி * லவர்குடிபு குந்த
நினைவொடுமி றந்து படலாமோ;

---

* அவர்—கிளவித் தலைவராகிய நாயகர்.

காம லீலை செய்யும் பொழுதில் (தம்மிடம் வந்துள்ள) அவரவருடைய வாயில் இடுபவரும், பலபல எண்ணங்களை உடையவருமான (பொது) மகளிர் மீதுள்ள பற்றை (நான்) விடும் நாள் எந்த நாள் என்று சொல்லியருளுக.

(வள்ளிமலை) தந்த குறவர் மகளாம் நாயகி, தினைப் புனத்தில் விருப்பங் கொண்ட நாயகி-(ஆகிய) வள்ளி நாயகியின் திரண்ட கொங்கையை அணைந்த நாயகனே! சிவலோகனே!

கொலைத் தொழிலே புரியும் அசுரர் குலங்கள் மாண்டழியவே கூரிய வேலை மகிழ்ந்து ஏந்தும் நாயகனே! குருபரனே! **பழநியில்** என்றும் விரும்பி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(மாதர்கள் கசனையை விடுவதும் எந்த நாள் அது
பகர்வாயே)

164

விளங்கும் பழத்தின் சுவைக்கும் மேம்பட்ட மொழியும், இரவில் தூங்கும் இரு கண்களென்னும் நஞ்சும், முகத் (தாமரையின்) மேலே—

இசை ஒலிக்கும் வண்டும், இள முலையாகிய அரும்பும், விளங்கும் கரும்பு (போன்ற தோளும்) (கொண்ட என் மகள்) (அல்லது கரும்பு அன்ன என் மகள்) (தலை மகன் மாட்டுக் கொண்ட) மோகத்தால்—

நிலவின் குளிர்ச்சியும் சூடாக எரிக்க, உடல் வெந்து கரிந்து போம்படி வேதனைப் பட்டும், நெகிழ்ச்சியுறும் உயிர் நொந்தும்-காமத்தை ஊட்டும் மன்மதனால்—

(தனது) நிலை அழிந்து போகும் நெஞ்சில் தலை மகன் (நாயகன்) வந்து குடிபுகுந்த அந்த நினைவு (ஒன்றையே) கொண்டு இறந்து படுதல் நீதியா? (நாயகனாகிய நீ வந்து உன்னையே நினைந்து நையும் இவளுக்கு அருள்புரிய வேண்டும்-என்றபடி).

புலவினைய ளைந்து படுமணிக லந்து
புதுமலர ணிந்த கதிர்வேலா—

புழுகெழும ணந்த குறமகள்கு ரும்பை
பொரமுகையு டைந்த தொடைமார்பா ;

பலநிறமி டைந்த விழுசிறைய லர்ந்த
பருமயில டைந்த குகவீரா—

1பணைபணிசி றந்த தரளமணி சிந்து
பழநிமலை வந்த பெருமாளே. (65)

165. பொது மகளிர் இணக்கம் அற ஆண்டருள

தனத்தான தனதனன தனத்தான தனதனன
தனத்தான தனதனன தனதான

உயிர்க்கூடு விடுமளவும் உமைக்கூடி மருவுதொழில்
ஒருக்காலு நெகிழ்வதிலை யெனவேகூள்—

உரைத்தேமுன் மருவினரை வெறுத்தேம திரவியம
துடைத்தாய்பின் வருகுமவ ரெதிரேபோய்ப் ;

2பயிற்பேசி யிரவுபகல் அவர்க்கான 3பதமைபல
படப்பேசி யுறுபொருள்கொள் விலைமாதர்—

4படப்பார வலைபடுதல் தவிர்தாள 5மணிபொருவு
பதத்தாள மயிலின்மிசை வாவேணும் ;

---

1 பணை—மூங்கில். 2 'பயில் பலவும் பேசி'-பதினோராந் திருமுறை : ஆளுடை திருவுலா 112. 3 பதமை—பதங்களை: வார்த்தைகளை. 4 படம்—பாம்பின் படம், சிலை : பாரம்-கொங்கை-விநாயகர் துதி-4-பார்க்க. 5 மணி பொருவு பதத்தாள மயில் மயிலின் கால்களில் மணி கட்டி யிருத்தல்—"மயில் மணிகள் சத்திக்க நிர்த்தமிட" (147.)

புலாலை (மாமிசத்தை)க் கலந்து, ஒலிக்கின்ற மணியுடனே, புது மலர்களைச் சூடியுள்ள ஒளி செய்யும் வேலை ஏந்தினவனே!

புனுகு நறுமணம் வீச மணந்து கொண்ட குறமகள் வள்ளியின் தென்னங் குரும்பை போன்ற கொங்கைகள் தாக்குதலால் மொட்டு விரிந்த மாலை மார்பனே!

பல நிறங்கள் நெருங்கியதாய், விழுந்து போகும் தன்மையை உடைய சிறகுகள் பரந்து ஒளிரும் பருத்த மயிலை அடைந்துள்ள குக வீரனே!

மூங்கில்கள் வேலைப்பாட்டுக்குத் தக்கதான சிறந்த முத்து மணிகளை உதிர்க்கும் **பழநி** மலையில் வந்து அமர்ந்துள்ள பெருமாளே!

(அவர் குடிபுகுந்த நினைவொடும் இறந்து படலாமோ)!

165

உயிர் (இவ் வுடம்பெனும்) கூட்டை விடும் வரையில் (உயிர் உள்ள அளவும்) உம்மைக் கூடி யிருக்கும் தொழிலை ஒரு போதும் நழுவ விடுவதில்லை என்று சபத மொழியைக்-

கூறி, முன்பு தாம் சேர்ந்திருந்தவரை வெறுத்து (விலக்கி), (எனது) பொன் முதலிய திரவியங்களை (சேம நிதிப் பொருளை எல்லாம்) அடையப் பெற்று, பின்னர் வருபவர்களின் எதிரே போய்-

இரகசியப் பேச்சுக்களை (ஜாடைப் பேச்சுக்களைப்) பேசி, இரவும் பகலும் அவர்களுக்கு இஷ்டமான வார்த்தைகளைப் பலவிதமாகப் பேசி, அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களைக் (கொள்ளை) கொள்ளும் விலை மாதர்களுடைய-

பட வலையிலும் (பாம்பின் படம் போன்ற அல்குல் வலையிலும்) பார வலையிலும் (கொங்கை வலையிலும்)-(அல்லது சீலை அல்லது சட்டையணிந்த கொங்கை வலையிலும்) படுதலைத் தவிர்த்து என்னை ஆண்டருள மணி புனைந்துள்ள பதங்களைக் (கால்களைக்) கொண்ட (அல்லது கால்களையும் ஊக்கத்தையும் உடைய) மயிலின் மேல் வந்தருள வேண்டும்.

தயிர்ச்சோர னெனுமவுரை வசைக் 1கோவ வனிதையர்கள்
 தரத்தாடல் புரியுமரி மருகோனே—
தமிழ்க்காழி மருதவன மறைக்காடு 2 திருமருகல்
 தநுக்கோடி வருகுழகர் தருவாழ்வே ;
3 செயிற்சேல்வி ணுடுவினேடுபொரப்போய் 4விமமர்பொருது
 செயித்தோடி வருபழநி யமர்வோனே—
தினைக்காவல் புரியவல குறப்பாவை முலைதழுவு
 திருத்தோள அமரர்பணி பெருமாளே. (66)

166. ஆசை அற

தனதனன தனதனன தானத் தானத் தனதான

ஒருபொழுது மிருசரண நேசத் தேதவைத் துணரேனே—
 உனதுபழ நிமலையெனு மூரைச் சேவித் தறியேனே ;
பெருபுவியி லுயர்வரிய வாழ்வைத் தீரக் குறியேனே—
 பிறவியற நினைகுவனெ னாசைப் பாடைத் தவிரேனே;

---

1 கோவ வனிதையர்—கோபிகா ஸ்திரீகள். கண்ணபிரான் மாதர்கள் ஆடையைக் கவர்ந்த திருவிளையாடல் முதலிய :

" இடை மகளிர் குவிந்து தடங் குடைவார் பூந்துகில் வார் பூம்புயல் "—வேல் வாங்கு வகுப்பு.

இடையர் மாதுடன் கூடி விளையாடு சம்போக திருமார் பகன் "—(திருப்புகழ் 374).

" வட குல கோபாலர்த மொரு பதினறுயிரம் வனிதையர் தோள் தோய் தரும் .. நாராயணன் (திருப்புகழ் 583).

2 திருமருகல்—நன்னிலம் ரெயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து $7\frac{1}{2}$ மைல் (வழியில் 4 மைலில் திருப்புகலூர் இருக்கிறது); தேவாரம் பெற்ற ஸ்தலம். விஷந்தீண்டி இறந்த செட்டிப் பிள்ளையை சம்பந்தர் உயிர்ப்பித்தருளிய ஸ்தலம்.

தநுக்கோடி — ராமேசுரத்திலிருந்து 12 மைல்-ஸ்நாந கட்டம்- இது தநுக்கோடி ரெயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து 2 மைல்.

" நீடு தநுக்கோடியினை நினைந்தாலும் புகழ்ந்தாலும் நேர் கண்டாலும், வீடு பெறல் எளிதாகும்"—(சேது புராணம்-தநுக்கோடிச் சருக்கம் 2)

குழகர்—வேதாரணியத்திற்கு தெற்கே 6 மைலில் உள்ள தலம் கோடி. இது 'குழகர் கோயில்' என வழங்கும்.

3 செய்யில் சேல்—வயல்களி லிருக்குங் கெண்டை மீன்கள்.

4 விமமர்—விம்மு அமர்.

தயிரைத் திருடினவன் என்னும் மொழி நிந்தையை (நிந்தை மொழியை)ச் சொன்ன கோபிகாஸ்திரீகளிடம் விளையாடல் புரிந்த கண்ணபிரானது மருகனே!

தமிழ்க்காழி (சம்பந்தரது திருநெறித்தமிழ் எனப்படும் செந்தமிழ்த் தேவாரத்துக்குப் பிறப்பிடமாய சீகாழி) திருவிடை மருதூர், வேதாரணியம், திருமருகல், தநுக்கோடி-இத் தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரான் தந்த வாழ்வே (குமரனே!).

வயல்களிலிருக்கும் சேல் மீன்கள் வானத்தில் உள்ள நக்ஷத்திரங்களோடு போர் செய்யச் சென்று மிக்கு எழும் போரைப் புரிந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி ஓடி வரும் பழநித் தலத்தில் வீற்றிருப்பவனே!

தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிய வல்ல குறப்பாவையாம் வள்ளியின் கொங்கையைத் தழுவும் திருத்தோளனே! தேவர்கள் வணங்கும் பெருமாளே!

(ஆள மயிலின் மிசை வரவேணும்)

166

ஒரு வேளை கூட உனது இரண்டு திருவடிகளில் அன்பு வைத்து அறிய மாட்டேன்—

உனது பழநிமலை என்னும் ஊரை வணங்கி அறியேன்;

பெரிய (இப்) பூமியில் உயர்வுள்ளதும் அருமை வாய்ந்ததுமான வாழ்க்கையை முற்றும் குறிக்கொள்கின்றேனில்லை;

(இவ்வாறு குறைகள் இருந்தும்) பிறவி ஒழியவேண்டுமென நினைக்கின்றேன் (அந்த நினைப்புள்ள நான்) என் ஆசைப்பாடுகளை (ஆசைகளை) விட்டொழிக்க மாட்டேனே!

துரிதமிடு நிருதர்புர சூறைக் காரப் பெருமாளே—
தொழுதுவழி படுமடியர் காவற் காரப் பெருமாளே ;
விருதுகவி விதரணவி நோதக் காரப் பெருமாளே—
விறன்மறவர் சிறுமிதிரு வேளைக்காரப் பெருமாளே. ()

167. சிவகதி பெற

தனதன தனன தான, தனதன தனன தான
தனதன தனன தான தனதான

ஒருவரை யொருவர் தேறி யறிகிலர் மதவி சாரர்
ஒருகுண வழியுறாத பொறியாளர்—
உடலது * சதமெ னூடி களவுபொய் கொலைக ளாடி
உறநம னரகில் வீழ்வ ரதுபோய்பின் ;
வருமொரு வடிவ மேவி யிருவினை கடலு ளாடி
மறுவரி னனைய கோல மதுவாக—
மருவிய பரம ஞான சிவகதி † பெறுக நீறு
வடிவுற அருளி பாத மருள்வாயே ;

---

* சதமெ னூடி—சதம் என நாடி. † பெறுக—பெற.

† சிவகதி.திருநீறு, திருவடி-இம்மூன்றையும் தாம் இங்கு வேண்டியவாறே அருணகிரியார் பெற்றனர் என்பதற்குச் சான்று :—
" சிவப்பேறுக்குச் கடையேன் வந்துட்புகச், சீர்வைத்துக் கொ(ள்)ளும் ..பெருமாளே " [திருப்புகழ் 587]
" அடியேன் துயர் தீர்ந்திட வெண்தழல் மாபொடி அருள்வோர் [திருப்புகழ் 568]
"எனது தலையிற் பதங்கள் அருள்வோனே " (திருப்புகழ் 114), 289, 513, 515, 814—பாடல்களையும் பார்க்க.

கலக்கந்தரும் தொழில்களை (அல்லது பாவத் தொழில் களை)ச் செய்த அசுரருடைய ஊர்களைச் சூறையாடின (சுழற் காற்றுப் போல வீசி யழித்த) பெருமாளே!

தொழுது வழிபடுகின்ற அடியார்களுக்குக் காவற் காரனுயிருந்து உதவும் பெருமாளே!

வெற்றிக் கவிகளை (உலகுக்கு) உதவிய அற்புத மூர்த்தியாகிய (சம்பந்தப்) பெருமாளே!

வீரம் வாய்ந்த குறவர் சிறுமியாம் வள்ளிக்குக்*காவலா யிருந்து அவளுடன் பொழுதுபோக்கிய பெருமாளே!

(என் ஆசைப்பாடைத் தவிரேனே)

167

ஒருவர் (சொல்வதை) மற்றெருவர் இன்னதென்று தேர்ந்து அறிய மாட்டாதவர்களாகிய மத விசாரர்களும் ஒரு கொள்கை வழியில் நிலைத்து நிற்காத மனத்தினை உடையோர்களுமான (மக்கள்)—

(இவ்) வுடல் என்றும் நிலைத்து நிற்குமென எண்ணி, களவும், பொய்யும், கொலையும் செய்து கொண்டே வந்து (ஈற்றில்) யம (லோகத்து) நரகத்தில் வீழ்வர்; அந்த நிலை போன பின்னர்—

ஏற்படும் ஓர் உருவத்தை அடைந்து, நல்வினை-தீவினை என்னும் இரு வினைகளாம் கடலில் உளைந்து மறைந்து போவர்! இத்தகையரது கோலம் அவ்வாருக, (அடியேன் அங்ஙனம் எல்லாம் அலையாமல்)

பொருந்திய பரம ஞான மயமான சிவகதியைப் பெறத், திருநீற்றை நல்ல நிலையை நான் பெற எனக்கு அருளி, (உனது) திருவடியைத் தந்தருளுவாயாக.

---

* வேளைக்காரன்—வேளை என்னும் சொல் 'பொழுது' 'தக்க சமயம்' என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. 'குருவி ஓச்சிய... திருமானை தொழுது என்றும் பொழுது போக்கிய பெருமாளே'- திருப்புகழ் 1181. "வேடர் சிறுக்கிக்கு நட்பொடு வேளை எனப் புக்கு நிற்கும் வித்தக" திருப்புகழ் 1186. பின்னும்—498, 624, 1000, 1003, 1025, 1026, 1029, 1179, 1241, 1245 எண்ணுள்ள பாடல்களையும் காண்க. அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி-பக்கம் 185 பார்க்க.

திரிபுர மெரிய * வேழ சிலைமத னெரிய மூரல்
திருவிழி யருள்மெய்ஞ் ஞான குருநாதன்—

திருசரஸ் வதிம யேசு வரியிவர் தலைவ ரோத
திருநட மருளு நாத னருள்பாலா ;

சுரர்பதி யயனு மாலு முறையிட அசுரர் கோடி
துகளெழ விடுமெய்ஞ் ஞான அயிலோனே—

சுககுற மகள்ம ணாள னெனமறை பலவு மோதி
தொழுமுது **பழநி** மேவு பெருமாளே. (68)

168. துதி

தனன தனதனன தனன தனதனன
தனன தனதனன தனதான

கடலை பொரியவரை பலகனி கழைநுகர்
கடின குடவுதர விபரீத—

கரட தடமுமத நளின சிறுநயன
கரிணி முகவரது துணைவோனே ;

† வட வரையின்முகடு அதிர வொருநொடியில்
வலம்வரு மரகத மயில்வீரா—

மகபதி தருசுதை குறமினொ டிருவரு
மருவு சரசவித மணவாளா ;

அட லசுரர்கள்குல முழுது மடியவுய
ரமரர் சிறையைவிட எழில்மீறும்—

---

* வேழ சிலை மதன்—கரும்பாகிய வில்லை யுடைய மன்மதன்.

† 'பார்திசை வான முற்றும் பரியென நடாத்தலுற்றான்; மேருத்தடவரை இடிய... கலாபம் வீசி ஏகிற்றுத் தோகை மஞ்ஞை.' கந்தபுராணம் சூரபன்மன் வதைப் படலம் 499, 500.

திரிபுரம் எரிந்து வீழவும், கரும்பு வில்லைக் கொண்ட மன்மதன் எரிந்து வீழவும், புன்சிரிப்பாலும் திருக் கண்களாலும் அருள் புரிந்த மெய்ஞ்ஞான குருநாதனும்—

இலக்குமி, சரஸ்வதி, மகேசுரி ஆகிய இவர்களது தலைவர்களாகிய திருமால், பிரமா, ருத்திரன் என்பவர்கள் ஓதிப்போற்ற திருநடனம் புரியும் நாதனும்-ஆன-சிவபிரான் அருளிய குழந்தையே!

தேவர் தலைவனும், பிரமனும், மாலும் ஓலமிட அசுர கோடிகள் தூளாமாறு செலுத்திய மெய்ஞ்ஞான வேலாயுதனே!

சுகம் பாலிக்கும் குறமகள் வள்ளியின் மணவாளன் என்று வேதங்கள் பலவும் போற்றி செய்து புகழ, பழைமை வாய்ந்த **பழநி**யில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(சிவகதி பெற பாதம் அருள்வாயே)

168

கடலை, பொரி, அவரை, பலவகைப் பழங்கள், கரும்பு இவைகளை உண்ணும் வலிய வளைவு உள்ள தொப்பையையும் அதிசயமான—

மதம் பாய் சுவடு உள்ள இடங் கொண்ட மும் மதத்தையும், தாமரை யிதழ் போன்ற சிறிய கண்களையும், யானை முகத்தையும் கொண்ட கணபதியின் சகோதரனே!

வட மலையாம் மேருவின் சிகரங்கள் அதிரும்படி ஒரு நொடிப் போதில் (உலகை) வலம் வந்த மரகத (பச்சை) மயில் வீரனே!

வேள்விக்குத் தலைவனை இந்திரன் தந்த மகளாம் தேவசேனை, குறமின்னாளாம் வள்ளி-என்னும் இருவருடனும் பொருந்திய (காம) லீலைகளைக் கொள்ளும் மணவாளனே!

வலிமை கொண்ட (அல்லது போர் செய்த) அசுரர்களுடைய குலம் முழுதும் மடியவும், சிறந்த தேவர்களுடைய சிறை நீங்கவும் அழகு மிகுந்த—

அருண கிரணவொளி யொளிரு மயிலைவிடு
மரகர சரவண பவலோலா ;

படல வுடுபதியை யிதழி யணிசடில
பசுபதி வரநதி அழகான-

பழ நிமலையருள்செய் மழலை மொழிமதலை
பழநி மலையில்வரு பெருமாளே. (69)

169. திருவுருவத்தை மறவாமை

தனன தனத்த தானன தனன தனத்த தானன
தனன தனத்த தானன தனதான

கதியை விலக்கு மாதர்கள் புதிய இரத்ன பூஷண
கனதன வெற்பு மேல்மிகு மயலான-

கவலை மனத்த னாகிலும் உனது பரசித்த மாகிய
* கனதன மொத்த மேனியு முகமாறும் ;

அதிபல வஜ்ர வாகுவும் அயில்நுனை வெற்றி வேலதும்
அரவு பிடித்த தோகையு முலகேழும்-

அதிர வரற்று கோழியும் அடியர் வழுத்தி வாழ்வுறும்
அபிநவ பத்ம பாதமு மறவேனே ;

† இரவி குலத்தி ராசத மருவி யெதிர்த்து வீழ்கடு
ரணமுக சுத்த வீரிய குணமான-

இளையவ னுக்கு நீண்முடி அரசது பெற்று வாழ்வுற
இதமொ டளித்த ராகவன் மருகோனே ;

---

* 'கனகம தொத்த' என்றும் பாடம்.

† இர என்பது கதி, அதி, பதி என்னும் முன் பின் அடிகளுக்கு மாறாக உற்றிருத்தலால் அது எதுகை வழு அன்றோ எனின், அன்று ; இந்நூல் ஆரிடத்தை ஒத்தது ; ஆதலால் தண்டியலங்கார ஒழிபியலிற் கூறிய வழுவமைதியாம் என்க. ஆரிடம் என்பது இருடிகள் வாக்கு.

"இதய கவட்டு வாலிதன் உரமற விட்ட வாளிய
ரணமுக சுத்த வீரிய குணமான
இளையவனுக்கு நீண்முடி உதவியோர் சத்ய வாசிதன்
இரத நடத்து சாரதி மருகோனே"—என்றும் பாடம்.

இரவி-சூரியன் கூறு-சுக்கிரீவன்—திருப்புகழ் 8-பார்க்க.

சிவந்த கதிரொளி வீசும் வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய சிவ சரவணபவனே! திருவிளையாடல்கள் புரிபவனே!

கூட்டமான நக்ஷத்திரங்களுக்கு நாயகனான சந்திரனையும் கொன்றை மலரையும், அணிந்த சடையை உடைய சிவனும், கங்கையும், அழகிய

பழைய நிர்மலியாம் பார்வதியும் அளித்தருளிய (பெற்ற) மழலை மொழியை உடைய குழந்தையே! பழநி மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளே!

169

நற்கதியை அடைய முடியாத வண்ணம் தடுக்கின்ற (பொது) மகளிரின் புதிய ரத்நாபரணங்கள் அணிந்துள்ள கனத்த கொங்கை மலைமேல் மிகுதியாக வைத்த மயக்க அறிவால் உண்டான-

கவலை கொண்ட மனத்தை (நான்) உடையவனாயிருந்த போதிலும், உனது பேர் பெற்ற தங்க நிதி போன்ற திருமேனியையும், முகங்கள் ஆறினையும்-

அதிக பலங் கொண்ட வைர மணி போலத் திண்ணிதான திருப்புயங்களையும், கூரிய நுனியை உடைய வெற்றி வேலையும், பாம்பைப் பிடித்துள்ள கலாப மயிலையும், உலகு ஏழும்-

அதிரும்படியாகக் கூச்சலிடும் கோழியையும், அடியார்கள் போற்றி நல்வாழ்வைப் பெறும் (என்றும்) புதிய தாமரை மலரன்ன திருவடியையும் மறக்க மாட்டேன்:

சூரிய சம்பந்தமுள்ளவனாய், ரஜோ குணம் கொண்டவனாய் (அண்ணன் வாலியுடன்) எதிர்த்துத் தோற்று நின்ற கொடிய போர்க் களத்தில் சுத்த வீரம் வாய்ந்த குணத்தினனான-

தம்பியாகிய சுக்ரீவனுக்கு பெரிய அரசாட்சியைப் பெற்று வாழுமாறு அன்புடன் உதவி புரிந்த ராகவன் (ஸ்ரீ ராமபிரானது) மருமகனே!

* பதினொரு ருத்தி ராதிகள் தபனம் விளக்கு மாளிகை
பரிவொடு நிற்கு மீசுர சுரலோக—

பரிமள கற்ப காடவி அரியளி சுற்று பூவுதிர்
பழநி மலைக்குள் மேவிய பெருமாளே. (70)

170. திருவடி பெற

தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன தனதான

கரிய மேகம தோஇரு ளோகுழல்
அரிய பூரண மாமதி யோமுகம்
கணைகொ லோஅயில் வேலது வோவிழி
யிதழ்பாகோ—

கமுகு தானிக ரோவளை யோகளம்
அரிய மாமல ரோதுளி ரோகரம்
கனக மேரது வோகுட மோமுலை மொழிதேனோ ;

கருணை மால்துயி லாலிலை யோவயி
றிடைய தீரொரு நூலது வோவென
கனக மாமயில் போல்மட வாருடன் மிகநாடி—

கசட னுய்வய தாயொரு நூறுசெல்
வதனின் மேலென தாவியை நீயிரு
கமல மீதினி லேவர வேயருள் புரிவாயே ;

* பதினொரு ருத்திரர் :—மாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீலலோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமதேவன், பவோற்பவன், கபாலி, சௌமியன் (பிங்கலம்).

பதினொரு ருத்திராதிகளின் ஒளி விளங்கும் திருக் கோயிலில் அன்புடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசுரனே! தேவலோகத்தில் உள்ள-

நறுமணம் வீசும் கற்பகக் காட்டில், வரி பொருந்திய வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்ப்பதால் (அக் கற்பக விருக்ஷத்தின்) மலர்கள் உதிரப் பெற்ற பழநி மலையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

[* மேனியும், முகமாறும், வாகுவும், வேலதும், தோகையும், கோழியும், பாதமும் மறவேனே]

170

கரிய மேகமோ அல்லது இருளோ கூந்தல்; அருமையான பூரணமான சிறந்த நிலவோ முகம்; அம்போ, கூரிய வேலோ கண்; இதழானது சர்க்கரையோ;

கமுகுக்குத் தான் ஒப்பாகுமோ, [அல்லது] சங்கோ கழுத்து; அரிய சிறந்த தாமரை மலரோ, தளிரோ கரம்; பொன் மலையாம மேருவோ குடமோ கொங்கை; [பேசும்] பேச்சு தேனோ;

கருணை வடிவினனும் திருமால் துயில் கொள்ளும் ஆலிலையோ வயிறு; இடையென்பது ஈர்க்குப் போல [நுண்ணியதோ அல்லது] ஒரு நூல் அளவினதோ, [அல்லது, இரண்டொரு நூல் அளவினதோ]—என்றெல்லாம் கூறிப்-பொன் நிறத்த அழகிய மயில் போன்ற மாதர்களை மிகவும் விரும்பிக்-

குற்றமுள்ளவனாய், வயதேறி, ஒரு நூறு ஆவதிலும் மேலானதாகும் [சிறப்புற்றதாகும்]-[அது தான் - இப்பொழுதே] என்னுடைய ஆவியை நீ உனது இரு தாமரையன்ன திருவடிகளிற் சேரும்படி அருள் புரிவாயாக; [அல்லடி - வயதேறி] வயது ஒரு நூறு ஆவதின் [மேலாவது] பின்னராவது என்னுடைய உயிரை நீ உனது இரு தாமரைத் திருவடிகளின் மீது சேர அருள் புரிவாயாக-

---

* இப் பாடல் அருமையானது. முருகவேளுக்கு உரிய பன்னிரு உறுப்புக்களை (அங்கங்களை) [1. திருமேனி, (2-7) ஆறு திரு முகங்கள், (8) தோள், (9) வேல், (10) மயில், (11) கோழி, (12)-திருவடி-] மறவேன் எனக் கூறுகின்றது.

திரிபு ராதிகள் நீறெழ் வேமிக
மதனை யேவிழி யால்விழ வேசெயும்
சிவசொ ரூபம கேசுர னீடிய தனயோனே—

சினம தாய்வரு சூரர்கள் வேரற
* அமரர் வானவர் வாடிடு தேவர்கள்
சிறைகள் மீளவு மேவடி வேல்விடு முருகோனே ;

பரிவு சேர்கம லாலய சீதன
மருவு வார்திரு மாலரி நாரணர்
பழைய மாயவர் மாதவ னார்திரு மருகோனே-

பனக மாமணி தேவிக்ரு பாகரி
குமர னேபதி னாலுல கோர்புகழ்
பழநி மாமலை மீதினி லேயுறை பெருமாளே. (71)

171. சிவபதம் பெற

தனதனத் தானனத் தனதனத் தானனத்
தனதனத் தானனத் தனதான

கரியிணைக் கோடெனத் தனமசைத் தாடிநற்
கயல்விழிப் பார்வையிற் பொருள்பேசிக்-

கலையிழுத் தேகுலுக் கெனநகைத் தேமயற்
கலதியிட் டேயழைத் தணையூடே ;

---

*அமரர்-வானவர், தேவர்:-வானவர் அமரர்-தேவர்தம் பொதுப் பெயர் (பிங்கலம்) ; எனினும் மூவரும் வெவ்வேறு வகையினர் போலும் : அமுதம் உண்டு இறத்தலைக் கடந்தவர் அமரர் ; வானில் உறைபவர் வானவர் ; தேவர் என்பார் அஷ்ட (8) வசுக்கள், துவாதச (12) ஆதித்தர், ஏகாதச (11) ருத்திரர், அச்சுவினிகள் (2), ஆக முப்பத்து முத்தேவர் : தேவாரத்திலும் இவ்வேறுபாடு காணலாகும்—

'தேவரும் அமரர்களும்...யாவரும் அறியாததோர்...தழலுருவினர்'—சம்பந்தர் 214—6

'அண்ட வானவர்களும் அமரரும்...பணிய'—சம்பந்தர் 347-7

'வானுளார் பரச...அமரர்கள் போற்ற'—சம்பந்தர் 376-4.

திரிபுரத்திலுள்ளோர் தூளா மாறும், மிக்கு வந்த அந்த மன்மதனைக் கண்ணால் [விழித் தீயால்] [இறந்து] விழு மாறும், செய்த சிவ சொரூப மகேசுரனுடைய [பெருமை] மிக்க குமரனே!-

கோபத்துடன் வந்த சூரர்கள் வேர் அறும்படியும், அமரரும், வானவரும், வாட்ட முற்றிருந்த தேவர்களும் சிறையினின்று விடுபடும்படியும், கூரிய வேலைச் செலுத்திய முருகோனே!

அன்பு பூண்டவளாய், தாமரையே இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள இலக்குமியின் கொங்கையைக் கூடுபவராம் திருமால், ஹரி நாராயணர், பழைய மாயவர்-ஆகிய மாதவ மூர்த்தியின் அழகிய மருகனே!

பாம்பாகும் அணியைப் பூண்ட [அல்லது பாம்பின் சிறந்த மணியைப் பூண்ட] தேவி, கிருபாகரி, [ஆகிய பார்வதி]யின் குமரனே! பதினான்கு உலகத்தவரும் புகழ்கின்ற பழநி மாமலைமேல் உறைகின்ற பெருமாளே!

[இரு கமல மீதினிலே வரவே அருள் புரிவாயே]

171

யானையின் இரு மருப்பென்னும்படிக் கொங்கைகளை அசைத்து, ஆடி, நல்ல கயல் மீன் போன்ற கண் பார்வை கொண்டே (தமக்கு அளிக்க வேண்டிய) பொருள் அளவைப் பேசி-

ஆடையை யிழுத்தும், குலுக்கென நகைத்தும், மயக்கக் கேட்டை கொடுத்தழைத்துப், படுக்கையிலே-

செருமிவித் தாரசிற் றிடைதுடித் தாடமற்
றிறமளித் தேபொருட் பறிமாதர்-
செயலிழுக் காமலிக் கலியுகத் தேபுகழ்ச்
சிவபதத் தேபதித் தருள்வாயே :

திரிபுரக் கோலவெற் பழல்கொளச் சீர் * நகைச்
சிறிதருட் டேவருட் புதல்வோனே-
திரைகடற் கோவெனக் குவடுகட் டூள்படத்
திருடர்கெட் டோடவிட் டிடும்வேலா ;

பரிமளப் † பாகலிற் கனிகளைப் பீறிநற்
படியினிட் டேகுரக் கினமாடும்-
பழநியிற் சீருறப் புகழ்குறப் பாவையைப்
பரிவுறச் சேர்மணப் பெருமாளே. (72)

172. திருவடி பெற

தனதன தந்த தனதன தந்த
தனதன தந்த தனதான

‡ கருகி யகன்று வரிசெறி கண்கள்
கயல்நிக ரென்று துதிபேசிக்-
கலைசுரு ளொன்று மிடைபடு கின்ற
கடிவிட முண்டு பலநாளும் ;

விரகுறு சண்ட வினையுடல் கொண்டு
விதிவழி நின்று தளராதே-
விரைகமழ் தொங்கல் மருவிய துங்க
விதபத மென்று பெறுவேனோ ;

---

* நகை சிறிதருள் தேவு—புன்னகை செய்த சிவபிரான்.

† பாகல்-பலா : பழநிமலைப்படிகளிற் குரங்குகள் விளையாடுவதை இன்றும் காணலாகும். பலாப்பழத்தைக் குரங்குகள் கீறி உண்பதை 'பலவின் இருஞ்சுளைகளும் கீறி நாளும் முசுக்கிளையோடு உண்டு உகளும் கேதாரமே'—எனவரும் தேவாரத்திலும் காண்க—(சம்பந்தர்-250-6).

‡ 'கருமுகில் கொண்டை' எனவும் பாடம்.

நெருங்கி விந்தையான சிற்றிடை அசைந்து ஆட நிரம்பத் (தங்கள்) உபாயங்களைக் காட்டி (அல்லது-உடம்பைத் தந்து) பொருளைப் பறிக்கின்ற (வேசை) மகளிர் தம்-

(சூழ்ச்சிச்) செயல்கள் (என்னை) இழுக்காத வண்ணம் இந்தக் கலியுகத்தே புகழப் படுகின்ற சிவ பதவியில் (என்னை) பொருந்தவைத் தருள் புரிவாயாக.

திரிபுரம் எனப்படும் விசித்ர மலையன்ன புரங்கள் தீப் பற்றும்படி அருமை வாய்ந்த நகையைச் சிறிது அருளிய தேவராம் (சிவபிரான்) அருளிய புதல்வனே!

அலைகடல் கோ என்று அலறவும், மலைகள் (கிரவுஞ்சமும் *எழு கிரியும்) தூள் படவும், (அம் மலைகளில் இருந்த) திருட்டு அசுரர்கள் ஓடி மாளவும் செலுத்திய வேலனே!-

நறுமணமுள்ள பலாப் பழங்களைக் கீறி (அவைகளை) அழகிய (மலைப்) படிகளிற் போட்டுக் குரங்கின் கூட்டங்கள் விளையாடும்-

பழநியிற் கீர்த்தி விளங்க, புகழப் படும் குறப் பாவையை (வள்ளியை) அன்புடன் அணைந்த மணவாளப் பெருமாளே!

(சிவ பதத்தே பதித்து அருள்வாயே)

172

கரு நிறங் கொண்டு, அகன்று, ரேகைகள் நிறைந் துள்ள கண்கள் கயல் மீனுக்கு ஒப்பென்று தோத்திரப் பேச்சுக்களைப் பேசி-

ஆடையின் சுருள் பொருந்தி நெருங்கிச் சேருதல் உற்ற காவல் கொண்ட விஷத்தை (கடிதட விஷத்தை-அல்குல் விஷத்தை) உண்டு (அநுபவித்து) பல நாள்கள்-

(கலக்கம் தரும்) உபாயங் கொண்ட கொடிய வினைக்கு ஈடான உடலைச் சுமந்து விதி போகின்ற வழியே நின்று (நான்) தளராமல்-

நறுமணம் கமழும் பூ மாலை பொருந்திய பரிசுத்த விதமான (உனது) திருவடியை என்று பெறுவேனோ.

---

* எழுகிரி—பக்கம் 117-அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

முருக கடம்ப குறமகள் பங்க
முறையென அண்டர் முறைபேச—
முதுதிரை யொன்ற வருதிறல் வஞ்ச
முரணசுர் வென்ற வடிவேலா ;
பரிமள இன்ப மரகத துங்க
பகடித வென்றி மயில்வீரா—
*பறிதலை குண்டர் கழுநிரை கண்டு
பழநி யமர்ந்த . பெருமாளே (73)

173. உபதேசம் பெற

தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தனத்ததன
தனத்தன தனதன தனதான

கருப்புவிலில் மருப்பகழி தொடுத்துமதன் விடுத்தனைய
கடைக்கணொடு சிரித்தணுகு
கருத்தினுல் விரகுசெய் மடமாதர்—
கதக்களிறு திடுக்கமுற மதர்த்துமிக வெதிர்த்துமலை
கனத்தவிரு தனத்தின்மிசை
கலக்குமோ கனமதில் மருளாமே ;
ஒருப்படுதல் விருப்புடைமை மனத்தில்வர நினைத்தருளி
யுனைப்புகழு மெனைப்புவியில்
†ஒருத்தனும் வகைதிரு அருளாலே—

---

* பறிதலை குண்டர்-சமணர். "சமணர் குருவாக ஒருவனை ஆக்கும்போது "இப்துக் பிற்சுக் (இப்போது துக்கம்-பின்பு சுகம்) என்ற சொற்களை மந்திரமாகக் கூறிக்கொண்டு குருமார் பலரும் அவனைச் சூழ்ந்து அவனது தலையின் மயிர்களை ஒவ்வொன்றாகப் பறித்தல் அவர்களுள் ஒரு வழக்கென்ப.** [பெரியபுராண விரிவுரை திரு. C. K. S. அவர்கள் நாவுக்கரசர் புராணம் பக்கம் 61]. சிந்தாமணி 2637. "தங்குஞ்சி வண்கையாற்...பறித்தலில்' 2820.

† 'உலகத் தொரு நீ யாகத் தோன்ற, விழுமிய பெறலரும் பரிசில்' திரு முருகாற்றுப்படை.

"என்னையும் ஒருவ னாக்கி-இருங்கழல் சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி"—திருவாசகம்-போற்றி அகவல்

முருகனே! கடம்பனே! குறமகள் பங்கனே! ஓல மென்று தேவர்கள் ஓலமிட-

பழமையான கடல் போலப் பரந்து வந்த-வலிமையும் வஞ்சகமும் பகைமையும் பூண்ட அசுரர்களை வென்ற கூரிய வேலனே!

நறுமணம் போல இன்பத்தைத் தருவதும், பச்சை நிறங் கொண்டதும், பரிசுத்தமும், வலிமையும், நன்மையும் வெற்றியும் கொண்டதுமான மயில் வீரனே!

தலை மயிரைப் பறிக்கின்ற இழிந்தோராம் (சமணரை) கழுமுனை வரிசையில் ஏறச் செய்து பழநியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே,

(துங்க வித பதம் என்று பெறுவேனோ!)

173

கரும்பு வில்லில் மணம் வீசும் அம்புகளைத் தொடுத்து மன்மதன் செலுத்தினது போலக் கடைக் கண் நோக்குடன் சிரித்து, நெருங்கிக் கருத்துடன் உபாயச் செயல்கள் செய்கின்ற அழகிய மாதர்களின்-

கோபமுள்ள யானையும் திடுக்கிடும்படி செருக்குடன் செழித்து மிகவும் எதிர்த்து மலை போலக் கனத்துள்ள இரண்டு கொங்கைகளின் மீது கலக்கங் கொள்ளும் மோக வெறியில் மயக்கங் கொள்ளாமல்-

ஒருமை அடைதலில் (ஒரு வழிப் படுதலில்) விருப்ப உணர்ச்சி (என்) மனத்தில் உண்டாகும்படி (உனது) திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளி உன்னைப் புகழ்ந்து பாடும் என்னை இப் பூமியில் ஒருவனும் படியான வகையை உனது திருவருளாலே—

உருத்திரனும் விருத்திபெற அநுக்கிரகி யெனக்குருகி
† யுரைக்கமறை யடுத்து பொருள்
உணர்த்துநா ளடிமையு முடையேனே;

பருப்பதமு முருப்பெரிய அரக்கர்களு மிரைக்குமெழு
படிக்கடலு மலைக்கவல
பருத்ததோ கையில்வரு முருகோனே—

பதித்தமர கதத்தினுட னிரத்னமணி நிரைத்தபல
பணிப்பனிரு புயச்சயில
பரக்கவே இயல்தெரி வயலூரா;

‡ திருப்புகழை யுரைப்பவர்கள் படிப்பவர்கள் மிடிப்பகைமை
செயித்தருளு x மிசைப்பிரிய
திருத்தமா தவர்புகழ் குருநாதா—

சிலைக்குறவ ரிலைக்குடிலில் புகைக்களக முகிற்புடைசெல்
திருப்பழநி மலைக்குளுறை
திருக்கைவே லழகிய பெருமாளே. (74)

குறிப்பு:—இப்பாடலில் ஒவ்வோ ரடியிலும் இறுதியி லுள்ள பாகத்தை எடுத்தமைக்க அடியில் வருமாறு ஒரு பாடலா மாறும், எஞ்சியவையும் பிறிதொரு பாட லாமாறுங் காண்க. இந்தப் பாட்டு 'காந்துறை பாடலுக்கு' எடுத்துக் காட்டாகும்.

கருத்திஞல் விரகுசெய் மடமாதர்—
கலக்குமோ கனமதில் மருளாமே;

---

† அரனுக்கு உபதேசித்த மறையை அடியேனுக்கு உணர்த்து என அருணகிரியார் வேண்டுகின்றனர்—397, 723, 1127, 1251 (திருப்புகழ்), 36 (கந்தரநுபூதி) - காண்க. இவ் விருப்பம் கைகூடினதைக் கந்தரலங்காரம் 9, 24 பாடல்களிற் காண்க.

‡ "திருப்புகழை உரைத்தவரை அடுத்தபகை அறுத்தெறிய உறுக்கி எழும் அறத்தை நிலை காணும்"—வேல் வகுப்பு.

x முருகவேள் இசைப்பிரியர்—'ராகவிநோத' கந்-அந்தாதி-98 'எழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந்தோயே'—பரிபாடல் 14.

ருத்ர மூர்த்தியும் விளக்கம் பெற வேண்டி (எனக்கு உபதேசித் தருளுக என உன்னை அணுகிக் கேட்க, (அவருக்கு நீ உரைத்த) ரகசியங் கொண்ட அப் பொருளை (அடியேனுக்கும்) நீ உணர்த்தும்படியான நாளொன்றை அடிமை பெறலாகுமோ (அத்தகைய நாள் அடியேனுக்குக் கிட்டுமா?)

மலையையும், உருவிற் பெரியராம் அரக்கர்களையும், ஒலிக்கின்ற ஏழு பூமியையும், (அல்லது எழு வகையான) கடல்களையும் அலைத்துக் கலக்க வல்ல பருமையுள்ள மயில் மீது வரும் முருகனே!

பதிக்கப் பெற்ற மரகதத்தினுடன் ரத்ன மணிகள் வரிசையில் அமைக்கப் பெற்ற பல ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள பன்னிரு புய மலைகளை உடையவனே! விரிவாக இயற்றமிழ் உணர்ந்த வயலூர் முருகனே!

*திருப்புகழை உரைப்பவர்களுடையவும், படிப்பவர்களுடையவும் வறுமையையும், பகையையும் தொலைத்து வெற்றி தந்தருளும் இசைப் பிரியனே! திருந்திய ஒழுக்கத்தை உடைய சிறந்த தவத்தினர்புகழ்கின்ற குருநாதனே!

வில்லை ஏந்திய குறவர்களுடைய ஓலைக் குடிசையிலும் (தழை வேய்ந்த குடிசையிலும்), புகைகளின் கருமை போற் கரிய (அல்லது புகைகளின் கருமையைத் தன்னகத்தே கொண்ட) மேகங்கள் பக்கங்களில் தவழ்ந்து செல்லும் திருப் பழநி மலையிலும் வீற்றிருக்கும், திருக்கையில் வேல் ஏந்தும், அழகிய பெருமாளே!

(பொருள் உணர்த்து நாள் அடிமையும் உடையேனோ)

(கரந்துறை பாடலின் பொருள்)

கருத்தொடு உபாயச்செயல் செய்கின்றமடமாதர்களால் கலக்கம் அடையும் மோக மயக்கில் மயங்காமல்,

---

* திருப்புகழை உரைப்பவர், படிப்பவர் தம் வறுமை, பகை தொலைக்கும் முருகனே என்னாது இசைப் பிரியனே என்றதால் திருப்புகழை இசையின்றி ஓதுதலைக் காட்டிலும் திருப்புகழை இசையுடன் ஓதல் முருக வேலனுக்குப் பன்மடங்கு இன்பம் தரும் என்று தெரிகின்றது.

1ஒருத்தனும் வகைதிரு வருளாலே—
உணர்த்துநா ளடிமையு முடையேனே ;

பருத்ததோ கையில்வரு முருகோனே—
பரக்கவே யியல்தெரி வயலூரா ;

திருத்தமா தவர்புகழ் குருநாதா—
திருக்கைவே லழகிய பெருமாளே.

174. திருவடி பெற

தனதனன தத்த தான தனதனன தத்த தான
தனதனன தத்த தான தனதான

கலைகொடு பவுத்தர் 2காம கருமிகள் துருக்கர் 3மாய
4கபிலர்பக ரக்5கணாதர் 6உலகாயர்—

கலகமிடு தர்க்கர் 7வாம 8பயிரவர் விருத்தரோடு
கலகலென மிக்க நூல்க ளதனாலே ;

---

1 இவ்வேண்டுகோளை 413, 563-பாடல்களிலும் காண்க. முருகன் கடைக்கண் இயலையும், அயிலையும், மயிலையும் நினைந்திருந்தால் "ஒருவன்"—ஆகலாம். (கடைக்கணியல் வகுப்பு).

2 கருமி—"தன் சாதி கருமமே பற்றி முத்தனுமவன் கருமி." (வேதா. சூ 14) 3 மாயா வாதத்தினர்-பிரபஞ்சம் யாவும் மாயையே யென்று கூறுங் கொள்கையர்—(உதாரணம்: அத்துவைத மதம்)

4 கபிலர்—கபிலரால் தாபிக்கப்பட்ட சாங்கிய மதத்தினர். சாங்கிய மதம்—தத்துவங்கள் இருபத்தைந்து எனக் கணக்கிடுவதான ஒரு சமயம் (மணிமேகலை 27-202.)

5 கணாதர்—கணாதன் என்னும் முனிவரால் தாபிக்கப்பட்ட வைசேடிக மதத்தினர். (மணிமேகலை—27-79.)

6 உலகாயர்—இவர்சார்வாக மதத்தினர் ; சார்வாகம்-காட்சியே அளவை யாவதென்றும், நிலம், நீர், தீ, வெளி எனப் பூதம் நான்கே என்றும், அவற்றின் சேர்க்கையால் தோன்றிப், பிரிவதால் மாய்வதாய், அறிவு வெளிப்பட்டழியு மென்றும், மறுமையென்பது இல்லை என்றும் சரீரமே, ஆன்மா என்றும், கடவுள் இல்லை என்றும், இன்பமும் பொருளுமே புருஷார்த்தங்களென்றும் சொல்லும் உலோகாயத மதம்.

[7, 8. பக்கம் 403 பார்க்க]

ஒருத்தனுகும்படி (உனது) திருவருளினால்
உணர்ச்சிகூடும் நாள்-அடிமைக்கும் கிடைக்குமோ!
பருத்த மயில் மீது வரும் முருகனே!
விரிவாக இயற் றமிழை உணர்ந்த வயலூரனே!
திருந்திய பெரிய தவத்தினர் புகழ்கின்ற குருநாதனே!
திருக்கையில் வேல் ஏந்தும் அழகிய பெருமாளே!

[*ஒருத்தனும் வகை அடிமையும் உடையேனே]

* ஒருவனுதல்—"தான் ஒருவனுமே பிறர்க்கு வீடளித்தற்கு உரியனுய்க் கேடின்றி" ஆதல் - (திருமுருகாற்றுப்படை—நச்சினர்க்கினியர் உரை)

174

தாம் கற்ற கலை கொண்டு பௌத்தர்களும், விரும்பிய தன் சாதிக்கு உரியனவாய்ச் சாஸ்திரம் விதித்த கிரியைகளைச் செய்வதே நியதி என்பவர்களும், முகமதியர்களும், மாயா வாதத்தினரும், கபிலரும், சொல்லப்பட்ட அந்தக் கணுதர்களும், உலகாயதர்களும்—

கலகத்துடன் தருக்கம் புரிபவரும், வாம மதத்தினரும், பயிரவரும், தம்மோடு மாறுபட்ட கொள்கையரோடு கல கல என்னுங் கூச்சலுடன் அதிக விதமான நூல்களின் மேற்கோள்களுடன்—

---

7 வாமம்—அனைத்துலகும் சத்தியின் பரிணமமே என்றும், சத்தியுடன் லயித்தலே முத்தி யென்றும் கூறும் மதம்

8 பைரவம்—சைவ சமய வகைகளுள் ஒன்று பைரவர்-அவ்வகையை மேற்கொண்டவர்.

வாமமும் பைரவமும் உட்சமயம் ஆறினுட் சேர்ந்தவை-அவைதாம்—வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம். புறச்சமயம் ஆறு:—உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்சராத்திரம், பாட்டாசாரியம்.

சிலுகி யெதிர் குத்தி வாது செயவுமொரு வர்க்கு நீதி
தெரிவரிய சித்தி யான வுபதேசந்-

தெரிதர விளக்கி ஞான தரிசந மளித்து வீறு
திருவடி யெனக்கு * நேர்வ தொருநாளே;

கொலையுற எதிர்த்த கோர இபமுக அரக்க னோடு
குரகத முகத்தர் சீய முகவீரர்-

குறையுட லெடுத்து வீசி யலகையொடு பத்ர காளி
குலவியிட வெற்றி வேலை விடுவோனே;

பலமிகு புனத்து லாவு குறவநிதை சித்ர பார
பரிமள தனத்தில் மேவு மணிமார்பா-

படைபொருது மிக்க † யூக மழைமுகிலை யொட்டி யேறு
பழநிமலை யுற்ற தேவர் பெருமாளே. (75)

175. அருள் பெற

தனன தந்தன தந்த தானன
தன்ன தந்தன தந்த தானன
தனன தந்தன தந்த தானன தந்ததான

கனக கும்பமி ரண்டு நேர்மலை
யெனநெ ருங்கு குரும்பை மாமணி
கதிர்சி றந்தவ டங்கு லாவிய முந்துசூதம்-

‡ கடையில் நின்றுப ரந்து நாடொறு
மிளகி விஞ்சியெ ழுந்த கோமள
களப குங்கும கொங்கை யானையை யின்பமாக;

---

* நேர்தல்—கொடுத்தல். "காவாளை நேர்ந்தான் இடம் போலும்"—சம்பந்தர்-I-81-8.

† "மழையென் றஞ்சி......மந்தி......மரமேறி முகில்பார்க்கும் திருவையாறே"—சம்பந்தர் I-130 1.

‡ கடை—வாயில்.

சண்டையிட்டு, எதிர் தாக்கி, வாது செய்தும், ஒருவர்க்குமே உண்மை இதுதான் என்று தெரிதற்கு அரிதான சித்தி (வீடு) தரும் பொருளான உபதேசத்தை—

(யான்) அறியும்படி விளக்கி ஞான தரிசனத்தையும் அருளி மேம்பட்ட உனது திருவடியை எனக்குத் தந்தருளும் நாளும் ஒன்று உண்டோ—

கொலைகள் நேரும்படியாக எதிர்த்து வந்த கோரமான யானைமுகங் கொண்ட அரக்கனும் தாரகனுடன், குதிரை முகத்தர், சிங்க முகத்தர் ஆய (பல) வீரர்களின்—

குறைபட்ட உடலை எடுத்து வீசிப் பேயும், பத்ரகாளியும் மகிழ்ந்து களிக்க வெற்றி வேலைச் செலுத்தினவனே!

நல்ல விளைவு கொண்ட [தினைப்] புனத்தில் உலவி நின்ற குறப்பெண் (வள்ளியின்) அழகிய, கனத்த, நறுமணமுள்ள கொங்கையிற் பொருந்திய அழகிய மார்பனே!

(ஒன்றோடொன்று) போரிட்டு மிக்கெழுந்த பெண் குரங்குகள் (அல்லது கருங் குரங்குகள்) மழையைத் தரும் மேகத்தின் பொருட்டு (அஞ்சி) ஏறி (ஒளிக்கும்) பழநி மலையில் வீற்றிருக்கும் (பெருமாளே!) தேவர் பெருமாளே!

[திருவடி எனக்கு நேர்வதொரு நாளே!]

175

பொற்குடம் இரண்டுக்கு ஒப்பான மலை யென்று சொல்லும்படி, நெருங்கியுள்ள குரும்பை [தெங்கின் இளங்காய்] போன்று, அழகிய மணிகளின் ஒளி சிறந்த மாலைகள் விளங்கினவாய், முற்பட்ட சூதான எண்ணத்துடன் (அல்லது முற்பட்டு சூதாடு கருவிபோன்ற கொங்கையுடன்),

[வீட்டு] வாயிலில் நின்று, பரந்தும், நாள்தோறும் நெகிழ்ந்தும், மேம்பட்டு எழுந்து விளங்கும் அழகிய கலவை யணிந்த குங்குமம் [தயங்கும்] கொங்கை யானையை இன்பத்துடன்—

அனைவ ருங்கொளு மென்று மேவிலை
யிடும டந்தையர் தங்கள் தோதக
மதின்ம ருண்டு * துவண்ட வாசையில் நைந்துபாயல்-

அவச மன்கொளு மின்ப சாகர
முழுகும் வஞ்சக நெஞ்சை யேயொழி
தருப தங்கதி யெம்பி ரானருள் தந்திடாயோ;

தனத னந்தன தந்த னவென
டிகுகு டிங்குகு டிங்கு பேரிகை
தகுதி திந்திகு திந்த தோவென வுந்துதாளந்-

தமர சஞ்சலி சஞ்ச லாவென
முழவு டுண்டுடு டுண்டு டூவென
தருண கிண்கிணி கிண்கி ணாரமு முந்தவோதும்;

பணிப தங்கய மெண்டி சாமுக
† கரிய டங்கலு மண்ட கோளகை
பதறி நின்றிட நின்று தோதக என்றுதோகை-

பவுரி கொண்டிட மண்டி யேவரு
நிசிச ரன்கிளை கொன்ற வேலவ
‡ பழநி யங்கிரி யின்கண் மேவிய தம்பிரானே. (76)

---

* துவண்ட வாசையில்—துவண்டு அவ் ஆசையில்.

† 'கிரி' என்றும் பாடம்.

‡ 'பழநி யங்கிரி யெங்கு மேவிய' என்றும் பாடம்.

எல்லாரும் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி விலைக்கு விற்கும் மாதர்களின் வஞ்சகச் செயல்களில் மருட்சி யுற்றுத் துவட்சி (வாடுதல்) அடைந்து அந்த ஆசையால் (உடல்) நைந்து, படுக்கையில்—

(மோக) மயக்கத்தை அதிகமாகக் கொள்ளும் இன்பக் கடலில் முழுகும் (எனது) வஞ்சக மனத்தைத் தொலைக்க வல்ல (உனது) திருவடியாகிய புகலை (நான் பெறுதற்கு) எம்பிரானே! நீ அருள் பாலிக்க மாட்டாயா?

தனத னந்தன தந்தன என்றும், டிகுகு டிங்குகு டிங்கு என்றும் பேரிகை வாத்தியமானது தகுதி திந்திகு திந்தமி தோ என்றும் ஒலிக்க, பெருகி எழும் தாளமானது

பேரொலியுடன் சஞ்சலி சஞ்சல எனச் சப்திக்க, முழவு (முரசு) வாத்தியம் டுண்டுடு டுண்டுடு என ஆர வாரிக்க, சிறிய கிண்கிணியானது கிண் என ஒலிக்கும் கிண்ணரம் (சிறிய யாழ்) போல முற்பட்டொலிக்க—

பாம்பைத் தனது பாதத்திற் பூண்டதாய்ப், பெருமை பொருந்திய எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள யானைகள் எல்லாமும், அண்ட உருண்டையும், அதிர்ச்சி கொண்டு கலங்கி நிற்கும்படி, எதிர்நின்று தோ - தக - என்று மயிலானது—

மண்டலமாய்க் கூத்தாட, நெருங்கி வந்த அசுரனது (சூரனது) கூட்டத்தைக் கொன்ற வேலவனே! பழநியங் கிரியில் வீற்றிருக்கும் தம்பிரானே!

(அருள் தந்திடாயோ)

176. திருவடி தீக்ஷை பெற

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனன தனதன தனதான

குருதி மலசல மொழுகு நரகுட
லரிய புழுவது நெளியு முடல்மத
குருபி நிணசதை விளையு முளைசளி யுடலூடே—

குடிக ளெனபல குடிகை வலிகொடு
குமர வலிதலை வயிறு வலியென
கொடுமை யெனபிணி கலக மிடுமிதை யடல்பேணி;

மருவி மதனனுள் கரிய புளகித
மணிய சலபல கவடி மலர்புனை
மதன கலைகொடு குவடு மலைதனில் மயலாகா—

மனது துயரற வினைகள் சிதறிட
மதன பிணியொடு கலைகள் சிதறிட
மனது பதமுற வெனது தலைபத மருள்வாயே;

நிருதர் பொடிபட அமரர் பதிபெற
நிசித அரவளை முடிகள் சிதறிட
நெரிய கிரிகட லெரிய வுருவிய கதிர்வேலா—

நிறைய மலர்பொழி யமரர் முநிவரும்
நிருப குருபர குமர சரணென
நெடிய முகிலுடல் கிழிய வருபரி மயிலோனே;

176

ரத்தம், மலம், சலம் இவை ஒழுகுகின்ற மனிதக் குடலை யும் சிறிய புழுக்கள் நெளியும் உடலையும் கொண்டு, மதம் கொண்ட விகார ரூபங் கொண்டவனாய்,கொழுப்பு, சதை, ஊறி எழும் சேறு போன்ற சளி இவையெல்லாம் உடலினுள்ளே—

குடியிருப்பவர்கள் போலப் பலவும் குடி கொண்டு' பலமான குமர (கண்ட) வலி (ஒரு வகை வலிப்பு நோய்), தலை வலி, வயிற்று வலி, எனப் பெயர் பூண்டு, கொடுமை என்னும்படி நோய்களெல்லாம் வேதனை செய்யும் இவ் வுடலைட பலமாக விரும்பியவனாய் உள்ள நான்—

(மாதர்களுடன்) கலந்து, காமனுடைய உள்ளமும் [பொருமையாற்]கரிந்து போகப், புளகாங்கிதமும், மணிகளும் பூண்ட மலை போன்றதும், பலகறை [யன்ன நகைகளும்], மலரும் புனைந்து காம சாத்திரத்திற் கூறியபடி, திரட்சி கொண்ட மலை போன்றதுமான கொங்கைகளில் மயக்கம் கொள்ளாமல்—

மனது துயர் ஒழிய, வினைகள் சிதறுண்டு போக, காம நோயும், [கற்ற] [வீணான-காம] கலைகளும் [என்னை விட்டு] விலக, [என்] மனம் பக்குவ நிலையை [சாந்த நிலையை] அடைய, என்னுடைய தலையில் [உனது] திருவடியைச் [சூட்டி] அருளுவாயாக.

அசுரர் பொடி படும்படியும், தேவர்கள் (தங்கள்) ஊரைப் பெறும்படியும், கூரிய நாகாஸ்திரம், சக்ராயுதம் (ஆதிய எதிர்த்து வரும் படைகளின் உச்சிகள் சிதறுண் ணவும், (அல்லது-அளையில்(புற்றில்)பாம்பு இருப்பதுபோல மலைக்குகைகளில் ஒளித்திருந்த) நிசிதர் (அசுரர்களின்) முடிகள் சிதறுண்ணவும்), மலைகள் நொறுங்கிப் பொடி படவும், கடல் எரியுண்ணவும் செலுத்தின ஒளி வேலனே!

நிரம்ப மலர்களைப் பொழிந்து தேவர்களும் முனிவர் களும் அரசே! குருபரனே! குமரனே! சரணம் எனப் பணிய, பெரிய மேக படலம் கிழிபட்டு (பிரிந்து) தோன்றக் களித்தெழும் வாகனமாம் மயிலை உடையவனே!

பருதி மதிகனல் விழிய சிவனிட
மருவு மொருமலை யரையர் திருமகள்
படிவ முகிலென அரியி னிளையவ ளருள்பாலா—
பரம கணபதி யயலின் மதகரி
வடிவு கொடுவர விரவு குறமக
ளபய மெனவணை பழநி மருவிய பெருமாளே. (77)

177. பெண்கள் மயக்கம் அற

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன தனதான

குழல டவிமுகில் பொழில் 1 விரவில் நுதல்
குமுத வதரமு றுவலாரம்—
குழைம கரம் 2 வளை மொழிகு யிலமுது
குயமு ளரிமுகை கிரிசூது ;
விழிக யலயில்ப கழி 3 வருணிகரு
விளைகு வளைவிட மெனநாயேன்—
மிகவ ரிவையரை அவநெ றிகள்சொலி
வெறிது ளம்விதன முறலாமோ ;
4 கழல்ப ணியவினை 5 கழல்ப ணியையணி
கழல்ப ணியவருள் மயில்வீரா—
கமலை திருமரு க 6 மலை நிருதரு
கமலை தொளைசெய்த கதிர்வேலா ;

---

1 விர வில்—வீர வில்.
2 வளை—வள்ளை : ஒருவித தண்டு.
3 வருணி—கடல்.
4 கழல் பணிய வினை—பண்ணிய வினை கழல.
5 கழல் பணியை யணி—வீரக்கழலையும், தண்டை, சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்களையு மணிந்த.
6 மலை நிருத ருக—எதிர்த்த அசுரர் உதிர்ந்துபோக.

சூரியன், சந்திரன், அக்கினி—என்னும் முச்சுடர்களையும் (மூன்று) கண்களாகக் கொண்ட சிவனுடைய இடது பாகத்தில் உள்ள ஒப்பற்ற பர்வத ராஜனது அழகிய மகள், (தனது) வடிவம் மேகம் போன்ற திருமாலின் தங்கை—அருளிய குமரனே!

பரம்பொருளான கணபதி (தனது) அருகே மத யானை உருவு கொண்டு வர, உடனிருந்த குறமகள் (வள்ளி) (நீயே) அபயமென்று உன்னை அணையப் பெற்ற பெருமாளே! பழநியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(எனது தலை பதம் அருள்வாயே)

177

கூந்தலானது-காடு, மேகம், பொழில்; வீரம் வாய்ந்த வில்—நெற்றி; குமுத மலர் (செவ்வாம்பல்)-வாயிதழ்; பற்கள்-முத்து;

மகர மீன் போன்ற குழையை அணிந்த செவி-வள்ளைக் கொடித் தண்டு; மொழி—குயிலும் அமுதமும்; கொங்கை—தாமரை மொட்டும், மலையும், சூதாடு கருவியும்;

கண்கள்—கயல் மீன், வேல், அம்பு, கடல், கருவிளை (காக்கணம், காக்கட்டான் பூ), குவளை மலர், விஷம்;—என்றெல்லாம் உவமை கூறி நாயடியேனாகிய நான்—

மிகவும் பெண்களைப் பயனற்ற வழிகளிற் புகழ்ந்து வீணாக உள்ளம் துக்கப் படலாமா!

பண்ணின வினைகள் கழல (நீங்கி ஒழிய), வீரக் கழல் ஆதிய பணிகளை (ஆபரணங்களை) அணிந்துள்ள (உனது) திருவடியைப் பணிய அருள் புரிவாயாக, மயில் வீரனே! (அல்லது—உனது திருவடியைப் பணிய அருளின மயில் வீரனே)!

இலக்குமியின் திருமருகனே! (கிரௌஞ்சம், எழுகிரி என்னும்) மலைகளில் இருந்த அசுரர்கள் உக (அழிய) அந்த மலைகளைத் தொளை செய்த ஒளி வேலனே!

1 பழனி 2 மலைவரு பழநி மலைதரு
  பழநி மலைமுரு கவிசாகா—

3 பரவு பரவைகொல் 4 பரவை வண அரி
  பரவு மிமையவர் பெருமாளே. (78)

178, பொது மகளிரின் மேலுள்ள ஆசை அற, திருவடி பெற

தந்தன தானன தத்தத் தந்தன
தந்தன தானன தத்தத் தந்தன
தந்தன தானன தத்தத் தந்தன தனதான

சிந்துர கூரம ருப்புச் செஞ்சரி
  செங்கைகு லாவந டித்துத் தென்புற
  செண்பக மாலை முடித்துப் பண்புள தெருவூடே—

சிந்துகள் பாடிமு ழக்கிச் செங்கய
  லம்புகள் போலவி ழித்துச் 5 சிங்கியில்
  செம்பவ ளாடைது லக்கிப் பொன்பறி விலைமாதர்;

வந்தவ ராரென ழைத்துக் கொங்கையை
  யன்புற மூடிநெ கிழ்த்திக் கண்பட
  6 மஞ்சணி ராடிமி னுக்கிப் பஞ்சணை தனிலேறி—

மந்திர மோகமெ ழுப்பிக் கெஞ்சிட
  முன்றலை வாயி லடைத்துச் சிங்கிகொள்
  மங்கைய ராசைவி லக்கிப் பொன்பத மருள்வாயே;

---

1 பழனி—கனியை யொத்தவள் 2 மலைவரு பழ நிமலை—மலையரசனுக்குப் புத்திரியாக வந்த பழைய நிர்மலி.

3 பரவு பரவைகொல்—பரவிய சமுத்திரத்தின் மீது பாணப் பிரயோகஞ் செய்த. "இலங்காபுரிக்குப் போகைக்கு நீ வழிகாட் டென்று போய்க் கடல் தீக் கொளுந்த வாகைச் சிலை வளைத்தோன்" —(கந். அலங்காரம் 54). கடல் கடக்க அணைகட்ட வேண்டி ஸ்ரீராம பிரான் வருணன் வரவை எதிர்பார்க்க, அவன் வராததனால் கோபித்துக் கடல் மீது அத்திரத்தை எடுக்க வருணன் பயந்து வந்து ஸ்ரீராமரைச் சரணடைந்த வரலாறு இது. 4 பரவை வண அரி—கடல் வர்ணத்தையுடைய விஷ்ணு.

5 சிங்கி—சிங்கத்தின் இடைபோன்ற இடை. 6 மஞ்சள் நீராடி.

பழத்தை ஒத்தவளும், இமய மலையில் தோன்றியவளுமான (மலையரசன் புத்திரியாய் வந்த) பழைய நிர்மலியாகிய பார்வதி பெற்ற **பழநி** மலை முருகனே! விசாகனே!

பரந்துள்ள கடலின்மீது பாண ப்ரயோகஞ் செய்து அடக்கிய கடல் வர்ணத்தையுடைய திருமால் போற்றிப் பரவும் தேவர் பெருமாளே!

(உள்ளம் விதனம் உறலாமோ)

178

யானையின் கூரிய தந்தம் (போன்ற கொங்கைகளும்) செவ்விய சரி (வளைகள்) உள்ள அழகிய கைகளும் விளங்க நடித்து, உற்சாகத்துடன் செண்பகப் பூமாலை முடித்து, அழகிய தெரு வழியில்—

சிந்து என்னும் இசைப்பா வகையிற் பாடல்கள் பாடி முழக்கம் செய்து, செவ்விய கயல் மீனும் அம்பும் போலக் கண்களை விழித்து, இடையிற் சிவந்த பவளம் போன்ற ஆடையை விளக்கமுறப் புனைந்து, பொன்னைப் பறிக்கின்ற விலை மாதர்கள்—

வந்தவர்கள் ஆர் என (விசாரித்து) அழைத்துத் தங்கள் கொங்கைகளை அன்புடன் மூடியும், (கச்சுக்கட்டைத்) தளர்த்தியும், கண்ணில் தெரியும்படி மஞ்சள் நீராடி மினுக்கியும், பஞ்சு மெத்தை மீதிலேறி—

மந்திரம் போட்டதுபோல மோகத்தைக் கிளப்பிக், கெஞ்சும்படி வைத்து, முன்புறத்தில் உள்ள வாயிற் கதவை மூடி, நாணமின்மை கொண்ட (அல்லது-கூத்தாடுதலைக் கொண்ட) மங்கையர் மீது எனக்கு உள்ள ஆசையை விலக்கி (உனது) அழகிய திருவடியை அருள்வாயாக.

1 இந்திர நீலவ னத்திற் செம்புவி
யண்டக டாகம ளித்திட் 2 டண்டர்க
ளெண்படு 3 சூரைய ழித்துக் கொண்டரு
ளொருபேடி 4—

இன்கன தேரைந டத்திச் செங்குரு
மண்டல நாடும ளித்துப் பஞ்சவ
ரின்புறு 5 தோழ்மையு டைக்கத் தன்திரு
மருகோனே ;

சந்திர சூரியர் திக்கெட் டும்புக
ழுந்தமில் வாழ்வது பெற்றுத் தங்கிய
சங்கர ஞர்செவி புக்கப் பண்பருள் குருநாதா—

சம்ப்ரம மானகு றத்திக் கின்புறு
கொங்கையின் மேவுச மர்த்தச் சுந்தர
தண்டமிழ் சேர் பழ நிக்குட் டங்கிய பெருமாளே. (79)

179. ஞானங் கூட

தானந்த தனன தான தானந்த தனன தான
தானந்த தனன தான தனதான

ஞானங்கொள் பொறிகள் கூடி 6 வானிந்து கதிரி லாத
நாடண்டி நமசி வாய வரையேறி—

1 இந்திர நீல வனம்—இவ்வனம் இந்திரனுக்குப் பிரிய மானதும் அவனது காவல் பூண்டதுமான காடு. இது 'காண்டவம்' எனப்படும். இவ்வனத்தில் அரக்கர் பலர் இருந்தனர். இவ்வனத்தைத் தனக்கு உணவாகத் தரும்படி அக்கினிதேவன் வேண்ட அருச்சுனன் அங்ஙனமே அவ்வனம் அக்கினிக்கு இரையாக உதவினன். பாரதத் திற் காண்டவ தகனச் சருக்கம் பார்க்க.

2 நிவாத கவசர் முதலிய அவுணர்களைச் சிவாஸ்திரத்தால் வென்று தேவர்களுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்தவன் அருச்சுனன்— பாரதத்தில் 'நிவாத கவச காலகேயர் வதைச் சருக்கம்' பார்க்க.

3 சூர்—துன்பம். 4 பேடி—அருச்சுனன்; தன்னை விரும்பாது தாயென மதித்ததால் ஊர்வசி அருச்சுனனைப் பேடியாகுக எனச் சபித்தனள். 5 தோழ்மை-தோழமை.

6 இந்து கதிர் இலாத நாடு—'கதிரிலி பொற் பூமி'— திருப்புகழ் 238. 'ஓர் கதிர் அணுகொணாத பொன் இடம்'— திருப்புகழ் 637. 'சூரியனுடன் சோமனீழலிவை அண்டாத சோதி மருவும் பூமி'—திருப்புகழ் 1114.

இந்திர நீல வனத்தில் (இந்திரனது காவலுள்ள இருண்ட காட்டில்) (இருந்த அரக்கர் முதலானோரை எரிக்கு ஊட்டியும்), செவ்விய பூமி முதல் அண்ட கோளத்தின் மேலோடு வரையும் இருந்த (மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் இருந்த) அவுணர்களின் துன்புறுத்தலினின்றும் காப்பாற்றித் தேவர்களுடைய எண்ணத் தக்க (எண்ணி வருந்தத் தக்க) துன்பத்தை அகற்றி உதவிய ஒரு பேடியாகிய அருச்சுனனுடைய—

அழகிய தேரைச் (சாரதியாய்) நடத்திச், செவ்விய குருமண்டல நாட்டைப் (பாண்டவர்க்கு) அளித்து, அப் பாண்டவ ஐவரின் தோழமையை (நட்பை)ப் பூண்டிருந்த தலைவனும் திருமாலின் மருகனே!

சந்திரன், சூரியர், திக்கு எட்டு இவை யாவும் புகழும் முடிவிலா வாழ்வையுற்று விளங்கும் சிவனாரது செவியிற் புகும்படிச் செம்மை (உபதேசத்தை) அருளிய குரு நாதனே!

சிறப்புற்ற குறத்தியின் (வள்ளியின்) இன்பம பொலியும் கொங்கையை விரும்பி மேவும் சாமர்த்திய அழகனே! தண்ணிய தமிழ் வழங்கும் பழநியில் தங்கி வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(சிங்கிகொள் மங்கைய ராசை விலக்கிப் பொன் பதம் அருள்வாயே)

179

ஞான நிலையை மெய், வாய், கண், மூக்கு செவி என்னும் பொறிகள் (இந்திரியங்கள்) கூடப்பெற்று)—ஐம் புலன்களும் ஞான நிலையை நாடி நிற்பதாய்-வானில் உள்ள சந்திர சூரியர்கள் இல்லாத தேஜோ மண்டல பூமியை அடைந்து (உள்ளொளியாகிய *ஸ்ரீநந்தி ஒளியைக் காணப் பெற்று), 'நமசிவாய' என்னும் ஐந்தெழுத்தை ஓதுவதால் அடையக்கூடிய உச்சி நிலையை அடைந்து—

*நந்தி ஒளி-திருப்புகழ் 439-குறிப்புரை பார்க்க-"சுடரிலகு மூலக ஒளி" என்பது இது-திருப்புகழ் 637.

1 நாவின்ப ரசம தான ஆநந்த அருவி பாய
2 நாதங்க ளொடுகு லாவி விளையாடி ;

3ஊனங்க ளுயிர்கள் மோக நானென்ப தறிவி லாம
4 லோமங்கி யுருவ மாகி யிருவோரும்—

ஓரந்த மருவி 5 ஞான மாவிஞ்சை முதுகி னேறி
லோகங்கள் வலம தாட அருள்தாராய் ;

தேனங்கொ ளிதழி 6 தாகி தாரிந்து சலில வேணி
7 சீரங்க னெனது தாதை ஒருமாது—

சேர் 8 பஞ்ச வடிவி மோகி யோகங்கொள் மவுன ஜோதி
சேர்பங்கி னமல நாத னருள்பாலா ;

---

1 'அருவிபாய இன்னமுதம் ஊற'—திருப்புகழ் 637.

2 நாதங்கள்—தச நாதங்கள்:— கிண்கிணி, சிலம்பு, மணி சங்கம், யாழ், தாளம், வேய்ங்குழல், பேரி, மத்தளம், முகில்—இவை யோகிகளால் உணரப் படுவன. திருப்புகழ் 439 ன் குறிப்புரையைப் பார்க்க.

'கோ என முழங்கு சங்கொலி' திருப்புகழ் 647.

'ஞான சாதசிவம் அதின் மேவிப் பாடுந்தொனி நாதம்—திருப்புகழ் 190-

'விந்து நாதம் ஓல மென்று பலதாள சந்தமிடு சேவை—திருப்புகழ் 766.

3 ஊனங்கள்—ஊன்கள்-செயயுள் விகாரம் நன்னூல் சூ-155

4 ஓம் அங்கி உருவம்—ஓம் என்னும் அங்கத்தை (அடையாளத்தை) உடைய உருவம் : அங்கி உருவம்-அக்கினி சொரூபம் (வடிவம்) எனவும் கூறுவர்.

5 ஞான மா—"சிவஞானக் கடாக் களிறு"—கந்தர் கலி வெண்பா. "திருஞான வேழ வகுப்பு" என்னும் திருவகுப்பையும் பார்க்க.

6 தாகி—தாதகி—ஆத்தி—இடைக் குறை-நன்னூல் சூ-156.

7 சீரங்கன்—சீரிய அங்கத்தை உடையவன்.

8 பஞ்சவடிவி—அம்பிகை பஞ்ச வர்ணங்களை உடையவள். பிங்கலை—நீலி—செய்யாள்—வெளியாள்—பசும்-பெண்கொடியே"—அபிராமி அந்தாதி 21.**

நாவில் இன்ப ரசத்தைத் தரும் ஆனந்தம் என்னும் அருவி (உட்புறத்தே) பாய, (அப்போது) தச நாதங்களும் கேட்க மகிழ்ந்து விளையாடி—

ஊன் உயிர் ஆசை, நான் என்னும் ஆசை (உடலாசை உயிராசை, நானெனும் ஆசை; அல்லது-"ஊனே உடம்பே)நான், உயிரே நான்"என்னும் மயக்க அறிவாசை) என்னை விட்டு அகல 'ஓம்' என்னும் பிரணவாகாரனாய், சிவோக நிலை கொண்டவனாய்—சிவனே நான் என்று பாவிக்கும் நிலை பெற்றவனாய்-(ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஆகிய நாம்) இருவரும்—

ஒன்று சேரும் முடிவை அடைந்து, (சிவ) ஞானம் என்னும் களிற்றின் (யானையின்) மேல் ஏறி [சிவமயத் திருஞான வேழத்தின் மேலேறி—அதாவது அற்புத (மவுன) நிற்குண நிலையைப் பெற்றுச்] *சகல லோகங்களும் (அந்த ஞான ஒளியிற்) சுற்றி விளக்கந் தந்து (முழு விளக்கம் தந்து) பொலிவுதர-அருள் புரிவாயாக.

மது நிறைந்த கொன்றை மாலை, ஆத்தி மாலை, பிறைச் சந்திரன், (கங்கை) நீர் இவைகளைக் கொண்ட சடைமுடியை உடைய அழகிய அங்கத்தை உடையவனும், எனது தந்தையும், ஒப்பற்ற மாது—

சேர்ந்துள்ள ஐந்து வடிவத்தினள், ஆசை தருபவள், யோக நிலை பூண்ட மவுன ஜோதி-(ஆகிய பார்வதி தேவி) சேர்ந்துள்ள(இடது) பாகத்தை உடைய குற்றமற்ற நாதனுமான சிவன் அருளிய பாலனே!

** பிங்கலை—பொன்னிறம் படைத்தவள்.
நீலி—நீல நிறம் படைத்த காளி.
செய்யாள்—செந்நிறம் படைத்தவள்: திருமகள் என்று பாடம்
வெளியாள்—வெண்ணிறம் பெற்றவள், கலைமகள் எனலுமாம்.

பசும்பெண்—பச்சை நிறத்து உமை.

இனி, பஞ்ச வடிவி என்பதற்குப் பஞ்ச பூத வடிவி என்றும் கொள்ளலாம்—"வெளியே வெளி முதற் பூதங்களாகி விரிந்த அம்மே"—அபிராமி அந்தாதி-16.

*ஞான ஒளியில் சகல லோகங்களும் விளக்கம் தரும் என்பது "அகில புவனதி யெங்கும் வெளியுற மெய்ஞ்ஞான இன்ப அமுது" என வரும் 141-ஆவது திருப்புகழாலும் அறிதலாகும்.

கானங்கள் வரைகள் தீவு ஓதங்கள் பொடிய நீல
1 காடந்த மயிலி லேறு முருகோனே—

2 காமன்கை மலர்கள் நாண வேடம்பெ ணமளி சேர்வை
காணெங்கள் பழநி மேவு பெருமாளே. (80)

180. கதி பெற

தனதனனத் தனதனனத் தனதனனத் தனதான

திடமிலிசற் குணமிலிநற் றிறமிலியற் புதமான-
செயலிலிமெய்த் தவமிலிநற் செபமிலி*சொர்க் கமுமீதே;
இடமிலிகைக் கொடையிலிசொற் கியல்பிலிநற் றமிழ்பாட-
இருபதமுற் றிருவினையற் றியல்கதியைப் பெறவேணும்;
கெடுமதியுற் றிடுமசுரக் கிளைமடியப் பொரும்வேலா-
கிரணகுறைப் பிறையறுகக் கிதழ்மலர்†கொக் கிறகோடே;
படர்சடையிற் புனைநடனப் பரமர்தமக் கொருபாலா-
பலவயலிற் றரளநிறைப் பழநிமலைப் பெருமாளே. (81)

---

1 காடு—மிகுதி நெருக்கம்.

2 காமனது ஐந்தாவது பாணம்—முழு நீலம் முருகவேளைக் கொல்லமாட்டாமையால் "மலர்கள் நாண" என்றார் (திருப்புகழ் 19-கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.)

* சொர்க்கம்·உம் மீதே இடம் இலி—சொர்க்க மீதும் இடமிலி.

† கொக்கிறகு—கொக்குருவம் கொண்டு தேவர்களைத் துன் புறுத்திய குரண்டாசுரன் என்னும் அசுரனைக் கொன்று, அக் கொக் கின் இறகைச் சிவபிரான் அணிந்தனர். (குரண்டம்·கொக்கு)

'எங்கி அமரர் இரிந்தோட வே துரந்த
ஓங்கு குரண்டத் துருக்கொண்ட தானவனைத்
தீங்கு பெறத்தடிந்து சின்னமா வோர் சிறையை
வாங்கி யணிந்த அருள் இங்கென்பால் வைத்திலையே'
—கந்தபுராணம்-III 9—64.

'குலம்பாடிக் கொக்கிறகும்பாடி'—திருவாசகம் (தெள்ளேணம்)
'கொக்கிறகு சென்னி உடையான் கண்டாய்' அப்பர் vi-39-2.

காடுகள், மலைகள், தீவுகள், கடல்கள் இவையெலாம் பொடிபடவும், கலங்கவும், நீல நிறம் மிகுந்த அழகிய மயிலில் ஏறும் முருகனே !

மன்மதனுயை கைம் மலர்ப் பாணங்கள் வெட்கிக் குலைய, வேடுவப் பெண் (வள்ளியின்) படுக்கைச் சேர்க்கையைக் கண்ட எங்கள் பழநி மேவும் பெருமாளே.

(மா விஞ்சை முதுகினேறி லோகங்கள் வலம தாட
அருள்வாயே)

180

(பக்தித்) திடமில்லாதவன், உத்தம குணமில்லாதவன், நல்ல திறமை யில்லாதவன், அற்புதமான

செயல் ஒன்று மில்லாதவன், உண்மைத் தவம் இல்லாதவன், திருந்திய செபம் செய்தல் இல்லாதவன், சொர்க்கத்திலும்

இடமில்லாதவன், கையாற் கொடுத்தல் அறியாதவன், சொல்வன்மை இல்லாதவன் நல்ல தமிழைப் பாடுவதற்கு, (இத்தகைய குறைபாடுகளை உடைய நான் உனது)

இரு பதங்களை அடைந்து, இருவினைகளும் அற்று, தகுதியுள்ள நல்ல கதியைப் பெறவேணும் ;

கெட்ட புத்தியைக் கொண்டுள்ள அசுரர் கூட்டங்கள் இறந்துபோம்படிப் போர் செய்த வேலனே !

கிரணங்கள்(ஒளிகள்) குறைந்துள்ள இளம் பிறையையும், அறுகம் புல்லையும், எலும்புகளையும் (அல்லது-ருத்ராக்ஷ மாலையையும்), கொன்றை மலரையும், கொக்கின் இறகுடனே

பரந்துள்ள சடையிற் புனைந்துள்ள-நடனம் செய்கின்ற-பரமருடைய ஒப்பற்ற பாலனே !

பல வயல்களிலும் (அல்லது பலன் தரும் வயல்களில்) முத்து நிறைந்துள்ள பழநி மலைப் பெருமாளே !

(கதியைப் பெறவேணும்).

181

தனதனன தந்த தத்த தானன
தனதனன தந்த தத்த தானன
தனதனன தந்த தத்த தானன தனதான

1நிகமமெனி லொன்று மற்று நாடொறு
நெருடுகவி கொண்டு வித்தை பேசிய
நிழலர்சிறு புன்சொல் கற்று வீறுள பெயர்கூறு-

நெளியமுது 2தண்டு சத்ர சாமர
3நிபிடமிட வந்து கைக்கு மோதிர
நெடுகியதி குண்டலப்ர தாபமு முடையோராய் ;

4முகமுமொரு 5சம்பு மிக்க நூல்களு
6முதுமொழியும் வந்தி ருக்கு மோவெனில்
முடிவிலவை யொன்று மற்று வேறொரு நிறமாகி-

முறியுமவர் தங்கள் வித்தை தானிது
முடியவுனை நின்று பத்தி யால்மிக
மொழியும்வளர் செஞ்சொல் வர்க்க மேவர
அருள்வாயே ;

7திருதிகென மண்ட விட்ட தீயொரு
செழியனுடல் சென்று பற்றி யாருகர்
திகையினமண் வந்து விட்ட போதினு மமையாது-

---

1 நிகமம்—வேதம், 2 தண்டு சிவிகை.

3 நிபிட மிட—நெருங்க 4 முகமும்—வேறொரு நிறமாகி எனக்கூட்டுக. 5 சம்பு—செய்யுளும் வசனமும் விரவிவரும் பிரபந்த வகை, உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் நூல்கள்

6 முதுமொழி—சான்றோர் செய்யுட்கள், வேதம், திருக்குறள், பழமொழி.

7 சம்பந்தப் பெருமானது மடத்திற் சமணர்கள் இட்ட தீ, அவர் திருவாக்கின்படி, பாண்டியனைச் சுரமாய் வந்து பீடிக்க, சமணர்கள் அச் சுரப்பிணியைத் தீர்க்க மாட்டாது திகைக்கச், சம்பந்தப் பெருமான் "மந்திரமாவது நீறு" என்னும் திருப் பதிகத்தைப் பாடி, பாண்டியனது உடலில் திரு நீற்றைப் பூசச், சுரம் நீங்கிப் பாண்டியன் சுகம் உற்றான் ; பின்னர், சமணர் சம்பந்த ரொடு செய்த வாதில்—சமணர்கள் தீயிலிட்ட ஏடு சாம்பராகப்**

181

வேதப் பொருள் என்றால் ஒரு சிறிதும் தெரியாது, நாள் தோறும் (அங்குமிங்கும் கற்ற) மொழிகளைத் திரித்து இயற்றிய பாடல்களைக் கொண்டு, தனது வித்தைப் பெருக்கைப் பற்றிப் பெருமிதம் பேசும் போலிக் கவிகள், சில அற்பச் சொற்களைக் கற்று ஆடம்பரமான பட்டப் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு—

(தூக்குவோரது) முதுகு நெளியத் தக்க கனத்த பல்லக்கு, குடை, சாமரம் (இவை) நெருங்கும்படியாக உலவிக், கையில் மோதிரங்கள், (காதில்) நீண்டு தொங்கும் (ஒளி) மிக்க குண்டலங்கள் தாங்கிய சிறப்பை உடையவர்களாயிருப்பார்கள்; (ஆனால்)

(அவர்கள்) முகமானது—"செய்யுளும் வசனமும் கலந்த நூல்களும், திருக்குறள் போன்ற பழைய நூல்களும் கற்றுள்ளீரோ, விளக்கக் கூடுமோ" எனில் முடிவில் அவை ஒன்றும் தெரியாததால்-வேறொரு நிறமாக மாறி-(வெட்கத்தால் முகம் வெளுத்து)—

மனம் குலைந்து போகின்றவர்களுடைய வித்தைதான் இக்கல்வி எல்லாம்; ஆதலால் இத்தகைய கல்வி (போதும் போதும்; இது) முடிவதாக; (இனியேனும்) உன்னை மனம் ஒரு வழியில் நின்ற பத்தியுடன் நிரம்பத் துதிப்பதற்கு மேலும் மேலும் எழுகின்ற செஞ்சொற்களின் பெருக்கே (என் நெஞ்சிற்) பெருகிவர அருளுவாயாக; (அல்லது-மனம் குலைந்து நாணமுறச் செய்யும் கல்விதான் இது; ஆதலால்-என் வாழ்நாள் முழுதும் உன்னை ஒருமைப்பட்ட பத்தியுடன்-நிரம்பத் துதிப்பதற்கு** அருளுவாயாக-எனலுமாம்).

திகுதிகென மண்டி எரியவிட்ட தீயானது (சுரப்பிணியாய்) அந்தப் பாண்டியனுடைய உடலைச் சென்று பற்ற, சமணர்களிற்-(பல) திசைச் சமணக் குருக்கள்மாரும் வந்து முயன்று பார்த்தபோதும்-(அந்தச் சுரம்) தணியாமல்

** சம்பந்தர் "போக மார்த்த பூண் முலையாள்" எனத் தொடங்கும் திருநள்ளாற்றுப் பதிக ஏட்டைத் தீயில் இட, அந்த ஏடு வேவாது பச்சையாய்த் தீயில் விளங்கிற்று; அதன்பின்,**

சிறியகர பங்க யத்து நீரேரு
திணையளவு சென்று பட்ட போதினில்
தெளியஇனி வென்றி விட்ட மோழைகள் கழுவேற;
மகிதலம ணைந்த *அத்த! யோனியை
வரைவறம ணைந்து நித்த நீடருள்
வகைதனைய கன்றி ருக்கு ழுடனே மலரூபம்—
வரவரம னந்தி கைத்த பாவியை
வழியடிமை கொண்டு மிக்க மாதவர்
வளர்பழநி வந்த கொற்ற வேலவ பெருமாளே. (82)

182. பக்தி உற

தத்தன தத்தன தனத்த தானன
தத்தன தத்தன தனத்த தானன
தத்தன தத்தன தனத்த தானன தனதான

நெற்றிவெ யர்த்துளி துளிக்க வேயிரு
குத்துமு லைக்குட மசைத்து வீதியி
னிற்பவர் மைப்படர் விழிக்†க லாபியர் மொழியாலே-
நித்தம யக்கிகள் மணத்த பூமலர்
மெத்தையில் வைத்ததி விதத்தி லேயுட
னெட்டுவ ரத்தொழில் கொடுத்து மேவியு முறவாடி;
உற்றவ கைப்படி பொருட்கள் யாவையு
மெத்தவு நட்பொடு பறித்து நாடொறு
முற்பன வித்தைகள் தொடுக்கு மாதர்க ளுறவாமோ—

* அத்த—அத்தனே. † கலாபம்—பதினாறு கோவையுள்ள மாதரிடையணி.

சமணர்கள் வைகையாற்றில் விட்ட ஏடு ஆற்று வெள்ளத்துடன் அடித்துக் கொண்டு போக, சம்பந்தப் பெருமான் "வாழ்க அந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரத்தை எழுதிவிட்ட ஏடு அந்த வெள்ளத்தில் எதிரேறிச் சென்றது; இங்ஙனம், மும்முறை தோல்வியுற்ற சமணர்கள், "தோல்வியுற்றால் நாங்கள் கழுவிலேறுவோம்" என்று தாமே சொன்ன சொற்படி கழுவிலேறினார்கள் இவ் வரலாற்றின் விரிவைப் பெரிய புராணத்திலும் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் காணலாம்; 'வாழ்க அந்தணர்' என ஓதிய பதிகத்தில் 'வேந்தனும் ஓங்குக' என வாழ்த்தியதால் 'கூன் பாண்டியன்' தனக்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த இருகூனும் நீங்கி 'நெடுமாறன்' ஆயினன் இங்ஙனம் பாண்டியனது சுரத்தையும் கூனையும் போக்கித் தீயிலும் நீரிலும் சம்பந்தர் வென்றதையும், சமணர் கழுவிலேறினதையும் அருணகிரியார் பல இடங்களிற் பாராட்டுகின்

(உனது) சிறிய திருக்கரமாம் தாமரையினின்றும் திருநீறு ஒரு தினையளவு (பாண்டியன் மேற்) போய்ப்பட்டவுடனே (அந்தச் சுரம் நீங்கி அவன்) தெளிவு உற, பின்பு வெற்றியை இழந்த அந்த அறிவிலிகள் கழுவில் ஏற—

(இப்) பூமியில் அவதரித்த அத்தனே! பெண்களது குறியையே, கணக்கின்றிச் சேர்ந்து, நாள் தோறும் (உனது) பேரருளின் திறங்களை உணராது விலகி நிற்கும் மூடனாகிய என்னை, ஆணவ மலத்தின் உருவாகவே-(நின்று)—

நாளுக்கு நாள் மனம் கலங்கும் பாவியாகிய என்னை வழியடிமையாக ஆட் கொண்டு, சிறந்த மகாதவசிகள் வாழும் பழநியில் வந்து அமர்ந்துள்ள வீர வேலவனே! பெருமாளே!

(உனை மொழியும் செஞ்சொல் வர்க்கமே வர அருள்வாயே!)

182

நெற்றியிலே வெயர்வுத் துளிகள் துளிக்க, இரண்டு குத்து முலைக் குடங்களையும் அசைத்து வீதியில் நிற்பவர், மை பரந்துள்ள கண்களையுடைய மயில் போன்றவர் (அல்லது கலாபம் என்னும் இடையணியைக் கொண்டவர்கள்) தங்கள் பேச்சுகளால்—

நாள்தோறும் மயக்குபவர், நறுமணமுள்ள அழகிய மலர்கள் விரிக்கப்பட்ட மெத்தையிற் சேர்ப்பித்து பல வகையிலே உடலில் திமிர் ஏறும்படியான தொழில்களைக் காட்டிக் கொடுத்தும் நெருங்கியும் உறவாடி—

(அவர்களுக்கு) உள்ள வழக்கப்படி (தம்மிடம் வந்தவர்களுடைய) பொருள் முழுமையும் மிகுந்த நட்பினைக் காட்டிப் பறித்து நாள்தோறும் (புதிது புதிதாகத்) தோன்றுகின்ற வித்தைகளைச் (சாமர்த்தியச் செயல்களை) உபயோகப்படுத்தும் (பொது) மகளிருடைய சம்பந்தம் ஆமோ! (ஆகாது என்றபடி).

**றனர்-[எங்கள் திருப்புகழ்ப் பதிப்பில் மூன்றும் பாகத்தில்-திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி-தலைப்பு 28-பக்கம் 26-பார்க்க; கந்தரந்தாதி செய்யுள் 56-பார்க்க; அருணகிரிநாதர் வரலாறும், நூலாராய்ச்சியும் என்ற நூலில் பக்கம் 154 பார்க்க.]

உச்சித மெய்ப்புற அணைத்த யாவுடன்
மெய்ப்படு பத்தியி னாக்க மேபெற
வுட்குளிர் புத்தியை யெனக்கு நீதா வருவாயே;
* கற்றத மிழ்ப்புல வனுக்கு மேமகிழ்
வுற்றொரு † பொற்கொடி களிக்க வேபொரு
கற்பனை நெற்பல அளித்த காரண னருள்பாலா—
கற்பக கர்க்களி றளித்த மாதனை
பொற்புய மைப்புயல் நிறத்த வானவர்
கட்கிறை யுட்கிட அருட்க்ரு பாகர எனநாளும்;
நற்றவ ரர்ச்சனை யிடத்த யாபர
வஸ்துவெ னப்புவி யிடத்தி லேவளர்
நத்தணி செக்கரன் மகிழ்ச்சி கூர்தரு மருகோனே—
நட்டுவர் மத்தள முழக்க மாமென
மைக்குல மெத்தவு முழக்க மேதரு
நற்பழ நிப்பதி செழிக்க மேவிய பெருமாளே (83)

---

* கற்ற தமிழ்ப் புலவன்—சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள். இவர் ஆதி சைவ குலத்திற் (சிவப் பிராமண குலத்திற்) பிறந்தும் நரசிங்க முனை அரசரால் வளர்க்கப் பட்டாராதலின், திருக்குறள் ஆதிய பழைய தமிழ் நூல்களில் நல்ல பயிற்சி யடைந்திருந்தார்-(இவரது திரு நெல்வாயில் அரத்துறைப் பதிகத்தைப் பார்க்கவும்-தேவாரம்: vii-3—2, 3, 4,7.):

† பொற்கொடி—பரவை நாச்சியார்: சுந்தரர் திருவாரூரில் பரவையாரொடு வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் குண்டையூர்க் கிழவர் என்பவர் சுந்தரருக்கு நெல் தவறாது அளித்து வந்தார். ஒரு போது மழையின்றி வளம் சுருங்க, சுந்தரருக்கு அனுப்புதற்குப் போதிய நெல் இல்லையே எனக் குண்டையூர்க் கிழவர் வருத்தமுற்றார். அவர் வருத்தம் நீங்க இறைவன் குண்டையூர் முழுதிலும் நெல் மலையை அளித்தார். இந்த நெல்மலை எங்ஙனம் திருவாரூருக்குச் சுந்தரர் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேருவது என அவர் வருந்திச் சுந்தரரிடம் சென்று தமது இயலாமையைத் தெரிவிக்க, சுந்தரர் கோளிலி என்னும் தலத்திற்குப் போய் "நீள நினைந்தடியேன்" என்னும் திருப்பதிகம் பாடி "குண்டையூர்ச் சில நெல்லுப் பெற்றேன், ஆளிலை யெம் பெருமான் அவை அட்டித் தரப் பணியே"-எனத் துதித்தார். இறைவன் ஆணையால் அந்த நெல் மலை பூதங்களால் திருவாரூரிற் சேர்க்கப்பட்டன. பரவையார் மிக மகிழ்ந்து அவ் ஆராரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டின் எல்லையைச் சேர்ந்த நெற் குவியலை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று பறை யறைவித்தனர்—என்பது பெரியபுராண வரலாறு.

மேலான உண்மை உடையதான தாயின் அன்புடன் மெய்யான பக்தியின் சேர்க்கையையே நான் பெறுமாறு என் உள்ளம் குளிரும் புத்தியை எனக்கு நீ தர வந்து அருள் புரிவாயாக—

கற்ற தமிழ்ப் புலவனாகிய ஸ்ரீசுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளிடத்தில் மகிழ்ச்சி பூண்டு, ஒரு பொற்கொடி போன்ற அவரது மனைவி பரவையார் களிப்புற, தாம் இட்ட கட்டளைப்படி வந்து குவிந்த நெல்மலையை அளித்த (மூல) காரணராம் சிவபிரான் அருளிய பாலனே!

கற்பக மரங்கள் நிறைந்த நகராம் (பொன்னுலகத்துத் தலை நகர்) அமராவதியில் உள்ள வெள்ளை யானை (ஐராவதம்) போற்றி வளர்த்த மாது தேவசேனையை அணைந்த அழகிய திருப்புயங்களை உடையவனே! *கரிய மேக நிறமுடைய தேவர் தலைவனும் இந்திரன் பயப்பட்ட பொழுது (அவனுக்குத்) திரு அருள் பாலித்த கருணைக்கு உறைவிடமே! என்று நாள் தோறும்—

நல்ல தவசிகள் அருச்சனை செய்ய, கிருபாகர மூர்த்தி என்று பூமியிலே புகழ் வளர்ந்திருக்கின்ற சங்கேந்திய திருக்கரத்தவனும் திருமால் மகிழ்ச்சி மிகக்கொள்ளும் மருகனே!

நட்டுவர் முழக்கும் †மத்தளத்தின் முழக்கந் தானோ என்று ஐயுறும்படி, கருமேகக் கூட்டங்கள் மிகவும் ஒலியைப் பெருக்கும் நல்ல **பழநிப் பதியிற்** செழிப்புற வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(பத்தியின் இணக்கமே பெற...புத்தியை எனக்கு நீதர வருவாயே)

---

* மைப்புயல் (கரியமேக) நிறத்தனன் இந்திரன்—இந்திரனுக்குக் "கரியவன்" என்று ஒரு பெயர்—மணிமேகலை—25—55. சூராதியர் பொருட்டு இந்திரன் அஞ்ச அவனுக்கு அருளினர் எனவும், முருகவேள் திருவிளையாடல் இயற்றிய பொழுது அவரை இறைவரென அறியாது அவருடன் பொருது மாய்ந்து பின்பு அவரால் எழுப்பப்பட்ட பொழுது, தான் செய்த பிழையை எண்ணி இந்திரன் அஞ்ச, முருகவேள் அவனது பிழையைப் பொறுத்து அருளினர்—எனவும் கொள்ளலாம்—

† மேக முழக்கம் மத்தள முழக்கத்துக்கு உவமை கூறப்பட்டது. "முழவதிர மழையென்றஞ்சி. சிலமந்தி அலமந்து முகில் பார்க்கும்" —சம்பந்தர் தேவாரம் I—130—1

183. சிவலோகம் பெற

தந்த தானனந் தானதன தானதன
தந்த தானனந் தானதன் தானதன
தந்த தானனந் தானதன தானதன தனதான

* பஞ்ச பாதகன் பாவிமுழு மூடன்வெகு
வஞ்ச லோபியன் சூதுகொலை காரன்மதி
† பண்கொ ளாதவன் பாவகட லூடுநுழை
பவுஷாசை—

பங்கன் மோதியம் பாழ்நரகில் வீணின்விழ
பெண்டிர் வீடுபொன் தேடிநொடி மீதில்மறை
பஞ்ச மாமலம் பாசமொடு கூடிவெகு சதிகாரர்;

அஞ்சு பூதமுண் டாகடிப காரரிவர்
தங்கள் வாணிபங் காரியம லாமலரு
ளன்பர் பாலுடன் கூடியறி யாதபுக ‡ முடியேனை—

அண்டர் மாலயன் தேடியறி யாதவொளி
சந்த்ர சேகரன் பாவைவிளை யாடு x படி
கந்த நாடுடன் கூடிவிளை யாடஅருள் புரிவாயே;

வஞ்ச மாசுரன் சேனைகட லோடுகுவ
டுங்க வேயினன் போலவொளிர் வேலைவிடு
வண்கை யாகடம் பேடுதொடை யாடுமுடி முருகோனே-

---

* பஞ்ச பாதகம்—செய்யுள் 79-பார்க்க. † பண்—பன்பு.
‡ அடியேனை—அடியேன்; ஐ—சாரியை.
x படிக அந்த நாடு—படிகம்போல் தாவள்ளியமான நாடு.

183

பஞ்ச பாதகங்களும் செய்தவன், பாவி, முழு மூடன், மிக்க வஞ்சகத்தொடு, கூடிய பேராசைக்காரன் (அல்லது வஞ்சகன், ஈதற் குணமே இலாதவன்), சூது, கொலை இவை செய்யும் பேர்வழி, அறிவில் நல்ல பண்பையே கொள்ளாதவன், பாவமாகிய கடலுள் நுழைகின்ற செருக்கிலும், ஆசையிலும்–

பங்கு கொண்டவன் (அல்லது, செருக்கு, ஆசை என்னும் குற்றம் உடையவன்) ஆகிய நான், தாக்குண்டு அந்தப் பாழ்நரகில் வீணுக விழும்படி- பெண்டிர், வீடு, பொன் (பெண், மண், பொன்) என்னும் மூவாசை கொண்டு) தேடியும், ஒரு நொடிப் பொழுதிலே, மறைந்து கிடக்கும் ஐம் பெருமலங்களுடனும் (ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம் என்னும் ஐவகை மலங்களுடனும்) பாசங்களுடனும் கூடி, மிக்க மோசக் காரராம்-

ஐந்து பூதங்களாகிய அந்த பொல்லாங்கு செய்பவர்களாகிய அவர்களுடைய வியாபார காரியங்களல்லாமல் (வியாபார காரியங்களிற் கலவாமல்) அருள் பெற்ற அன்பர்களிடத்தே கூடி யறியரத புகழையே கொண்டுள்ள அடியேனுகிய நான்-

தேவர்களும், திருமாலும், பிரமனும் தேடியும் காணுத ஜோதியாம் சந்திர சேகர மூர்த்தியும், பாவையாம் தேவி பார்ப்பதியும் கூடி விளையாடுகின்ற ஸ்படிகம் போலத் தாவள்ளியமான நாடாகிய சிவலோகத்தில் (உள்ளவர்களுடன்) கூடி விளையாட அருள்புரிவாயாக;

வஞ்ச நிறைந்த பெரிய சூரனும், அவனது சேனையும், கடலும், கிரௌஞ்சகிரியும் ஒடுங்கவே, சூரியன் போல் ஒளி விடுகின்ற வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின அழகிய கையனே! கடப்ப மலர் மாலை விளங்கும் திருமுடியை உடைய முருகனே!

மங்கை மோகசிங் கார ரகு ராமரிட
தங்கை சூலியங் காளியெமை 1 யீணபுகழ்
மங்க ளாயி 2 சந் தானசிவ காமியுமை யருள்பாலா ;
கொஞ்சு மா 3 சுகம் போலமொழி நீலகடை
பெண்கள் நாயகந் தோகை மயில் போலிரச
கொங்கை மால்குறம் பாவை 4 யவல் தீரவர
அணைவோனே—
கொண்டல் சூழுமஞ் சோலைமலர் வாவிகயல்
கந்து பாயநின் றுடு 5 துவர் பாகையுதிர்
6 கந்தி யோடகஞ் சேர்பழநி வாழ்குமர
பெருமாளே. (84)

184. ஞானம் பெற

தனதனு தனதன தந்த தானன
தனதனு தனதன தந்த தானன
தனதனு தனதன தந்த தானன தனதான

பெரியதோர் கரியிரு கொம்பு போலவெ
வடிவமார் புளகித கும்ப மாமுலை
பெருகியே யொளிசெறி தங்க வாரமு மணியான—
பிறையதோ வெனுநுதல் துங்க மீறுவை
அயிலதோ வெனுமிரு கண்க ளாரவெ
பிறகெலாம் விழுகுழல் கங்கு லாரவெ வருமானூர் ;
உரியதோர் பொருள்கொடு வந்த பேர்களை
மனையிலே வினவியெ கொண்டு போகிய
யுளவிலே மருவிய வஞ்ச மாதர்கள் மயலாலே—

---

1 ஈண—ஈன்ற. 2 சந்தானம்—தேவ லோக விருக்ஷங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. விநாயகர் பாடல் 2-ன் கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

3 சுகம்—கிளி. 4 அவல்—ஆவல். 5 துவர் பாகு—துவர்த்த பாக்கு. 6 கந்தி—கமுகமரம்.

மங்கை, வசீகரமும் அழகும் கொண்ட ரகுராமருடைய தங்கை, சூல மேந்தினவள், அழகிய காளி, எம்மை ஈன்ற புகழ் நிறைந்த மங்களகரமான தாய், (தேவ லோக விருக்ஷங் களுள் ஒன்ருகிய) சந்தான (விருக்ஷம் போல வேண்டு வோர்க்கு வேண்டியதை அளிக்கும்) சிவகாமி, உமாதேவி அருளிய பாலனே!

கொஞ்சுகின்ற அழகிய கிளி போல மொழியும், கரிய கடைக்கண்ணும், பெண்களுக்குள் தலைமையும், கலாப மயில் போலச் (சாயலும்), இன்பம் நிறைந்த கொங்கையும், பெருமையும் கொண்ட குறப்பாவையாகிய வள்ளியின் ஆவல் (ஆசை) தீர வந்து அணைந்தவனே!

மேகங்கள் சூழும் அழகிய சோலைகளும், மலர்கள் நிறைந்த குளங்களும், கயல் மீன் குதிரையின் முழுப் பாய்ச்சல் போலப் பாய்வதால் அசைவுற்று துவர்த்த பாக்குகள் வியப்புண்டாகும்படி உதிருகின்ற கமுக மரங் களையும் தன்னகத்தே கொண்ட **பழநி** மலையில் வாழ்கின்ற குமரனே! பெருமாளே!

(படிக நாடுடன் கூடி விளையாட அருள் புரிவாயே)

184

பெரிய ஒரு யானையின் இரண்டு கொம்புகள் போலவே வடிவம் கொண்டதாய், புளகம் பூண்டதாய், குடம் போன்ற பெரிய முலைமேல் நிறைந்து தோன்றும் ஒளிமிக்க தங்க ஹாரமும் அழகான—

பிறைச் சந்திரனே எனத் தோன்றும் நெற்றியும், உயர்ச்சி மிக்க கூரிய வேலோ என்னும்படியான இரண்டு கண்களும், நிறைந்து முதுகெலாம் விழுகின்ற கூந்த லானது இரவுபோல இருள் மிக்கதாய்த் தோற்றந்தந்து வருகின்ற மாதர்கள்—

தமக்குச் சேருதற்கு உரிய பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு தம்மிடம் வந்த பேர்வழிகளை வீட்டுக்குள் ஆய்ந்து பேசி விசாரித்து அழைத்துக் கொண்டு போகும் இரகசிய உபாய எண்ணம் பொருந்திய வஞ்சக மாதர்கள்- (இத்தகைய மாதர்கள் மீதுள்ள) மோக மயக்கால்-,

உருகியே யுடலற வெம்பி வாடியெ
வினையிலே மறுகியெ நொந்த பாதக
னுனதுதாள் தொழுதிட இன்ப ஞானம தருள்வாயே;

அரியதோ ரமரர்க ளண்ட மேறவெ
கொடியதோ ரசுரர்க ளங்க மாளவெ
அடலதோ டமர்புரி கின்ற கூரிய வடிவேலா—

அரகரா வெனமிக அன்பர் சூழவெ
*கடியதோர் மயில்மிசை யன்றை யேறியெ
அவனியோர் நொடிவரு கின்ற காரண முருகோனே;

பரியதோர் கயிறனை கொண்டு வீசவெ
உறியதோய் தயிர்தனை யுண்டு நாடியெ
பசியதோ கெடவருள் கொண்ட மாயவன்
மருகோனே—

பரமமா நதிபுடை கொண்ட ணுவவெ
வனசமா மலரினில் வண்டு லாவவெ
பழநிமா மலைதனி லென்று மேவிய பெருமாளே. (85)

முருகவேள் பூமியை வலம் வந்தது: ஒருமுறை சிவபிரானும் தேவியும் விநாயகரையும் முருகவேளையும் நோக்கி 'இவ்வுலகினை முதலில் வலம் வருபவர்க்கு இம் மாதுளங்கனியை(மாம்பழம் எனவுங் கூறுவர்) தருவேன்' என, முருகவேள் மயில் மீதேறி உலகை ஒரு நொடியில் வலம் வந்தார். அங்ஙனம் அவர் வருவதற்குள், விநாயகர்—உலகெலாம் தம் பெற்றோருள் அடக்கம் என அறிந்து தாய்தந்தையரை வலம் வந்து அவர்களிடம் பழத்தைப்பெற்று நின்றார்; இதைக் கண்ட முருகவேள் கோபங் கொண்டு பூமியில் திருவாவினன்குடிக்கு வர, இறைவனும் தேவியும் அங்கு வந்து "பழம் நீயே ஆதலின் உனக்கு வேறு பழமும் வேண்டுமோ என அவருக்கு ஆறுதல் கூறினர்,—"பழம் நீ" என்பது "பழநி" ஆயிற்று (திருப்புகழ் 117, 1240, பார்க்க). திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி மூன்றாம் பாகம்-தலைப்பு 17, 68 பார்க்க). இதன் விரிவை பழநிப் புராணத்திலும், வலம் வந்து இறைவன் எங்கும் உள்ளனர் என முருகவேள் காட்டிய உண்மைப் பொருளைச் சுப்பிரமணிய பராக்ரமத்திலும் காண்க.

முருகவேள் (பூமிக்கு) வந்த வரலாறு: (பழநி-சிவகிரி உன்பது அகத்தியர் தம்மை வணங்கிய இடும்பாசுரனை நோக்கி வடக்கே திருக் கேதாரத்துக்கு அருகே இருந்த சிவகிரி, சத்திகிரி என்னும் இரண்டு மலைகளையும் கொண்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டனர். இடும்பன்**

உருகி, உடலெலாம் மெத்தக் கொதித்து வாடி, (அதனால் வரும்) வினைக்குட் கலங்கி நொந்த பாதகனாகிய எனக்கு உனது திருவடிகளைத் தொழும்படியான ஞான இன்பத்தைத் தந்தருளுவாயாக;

அருமை வாய்ந்த தேவர்கள் பொன்னுலகிற் குடியேறவும், கொடியவர்களான அசுரர்களின் உடல்கள் அழியவும், வெற்றியுடன் போர்புரிந்த மிகக் கூரிய வேலாயுதனே!

அரகரா என்னும் பேரொலியுடன் அன்பர்கள் சூழக் கடுமை வாய்ந்த ஒப்பற்ற மயில்மேல் அன்று நீ ஏறிப் பூமியை ஒரு நொடியில் வலம் வந்த காரணனே (அல்லது பூமிக்கு ஒரு நொடியில் வந்த காரணனே! (காரணமாய் வந்த முருகனே!)

பருத்த கயிறுகொண்டு அன்னை (தாயான அசோதை) வீசிக் (கட்ட) உறியில் தோய்ந்திருந்த தயிரை உண்டு விரும்பி (விரும்பியுண்டு) பசியது கெட அருள் பூத்த கண்ணனின் (திருமாலின் மருகனே)!

மிக சிரேஷ்டமான (ஷண்முக) நதி பக்கத்திற் சூழ்ந்து நெருங்கத் தாமரையின் அழகிய மலர்களில் வண்டுகள் உலாவ-(விளங்குகின்ற) பழநிமாமலையில் எப்பொழுதும் வீற்றிருக்கின்ற பெருமாளே!

(உனதுதாள் தொழுதிட இன்ப ஞானம தருள்வாயே.)

** அப்படியே வடக்கே சென்றான். அகத்தியர் உணர்த்திய மந்திர சக்தியால் பிரமதண்டம் தோளுக்குத் தடியாகவும் அஷ்ட நாகங்களும் கயிறாகவும் இடும்பன் முன்னிலையில் தோன்ற அவன் அகத்தியர் குறித்த அந்த இரண்டு மலைகளையும் காவடி போலக் கட்டித் தூக்கித் தெற்கு நோக்கி வந்தான்- வரும்போது ஆவினன் குடியில் அவன் அந்த மலை இரண்டையும் இறக்கி இளைப்பாறினான். பின்னர் எடுக்க முயன்றபோது அவனால் எடுக்க முடியவில்லை. ஏனென்று அவன் பார்த்தபோது சிவகிரியின் மீது அழகு பொலியும் ஒரு சிறுவன் இருக்கக் கண்டான். இடும்பன் அவனை அம்மலையை விட்டுப் போகச் சொன்னான். சிறுவன் (முருகவேள்) இஃது எமது இருக்கை; யாம் போகோம்" என மறுத்தனன்: இடும்பன் கோபித்து அந்தச் சிறுவன் மேற் பாய்ந்தான். பாய்ந்தவன் தடால் என விழுந்து மூர்ச்சையானான். இந்நிகழ்ச்சியை அறிந்த அகத் **

185. ஆண்டருள

தந்ததன தனனு தனந்த
தந்ததன தனனு தனந்த
தந்ததன தனனு தனந்த தனதான

மந்தரம தெனவே சிறந்த
கும்பமுலை தனிலே புனைந்த
மஞ்சள்மண மதுவே துலங்க வகைபேசி—

மன்றுகமழ் தெருவீதி வந்து
நின்றவரை விழியால் வளைந்து
வந்தவரை யருகே யணைந்து தொழில்கூறி ;

எந்தளவு மினிதாக நம்பு
தந்துபொருள் தனையே பிடுங்கி
யின்பமருள் விலைமாதர் தங்கள் மனைதேடி—

* எஞ்சிமன முழலாம லுன்றன்
அன்புடைமை மிகவே வழங்கி
என்றனையு மினிதாள இன்று வரவேணும் ;

† விந்தையெனு முமைமாது தந்த
கந்த குரு பரதேவ ‡ வங்க
மென்றவரை தனில்மேவு மெந்தை புதல்வோனே—

மிஞ்சுமழ கினிலே சிறந்த
மங்கைகுற மடமாது கொங்கை
மென்கிரியி லிதமா யணைந்த முருகோனே ;

சிந்தைமகிழ் புலவோர்கள் வந்து
வந்தனைசெய் சரணார விந்த
x செந்தமிழி லுனையே வணங்கு குருநாதர்—

தியர் அங்கு வந்து ஆண்டவனை வணங்கினர். ஆண்டவன் இடும்பனை எழுப்பினர். அவனுக்குக் காட்சி அளித்தார். தன்னைப்போலக் காவடி கொண்டுவரும். அடியவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டிய வரங்களை அளித்தருள வேண்டும் என இடும்பன் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தான். 'அங்ஙனே ஆகுக' என அண்ணல் அருள்புரிந்தார். பழநிமலையில் இடும்பன் சந்நிதி உளது. இதுவே காவடியின் வரலாறு: [விரிவைப் பழநிப் புராணத்திலும் சுப்பிரமணிய பராக்ரமத்திலும் காண்க]. * † ‡ x—பக்கம் 433 பார்க்க.

185

மந்தரமலையே என்னும்படிச் சிறந்த குடம் போன்ற முலை மேற் பூசிய மஞ்சளின் நறுமணம் வீசிப் பொலிய தந்திர வார்த்தைகளைப் பேசி-

மணங்கமழும் தெருவீதியில் வந்து (அங்கு) நின்ற வரைத் (தங்கள்) கண்களால் வளைத்திழுத்து, வந்தவரை அருகில் நெருங்கித் (தங்கள் வியாபாரத்) தொழிலை விளக்கிக் கூறி-

எந்த அளவும் (எல்லா அளவும்-முழுமையும்) இனிமையாகத் (தம்மை) நம்புதலைச் செய்து (நம்பும்படிச் செய்து) பொருளைப் பறித்துச் சிற்றின்பத்தைத் தருகின்ற விலை மாதர்களுடைய வீடுகளைத் தேடிக்-

கெட்டு என் மனது திரியாவகைக்கு உனது அன்புச் செல்வத்தை நிரம்ப எனக்குக் கொடுத்து என்னையும் இனிமையுடன் ஆண்டருள இன்று வரவேணும்.

பார்வதி என்கின்ற உமை மாது தந்த கந்தனே! குருபர தேவனே! வெள்ளி எனப்பட்ட மலையில் (வெள்ளியங்கிரியில்-கயிலையில்) வீற்றிருக்கும் எந்தை சிவபிரான் அருளிய புதல்வனே!

மேம்பட்டு விளங்கும் அழகிற் சிறந்த மங்கை, குறவர் மடமாதாகிய வள்ளியின் கொங்கை என்கிற மென்மை வாய்ந்த மலையை இன்பத்துடனே அணைந்த முருகனே!

உள்ளம் மகிழ்ந்த தேவர்கள் (அல்லது ஞானிகள்) வந்து வந்தனை செய்கின்ற திருவடித் தாமரைகளை உடையவனே! செந்தமிழ் மொழியால் உன்னையே வணங்கு குருநாதராகிய-

---

* எஞ்சுதல்—கெடுதல் 'எழில் வனப்பு எஞ்ச-கலித்தொகை-17-13.

† விந்தை—துர்க்கை, இலக்குமி, பார்வதி.

‡ வங்கம்—வெள்ளி. x திரு ஆவினன் குடியில் அகத்தியர் தவஞ் செய்ய, முருகவேள் தமிழின் ஐந்திலக்கணங்களையும் அவருக்கு விளக்கினர்—" திருவாவினன் குடியினிற் சார் தமிழ் முநி மேவி* தமிழதன் கூற்றை......விரித்தருளுதி ' என்றலும்*** நீடதிகாரம் கோதிலங்தென வான் முறை உணர்த்தி வேற் குழகன் ஏகினன் கோயில். [பழநிப் புராணம்—அகத்தியச் சருக்கம்].

தென்றல்வரை முனிநாத ரன்று
குன்பிடந லருளே பொழிந்த
தென் பழநி மலைமே லுகந்த பெருமாளே, (86)

186. காமம் அற

தனதன தந்தத் தனத்த தானன
தனதன தந்தத் தனத்த தானன
தனதன தந்தத் தனத்த தானன தனதான

மலரணி கொண்டைச் சொருக்கி லேயவள்
சொலுமொழி யின்பச் செருக்கி லேகொடு
மையுமடர் நெஞ்சத் திருக்கி லேமுக மதியாலே

மருவுநி தம்பத் தடத்தி லேநிறை
பரிமள கொங்கைக் குடத்தி லேமிக
வலியவும் வந்தொத் திடத்தி லேவிழி வலையாலே ;

நிலவெறி யங்கக் குலுக்கி லேயெழில்
வளைபுனை செங்கைக் கிலுக்கி லேகன
நிதிபறி யந்தப் பிலுக்கி லேசெயு மொயிலாலே—

நிதமிய லுந்துர்க் குணத்தி லேபர
வசமுட னன்புற் றிணக்கி லேயொரு
நிமிஷமி ணங்கிக் கணத்தி லேவெகு மதிகேடாய் ;

அலையநி னைந்* துற் பநத்தி லேயநு
தினமிகு மென்சொப் பனத்தி லேவர
அறிவும ழிந் † தற் பனத்தி லேநிதம் உலைவேனோ—

அசடனை வஞ்சச் சமர்த்த னாகிய
கசடனை யுன்சிற் கடைக்க ணாடியு
மலர்கொடு நின்பொற் பதத்தை யேதொழ
அருள்தாராய் ;

* உற்பநம்—தோற்றம். † அற்ப னத்திலே—அற்பன் அதிலே; அதிலே என்பது அத்திலே யென்றாயிற்று.

(தென்றல் எழும் மலையாகிய) பொதியமலை முநிநாதர் (அகத்தியர்) அன்று கும்பிட நல்ல அருளைப் பொழிந்த (நிரம்ப அருளிய) அழகிய **பழநி** மலைமேல் (இருக்கையை) மகிழ்ந்த பெருமாளே!

(என்றனையும் இனிதாள இன்று வரவேணும்).

186

மலர்களை அணிந்துள்ள கொண்டை முடியிலும், அவளது (பொதுமகளின்) பேசும் பேச்சின் இன்பச் செல்வத்திலும், கொடுமை நிரம்பியுள்ள மன முறுக்கிலும், முகமாகிய நிலவிலும்—

பொருந்திய அல்குலிடத்திலும், நிறைந்துள்ள நறுமணம் வீசும் கொங்கைக் குடத்திலும், நன்றாக வலிய வந்து கூடிய சந்தர்ப்பங்களிலும் (நிலைகளிலும்), கண் நிலையிலும்—

நிலவொளிபோல குளிர்ந்த ஒளி வீசும் (அவளது) உடம்பின் குலுக்கிலும், அழகிய வளையல்களை அணிந்த செங்கையில் 'கிலுக்' என்னும் ஒலியிலும், பெருத்த தனத்தைப் (பொருள்களை)ப் பறிக்கின்ற அந்தப் பிலுக்கிலும் (பகட்டிலும்), செய்கின்ற ஒய்யாரச் செயலிலும்—

தினமும் காட்டப்படும் கெட்ட குணத்திலும், வசப்பட்டு (என் வசம் அழிந்து) அன்பு பூண்டு சேரும் சேர்க்கையில், ஒரு நிமிஷம் கூடி அந்த க்ஷணப் பொழுதிலே மிகவும் புத்தி கெட்டு

அலைய நினைந்து அதே தோற்றமாய் (நினைவாய்)த் தினந்தோறும் அதிகமாக என் கனவிலே (அந் நினைவுகளே) வர (அதனால்) என் அறிவு அழிந்து அற்பனாகிய நான் அந் நினைவுகளிலேயே தினமும் அழிவேனோ!

அசடனை, வஞ்சகத்திற் சாமர்த்தியமுள்ள குற்றவாளியை, உனது ஞான மயமாம் கடைக் கண்ணால் விரும்பி நோக்கி மலர் கொண்டு உனது அழகிய திருவடிகளையே (நான்) தொழுமாறு திருவருள் புரிவாயாக.

பலபல பைம்பொற் பதக்க மாரமு
மடிமைசொ லுஞ்சொற் றமிழ்ப்ப னீரொடு
பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையு மணிவோனே—
பதியினில் *மங்கைக் கதித்த மாமலை
யொடுசில குன்றிற் றரித்து வாழ்வுயர்
பழநியி லன்புற் றிருக்கும் வானவர் பெருமாளே. (87)

186-A. வணங்க

தனத்ததன தான தந்த தனத்ததன தான தந்த
தனத்ததன தான தந்த தனதான

மனக் கவலை யேது மின்றி உனக்கடிமை யே புரிந்து
வகைக்கு மநு நூல் விதங்கள் தவறாதே—
வகைப்படி மனோரதங்கள் தொகைப்படியி னாலிலங்கி
மயக்கமற வேத முங்கொள் பொருள்நாடி;
வினைக்குரிய பாத கங்கள் துகைத்துவகை யால்நி னைந்து
மிகுத்தபொரு ளாக மங்கள் முறையாலே—
வெகுட்சிதனை யேதுரந்து களிப்பினுட னேநடந்து
மிகுக்குமுனை யேவ ணங்க வரவேணும்;
மனத்தில்வரு வோனெ என்று னடைக்கலம தாக வந்து
மலர்ப்பதம தேப ணிந்த முனிவோர்கள்—
வரர்க்குமிமை யோர்க ளென்பர் தமக்குமன மேயிரங்கி
மருட்டிவரு சூரை வென்ற முனைவேலா—

---

* மங்கை கதித்த மா மலை—வள்ளி மலை. 'கதித்தமலை' என்னும் பெயரை உடைய முருகர் கோயில் கோயமுத்தூர் ஜில்லா ஊற்றுக் குழி ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் உள்ளது. மங்கை யென்பது 'விஜயமங்கலம்' என்னும் தலத்தைக் குறிக்கும் என்பர். விஜயமங்கலம் ஈரோட்டுக்கும் திருப்பூருக்கும் மத்தியில் உள்ள ரெயில் ஸ்டேஷன். ஸ்டேஷனுக்கு வடக்கே 2-மைலில் ஊர். திருப்புகழ் 940-ஆம் பாடலையும் பார்க்க. [விஜயமங்கலம் கதித்தமலை இவைதம் விளக்கத்தைச் செந்தமிழ்ச் செல்வி சிலம்பு 13. பக்கம் 237-239 பார்க்க.]

பலபல விதமான அழகிய பொற் பதக்கங்களையும், ஹாரங்களையும், அடிமையாகிய நான் சொல்லுகின்ற திருப்புகழ் என்னும் தமிழ்ப் பன்னீரையும், நறுமணம் மிக்கு வீசும் அந்தக் கடப்ப மாலையையும் அணிவோனே!

தலங்களில் விஜய மங்கையிலும் கதித்த மலை என்னும் குன்றுடன் (வேறு) சில குன்றுகளிலும் பொருந்தி வீற்றிருந்து வாழ்வு சிறந்துள்ள **பழநித்** தலத்தில் அன்புற்றிருக்கும் பெருமாளே! தேவர் பெருமாளே!

(மதிகேடாய் உலைவேனோ)

குறிப்பு :—இப்பாடலின் முதல் ஆறு அடிகளின் ஈற்று மொழிகளைச் சேர்க்க—முகமதியாலே, விழி வலையாலே, செயும் ஒயிலாலே,, வெகு மதிகேடாய், நிதம் உலைவேனோ, தொழ அருள் தாராய் எனப் பொருளுடன் கூடுவது கண்டு மகிழத்தக்கது.

186 A

மனக்கவலை சிறிதேனும் இல்லாமல் உனக்கு அடிமை செய்யும் பணியையே பூண்டு, வகையாய் அமைந்துள்ள (மநு நூல்) நீதி நூல் முறைகளில் தவறாமல் –

நல்ல முறையில் மன விருப்பங்கள் (எண்ணிய) கணக்கின்படியே (கூடுதலுற்று) விளங்கி, ஐயந்திரிபு இல்லாமல் வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பொருளை ஆய்ந்து விரும்பி,

வினைக்கு ஈடான பாதகச் செயல்களைக் கடிந்து விலக்கி, முறைப்படி தியானித்து,- மேலான பொருள்களைக் கொண்ட ஆகமங்களிற் சொன்ன முறையின்படி–

கோபம் என்பதை விலக்கி, மகிழ்ச்சியுடன் நடந்து (கடமைகளைச் செய்து), மேம்பட்டு விளங்கும் உன்னையே (நான்) வணங்குதற்கு (வேண்டிய அருளைத்தர) (நீ) வர வேணும்.

(தியானிக்க) மனத்தில் வருபவனே என்று உன்னிடம் அடைக்கலப் பொருளாய் வந்து சேர்ந்து (உனது) மலர்ப் பாதங்களையே பணிந்த முனிவர்கள் பொருட்டும்–

(பிற) சிரேஷ்டர்கள் பொருட்டும் (அல்லது வானோர் பொருட்டும்), தேவர்கள் பொருட்டும் மனம் இரங்கி யாவரையும் பய முறுத்தி வந்த சூரனை வென்ற கூரிய வேலனே!

இணைப்புன முனேநடந்து குறக்கொடியை யேமணந்து
செகத்தைமுழு தாள வந்த பெரியோனே—

செழித்தவள மேசிறந்த மலர்ப்பொழில்க ளேநிறைந்த
திருப்பழநி வாழ வந்த பெருமாளே. (87-A)

187. ஞானம் பெற

தனதனன தனதான தனதனன தனதான
தனதனன தனதான தனதான

முகைமுளரி ப்ரபைவீசு மெழில்கனக மலைபோலு
முதிர்விலிள தனபார மடவார்தோள்—

முழுகியமி ழநுபோக விழலனென வுலகோர்கள்
மொழியுமது மதியாமல் தலைகீழ்வீழ்ந்;

தகமகிழ விதமான நகையமுத மெனவூற
லசடரக மெழவாகி மிகவேயுண்—

டழியுமொரு தமியேனு மொழியுமுன திருதாளி
னமுதுபருகிடஞான மருளாயோ;

மகரமெறி திரைமோது பகரகடல் தடவாரி
மறுகுபுனல் கெடவேலை விடுவோனே—

வரிசையவுண் மகசேனை யுகமுடிய மயிலேறி
வருபனிரு கரதீர முருகோனே;

தினைப் புனத்தின் மாட்டு (தினைப் புனத்துக்கு முன் பொருகால்) நடந்து குறவர் கொடியாகிய (வள்ளியை) மணஞ் செய்து ஜெக முழுதும் ஆளவந்த பெரியோனே!

செழிப்புற்ற வளம் பொலிந்த மலர்ச் சோலைகள் நிறைந்துள்ள திருப்பழநியில் வீற்றிருக்க வந்த பெருமாளே!

(உனையே வணங்க வரவேணும்)

187

மொட்டு நிலையில் உள்ள தாமரை மலர் போலவும், ஒளி வீசுகின்ற அழகிய பொன்மலை போலவும், முதிர்ச்சி அடையாத இளமைத் தன்மையில் உள்ள கொங்கைப் பாரங்களை உடைய மாதர்களின் தோள்களில்—

முழுகி அமிழ்கின்ற (சிற்றின்ப) அநுபோக வீணன் என (உலகில் உள்ள) பெரியோர்கள் சொல்லுகின்ற நன் மொழிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தலை கீழாகச் (செருக்கி) விழுந்து,

உள்ளங் களிப்புறப் பலவகைய இன்பத்தைத் தரும் அமுதமே என்னும்படியான இத மூறலைத் தரும் கீழ் மக்களாம் (மூடராம்) பொது மகளிருடைய) வீடுகளுக்குப்போய்-(அவர் தரும் இத மூறலை) மிகவே உண்டு—

அழிகின்ற இந்தத் தனியனும் (ஏழை)-போற்றப்படுகின்ற உன்னுடைய இரண்டு திருவடி அமுதை உண்ணும் படியான ஞானத்தை அருள்புரிய மாட்டாயோ (அருளுதி-என்றபடி) —

மகர மீன்களை எறிகின்ற திரைகளை மோதுகின்ற ஒளி பொருந்திய கடலில் உள்ள விசாலமான நீர், கலங்கும் நீராகிக் கெட, வேலைச் செலுத்தியவனே!

நிரை நிரையாக வந்த அசுரர்களுடைய மகா (பெரிய) சேனைகளின் கால அளவு முடியும்படி மயிலில் ஏறி வந்த பன்னிரு கரங்களைக் கொண்ட தீரனே! முருகனே!

பகர்வரிய ரெனலாகு முமைகொழுந ருளமேவு
 பரமகுரு வெனநாடு மிளையோனே—
பணிலமணி வெயில்வீசு மணிசிகர மதிசூடு
 பழநிமலை தனில்மேவு பெருமாளே, (88)

188. திருவடி பெற

தனன தனன தனத்த தனன தனன தனத்த
 தனன தனன தனத்த தனதான

முதிர வுழையை வனத்தில்* முடுகி வடுவை யழித்து
 முதிய கயல்கள் கயத்தி னிடையோடி—
முரண வளரும் †விழிக்குள் மதன விரகு பயிற்றி
 முறைமை கெடவு மயக்கி வருமாதர்;
மதுர அமுத மொழிக்கு மகுட களப முலைக்கு
 வலிய அடிமை புகுத்தி விடுமாய—
மனதை யுடைய அசட்டு மனிதன் முழுது புரட்டன்
 மகிழ வுனது பதத்தை யருள்வாயே;
சதுரன் ‡வரையை யெடுத்த நிருத னுடலை வதைத்து
 x சகடு மருத முதைத்த தகவோடே—
தழையு மரமு நிலத்தில் மடிய அமரை விளைத்த
 தநுவை யுடைய சமர்த்தன் மருகோனே;
அதிர முடுகி யெதிர்த்த அசுர ருடலை வதைத்து
 அமரர் சிறையை விடுத்து வருவோனே—

---

* முடுகி—முடுக்கி, துரத்தி. † விழிக்குள்—விழியினால்; வேற்றுமை மயக்கம் ‡ ராவணன் வரை யெடுத்த வரலாறு:—ராவணன் திக்கு விசயம் செய்து வந்த போது அவனுடைய புஷ்பக விமானம் கயிலை மலையைக் கடக்க முடியாது தடைபட்டு நிற்க, இந்த மலையை வேரோடு பறித்து எறிவேன் என்று அவன் இறங்கி, மலையைத் தனது கைகளால் பெயர்த்து அசைக்க, சிவபிரான் தமது கால் விரலின் நகநுனியால் அம்மலையை அழுத்த, ராவணன் நசுக்குண்டு அழுது இன்னிசை பாடி இறைவனை மகிழ்வித்து உய்ந்தனன் என்பது வரலாறு: "முந்திமா விலங்கலன் றெடுத்தவன் முடிகள் தோள் நெரிதரவே, உந்திமா மலரடி ஒரு விரல் உகிர் நுதியால் அடர்த்தார்"—சம்பந்தர் III—92—8. "இலங்கையர் கோன்...எழு நரம்பின் இன்னிசை கேட்டின்புற்றான்" அப்பர் VI—54—10.

x சகடு மருதம் உதைத்த வரலாறு:—111, 143, பாடல்களின் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க [பக்கம் 264, 332.]

சொல்லுதற்கு அரியர் எனச் சொல்லத்தக்க உமை கணவராம் சிவபிரான் தமது உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமகுரு நீ என்று (உன்னை) விரும்பும் இளையவனே!

சங்கு மணிகள் ஒளி வீசும் (பழநிமலையில்), அழகிய மலை உச்சி (அல்லது ஒளி வீசும் மலை உச்சி) திங்களைத் தீண்டும் பழநிமலையில்-வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(ஞானம் அருளாயோ.)

188

நன்றாக மானைக் காட்டுக்குள் துரத்தி ஓட்டி, மாவடுவை (உப்பிலிட்டு) அழித்து, பெரிய கயல் மீன்களைக் குளத்திடையே புகும்படி ஓட்டி,

(இவ்வாறு இவைகளுடன்) மாறுபட்டு வளர்கின்ற கண்களால் காம லீலைத் தந்திரங்களைச் செய்து (எனது) ஒழுக்கம் கெடும்படி மயக்கிவருகின்ற பொது மகளிருடைய

இனிமை நிறைந்த அமுதச் சொற்களுக்கும், அணிமுடி (கிரீடம்) போன்றதும், வாசனைக் கலவைச் சாந்து அணிந்ததுமான முலைக்கும், வலிய இழுத்து (என்னை) அடிமைப் புகுத்தி விடுகின்ற மாயம் நிறைந்த-

மனதை உடைய அசட்டு மனிதனாகிய நான், முழுப் புரட்டனாகிய நான், மகிழும்படி உனது திருவடியை அருள்வாயே.

திறமை வாய்ந்தவனும், (கயிலை) மலையை அசைத்து எடுத்த அரக்கன் ராவணனுடைய உடலை அழித்தும், சகடு (வண்டியை) உதைத்தும், மருத மரத்தைத் தள்ளிய பக்குவத்தால்

இலைகளுடனும் மரம் பூமியிற் பட்டு அழியவும்-போர் புரிந்த-வில் ஏந்திய சமர்த்தனுமான திருமாலின் மருகனே

(பூமி) அதிரும்படியாக விரைந்து நெருங்கி வந்து எதிர்த்த அசுரர்களுடைய உடலை வதைத்துத் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் மீள வைத்து எழுந்தருளியவனே!

அரிய புகழை யமைத்த பெரிய பழநி மலைக்கு
ளழகு மயிலை நடத்து பெருமாளே. (89)

189. திருவடி மறவாமை

தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
தனதனன தனதனன தனதான

முருகுசெறி குழலவிழ முலைபுளக மெழநிலவு
முறுவல்தர விரகமெழ அநுராகம்

முதிரவச மறவிதரி யெழுகைவளை கலகலென
முகநிலவு குறுவெயர்வு துளிவீச ;

அருமதுர மொழிபதற இதழமுது பருகிமிக
அகமகிழ இருகயல்கள் குழையேற—

அமளிபடு மமளிமல ரணையின் மிசை துயிலுகினும்
அலர்கமல மலரடியை மறவேனே ;

நிருதனெடு வருபரியு மடுகரியும் ரதநிரையும்
நெறு நெறென முறியவிடும் வடிவேலா—

நிக * ழகள சகளகுரு நிருபகுரு பரகுமர
நெடியநெடு ககனமுக டுறைவோனே ;

வருமருவி நவமணிகள் மலர்கமுகின் மிசைசிதற
மதுவினிரை பெருகு † வளி மலைமீதே—

வளர்குறவர் சிறுமியிரு வளர்தனமு மிருபுயமு
மருவிமகிழ் பழநிவரு பெருமாளே. (90)

---

* அகள சகள குரு நிருப—அருவ மாகியும் உருவ மாகியும் ள குரு ராஜனே. † வளிமலை—வள்ளிமலை.

அருமை வாய்ந்த புகழைக் கொண்டுள்ள பெருமையை உடைய பழநி மலையில் அழகு மயிலை நடத்தும் பெருமாளே!

(உனது பதத்தை அருள்வாயே).

189

மணம் நிறைந்த கூந்தல் அவிழ்ந்து விழ, கொங்கை புளகங் கொள்ள, நில வொளியைப் பற்கள் வீச, காம உணர்ச்சி உண்டாக, காம இச்சை-

வளர்ந்து பெருக, தன் வசம் அழிய, அசைந்து நிலை பெயரும் கை வளையல்கள் கலகல என்று ஒலிக்க, முகமாகிய திங்கள் (நிலவு) சிறு வெயர்வுத் துளிகளை விச-

அருமையான இனிய சொற்கள் (வாயினின்றும்) குலை குலைந்து வர, இதழ் அமுதத்தை உண்டு மிகவும் உள்ளம் களி கொள்ள, இரு கயல் மீன் போலுங் கண்கள் காதளவும் பாய-

அமர்க்களப்படும் (ஆரவாரம் படும்) படுக்கை மலரணையின்மேல் (நான்) துயில் கொண்டாலும், விரிந்த தாமரை மலரை ஒத்த (உனது) திருவடியை மறவேன்.

அசுரன் (சூரனோடு) வந்த குதிரைகளும், கொல்லுந் தன்மையை உடைய யானைகளும், தேர் வரிசைகளும், நெறு நெறென்று முறியும்படிச் செய்த கூரிய வேலாயுதனே!

அமைந்துள்ள அருவமாகியும் உருவமாகியும் உள்ள குரு ராஜனே! குருபரனே! குமரனே! நீண்ட பெரிய வானத்து உச்சியில் உறைபவனே!

வருகின்ற அருவிகளில் அடித்துவரும் நவ மணிகளும் மலர்களும் கமுக மரத்தின் மேற் சிதறத் தேன் ஒழுக்கம் பெருகும் வள்ளிமலை மேல்

வாழும் குறவர் மகள் வள்ளியின் இரண்டு பூரிக்கும் கொங்கைகளையும் (அல்லது பெரிதாய் வளர்ந்துள்ள கொங்கைகளையும்) இரண்டு புயங்களையும் அணைந்து மகிழ்கின்ற பெருமாளே! பழநியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே!

(மலரடியை மறவேனே)

190. யோக நிலை பெற

தானந்தன தானன தானன
தானந்தன தானன தானன
தானந்தன தானன தானன தனதான

மூலங்கிள ரோருரு வாய் 1 நடு
நாலங்குல 2 மேனடு வேரிடை
மூள்பிங்கலை நாடியொ டாடிய முதல்வேர்கள்—

3 மூணும்பிர காசம தாயொரு
4 சூலம்பெற வோடிய வாயுவை
5 மூலந்திகழ் தூண்வழி யேயள விடவோடிப்;

6 பாலங்கிள ராறுசி காரமொ
டாருஞ்சுட ராடுப ராபர
பாதம்பெற ஞானச தாசிவ மதின்மேவிப்—

பாடுந் 7 தொனி நாதமு நூபுர
மாடுங்கழ லோசையி லேபரி
வாதம்படி யேயடி யேனையும் அருள்வாயே;

சூலங்கலை மான்மழு வோர் துடி
வேதன் தலை யோடும ராவிரி
தோடுங்குழை சேர்பர னார்தரு முருகோனே—

சூரன்கர மார்சிலை வாளணி
தோளுந்தலை தூள்பட வேஅவர்
சூளுங்கெட வேல்விடு சேவக மயில்வீரா;

காலின்கழ லோசையு நூபுர
வார்வெண்டைய வோசையு மேயுக
காலங்களி னோசைய தாநட மிடுவோனே—

---

1 நடு—சரீர மத்தியஸ்தானம். 2 மேல் நடுவேர்—சுழுமுனை. 3 இடைகலை—தச நாடியுள் ஒன்று, இடது நாசியால் விடும் சுவாசம் (மூச்சு); பிங்கலை—தச நாடியுள் ஒன்று, வலது நாசி வழியாய் விடும் மூச்சு; சுழுமுனை—தச நாடியுள் ஒன்று, இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் இடையிலுள்ளது. சுழுமுனை—ஆதாரம் ஆறினும் ஊடுருவி நிற்பது. இடையும் பிங்கலையும் கத்திரி கை கால்போற் பின்னி நிற்பன. 4 சூலம் பெற ஓடிய வாயு—"சூலமென ஓடு சர்ப்ப வாயு"—திருப்புகழ் 790. 5. மூலந் திகழ் தூண் வழி-சுழுமுனை மார்க்கம். 6 பாலங் கிள ராறு—நெருப்பாறு, மயிர்ப்பால மென்பன; பாலம்—நெற்றி. 7 தொனி-திருப்புகழ் 179-குறிப்புரை காண்க.

190

மூலாதாரத்தினின்றும் மேற்பட்டு எழுகின்ற ஒரு உருவாகச் சென்று, சரீரத்தின் மத்திய ஸ்தானத்தில் நான்கு அங்குல அளவின்மேல், சுழுமுனை, இடைகலை, தோன்றும் பிங்கலை என்னும் நாடிகளுடன் கலந்து, முதல் வேர்களாகிய—

(இம்) மூன்று நாடிகளும் ஒளிவிட்டு, ஒப்பற்ற சூலாயுதம் போல ஓடுகின்ற பிராண வாயுவை (முதுகு தண்டிலுள்ள) சுழுமுனை வழியிற் கணக்காக ஓடச் செய்து—

(நெருப்பாறு, மயிர்ப்பாலம் என்கின்ற) நெற்றி (புருவ) மத்தியில் விளங்குகின்ற ஆறுவது ஆதாரமாகிய ஆஞ்ஞை ஸ்தானத்தில் "சி"கார அக்ஷரத்தொடு பொருந்தி நிறைந்து ஒளி வீசுகின்ற பரம்பொருளின் பாதத்தைப் பெறுதற் பொருட்டு ஞான சதாசிவ நிலையை அடைந்து—

(அவ்விடத்திற் கேட்கப்படும்) பாடலொலி நாதத்திலும், சிலம்பொலியுடன் கழலொலியிலும் அன்பு பெருகும்படியாக அடியேனுக்கும் அருள்வாயே!

சூலம், கலைமான், மழு, ஒப்பற்ற துடி, பிரமனது தலை ஓடு, பாம்பு, விளங்கும் தோடு, குழை இவை சேர்ந்துள்ள சிவபிரான் தந்த முருகனே!

சூரனது கை, மார்பு, வில், வாள், அழகிய தோள், தலை (இவை யாவும்) தூள்படவும், (தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவதில்லை என) அவன் கொண்ட சபதம் பாழாகவும், வேலை ஏவிய பராக்ரம மயில் வீரனே!

காலில் அணிந்துள்ள கழலின் ஒலி, சிலம்பொலி, ஒழுங்கான வீரக் காலணியின் ஒலி-ஆக-இவ்வொலிகளே யுக முடிவைக் காட்டும் ஓசைகளாகத் திகழும்படி நடனம் புரிபவனே!

காணங்கலை மான்மக ளார்தமை
நாணங்கெட வேயணை வேள்பிர
காசம்பழ னுபுரி மேவிய பெருமாளே. (91)

191. சுகம் பெற

தனதனன தாத்த தனதான

*வசனமிக வேற்றி மறவாதே—
மனதுதுய ராற்றி லுழலாதே;
இசை பயில்ஷ டாக்ஷ ரமதாலே—
இகபரசௌ பாக்ய மருள்வாயே;
† பசுபதி ‡ சிவாக்ய முணர்வோனே—
பழநிமலை வீற்ற ருளும்வேலா;
அசுரர்கிளை வாட்டி மிகவாழ—
அமரர்சிறை மீட்ட பெருமாளே. (92)

192. துதித்தலால் வரும் பேறு

தனந தனந தனதான

வரதா மணிநீ யென * வோரில்—
† வருகா தெதுதா னதில்வாரா—
திரதா திகளால் நவலோக

* வசனமேற்றல்—உருவேறச் செபித்தல். "உருவேறவே ஜெபித்து —திருப்புகழ் 355. † பசுபதி வாக்கியம்—வேத சிவாகமங்கள். ‡ சி ஸ்ரீ என்பது சீ-என்றாகிக் குறுகியது.

* ஓர்தல்-ஆராய்ந்தறிதல், † வருகா(த)து எது? எதுதான் அதில் வாராது எனப்பிரிக்க. எது-இடைநிலைத் தீவகமாய் முன்னும் பின்னும் சேரும்.

காட்டில் (வந்த) கலைமான் மகளாகிய வள்ளியை அவளது கூச்சம் அழிய அணைந்த வேளே! ஒளி வீசும் **பழனுபுரி**யில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(கழ்லோசையிலே பரிவாகும்படி ...அருள்வாயே).

191

உருவேற ஏற மிகச் செபித்து—அங்ஙனம் செபித்தலால்-உன்னை மறவாம லிருக்கவும்—

மனம் துயரந்தருகின்ற மார்க்கங்களில் திரியாதிருக்கவும்—

சொல்லிச் சொல்லிப் பயில்கின்ற ஆறெழுத்து மந்திரத்தின் அருட்பயனுக

இம்மை மறுமைச் சுகங்களை (நல்வாழ்வை) (அடியேனுக்கு) அருள்புரிவாயாக.

சிவபிரானது திரு மொழிகளான வேத சிவாகமங்களை அறிந்தவனே!

பழநி மலையில் வீற்றிருந்தருளும் வேலனே!

அசுரர் கூட்டங்களை ஒடுக்கியும், நன்முக வாழுமாறு

தேவர்களைச் சிறையினின்று மீட்டும்—(அருளிய) பெருமாளே!

(இகபர சௌபாக்யம் அருள்வாயே)

192

வரதனே! வேண்டுவார் வேண்டுகின்ற வரங்களை அளிப்பவனே)! மணியே! (கண்மணியே! கேட்டதைக் கொடுக்கும் சிந்தா மணியே!) நீ என்று துதிப்போமானல், ஆய்ந்து பார்த்தால்—

கை கூடாதது எது உண்டு? (எல்லாம் கை கூடும் என்றபடி); எது தான் அதில் வாராது-(எந்த காரியம் தான் அங்ஙனம் துதித்தலாற் கைகூடாது! எல்லாம் கை கூடும் என்றபடி).

இரசவாதம் முதலியவைகளால் (பாதரசம் முதலியவற்றால்) — பொன், இரும்பு, செம்பு, ஈயம், வெள்ளி, பித்தளை, தரா, துத்த நாகம், வெண்கலம் ஆகிய ஒன்பது லோகங்களை,

மிடவே கரியா மிதிலேது;

சரதா மறையோ தயன்மாலும்-

சகலா கமநூ லறியாத;

பரதே வதையாள் தருசேயே-

பழநி புரிவாழ் பெருமாளே. (93)

193. அடியாரோ டிணங்க

தானந் தத்தன தானன தானன
தானந் தத்தன தானன தானன
தானந் தத்தன தானன தானன தனதான

வாதம் பித்தமி டாவயி றீளைகள்
சீதம் பற்சனி சூலைம கோதர
* மாசங் கட்பெரு மூலவி யாதிகள் குளிர்காசம்-

மாறுங் கக்கலொ டேசில நோய்பிணி
யோடுந் † தத்துவ காரர்தொ ணூறறு
வாருஞ் சுற்றினில் வாழ்சதி காரர்கள் வெகுமோகர்;

சூழ்துன் சித்ர‡க பாயைமு வாசைகொ
டேதுஞ் சற்றுண ராமலெ மாயைசெய்
சோரம் பொய்க்குடி லேசுக மாமென இதின்மேவித்-

---

* 'மாசங்கண்' என்பதை 'அங்கண்மாசு' எனத் திருப்புக; அங்கண் மாசு எண்பது நேத்திர ரோகம், † தத்துவம்96-திருப்புகழ் 157-ன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க, ‡ கபாய்-கவசம்: தேகம்.

இட்ட கூட்டுறவால் (ஈற்றில்) கரியாவதன்றி இந்த ரசவாதத்தால் வரும் பயன் ஏது? (ஒன்றுமில்லை என்றபடி).

மெய்யனே! வேதத்தை ஓதுகின்ற பிரமனும், திருமாலும்,

சகல ஆகமங்களும், நூல்களும் கண்டறியாத

பரதேவதையாகிய பார்வதி அருளிய குழந்தையே!

பழநிபுரியில் வாழ்கின்ற பெருமாளே!

(வரதா! மணி நீ என, வருகாதது எது?)

193

வாதம் (உடலில் வாயு மிகுதலாலாகிய நோய் வகை), பித்தத்தால் வரும் பிணி வகை (ஈரலினின்றும் தோன்றும் நீர்-பித்தம்), மிடா வயிறு (பெரிய பானை போன்ற) வயிறு, கோழையால் வரும் க்ஷய நோய் வகைகள், சீதமல நோய், பல் நோயால் வரும் சன்னி, சூலை நோய், (வயிற்றுளைவு முதலிய நோய்), மகோதரம் (பெரு வயிற்று நோய்), நேத்திர ரோகம் (அழகிய கண்களில் உண்டாகும் நோய்கள், பெரிய மூல நோய்கள் (ஆசனத் துவாரத்திற் காணும நோய்கள்), (சுரக்) குளிர், கோழையால் வரும் இழுப்பு (சுவாசகாசம்)—

அடுத்தடுத்து வரும் வாந்தி, முதலிய சில நோய் பிணி வகைகளுடன், தொண்ணூற்றாறு தத்துவக் கூட்டத்தாரின் சூழலில் வாழ்கின்ற வஞ்சகர்களும், பேராசைக்காரரும் (ஆய ஐம்புல வேடர்களால்)

சூழ்ந்துள்ள, பொல்லாத, விசித்திரமான தேக ஆசையால், மண்-பெண்-பொன் என்னும் மூவாசையுங் கொண்டு எந்த (நல்ல பொருளையும்) சற்றேனும் உணராமல் மாயையே விளைக்கின்ற கள்ளத் தனமும் பொய்ம்மையுமே கொண்ட இந்த உடலே சுகமெனக் கருதி இவ்வுடலைப் போற்றி விரும்பி-

தூசின் பொற்சர் மோடுகு லாயுல
கேழும் பிற்பட வோடிடு மூடனை
* தூவஞ் சுத்தடி யாரடி சேரநி னருள்தாராய்;

தீதந் தித்திமி தீதக தோதிமி
டுடுண் டுட்டுடு டுடுடு டுடுடு
சேசெஞ் செக்கெண தோதக தீகுட வெனபேரி-

சேடன் சொக்கிட வேலைக டாகமெ
லாமஞ் சுற்றிட வேயசு ரார்கிரி
தீவும் பொட்டெழ வேயனல் வேல்விடு மயில்வீரா;

வேதன் பொற்சிர மீது†கடாவிந
லீசன் சற்குரு வாயவர் காதினில்
மேவும் ‡ பற்றிலர் பேறரு ளோதிய முருகோனே-

xவேஷங் கட்டிபி னேகிம காவளி
மாலின் பித்துற வாகிவி ணோர்பணி
வீரங் கொட்பழ னாபுரி மேவிய பெருமாளே.(94)

194. ஆண்டருள

தனன தந்தன தானன தானன
தனன தந்தன தானன தானன
தனன தந்தன தானன தானன தனதான

விதமி சைந்தினி தாமலர் மாலைகள்
குழல ணிந்தநு ராகமு மேசொலி
விதர ணஞ்சொலி வீறுக ளேசொலி யழகாக-

* தூவஞ் சுத் தடியார்-தூ அம் சுத்த அடியார்—தூய்மை வாய்ந்த அழகிய சுத்த அடியார். † கடாவி-பிரயோகித்து: குட்டி; பிரணவப் பொருள் தெரியாத பிரமனை முருகவேள் குட்டிச் சிறையிலிட்டுப் பின் சிவபிரான் விடும்படிச் சொல்ல அவனைச் சிறைவிட்டதும், பிரணவப் பொருள் யாது என்று சிவபிரான் கேட்க அவருக்கு அதை முருகவேள் உபதேசித்ததும்—கந்தபுராணத்தில் விரிவாகக் காணலாம். இங்ஙனம் உபதேசித்த இடம் குருமலை எனப்படும் சுவாமி மலை. திருத்தணிகையில் உபதேசித்ததாகத் தணிகைப் புராணம் கூறும். தணிகையில் நந்தி யாற்றங்கரையில் உள்ள முருகவேளுக்கும் "சாமிநாதன்" எனப் பெயர். ‡ பற்றிலர் பேறருள்-பற்றற்றவர் பெறத்தக்க அருளாகிய பிரணவப் பொருள். x வேஷங்கட்டி-விருத்தாப்பிய வேஷங் கொண்டு.

(நல்ல) ஆடையாலும், தங்க சரங்களாலும் (பொன் வடங்களாலும்) (இவ்வுடலை) அலங்கரித்து மகிழ்ந்து, அம் மகிழ்ச்சியால் ஏழுலகமுமே எனக்குப் பிற்படும்படி முந்தி ஓடுகின்ற மூடனாகிய நான் (உலகெலாம் எனக்கு மதிப் பில்லை என்று ஆணவங் கொண்டு துள்ளி ஓடும் மூடனாகிய நான்,) தூய்மை வாய்ந்த அழகிய சுத்த அடியார்களின் திருவடியைச் சேரும் பாக்கியத்தைப் பெற உனது திரு வருளைத் தந்தருளுக.

தீதந் தித்திமி ** ** தோதக தீகுட என்று பேரி வாத்தியம்

ஆதிசேடன் மயக்க முறவும், கடல், அண்ட கோளகை இவை முற்றும் அச்சங் கொள்ளவே, அசுரர்கள் (புக்கிருந்த) மலைகளும் தீவுகளும் பொடிபட்டு நாசமுறவும், நெருப்பை வீசும் வேலைச் செலுத்திய மயில் வீரனே!

பிரமனது அழகிய தலையிற் குட்டி, நல்ல ஈசனுக்குச் சற் குருவாய் அமைந்து, அவர் திருச்செவிகளில்-நாடுகின்ற பற்றற்றவர் பெறத்தக்க அருளாகிய பிரணவப் பொருளை உபதேசித்த முருகனே!

(வேட்டுவக் கோலம், செட்டி வடிவு, வேங்கை மரக் கோலம், கிழவர் வேடம் ஆகிய) வேஷங்களைப் பூண்டு, பின் (தினைப்புனத்துக்குச்) சென்று, சிறந்த வள்ளியின் மீது மோகப் பித்துக் கொண்டவனாகி, தேவர்கள் வந்து வணங் கும் பராக்ரமம் வாய்ந்த; பழனாபுரியில் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே! (பித்துக் கொண்டவனாகி மேவிய பெருமாளே! விண்ணோர் பணி பெருமாளே! வீரங் கொள் பெருமாளே!) பழனாபுரி மேவிய பெருமாளே-எனத் தனித்தனி இயைக் கவும்!

(அடியார் அடிசேர நின் அருள்தாராய்)

194

பல விதங்களில் ஆசைப்பட்டு (அல்லது பலவித உபாயங்களை மேற் கொண்டு), இனிதாக, மலர் மாலைகளைக் கூந்தலில் அணிந்து, காமப் பற்றான பேச்சுக்களைப் பேசித் தமது விவேகத்தைச் சொல்லியும், சிறப்புக்களைச் சொல்லி யும், அழகாக

விரிகு ரும்பைக ளாமென வீறிய
கனக சம்ப்ரம மேருவ தாமதி
விரக*மொங்கிய மாமுலை யாலெதி ரமர்நாடி;

இதமி சைந்தன மாமென வே†யின
நடைந டந்தனர் வீதியி லேவர
எவர்களுஞ் ‡சிதமால்கொளு மாதர்கண் வலையாலே—

எனது சிந்தையும் வாடிவி டாவகை
அருள்பு ரிந்தழ காகிய தாமரை
இரு பதங்களி னுலெனை யாள்வது மொருநாளே;

மதமி சைந்தெதி ரேபொரு சூரனை
யுடலி ரண்டு×கு ருய்விழ வேசின
வடிவு தங்கிய வேலினை யேவிய அதிதீரா—

மதுர இன்சொலி மாதுமை நாரணி
கவுரி யம்பிகை யாமளை பார்வதி
மவுந சுந்தரி காரணி யோகினி சிறுவோனே;

பதமி சைந்தெழு லோகமு மேவலம்
நொடியில் வந்திடு மாமயில் மீதொரு
பவனி வந்தக்ரு பாகர சேவக விறல்வீரா—

பருதி யின்ப்ரபை கோடிய தாமெனும்
வடிவு கொண்டருள் காசியின் மீறிய
பழநி யங்கிரி மீதினில் மேவிய பெருமாளே. (95)

---

* ஓங்கிய—ஓங்கிய † இன நடை—விதம் விதமான நடை.
‡ சிதம்-சித்தம். x கூருய் என்பது குருய் என்ருயிற்று.

விரிந்து வளர்ந்த தென்னங் குரும்பைகள் (இளநீர்) என்னும்படி ஓங்கி விளங்கும் பொன்மயமாய் நிரம்பும் மேருமலை போல அதிக காமம் பொதிந்து ஓங்கின அழகிய கொங்கை கொண்டு, முன்னுள்ள (ஒரு) விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விரும்பி (அல்லது எதிர்க்கும் காமப்போரை விரும்பி)

இன்பத்துடனே, அன்னப் பறவைபோல, விதம்வித மான நடை நடப்பவராய்த், தெருவிலே வந்து எல்லோ ருடைய உள்ளத்துக் காம மயக்கையும் (கொள்ளை) கொள் ளும் (பொது) மகளிரின், கண் என்னும் வலையால்–

என்னுடைய மனமும் வாடிப் போகாத வகைக்கு (நீ) திருவருள் புரிந்து அழகான (உனது) தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளால் என்னை ஆண்டருளும் ஒரு நாளும் உண்டோ!

ஆணவம் மிக்கு எதிரில் வந்து சண்டை செய்த சூர னுடைய உடல் இரண்டு கூறாக விழும்படி கோபாவேச ரூபத்தைக் கொண்ட வேலாயுதத்தைச் செலுத்தின அதி தீரனே!

மிக இனிமை வாய்ந்த சொல்லை உடையவள், உமை மாது, நாரணி, கவுரி, அம்பிகை, யாமளை (சியாமள நிறத்தை - ஒருவகைப் பச்சை நிறத்தை உடையவள்), பார்வதி, மௌன சுந்தரி, காரணி, யோகினி-(எனும் திரு நாமங்கள் வாய்ந்த தேவியின்) பிள்ளையே!

ஏற்ற சமயத்தில் (சமயங் கண்டு) ஏழு லோகங்களையும் வலம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வந்த, அழகிய மயிலின்மேல் ஒப்பற்ற திருவுலா வந்த, கிருபாகரனே! பராக்ரமனே! வெற்றி வீரனே!

சூரியனது ஒளி கோடிக் கணக்கதாமெனும் திருவுரு வத்தைக் கொண்டருளும் (பெருமாளே)! காசித் தலத்தி னும் சிறந்த **பழநி**யங்கிரி மீது வீற்றிருக்கும் பெருமாளே!

(எனை ஆள்வதும் ஒரு நாளே!)

வேலு மயிலுந் துணை.

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை-தொகுதி 1

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
24	3	6	திறமாகவே	திறமாவே
32	6	1	கறுங்கும்	கறுக்கும்
36	8	6	நடயாடி	நடமாடி
56	18	4	நுதிமில்	நுதியில்
68	23	21	இலையோனே	இளையோனே
126	48	11	வாழாஎ	வாழஎ
128	49	6	லணுவா	லணுகவா
146	59	10	மயில்யீதே	மயில்மீதே
148	60	3	பெகுகு	பெருகு
316	135	11	பரமத்தை	ப்ரமத்தை
348	150	1	வாழ்விழி	வாள்விழி
356	153	6	பருமாளே	பெருமாளே

மதிப்புரைகள்

கலைமகள்-December '52-நந்தன-மார்கழி (பக்கம் 762)

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை

அருணகிரிநாதப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்புகழ்ப் பாக்கள் பதினாறாயிரம் என்று சொல்வார்கள். இப்போது நமக்குக் கிடைப்பவை கிட்டத் தட்ட 1,3 0 பாடல்களே. இவற்றை ஊர் ஊராகச் சென்று தொகுத்து வெளியிட்டவர் வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்ற பெரியார். அவர் வெளியிட்டவற்றோடு வேறு சில திருப்புகழ்களையும் தேடிச் சேர்த்து அரிய உரைக் குறிப்புகள், விரிவான ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் ஆகியவற்றோடு அவருடைய குமாரர் ஸ்ரீ. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் மூன்று பாகமாக வெளியிட்டிருக்கிறார். இன்று திருப்புகழில் ஈடுபட்டுத் திருப்புகழ்ப் பாக்களைப் பாடும் மக்கள் யாவரும் இந்தக் குடும்பத்தினருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள்.

ஸ்ரீ செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சி மிக்கவர். அவர் இப்போது திருப்புகழுக்கு உரை எழுத முற்பட்டிருக்கிறார். பல காலமாகத் திருப்புகழில் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து இன்புற்றவராதலின் பல நுணுக்கமான குறிப்புகளை அவருடைய உரையிலே காணலாம். திருப்புகழ்ப் பாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரை எழுதிய பிறகு அவற்றை வெளி யிடுவதானால் அன்பர்கள் நெடுங் காலம் காத்திருக்க வேண்டும்." ஆகையால் இந்த உரையை ஒவ்வொரு பகுதியாக வெளியிடும் முயற்சியைச் சில அன்பர்கள் மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் பாராட்டுதற்குரிய செயல். இப்போது மூன்று பகுதிகள் வெளியாகி யிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் முப்பது முதல் நாற்பது திருப்புகழ் வரையில் இருக்கும். இடப் பக்கத்தில் மூலமும் வலப் பக்கத்தில் உரையுமாக அமைத்து வெளியிடுகிறார்கள் அடியிலே இன்றியமையாத குறிப்புகள் இருக்கின்றன. முருகன் அடியார்களும் தமிழன்பர்களும் இந்த முயற்சியை ஆதரித்தால் திருப்புகழ் உரை முழுவதையும் விரைவிலே புத்தக உருவத்தில் காணலாம். இறைவன் திருவருளாலும் அன்பர்களின் ஆதரவாலும் இந்த அரிய பெரிய பணி நிறைவேறும் என்றே நம்புகிறோம்.—ஜ.

சித்தாந்தம் : (சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத் திங்கள் வெளி யீடு) மலர்-25 ; இதழ்-12. நந்தன மார்கழி (டிசம்பர் '52)

" திருப்புகழ் பாசுரங்களுக்குத் தெளிவான உரை வகுக்கப் பட்டுள்ள அரிய நூல்.

* * *

குமாரகுருபரன் : மலர்-3 ; இதழ்-12 நந்தன-மார்கழித்திங்கள்.

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை. இத்திருப்பணி திருவருள் வழி எழுந்து இனிதே நடந்து வருகிறது. திருத்தணிகைப் பெரு மான் அருள் கொண்டு இப்பணியை ஏற்று நிற்பவர்கள், ஆற்றல் வாய்ந்த, சாவ்பகதூர், தணிகைமணி திரு. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் M. A.

எவர்க்கும் எய்ப்பினில் வைப்பாம் இவ்வெளியீடு, தமிழ் நாட் டின் தவப்பயன் ஆகும். முன்னே வந்து எதிர்தோன்றும் முருகன் அருளை இவ்வழி எளிதிற் பெறலாம். சைவப் பெருமக்கள் அனை வரும் முன் பணம் செலுத்தி பெயர் பதிவு செய்து தமக்கும் சமயத் திற்கும் ஆக்கமும், ஆற்றுபவர்க்கு ஊக்கமும் அளிப்பார்களாக.

வாழி தமிழ் ! வாழிய சைவம் !! வாழியவே வையகமே !!!

* * *

செந்தமிழ் : (மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு) தொகுதி-48 ; பகுதி-9-10. [பக்கம் 239]

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை, உரையுடன் : இங்கே குறித்த பன்னிருதிருமுறை, அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ் முதலிய பிரபந்தங்களாகும். அவை முழுமையும் தெளிவாகவும் திருத்தமாகவும் வரையப்பெற்ற பதவுரை, பொழிப்புரை, குறிப்புரைகளோடு ஒவ்வொரு தொகுதியாக மாதந்தோறும்வெளிவருமென்று தெரிகிறது இதன் உரையாசிரியர் வழிவழியாகத் திருமுருகனுக்கு ஆட்பட்ட குலத்தி லுதித்தவர்; பொருட்செல்வத்தோடு அருட்செல்வமும் மிகப் படைத்தவர்; அருந்தமிழோடு ஆங்கிலமும் கற்ற புலமையாளரில் தலைமைசான்றவர், ஆகலின் இந்நற்பணியை ஆற்றவல்லவர் இவரை யன்றி இக்காலத்து எவருமிலர் எனின், அஃது இவரைப் புகழ்ந் துரைத்ததாகாமல் பொருளுரையாகவே அமைகின்றது. இத்தகைய பெரியாரால் இயற்றப்பெறும் இவ்வுரைநூல் முழுதும் பழுதற்றதாய் என்றும் நின்று நிலவுமென்பதில் ஐயமில்லை. தேவஸ்தானங்களும் மடாலயங்களும் போன்ற செல்வநிலையங்கள் மேற்கொள்ளவேண்டிய மிகப்பெரிய இந்நன்முயற்சியை, இதன் பதிப்பாளர் உலையா ஆக்கமொடு இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற்ற முருகப்பிரான் திருவருள் முன்நிற்க வேண்டும்.

* * *

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்

நந்தன ஸு, மார்கழி மீ, தொகுதி 32 பகுதி 12

'சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய, வந்த இரு வினைக்கு மாமருந்தாய' முருகப் பெருமானின் திருப்புகழ் நிதியைப் பன்னிரு திரு முறைகளாக வகுத்து உலகிற்கு வழங்கும் உத்தமப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள இப்பதிப்பாளர், உரையாசிரியர் இருவரது முயற்சியும் மிக மிகப் போற்றத் தக்கதாகும். அறிவுச் செல்வமும் பக்திச் செல்வமும் ஒருங்கே பெற்றுள்ள ஸ்ரீமான் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை அவர்கள் அப்பரம் பரைப் பணியை இயற்றும் தகுதி வாய்ந்தவர்; அவர்கள் எழுதி வரும் பொழிப்புரை, ஆராய்ச்சி முதலியன, மதிநுட்பத்தையும் பரந்த நூலறிவையும் புலப்படுத்தும் சான்று களாகின்றன. வித்தையோடு விநயமும் இணைந்து அருளை நாடும் ஆர்வமும் அமைந்து பொருள் சேர் புகழைப் பொலிவுற விளக்கும் ஊக்கமும் உந்திட அன்னார் இயற்றும் இப்பணி இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறுவதாக. சொன்னோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடை நோக்கும் நடை நோக்கும் எந்நோக்கும் காண இலக்கியமாய் அமையும் திருப்புகழைப் பொருளுணர்ந்து ஓதிப் பொன்றாப் பயனைத் தமிழ் மக்கள் அடையும் வண்ணம் அன்பர்கள் பலரும் ஒல்லும் வாயெல்லாம் இப்பணிக்கு உதவியளிப்பாராக.

பாரததேவி

நந்தன ஸு மார்கழிமீ 15உ (29-12-52)

"வேதம் வேண்டாம் சகல வித்தை வேண்டாம்.- கீத நாதம் வேண்டாம் ஞான நூல் வேண்டாம்.- ஆதி குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் தாள் போற்றுந் திருப்புகழைக் கேளீர்தினம்."

ஞானம் பெறலாம். நலம் பெறலாம். எந்நாளும் வானம் அரசாள் வரம் பெறலாம். மோனவீ டேறலாம். யானைக் கிளையான் திருப்புகழைக் கூறினார்க் காமே இக்கூறு."

என்ற பெருமையுடைய திருப்புகழிலிருந்து 25 பாடல்கள் இந் நூலில் சுத்தமாக அச்சிடப்பட்டு, ஒவ்வோரடிக்கு நேராக அதன்

உரை தரப்பட்டிருப்பது இதன் விசேஷ அம்சம். அரும்பத விளக்கமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

"காலன் வரும்போது காட்சி பெற" என்ற மகுடந் தாங்கி வரும் முதல் திருமுறையின் 5 வது பாடல் தற்கால மக்களுக்குப் பெரிதும் பொருத்தமாக இருக்கும் வண்ணம் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் பாடிச் சென்றார். அப்பாடலுக்கு உரையாசிரியர் எவ்வளவு அழகாகப் பொழிப்புரை கூறியிருக்கிறார் பாருங்கள்:—

* * *

பக்தி மார்க்கமே சிறந்த மதம் என்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். அஞ்ஞானம், காமம், தாசிகளிடம் மோகம் என்ற பேய்களை விரட்டி, இறைவன் பாதார விந்தங்களை யடைய கல்லையும் உருக்கும் திருப்புகழின் கருத்தை யறிந்து பாராயணம் செய்வது நலல்து. ஆத்ம விடுதலைக்கும் பேரின்ப மடைவதற்கும் வழி காட்டும் இந்நூலை யாவரும் அறிந்து முழுமுதற் கடவுளைப் போற்றுவதற்குத் துணை புரிய முன்வந்துள்ள உரையாசிரியரையும், வெளியிடுபவரையும் தமிழ் நாடு கட்டாயம் ஆதரித்து, அவர்களின் சீரிய முயற்சி வெற்றி பெறுமாறு செய்தல் வேண்டும்.